

احسن القصص
 احسن القصص

۵۰ سال پیرانی
 قدیم ابدیشن

1. 4

بِإِذْنِ اللَّهِ تَعَالَى
بِإِذْنِ اللَّهِ تَعَالَى

ہن لقصص

ملک دین محمد یونس سترتا حیران کتب
کشمیری بازار دہلی روڈ لاہور

صرف ٹیٹل ملک دین محمد یونس نے اپنے دین محمدی الیکٹرک پریس بل روڈ لاہور سے چھاپ کر شائع کیا

نَحْنُ لَقَدْ عَلَيْنَا الْقَصَصَ

الحمد لله والمنة له كتاب مستطاب مصنفه عالم خدام قبوله
مولوی غلام رسول صاحب متوطن عالم پور کوٹلہ المعروف

حسب فرمایش
حاجی میرزا علی بن سراج الدین تاجبران کتب کشمیری بازار لکھنؤ

مطبعه اسلامیه واقع لاھور
در سال ۱۳۰۰

4

کلمه عشق و اخلاص و شهود و غیره و دل است
برابر عدم الاستدلال و در عبارت رنگیارنگ شهودی است
است بر این که این نسخه شعر است بتو حیدر شهودی ۱۲۷۵ این هجری است
ابتداء نصف صبح از بیت چهارم بطرز تنبیه الصفات صفت مقدم است
کلمه حمد و موصوف آن مؤخر افتاد ۱۲۷۵ - اللهم اغفر لکاتبه و لمن سعى فیما جمیع

الملك الناصر محمد بن قلاوون

عشق چھٹا اخلاص نہلا یار نگیار نگ شوئی
برگ و برگ ازلت ازل نور چایا ہو یا
افضل الطہر اکمل انور حسین و چہ سب ڈیال
ازل ازل ابد آبادی حمد دوام مدامی
کل مراتب حقی خلقی تنزیہی تشبیہی
قدر نعم تمہیں حمد الایہ ہر حامد محمود
حمد حیر اغ دلاں تاریکاں مشعل شب مجور
خیر کمال خداے حمدوں ہر ذرہ اقرار
پاک منزہ خالق عالم باجہ مثال نظیروں
جسد لطف قلم خفین قطرہ یوسف جیہاں شکلاں
حادث کیا قدیموں جانے جو لکھ اڈے ہو انیں
پرچے شعلہ جوشن رہند اسفنے نظری آفے
نور و رہے عشقوں سینے حال کہاں کی گذر
کھول اکھیں تڑھ حال کیا فی ویکہ ذرا کنتہ آیوں

صدق صفادی آب ہوائیں بلیا وچہ خوشنودی
محویت دی خمر طہور وں نشہ چڑھایا نہویا
عدم تکلف و ایساں جتہیں ہندیاں نہیاں آں
وچہ دربار و جوب غنائے ایہ سر سبز مدانی
منظر حمد حمید حقیقی ایہ یکشوف بدیہی
ہر معلوموں ہر موجودوں ہر ساجد سجودوں
ہر سر ذرہ جس عقین چکیا وچہ اقرار قصور
وہم دم لکھ لکھ لول حمدوں تہی نہ شکر گزاری
اسد اشکر نہ قدر بندے واعقلا ندی تدبیر
اسے حمدوں انگ زلیخا حال پریشان عقلاں
وچے ڈب مریدیاں عقلاں حیرت و دریاں
خون عزیز دل صبر عزیزاں حشماں تھیں جاو
گذر امکا نون و گن اشارے معذروں وچہ عذر
کس گھلیوں کت کارے چلیوں کس پاس بلیاں

ناہیں تھے مذکور کہ ہیں اندر وقت و ماہے
 پائے بھار برہونہ بجائے تے توں عہد پکائے
 بار امانت چاہنے کے زمین فلک بیچارے
 چھٹے بحر کرم کے قطر یوں دونوں عالم تے
 تے ایہ نسخہ چند اجزاؤں وجہ غناصر چاہے
 خلق امر دیاں شانندی و چہ تینوں ملی امیری
 توں چہ خودی خودوں چھٹ و کیوں و تھیں پناہی
 سب کچھ مالک دنا تینوں تے توں سب کچھ پایا
 جنہاں شیانہ خواہش ہو یوں تیر پوچہ آیاں
 پائے توں اپنا یا جا تو مثر مریوں کور ہیں
 اے عذار نہ ہار قراروں انت خچوں ستھ ملنا
 سن کس چھوڑ کر ہر غم رحیوں و اٹلی توں ہی
 توں پریشان و لا و غنیغم ہو یوں اپنتا ناں
 مت و سواس ظلم تے جہلوں اک تیری کھلیا
 ظالم جاہل ہے نہ ہونڈوں پونڈوں چہ کار
 ظلم کماندیاں جنہاں گلیاں گل گردانو چہ ریاں
 ظلم کما سر نفس مارے نوم نہ رہی موئے
 لازم جہل فناء توں آیاں جاں یہ پاویر ناہیں
 سیر لے اے لالہ الا اللہ تک سارا
 تحت نفی و ہر غیر ذاریاں ملی نجات جدایوں
 اکا نور زمیں آسمانی جسدی کاسے سارے

فیض وجود عدم تے چکیا کھوئے راز چھپائے
 بول بے اقراری ہو یوں ان غنیمت چھپائے
 انس غلوم جہول اٹھایا ہن کیوں عہدوں ہار
 انس حقیقت جامع کر کے وچہ اسرار و اتار
 ناطقہ نفس قلب و حستروں خفی جلی ایہ سار
 جان جان فاق تے نفس تیں وچہ ہے تقدیری
 پھسیاں چھوڑا و دیندیاں یوں جہاں یانیاں لای
 جو توں پنا آپ تے پایا ویکہ کھنوں ستھ آیا
 فقر غنا تیرے وچہ و سدا وچہ نور صفایاں
 ہر پایا اپنا یا تیرے اک پایوں ناہیں
 کتول جلیوں کدہ چلنا کس سنگت وچہ نہاں
 میٹا کھیں کت ستھ و گایو چاہئے ملی سیاہی
 خود نون جان شغال کینہہ تھیوں چھوڑ گاناں
 ظلم کماوین جہل ہنڈاویں پاوین مقصد بھار
 ایہ کرم مذمت ناہیں اس وچہ ناز اشائے
 دار الجہلوں لاٹاں بلیاں تسوچہ خودیاں جلیاں
 بعد و حصول لہام اچانک اطمینان قبوئے
 سب پر وارتیرا وچہ تیرے خودیوں جان ناہیں
 اوہا سے جلوہ کرے جہل ہر ورتارا
 نال اثبات ثبوتی پھڑ دیاں ملی برات صفایوں
 جسہ فیض احدیت کولوں نور کھلے چمکائے

ایہ مصلح صفات زجاجیوں لاث بلین تھے
 نور و نور ہو یا نورانی عالم دی گلزارے
 لکھیا نظر پے تہ صفحہ کاتب قلم و گائی
 ہر نقطہ وچ خاص ٹکانے جہڑو گیا تے نہیں
 جے تہ خطا نظر وچ دے ضعف تیری بنیائی
 لکھہ فہرست صحیفیوں ساری تیری پاس پہنچائی
 ویکھیں نقش نقاشوں جانی تے صانع مصنوعوں
 توں شیشے وچہ دریا وکین جو ہر ہیرا وہ کاری
 توں قائم جس جندوں غافل صورت تسخ کائی
 حکے باجیہ نہ انگل ہلے راز زبان نہ کھولے
 جتوں پھیر دے ہر رخ تیرا اپنی صفت ویکھاو
 وحدانیت حق بدیہی لے شہود کمالوں۔
 جہناں مذاق سلیم بچپان خود شیرینی قندوں
 ہر خوبی و صاحب او صاحبدا عالم سارا
 شیشہ صاف سیاہی لیوراز نہ چکے کائی۔
 دھونڈ سیان تیراں کا صورت یا بھین و چاروں
 بچہ او باجیں کچہ نہ صورت نقصوں نام نہ عیبوں
 ہر محسوس تیرا تک یکہیں سب عکس فعالوں
 عاکس عکسوں ہر جا اقربا ہندی ذات احوالوں
 اثر حلول انجاد نہ سمجھیں تے نہ کیف بیانون
 تے نہ عالم کریں خدائے منافی دے شانوں

وچہ مشکوہ تلو ب عشاقاں جگمگ فر کھلاے
 چنگے تھیں چنگیائی آفے عدوں نقص تارے
 سوئے حرف کداں بن کاتب دہین طہر صفائی
 زیر زبر ہر غم سکونوں خطا نہ پیا کداہیں
 آپ کو رہے پوے نابینا راہی عیب نہ کائی
 کھول نظر پڑھ جس تے کاتب صفت قلم و گائی
 خودوں ویکھہ رقم پڑہ ساری آخر تیک شریعوں
 جید وچہ کل مطلوب جگتیاں فری بہاں جاری
 اس تے وچہ جاری ہر شے توں اپنے وچہ پائی
 ہر ہر وال اندر پر مغنے ویکھہ متاں دل ڈولے
 جاں توں خام جمال فروزاں تنیوں نظر نہ آو
 نور و نور ہے بند جو ناہیں حاجت استدالوں
 صفرا یاں ہر تلخی جا پے ہون خلاص بندوں
 غیر کیا تہ خوبی ڈھکی قصد جہد دل بھارا۔
 چھوڑ نقاش ہزاراں نقشوں کا صورت گل لائی
 آخر چھوڑ چلیں متفقہ لدا نقش لکھے دیواروں
 بیٹ اکھیں دل کھول دوساعت از کھلے کچہ غیبوں
 تے افعال کمال صفاتوں صفات ان کمالوں
 اوہ اقرب تھیں اقرب جس تہیں شش حسن جمالوں
 جے پاویں حق پاویں جو نہ کرے مخصوص قرآنوں
 شرک کفر و انام نہ آو تھے جتھے نور ایمانوں

تین چہ انور گوہر عالی نہ کر گرد آلودہ
 داغ نہ گھٹ سفیدی اندر رنگ چڑھا کافوری
 ہر دم وقت دماند اجاندایہ مڑہنتہ نہ آئے
 باجھوں حال خال منافع قالی دہتھ خالی
 فرج شکم دابندہ ہو کے لافاں مار نہ موئے
 عشق ڈھٹھو جے نہ کدہیں وصل فرافوں خالی
 بریاں لٹ برہندی جگرے درد فرافین جالی
 تڑہ احسان کرے کوزرہ دلوں جھکیں سوواری
 لایاری پر پوری ساری جیوں ہو یوں افراری
 یار جڈا کتیں تھیں غافل بھد دوراڈانا نہیں
 اول آخر ویکھہ سیانے نال کدہے ورتارا
 پوے قدم جو طلبوں خاریں گلزاراں چہ جا پے
 داغ لگاست جائیں ایتھوں مردامرد سدا میں
 کریں مددے والی میرے دخل لے دربار
 دعویٰ حق ایمانوں پکا سچا بخش خدا یا
 داکم نور طلب ہی مشعل ہے فروزاں راہے
 تیں ہونڈے میں کتول جاوانا میں ہوڑکا ناں
 فضل بڑا اُس دی سند اخودول شوق لگائے
 تے تقدیم اُسے درباروں بھرہر خود ناتانے
 ایہ گرداب اندہیر غماندا دنیا نام سداوے
 باہوں کپڑ کڈ ہے خود جنوں نخر کر کم ول دھکے

چاہ ترقی چھوڑ رزات مرین نہیں بیہودہ
 رنگ پذیرا ہی دل تیرا اصل جہد کل نوری
 قول پکا کجہ کرے عشقون جوتین نال سدائے
 ہو خالی سداوے عالی ایہ ہے طبع رزائی
 نام دہریں کافور زنگی داپر کہو کون قبولے
 حال ملالی دردان الی جلیل بہن و چالی
 چاندی داری شوق وصالی جاہنہ نہ جوش سہالی
 گل احسان تیری سر حید اچھوڑ نہیں لٹس یاری
 جے اقراروں میں انکاری ایہ ہے انت خواری
 دعویٰ جھوٹھ قسم کر چھڈیں جھور مریت آہیں
 چھوڑ عزیز دلیلاں تائیں نہ گل لاویں یارا
 خار ختن گلزار نہ دس شوق کھڑے دل آپے
 عشرت دیدار پچھتاواست حسرت لیجا نہیں
 بخشیں تھانوتھاویاں تائیں فضل تیرے نے بھار
 حکم اشد حجاباں شان جہدے وچہ آیا
 میں قربان لطیف پیارا تائے نال نگاہے
 جے تقصیروں میں پرداس غائب فضل رباناں
 جیں اُس شوقوں نہ نصیب غافل اوگت جائے
 ویکھہ بخشیم دی رمزوں لال کھڑے دہگا
 پور بھر وچہ پیرے غرقن جے نہ بنے لاوے
 جنوں دہر غضب چہ گھٹے کوئی کڈہ نہ سکے

یار ب میری سرگردانی میریوں گئی شماروں
 میری کار حوالے تیرے یا ستار غفارا۔
 میں بندہ توں صاحب میرا نشت تیرے ڈیا یوں
 صفت تیری کی قدر بندہ توں صفتاں دا والی
 ایچہ اقرار نبیاں سدا لا اُخصی وجہ آیا
 عقلاں دی ات پیش نہ جاو جو لاوں لکھ واکاں
 عادت عقل دوراؤمی دُکئی تے توں نہیڑوں نہیڑ
 عقل خیالوں ہم گمانوں تیریاں صفتاں عالی
 خوان کرم دی بخشش خانیوں عالم کل سوا
 توبہ دی توفیق اسانوں دیوں پاک الہ
 قدم نبی دے پیچھے سانوں یارب راہ چلائیں

اک رحمت دادار و تیرا روگ کئے بیماروں
 عدل کریں میں پکڑیا جاواں فضل کریں چھٹکارا
 رحمت تیری بہت زیادہ بندوی بُریا یوں
 آخر چارہ مخزن بندینوں تیریاں صفتاں عالی
 کُنہ تیرے نوں پانہ سکے توں بیشل خدا یا
 ات غافل بے عقل تمامی رہن پہو چہ راہاں
 خود تھیں نہیڑ عقل نہ پاک تے ناراز نکھیر
 خالق مالک جان جہاں دالتوں عالم دا والی
 جنہاں بلاویں لطف کرم ہتھیں کدی نہ جاو خالی
 دراپنے دار کھ سواں ہر دم شاہنشاہا۔
 اندر قوم نبیاں کیتا توں سرور جس تائیں

درست السید السیدین خاتم النبیین رسول العالمین محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

جوہر عرض وجود خلاق اصل اصول کمالی
 بنی صفی واسید سرور تے کوثر داسافی
 وچہ اشارے انگل جسدی شق قمر افلاکی
 مہر نبوت نال منقش عظمت صفت اخلاقی
 ناقب نجم قمر تے شمسوں نور گوہر حناکی
 منظر فیض انجم یگانہ مطلع صبح ظہوری
 تے اوہ امت مذنب کارن محلی رحم غفوری
 رحمت عالم سایہ عالی قاست عایوں خالی

است خیر اعم دا والی نام محمد صد عالی
 جیں حق خاص شفاعت کبریٰ ختم رسل اتفاقی
 خیر الناس عرب انصح خواص بے تریافی
 جمع کلم وچہ حرف زبانی شاہ سوار براتی
 جیں تے پاک قدم دی برکت فخر کری وچہ تاکی
 اوہ شاہ بیت قصائد عالم جیں چہ خوبی نوری
 تے مرحومہ است اسدی غیر محجل نوری
 خوشبو عرق بدل سر سایہ پاک لعاب زلالی

فتح مبین کمال فترت نئی شان نبی دی عالی
 سینہ پاک منور شرح نور اکھیں باز اخوں
 شاہ صفیاں سپر و نیاں خاص امام نبیاں
 لے جبریل ملائک نوری دروازے پر آیا
 ایہ امامت بعد نبیاں گزر گئے افلاکوں
 فوج فرشتیاں نال سدائی شوقاں واک چلائی
 کھلے گئے در افلاکوں ملک مقرب دہائے
 لشکریاں وچہ موئے عیسیٰ کر کر فخر سدائے
 جبرائیل رہیا وچہ سدرہ قوت پروں سدائی
 کرسی عرش قدم دہر گزرے ملے قرار آرموں
 تیز قدم دہر قربت چلے بے بالا یوں پروں
 صورت حریفوں پاک ندائیں کلموں پاک زبانون
 جو ڈٹھا سو ڈٹھا آخر جو پایا سو پایا
 رحمت نور جہان کھلا کر صفائے لال گواہیاں
 کم گیاں نول اہ دکھائے روگ کئے بیماراں
 منزل مقصد چھوڑ و گیندیاں چہ شبے نادانی
 بخیران بیان یوں جاناں بھسیاں وچہ حیرانی
 اصل پہلا گم گیاں خودی بھیں اندر سرگردانی
 اچا بیت بلیب حقانی کھولے راز نہانی
 واکاں مل مقصود چلا یاں موڑ کور اہواوت
 سب جہان اکو دی برکت نور و نور دھکیا

تے محمود مقام معلے خاص عطا زالی
 انور اکھیں مہر نبوت روشن نور چراغوں
 فاتح باب بہشت معلے اتقے وچہ تقیاں
 چاہتر براق رکابے چلیا قلعے وچہ پہنچا یا
 زمیوں سنب فلک تے وچا براقوں چالاکوں
 جبرائیل نقیب پکارے پاک سواری آئی
 سن سن کے پیغمبر خیراں تعظیماں نول آئے
 کھول دے وچہ جنت حوراں شوق نیارت پا
 تن تنہا چلن دی سرور جاں دستوری پائی
 ہونچکیاں چھ طرفاں آخر جاگہ پاک مقاموں
 پون ندائیں دہ محبوباں طرفوں چو بھیروں
 اکہہ کروڑاں کوٹاں درائے پیتے وہم بیابوں
 ہوراں نول نہ دخل نہ مولے مڑ پیغمبر آیا
 ڈبیاں جانیاں کڈہ کرم بھیں سپریاں بزیلایاں
 تاریکی وچہ چلایاں تائیں ملیاں شمع ہزاراں
 روشن راہ صفا دایا پائی دل نورانی
 ہونا فل وچہ نفس امارے رسمس ہو یاں فانی
 نفسوں ات کو اہی بھریاں گوہر نور انسانی
 ول ول موڑ دلوں گمراہی نور دلی عرفانی
 واہ سید ثقلین محمد تر گئے عالم دونوں
 فینس مندان اداں آئینہ فرشوں عرش چکیا

پیش قدم وچہ عالم ہو یا جس نے اوہ رخ تکیا
 پاؤں ماریاں سب کچھہ پایا منکر گئے از اینیں
 بہت صلوة سلام نبی تے آل سنے صحاباں
 سبہ حقین اول بعد نبیاں صدیقان وچہ اکثر
 عمر خطاب خلیفہ ثانی اوہ فاروق پیارا
 ذوالنورین کرم داپورا اوہ فاروق حقانی
 چوتھا زوج بتول بہادر بوطالب گھر جایا
 حسن حسین دو صاحبزادے شاہ بہشت جوانان
 رضوان اللہ چہ حق تماں آکھاں لکھ لکھ داری
 حُب نبی دی آل صحاباں ہر تاثیر ایمانوں
 جنہاں دلا نوچہ غیظ صحابہ حیف تنہاں ایمانے
 یارب نال طفیل ہدایت بخش اسال بریاں
 نور ہدایت کریں عنایت خوف رجا وچہ رکھیں

ہینے لیکھ دسہروں جس آ ہے اوہ خود ویکھ سکیا
 احمد باجہ نہ ہوندے پیدا جنت زار کد اینیں
 خاص خواص عزیزاں یاراں یار کبار اجاباں
 ابوبکر بن ابی قحافہ نائب جائے پیغمبر
 جس دی تیغ عدالت والی کیتا قتل کفار
 حلم حیا غنا سخاؤں ہو رہا سدا ثانی -
 اسد اللہ الغالب غازی علی رہ جو عالی پایا
 زہر انت نبی تے جائے انہاں ڈیریاں شانیں
 رفض خواجه دوہیں جہانیں لین فضیحت بھاری
 منکر مل گیا لے دوزخ جان دی وار جہانوں
 اوہ مصداق یغیظ بہم دے بھاویں کسے زمانے
 عفو کرم دیاں وچہ دریاواں ساڈیاں سہر کمال
 عشقوں کریں منور سینہ روشن دلیاں اکھیں

ترغیب دل بالترام شہد عشق و بیان بلند پرازی و در عالم رضا کہ فوق مراتب است

ساقی آب طہور طلب اجام مزے بھر پائیں
 چاہتھیں برہوندی خونی چشم گھار حجابوں
 مستی چشم پیائے والی جان بگر کھا جائے
 غم برہوندی خونی آنکھوں میں بہن گلناے
 دل بے عشق نہیں دل مولے پیچہ انوچہ خوابی
 عشق بنان تن دشمن دل دلتے دل دشمن تن

دریا ذوق محبت والا گھٹ دلا نوچہ جائیں
 گھنڈ پٹ چمک دیہ عشقا مہر اوتار گلابوں
 درونداندے سُن سُن جائے ہوں درو سوا
 جان کباب نمک پر شوقوں دلوں پہ خارے
 تن بے درد دلا نہ مٹھی گھنڈ رلائی آبی
 ویری نال پیاس ویری واسا خار چنڈا

عشق بنان دل مردہ غافل کس گنتی وچہ آفے
 مزہ نہیں بن عشقوں دل نون نون نہیں وشنائی
 ذوق دے نون عشق وراؤں ثابت کر مجھے کوئی
 وچہ حضور دوام نہ دے تیا نہ اس خبراں پایاں
 پھر ان نون خبر نہ عشقوں کسے کوڑ و دایاں
 ویدم ہو رشیدہ دیو پہ جیہک فرق جہاں
 بیدرواں تے درو مصائب رواں ہو رو دایاں
 ناچیزاں دیاں جنگیاں چیزاں دایاں سب چیزاں
 عشق مقام جمع دی سٹیاں تلونیاں تمیزاں
 جہل آفے راہ چلیندیاں عشقوں ضرباں کاری
 ناز نیاز کے مل چہڑھ کے برہوندی بازارے
 عشق اندھیری جاں سر جہکے کھاون جگر ہولہ
 عشق کرم واقطہ رازی تیں میں کسے کوں نہیں
 کریں طلب جو صادق صدقوں تا بھی نہ ہونہ لہا
 مشکل یہ کھاندی گھائی اوکھیاں اسبیاں دایاں
 اکناں کھپیاں عمر گوانی پے پیا نہ کافی
 بیدرواں دیاں عشرت خوشیاں لذت ناز دایاں
 اس گرواب نہ مٹھ کدیں گم گیاں مچہ ذاماں
 آتش عشق دکھاندو و نخ جل بل ہو انگیرا
 لہدیاں بہن جگر وچہ لاماں جھکے جھکے شوق وصال
 سر نیادی گردن آفے قدم ہر لنگہ جاوے

عشق دلائنوں صقل غماں مخیں کر شمشیر دکھاوے
 غم برہوند لذت باہوں دلتوں ذوق نہ کافی
 اس غافل نون اس درگاہ ہر گز نہ ڈھوق
 تماننگاں ہو ورنے دراؤں اسے ہمت نہ آیاں
 درو مند انوں بید و اندے درو مثال دایاں
 قایاں طایاں دیو پیلوئیں صلاں فرق لکایاں
 اوہا درواں درو مند ان کو پھیرن دلیں صفایاں
 نظر بلند جنہاں دی دانی ملے مقام عزیزاں
 غم خوشیاں سن نیا والے بنے غلام کنیزاں
 ہو طالب لہ وچہ نقابوں سدی رمز نیاری
 اچھ مزجات بغاوت جاناں بہن پیاں وچہ چکار
 خودی تکبران غرورت جابجہ پلک وچہ بابے
 اکناں لہدیاں ہمت نہ آفے اکناں نہ وچہ راہیں
 یاریاں وچہ دشواریاں جہل دیاں سدی نہ دن بچتاوا
 بحر عشق ابھی بے پایاں ٹھاٹھ چڑھیاں لاماں
 اکناں ہوش جدو کی آئی ابھی نعمت گھر پائی
 درو مند اندے دلیں کدیں وچہ شمار نہ آیاں
 بعد دکھاں سکھ لہدی نے بن وشن وچہ راتاں
 ہو کے آگ سما وچہ آتش تاں پاویں ٹھیکارا
 بستر پہاں سب کچھ عیاف ٹٹا تعلق حالوں
 بحر طلبی رُہنیا جانہ الوکاں نظر نہ آفے

جھال جھلے تلوار برہمندی قدم نہ موڑ سکا
 جھنجھی ریزہ دگے از غیبوں لٹ بگر لیجا
 چشم اولاک کرے قطارے شوق سہن مار
 اک ہی سر نظر نہ پایے پیٹھ اکاڑ ووس
 دچھاڑ کیا وقت دھاک وصل ملن دی تاسکے
 جنوں غشرت کہ لو کافی ایہ استہیں منہ موڑ
 قالب چھوڑ قالب توڑے دو دم وچہ چھوڑ
 پیوڑ گبول پیالے زہن مستی چہرے سوانی
 چہے تیراں برہمندا ہو کے پیش کھلوس
 مہم زخم دے دی بھے دھاوے ناچہ نہ کافی
 بھر بھر دیوڑ ذوق پیالے ساتی نور قدم دا
 بھریا نو منکے گھر خانی رین کٹے بہ کافی
 چشم اکھاڑ نگاہ گدے نظر پون آئینے
 رہ اودا ہی چہ جدائی وصل منکے سواری
 وچہ خار شراب وصل سے دو تن ملن پیالے
 عالم عشق عجب من بھانڈاں منقل کر سوا
 عشق چکا پر اوکھے بیند مہر دھو دکھ جھلے
 عشق کھارے بے خون آن ہے جس کاری
 عشق بہار قدیم ایسی گلوں نہ رنگت دھلے
 باجھیں عشق جاتی ناہیں دروغماندی کاتی
 کاتے کاتے کاتے کاتے کاتے کاتے کاتے

تیغ دگے پر پیرا گاہیں زخموں خبر نہ پاف
 کھتا تیر کلجے رڑکے خون وگے دریاف
 جیوندیاں جو زندہ ہو جھلے برہمندی ناس
 نین دگن دھنراں ونگوں خون جا رخصت دھو
 گرد غبار امر کمانے سارا گدے اکت الاہنگے
 ہفت قدم طیران اگے تہیں جذب پونہ چھوڑ
 دائم انت ملن سکھ سارے در و جھلے دن تھوڑ
 وجے تیغ کھلے بسم اللہ ایہ محبوب لگائی
 جیون جیون خنم وچن چہ سینے ڈھک گاڑی ہڈی
 کالیاں اتاں بہہ بھگے اندر سوز جدائی
 ہر دم ذوق شہود سخن داتوڑے نقص عدم ا
 دام گلے گھٹ شوق تو ان تھیں نکیاں لافاوالی
 منظر نور پیالے والا ٹھنڈ کھتے وچہ سینے
 جاں پیام ملن داپے غالب رہی خار رہی
 سر دردی چھپ پوش سمجھائے پاؤ ذوق وصاف
 بن عشقوں میں سنیاں کتنے کال کھتے رنگارنگ
 واٹ چلے دکھ پاؤں ویلے چپ رہے دم ٹھلے
 داغ بھرے گل لالیاں والے شکل سہل ساری
 بے عشقاندیاں وچ گن لال وگن خزانہ چھوڑ
 اہوں بھلا ایکی لکھ داری تیغ وچہ وچھاتی
 ہواں ہواں ہواں ہواں ہواں ہواں ہواں

واہ و عاشق کیا فی چنگا جس چہ کل آزادی
 مرداؤر دانش جانیں دیکھ چمکیاں تیغاں
 شہد عشق شہادت اکبر قتل ہوویں کواری
 آغشتا ہن تیراویلا نوک قلم چہ دھرسناں
 چاٹو فان قلم داکائی رہڑ دیاں مور رڑیاں
 دھیریاں دھار دھریں توے جودل و گن کڈیاں
 واہ عشقا وچہ تیریاں مزاج ش کھن من بھگا
 زلفت سیاہ دیاں کالیاں راتیں لبر و درباے
 تے عاشق دی ذات صفا توں زخم چلکن تارے
 آوچہ قرب خود دل چھوٹ جاو غیروں سے کنار
 دل وچہ غیر نہ گزے ہرگز جے لکھ سال گذار
 اکھیں گوش جوارح واولو لھر و گے اک سارے
 آخرت نہیں پھر اسد ملے رہن ہوا لے
 وچہ چمکناں میں ویریاں تائیں چھوڑ تیرا دل آواں

اس دنیاے وچہ غماں دے جہل ستاں بربادی
 نے ہاندی خود چھتا نے مرنے نال دیناں
 تم دلا دھر پیر نہ تھے زخم اکا جہل کاری
 پے چلیاں جگ تیریاں اریاں کہ توڑی حسیں
 رو دیاں ہی اکھیں وچہ دیکھیاں تار و کھائیں
 محبوبیت ناز نہوے تانہ بان ادا میں
 غم خوشیاں پروا جاون جاں گھر میں کھانے
 دام بقا دے غلوت خانے وصول کر اں تمار
 غم نے تیز ادا میں نازک تیر چھٹن وچکاے
 وچہ حضور غیور بہاے غیرت غیراں لے
 غیراں و انگ و گے چھدا تھے حسناں ادا لے
 گوشوں دھر آغوش امیدان ساک بھار لے
 تے اس حال زبان نہ محرم دلے رازنیاں
 جے نظر کرم دی بدلیں تا کیوں اوگت جاو اں

در ذکر سبب تالیف این کتاب مسمی بہ حسن القصص

میں پروردہ عشق سخن دا جاں غفلت وچہ آیا
 ڈونگے زخم جگر وچہ رٹکے ہو ہوا نت پڑانے
 دریاواں دیاں بہاں انگوں نین کھلے پرانے
 غرق گئے دی غفلت خوابے آب مہروں ویلیا
 تپدیاں اکھیں جگر تر فدا اٹھیا اوہ بھر کایا

مدت وچہ حجاب غماں دے میرا وقت وھیا
 دیا تھ تیغ جفاکش بہوں ڈھکھڑاسر لے
 دب و بگو غماندی بیرے سمجھ مصیبت والے
 جاگ پیاسے کھدک ستوں عشق سو نیچا اکھیا
 دل غمیں نو چمکدا پایا دھت نظری آیا

کنعانی پیغمبر زادہ تے خود بنی حند دادا
 نورفشان بیتانوں دیکھے طح فلک داسارا
 ہوش سہاں قلم جا بیٹھی قصدوں اک چلائی
 قصد میرے نہں پورا کر سی پورا کرنے مارا
 نظم اڑی چہ لغت پنجابی موتی عشق پر دیوں
 مست کچھ کریں تعجب کاری کچھ عجائب حالے
 اس چہ مطلب خاص قرآنوں سورۃ یوسف دلی
 دلو چہ شکستہ ہرین مست آتھیں یوسف زین تباہی
 وجہ قرآن خدا ایہ قصہ حسن کرست رایا
 حسن بھٹیں کی ہو بنایا چہ کچھ جھوٹ رلاو
 جے کا جھوٹ کرے وچہ کچھ اصل راہ چلے گمراہی
 غلام روایت میں چہ اسے دخل کران نہ مولے
 ہے پر جوں تقاضا شعروں نغمہ سخن دل کھاو
 مطلب فوت نہ ہو کچھ بالائے اہل عشق حلالی
 ذکر کر نیں دیاں حال غیاں فرض ادب دیاں جائیں
 افراطوں تفریطوں عالی حاجت ذکر نہ کائی
 ایہ تفسیر غزالی وچوں اکثر مطلب پارے
 مونی دی تویت جوا حکم ہے شہور آتھیں
 پر جو وجہ کتب سلامی کامل پتہ نہ پایا
 درد دے دا اگھر گیا بہ ہوں جام پلائے
 باب صدق سنئی لذت دل سیر وچہ پائیں

محبوبان چہ جسد ثانی نہ کو سہر و آزادہ
 نور خوں جس خلق پکارا نام لیاں چھٹکارا
 آتش دل دی جا پھر اللہ ورقاں چہ وگائی
 درد منگان میں اٹھ کولوں جس دریا بہ نہ چارا
 دن کائی وچہ بحر بر ہوندر داغ دلیر دہووا
 تے مست آتھیں آپ بناون شعر بناون والے
 سب تفسیر حدیث ثبیوں کہے امام غزالی
 اُسیاں حق بیاناں تے خاص قرآن گوای
 ہیں خود آپ سر ہے خالق لے نہ جھوٹ رلایا
 ایچھے حسن اکذب ہو کے عیب سخن نوں لاف
 اُسے جید تباہی والا کیڈک ہو رگنا ہی
 ہو و خطا سواراں صالح صاحب بحر قبولے
 بے تاویل خطا دل کوئی متاں کلام لیجاوے
 ظاہر باطن نال ادب دے سمجھے روضہ زالی
 لپے تعجب کڈہ سہ لاون پاک صفیاں تائیں
 اصل کلام مؤثر عشقوں کھولے نور صفائی
 حال زلیخا جامی کولوں جیوں سننے وچہ آئے
 بعض اعانت آتھیں پکڑی کچھ مطابقت جائیں
 حرت اجیہا وچہ بیانی میں نہ مول لیا یا
 رہن کباب بر ہوندر لائے جگر فراق جلانے
 صاف سخن تے شعر حالہ روشن آخر تائیں

در ذکر آن کہ بعضے از عطایا الہی بذات مقدسے انبیاء خاصہ یافتہ

عقل فراست دے دس حصے اللہ پاک بنائے
حکم کیتا دس حصے خالق جو وجہ دنیا آ یا۔
صفوت دے بھی اللہ صاحب حصے دس بنائے
اینویں صبر کیتا دس حصے نوا یوبنی نوں
خالق پاک صلابت حصے اینویں دس سوار
خط و کتابت دے دس حصے تو یسے نوں
حسن جمال کیتا دہ حصے جس وجہ کل سمائے
ہو ر فصاحت خالق بلاغت حصے دس بنایا
ہو ر جو خوبی وجہ نبیل سوا حمد و چہ ساری
جاں یوسف دی روح مبارک دنیا چھوڑ سڈنی
روح محمد سرور والے حکم ہو یا جسمانی
اوما نور جو یوسف والا سرور وجہ سما یا
نال طفیل رسول اللہ دی یارب بخش اسماں
حب بنی دی آل اصحاباں مقصد کریں ہمارا

نوا دیں ہی نوں بخشے اک وجہ کل سمائے
تہا تو سب نوح بنی نوں اک خلقیں ورتا یا۔
اک حصہ چہ سارے عالم تو یسے نوں آئے
باقی اک رہیا سوا یہاں ملتا سبھی نوں
تہا تو موسے نوں بخشے اک وجہ عالم سارے
اک دنیا وجہ ساری رتیا راوی لکھ سڈائے
اک حصہ چہ عالم سارے نو یوسف نے پائے
ختم الرسل محمد نوں تو اک دنیا وجہ آ یا
حمد ربا اسماں برکت سرور اس سجا توں بھاری
نور فلک پر یوسف الا کر قنیل مکانی
یوسف دا اوہ نور منور خود وجہ کرے نہانی
محبوبان دے دلدا مقصد ہو دنیا وجہ آ یا
رحمت تھیں گھت قطرہ دہنویں دفتر بہر گناہاں
دل پر نور کریں اس شوق توں جس بن اسان چاہا

آریش کلز ابکار و یوسف نوشتن با درمہ زبان یا رضا او پر رش یافتن و کناء مشفقہ

اس نیا دے ماتم خانے کتنے حاکم آئے
قدم مبارک صفی اللہ دا اس دنیا چپے آ یا
تاج مبارک سرتے دہر یا شرف ملی درگاہوں

عاز و ازبانے اپنے جگ و چمک چلائے
حکم الاموں جہدے تائیں ملکاں سیس نوا یا
فرزنداں نوں راہ ویکھائے گل سفید سیاہوں

دنیا فانی چھوڑ چلی دی آخر واری آئی
 چھوڑ کھوڑ خانہ دنیا شیت بنی جاں دہایا
 باں اوریں خدائے حکموں چھوڑ زمین سدھایا
 ابراہیم نبی دی واری مدت پچھنے آئی۔
 لگا دھچہ کنعان لایت جھنڈا پھیر یعقوبی
 ہو۔ آرام قبائل عزت تاج نبوت والا
 ارجواں نام نبی دی زوجہ چھپت لسنے جائے
 مارواں نام حرم دایا ساسی شمعون پیارا
 مایا ہو حرم دو بیٹے پیغمبر گھر جائے
 تے راحیل پیاری زوجہ خواہ ارجواں سندی
 آپس چہ دو سکیاں بھیناں اندر اس زلیخے
 دو دویاں اچلے جایاں تے دو بیٹے جائے
 سب یعقوب نبی دے بیٹے بارں گنتی آئے
 کیا کہاں چہ سہناں یوسف افضل مالی پایہ
 باں نیا دھچہ یوسف آیکھوں چشم نقابوں
 برق درخشاں اصل باں چہ ریمس نور چمک
 چہر مبارک شعلے نوری شکل سہی نورانی
 اے قحط بگت دھچہ چہر ایا تندن ہیما نہ کالی
 سکیاں نہراں جاری ہو یاں دکیاں چہ چہاں
 دھچہ پھاڑاں گھاہ نگوری کھلیاں گل گلزاراں
 خوشہ ہراں چہ گھر گھر کھیاں خوشیاں دی پیراں

شیت ہو یا دھچہ دنیا سہر شرف نبوت پائی
 حکم رسالت پاک جنابوں تا اوریں لپسایا
 نوح نبی دھچہ نلقاں سہر ہو دنیا دھچہ آیا
 پھر اسحاق نبی نوں جگہ چہ شرف ملی وڈیائی
 مال کشیر فراغ عبادت حاصل کل بخوبی۔
 اشرے فرزند تے قس ہر اک قدر اچا لالا
 نام یہود اسب تھیں وڈا اندر قدر سوائے
 دو جاویر چھوڑ اس تھیں سکے ایہ دو یارا
 بن راحیلے جایا دو ماں یہ دس گنتی آئے
 ایہ دیاں دھیاں دینور آیاں چہ پیوندی
 جمع روا دھچہ کت نکاحے بعد دو چہ فرماے
 یوسف بنیامین دے داندے پیونے نام رکھائے
 سورج چندوں دن سوائے حسن سہاں نچ پائے
 دو میں جہانیں روشن ہو یا نور جد ہے داسا یہ
 جھکوں لشک فلک تک گیا کھلا نور حجابوں
 جے سوماقل لکھے مثالال صرف نہیں لکھ سکے
 کیا کہاں وہ کس دھچہا ہو رہا سرد اثنائی
 ارزانی دھچہ دیں از غیول خوشی دلا نوچہ آئی
 خشک درخت پھلے پھلے چھل چھل خوں گلستاناں
 جنگل سبز زمر درنگیا تازہ وقت بہاراں
 چکایا گیا اندر سہر جہانوں وشنایاں کنعانے

پیغمبر بیٹا ہوا یوسف نام رکھایا
 جانور اں کل ہر شے وحشی تسدن جن منائے
 کر کر صفائے ملائک بے کرے عجز نیازی
 لے خوشخبران گئے فرشتے وچہ جہان چو پھیرے
 آہی صورت یوسف الی ایڈک چمکائے
 یوسف دانہ ویکہ نہ سکے جیکو نظر کھاوے
 رخے نوروں عالم دے ماہ کنوں تا ماہی
 ای صورت پر معنے انور مظہر فیض الہی -
 دنگ ہے اوہ ویکھن والا چہرہ ویکھ او جالا
 دتھ بھائی سب بھیناں ماہی ویکھ دیاں نہ رجہ
 ایڈک صورت رسی نظر وچہ چشموں نقش نہ جاوے
 جذب قلوب تاثر والی شکل مبارک نوری
 ویکھ دیاں تھیں نال تعجب اڈن قرار صوری
 بنیامین دو برساں چھوٹا سی یوسف ابھائی
 کارن بنیامین پسے ال کنیز منگانی
 آہا گود کھلیندا یوسف نازک پیت پیارا
 دل یعقوب ہیا وچہ غم دے طفلی ویکھ پسری
 حضرت یوسف تائیں بھو پھی لے اپنے گھرائی
 جاگدیاں وچہ اکھیں رکھے ستیاں وچہ کھنڈے
 ایڈک الفت یوسف سندی لہوچہ آن سمانی
 برگے بان جو یوسف والا جان جنبش وچہ آیا

فرش زمیں داسیٹھ قدم دے فخر بڑیو چہ آیا
 ویکھ فرشتے جلوہ نوری حیرانی وچہ آئے
 خالق نور فلک اوانی جس ای صورت سازی
 نوری شکل جگت وچہ آئی ہوئے دور اندھیرے
 چشم دلاو تاپ نہ جہلے جنبش کھان ستارے
 شعلہ حسن اکھیں تے چھاوے دیکھہ نظر علجھاوے
 ستویں صرخ زحل دے جرموں ہوئی کئی سیاہی
 معشوقان نام بدھودی گذری شانہ شاہی
 مائی باپ سنے ہر بندہ ویکھہ ہوئے متوالا
 یوسف گردن سب بھوندے نظر کرن غم بھجے
 اکھیں میں خیا لیں ویکھیں یوسف نظری آوے
 دل جھکت جانھنگاہ کریندیاں گھڑی بھاو دوری
 معجزیوں وچہ صورت یوسف جذب فضیلت پوری
 بنیامین ہوا جاں پیدا فوت گئی ہوامائی
 اسدے شیروں ہو پروردہ اُسے طاقت پائی
 روئیاں اکھیں مانوچہ انوں گذری چھوٹی بچا
 بھین اپنی نول سوئے تا سواوہ تہن ویش کردی
 وانگوں جان کھے خوش وے کر شہناک جدائی
 خورش لباس رکھے سب چیزاں سرمنہ وال سواری
 باہجہ جنوے یوسف پہلے بھاو گئی
 شیریں سخن بان لایا لایا اندر والا سہارا

ٹردا پھر داکلاں کر دالگ دابہت پیارا
 زن مرداں کنعانی سارے سنوں و کھن آون
 جیوں جیوں یوسف ڈا ہونڈا تیوں تیوں شکل دکر
 ویکھے باپ جو کہے کد این دل نوں صبر نہ آوے
 پیغمبر فراق اک دن بھین پیاری تائیں
 بھین قرار نہ کرے ظاہر لوں قرار گیا سو
 کیا آراں آج یوسف چلیا میں تنہا رہ گیا
 جاں آج میرے گھر تھیں جاوے ایہ فرزند پیارا
 نور اکہیں داجا وں لگا دل دامقصد سارا
 جیلہ کچہ بنادواں جس تھیں مڑ میرے تھکے آوے
 شایع اوس زمانے اندر حکم شریعت کر دیا
 آما سی اسحاق نبی داپٹکا اک کمر دا
 حیلے کارن پھو پھی بدایوسف دلک چوری
 یوسف گیا پردی طرفے مڑ پھو پھی گھر آئی
 چو نہ پیا کو گھر دی برکت چک گیا بے میری
 آخر کمروں یوسف سندے پٹکے کھول لیا نڈا
 اوڑک امر شریعت والا آستے ہوا بھاری
 اوں دیں دل یعقوب نبی دا ہجر پسر وچہ ریا
 دنیا چھوڑ سدھائی پھو پھی چلے حکم قدرے
 رہتا ہندا سو نڈا یوسف مچھوڑ پھر دے
 جس یعقوب عبادت خانے دن تے رات گزارے

گھر کے نظروں تیر پریرے دل ہوئے دوپارا
 لینا رام پوئے نش و ٹھیاں تاب نہ ہجر لیا وں
 سوچ مات ہے چند تے صورت نور چمکدی
 چاہے یوسف نوں سہو پلے اندر نظر رکھا
 یوسف تھیں میں صبر دلنواں ٹھیاں کد کر گیا
 برکت گھروں چلی اٹھ میرے دل وچہ فکر پیا سو
 دم دم ویکھن گیا فیسیوں غم دیاں خبراں پیا
 اسدا درد و چوڑا میں سرگزشتے مشکل بھارا
 اس فرزند عزیز بغیروں مشکل ہوگ گذارا
 گھر میرے تھیں مول نہ جاوے آکھیں قدم کماوے
 چیز چورائے چور پھڑے کو سال رکھے گھر دا
 اندر بلاک پھو پھی دے اسدا تحفہ برکت گھر دا
 طرف پر پھر ٹوریا یوسف مگر چلی خود زوری
 پٹکے گم گیا وچہ لوگاں کر آواز سنائی
 ڈھونڈ ٹھکا وں ہر جا کیتی گرد و گرد بہتیری
 پٹکے یوسف چوری گھر یا سندیاں صدق نہ آندا
 یوسف موڑ لیا نڈا گھروں پائی فرحت بھاری
 آوے ویکھے شوق و دوائے عشق نہ تھیکو بیہا
 تا یعقوب نبی نے یوسف لے آندا وچہ گھر دے
 دوڑ گئے اک نخطہ ڈٹھیاں ختم فراق جاوے
 او تھے پاس پسر نوں رکھے اکدم نہ وسارے

آپ کھلائے آپ پڑاوتے تھیں ال سوئے
 پڑے نماز عبادت خانے جاں یعقوب مغیر
 بعد سلام دور کست پیچھے چشم چمے پیشانی
 جاں یوسف فانی نہ پڑاوتے وچہ کو دسلاو
 دل چشماں وچہ یوسف سیاح عشق کیا چہ فلکیں
 جیوں جیوں یوسف ڈاھو یا حسن سیاح کو ارا
 وچہ کنگان نبی دایا کرے لوک پکاراں
 بھائی الفت کرن بہتیری رکھن نال پیاراں
 آہی جاں یعقوب نبیدی عشق بلندی چائی
 یوسف دا دیدار تسلی پیغمبر دے تائیں
 اوہ یوسف دا حسن منور ہاں چمکاں چہ آیا
 حسن کمال جمال معانی کری نگاہاں مایل
 دیکھیں بار رہے ترفیندا ویکہ لول مہ سائل
 اسد حسنوں رومی شامی کرے ذکر قبائل
 سورج چند کڈن تک سگری باجوں پر و حائل
 اس خوبی دیاں عالی شانوں سب حیران زمانہ
 اکدن یوسف شیشہ ڈھاڈھس رخ نورانی
 ایہ صورت نورانی میری جگر ہوندا میں بردا
 گز گیا ایہ خفیہ حال با تا جان دے
 تے یعقوب نبی دے ولوں دے عشق ہولار
 مظہر نور احمد ابوسف نظروں نقش نہ جائے

پھناوے پوشاکاں آپ تن بھیں گرداوتار
 پاس بٹھایا ہوندا یوسف اس حجری دے اندر
 پوسے قرار آرام لے لولن ویکہ شکل نورانی
 جاں جاں ستاپو پھیرے مت گرمی آجائے
 بن ڈھیان چند جاندی کدی سخت بلکین جھلکیں
 ایہ جمال جو فرشتہ زینوں غرش گیاں لشکاراں
 شمس فلک بھیں انور صورت وچہ حساب شماراں
 کینہ حسد نہ آما اول شفقت کرن ہزاراں
 یوسف کارن حجرے اندر جاگہ پاس بنائی
 وچہ طراک ساعت اس بھیں بھاوے نہ کداہیں
 کس دیاں اکھیں ویکہ نہ چمکیاں نظر نہ صدمہ پایا
 ویکہ دیاں کت نگاہوں نہین بہن بھائیں
 ویکہ دیاں وچہ خیالوں نقش نہ ہوندا زایل
 پاک خصائل نال فضائل اندر مسرور ایل
 کرے ہلال کمال تمنا گدی بنے حمال
 یوسف شمع جمال کمالوں تے سب جگ پرانہ
 دل وچہ خنیہ گدی ایہ اسدے چو حال حیرانی
 صاحب مینوں وچہ لگد قیمت کھڑا سمجھا
 اکھڑوین اکدن ظاہر اسدے معنے سارے
 یوسف یوسف یوسف یوسف یوسف لول حال چکار
 جے دوین گئی ساعت رہن شر یک نہ کدائے

تیزی مار رہی تھیوں گدھے جت دلوے
 عشقا چمک تیری تھیں دلی جان سیری لکھواری
 توں میں جو ہر تیغ سخن دابے پڑاں طیور ان
 آزاداں وجہ بندری پاویں کہیں غلام سیراں
 میں قربان جگہ یہ مینوں دروہ چالیجا میں
 جہل جفا سے منت خانیوں مینوں پانگہا میں
 کی کہہ آکھاں کی کہہ کہیں میں حیرت چہ یا
 نے تاروہ تیریاں لہراں ڈب مگر لکھ تارو
 واہ عشقا جاں ٹھاٹھ چڑھوایں نہ یوں نہی گاویا
 ڈب گیاں فریاد نہ واہراں ڈب دی جان از میں
 پر جنوں توں چاہو گواویں اُسدا حال و رہاں
 سیڑیں طیر حصول فلک یہ تیری تیز اوڈاری
 چھوڑا دانا یہ لیاں واناں اس منزل سزا میں

جان توں داناں شہاد جان جو ہر حریکا و
 واہ تیری سرداری عشقا زخم تیرے نے کاری
 سے جاناں قربانی کیاں تیریاں چہ جنوں
 بیدراں چادروں گتیں گتیں سوک زحیراں
 غالب حال پریم نشے دایں پر رو پڑو گائیں
 تلونیاں دیاں لہراں چوں بنے کدہ لکائیں
 روہڑیں کدی و ہرنیدیاں کپڑیں تیرا جیہ نہ پایا
 مجھ و جاں جنگ پریموں دے زخم نہ پاویں دا
 اکھاں سخت کٹاں پچاویں اکناں ڈوب گواویں
 توں تند لکام دریاں دل بچے کو بچائیں
 باہوں کپڑاں لے جنوں اُسدا سیر ہو میں
 دل مینوں میں بے برطائر مال ملن اکواری
 بیٹھوں گھٹ سمنہ ماناں کہہ جھل لگا میں

سے تیرے عرصہ ہستی و حیات
 و حیات ازل سے تیرے عرصہ ہستی و حیات

ساتی آب نشہ تازہ دل داروگ گواویں
 نقل بجا بگرد کافی برہوں ٹے دل تائیں
 گھر بے نقوب بیری بیری طوبے دی باتوں
 طرف زمیں کو سجدہ کارن جھک جھکا خاں
 سبز زمردین سدا سے بقیات جیوں طے
 پڑسا یہ وجہ یہ کس کسٹ فرق نہ نظری آوے

جوش اٹھاے جان میریوں کدہ عنوں لجاو
 جاں جاں جوش خمار نہ لے لیں جسود سزا میں
 واناں رختاں جنت سیو فاق صرافندوں
 اک طرف فلک چڑھ چلیاں اک طرف جہاں
 نازک گرد پیدیاں شاماں جیوں لغان نہ کھلے
 ایہ آسمان قے میوہ اُسدا تاریاں نازک و ساو

خارستان لکھیں بھولان جھجھکے کاری آئے
 ہو ردختیں چہ جائیں جانور ندیاں ڈالیں
 جاں تار ہو آہلائے ایہ وچہ وجد سولایا
 نرم ہو این دکن جہائیں موج چھڑن پت سار
 شبنم صبح سولاندی ہو گیس سینا کا دوس آف
 میوے نال تہن پر شاخاں گھٹ گل لہر پرتو
 لال چو بجاں پر ہر جناور نام جنہا ندی ٹوٹے
 پر پتر پنج پیر و ساف ریل جانہے شاخیں
 گھر یعقوب بنیت بیٹا جہم ہوئے پیدا
 شاخ و دے جیوں بیاد و ہر شاخو چہ لائق
 تا اس بیٹے تائیں دیوے کٹ نبی ایہ عاصا
 ایہ عاصا تھیں اس لٹکے دے دائم ہو سی کاری
 پر یوسف مٹی اری آہیں شاخ نہ جمی مولے
 اکد نہ پاس پر یوسف مجزول ص گزاری
 کرو دعا جناب الاہوں بیوں عاصا آفے
 ہتھ اٹھا یعقوب نبی نے جاں یہ لفظ الایا
 لے جبریل زمر عاصا تر تہشتوں آیا
 خوبی صد شمار نہ کوئی عاصا قدر بھارا
 یوسف جگو چہ سببتیں سو ہناں جہا کوئی ثانی
 بہا اکر دل رشک و ہیاں یوسف و عیسا جاندا
 یوسف لے ہشتی عاصا سا تھیں قندار آیا

چکر سوداں پرزے کر کر فرشتیں غا و چہائے
 اُس ہر برگ شہر شاخے پھیرے ملک ہزار
 تے ہر دم تحمید پکاے تینوں حمد خدا یا
 شاخاں نرم پیاں جھک ہینگاں لگاں لین ہولار
 گندہ سبز بر جہیا و یکدیماں دل بہاے
 لذت ملی ہشتی میوے چکے پون دل خوشے
 کھا وں قوت و عائن دیوں ن تے رات کھلوتے
 ریح شکم بھر حمد پوکارن کوک فلک دی کاخیں
 شاخ عجب اک اس درختوں ہو و تر ت ہویدا
 تسدی ہوش لیاقت تائیں عندی عاصا لائق
 اس درختے اندر ایہا ظاہر جو ہر خاصا
 اینویں راں سپراں ہوئی ایجنایت ساری
 چوب عصا کد لائق اس کے تے اوہ کدں قیولے
 بھایاں ن تیں عاصے دے کشفقت غمخواری
 جنت و چوں اسد صاحب کر کے فضل پہچا
 جو کجہ یوسف منگد افضلوں معلم تھد خدا یا
 اشہ پاک پہوچا یا سنوں سہناں تھیں وڈایا
 صاف شغاف ہر اخو و رنگوں و زن موافق سارا
 اسدی لائق جنت عاصا سو ہو یا ارزانی
 عاصے کارن طہری ہری ساں ہا ند اچھا ندا
 اسیں بڑا یہ چھوٹا سا تھیں وڈیائی وچہ آیا

اینویں بیویاں اکھیں اگے اسدا قدر وڈیرا
وچھڑیاں پل جان پردی ہوو یا بچہ قرارو

نیویں شان اساڈے اس تھیں قیامت اچیرا
ہر دم سُنوں اکھیں اگے رکھے لطف قرارو

مُتْرَدہ بلند قبالی یافتن یوسف علیہ السلام و حالت خواب بہ ششم سالگی از عمر کریمی

ستویں سال عمر یوسف اک دینہ گود پر دے
نال بھراواں جنگل اندر ہیزم جگن بر دیا
آوندیاں چہ راسے اکیا سہناں بھارا تاسے
جیوں گلزار چین چہ تازہ شاخاں سبز سو دیا
یوسف دیکھو دیکھا حال او کھیا او بھڑوایا۔
فرزند اکی ڈھو خوابے کی کجہ نظری آیا
جو کجہ خوابے نظری آیا یوسف حال سنا یا
ستا یہ خواب ہوو فرزند اتیں حق آفت بھاری
بھایاں اس کہیا بھل یوسف اس سُفتو دیالو

بند مٹھی چہ سُفت ڈٹھا کھلے لے پدے
ہیزم بھار جم کر سہناں تشدد گھراں سر چایا
اسدا بھار ہو یا سوہر یا گل بھل برگ کھلا
بھایاں بھار پئے وچ سجد کر آداب آدایاں
سہ سُنہ اکھیں حمید پر دے لطفوں گود او کھیا
اٹھ کھلو یوں کیوں بے صبر اکی تینوں دس آیا
رکھ چھپا مت کہیں کسے تھیں پوئے سُن فرمایا
سُنکے غیرت کھاو بھائی تیں پر کرن قہاری
سُن بھایاں تعبیر نہ لہی جانوئے وہم خیالو

خوابِ پدین یوسف علیہ السلام مرتبہ دوم بہ ششم سالگی از عمر شریف خود

اٹھ برس اں ہو یا یوسف پھر سُفتہ دس آیا
چلیاں جبرماں نکل شاخاں وڈیاں اگے دینتا
وڈا رکھ ہو یا پُرسایہ نال میوے پر بھریا
عیسے موئے پاک چھوئے بے نقوت پیرا
ہر ہر بھائی عاصا اپنا اندر میں دم سنا یا
مگ داؤ بھڑے ہر ہر تیں بہ بات مُتْراو

ہتھ اپنے وچ عامہ ڈٹھس اندر ہر تھسایا
گدگیاں چہ سب میں دی سداں تیاں ستا
برگ عجیبے شاخاں نال اصل فرعون ہریا
ایں بختوں ہو کھانے حال دغا ایسا
کر دے کت ہاں وہ او لوں شاخ نہ پتر آیا
ایسے یوسف کھانے فصل کر مر حناو

ایک بھی یوسف پاس پرے سُفنے آکھ سُنا یا
شوق پیار پر ددل داودہ گیا وچند
یوسف نے وجہ بھیاں یہ بھی خواب نانی ظاہر
آپس چہ کریندے گل لاسین ہوئے کائی
وکیھو کیڈ دلاور لڑکا دن دن دہیا جاے
بے قدران چہ نام اسافے اپنا قدر و دہاے

سُن یعقوب بنی تے جاتا اُسدا عالی پایا
یوسف دِل دے مقصد جاتا وچہ پنہاں فرزند
اگ حسد می لول اٹھاندا ناں آیاں باہر
پاس پر راہ بخوبی اپنی جھوٹھ کرے وڈائی
سانوں خود تھیں نیواں کرداتے بقدر بناو
پاس پر دجھوٹھیاں خواہاں جوڑ مٹھل سناو

خواب دین یوسف علیہ السلام مرتبہ سوئم بہم سالکی از عسب رک خود

ناویں برس یوسف تائیں خواب وہی آئی
ہر اک دند چلاوے بارے چاہی مار گواوے
اک بگیاڑ جو زور اکتا چاندیں لے دھایا
آ یعقوب بنی دی خدمت ایہ بھی حال سُنا یا
سچہ حقیقت یوسف تائیں جد از کرے کدہیں
روز غماندے آون لگے دلنے خبراں پایاں

دتل بگیاڑاں گھیر لیا سو وچہ بے صحرانی
یوسف ڈردایا تڑفدا کجہہ سر پیر نہ آوے
یوسف تڑف چھٹاںس موہوں اٹھیا بھڑوایا
سُن پیغمبر ددلاں دی دل تھیں جوش لیا یا
جان میری نہ جاہ دوراڈا صبر لے نوں ناہیں
تے اوہ وقت فراقاں والے کرے لوک دھایا

خواب دین یوسف علیہ السلام مرتبہ حیارم بعمر وہ سالکی

دسویں سال صبح دے ویلے سر و ناز و راز دا
شیریں خواب خوشی دا ویلا اعلیٰ بھگے نورانی
چہرہ دیکے نور چمکے رہے نظر چہ پتکے
گدڑی بابا دل وچہ ایہا صورت ویکھ مہوڑ
یوسف کنڈ نہ خطے کچھ خوابوں اٹھ کھارے

آما گود پر دی اندر غلبہ نیند لیا ندا
تے یعقوب چھرے ل ویکھے چشم چمے پیشانی
کیمڈ والا کرے نظارا تابش جھل نہ سکے
یوسف دلاور ادا ناک ہے یا خور تید منور
کند اوکھ لے پیہر قس کیوں جیل جیل

کہو فرزند کی کچھ ڈٹھا خواب کو یہی آئی۔
 یوسف کہند ڈٹھا سفنہ دے کھلے آسمانی
 وجہ زمیں ہے ہر جانہراں اب مصفا سے جاری
 تن میرے پر چادر نوری میں انگوں سحر دار
 ہر دم نور ترقی اندر چادر دی روشنائی
 اے بابا میں سوچ ڈٹھا چند ستار یاراں
 وانگ جلاؤ خوش تمامی عقل قیاسوں خالی
 سوچ چندوں صورت میری روشن دہائی
 سن یعقوب بی غش کھا دارود ہر تے چڑیا
 ساعت بعد پیغمبر تائیں ہوش فر کچھ آئی
 پکڑ پیغمبر یوسف تائیں سینے نال لگا و
 توں جاتا فرزند پیاسے میرا قدر و ڈیا
 ایہ وڈائی اللہ باہجوں پکچے نہ ہو رہی تائیں
 جھل پیار یا سرتے آئی جان بلا آسمانی
 ایہ سفنہ تعبیر چیری قدرے جسمانوں
 فرزند اتوں سرور ہو سین اندر وجہا ناں
 یوسف کہنداجے ہر حضرت ایہ تعبیر و چیری
 فرمایا ہن خوشیاں جتھے اول غمی او تھا میں
 ایہ ہے خواب صبحی تیری جھوٹ نہ ہو کہ کیا
 تے کہیا ایہ سفنہ یوسف مول و میر بھایاں
 اگلیاں خواباں وانگ و میرا نصیب ہے

کی حال دس آیاتینوں جس نے ہوش گوانی
 چھن چھن نور زمیں تے ورنہیا جگت ہو یا نورانی
 مچھیاں زیبا نہراں اندر حمد پڑھن غفاری
 چادر بھیں کل دنیا روشن چرخ چتر میں لشکار
 کنجیاں میں سمجھتی تھیں یہ حالت ایہ دس آئی
 ایہ سب مینوں سجدہ کرے کر کر عجز نہراں
 گو ہر نطق میرے وجہ نالے عقل فراست عالی
 میرے اگے انہاں سبہا نہ قدر نہیں سی کائی
 صبر قرار ستلی دل بھیں غم درواں کڈھ کھڑیا
 یا حضرت ایہ حال کو یہاں یوسف عرض سنائی
 کرے پیار چھتے سر اکھیں رو رو کے فرماوے
 سوچ چند کریندے سجدہ عالی رتبہ میرا
 نال خودی ہے ویر خدا توں نہیں پسند کدا میں
 سختی پوئے مصیبت کائی حکم جیوں رحمانی
 خالہ چند ستارے بھائی سوچ باپ بیاتوں
 ماں بیوئے بھلاواں تیریاں ہوں ڈیریاں شاہ
 وجہ بدن کیوں گئی قراروں جان مبارک تیری
 خار گلین سہراگ خزانے وجہ نہنگ بلا میں
 ایہ تعبیر کہی پیغمبر حضرت یوسف تائیں
 کھا غیرت کچھ کر کے سین میں متاں بڈیاں
 آہانی تیرے ارادے میں متاں کچھ نہ لیا

یوسف عرض کرے یا حضرت رنج بھائی کیوں تین
پھر یعقوب کہے فرزند اتیری سمجھ نہ آئی۔
پھر دلاں دل بدیاں کھڑا فرق پلک چہ پاو
یوسف کہتے ہیا چپ سُنکے ہو رہ نہ غذا لیا
سُن یوسف دی خواب پیغمبر سی ظاہر فرمایا
تے تینوں تاویل حدیثاں اللہ پاک سکھاو
تیں پر نعمت پوری کرسی تے آئے یعقوبی
تینوں رب پیغمبر کرسی پاویں رتبہ بھارا
ماور یوسف دی ستر ہی شمعونے دی مائی
سُن بھایاں دل حسد تپائے تے گرمی چہ آئے
جھوٹے غنہ جوڑ سُنائے پیونے سچ منائے
بنیامین سنے خود پیونوں یوسف بہت پیارا
یوسف اوسنوں بہت پیارا نال جدی ورتارا

آخر اوہ پیغمبر زافے کیونکر مکر کر سیں
ہے شیطان بند دا دشمن سخت جد ہی بُریائی
یاراں کو لوں یار پیایے پلوچہ جدا کراوے
ایہ سُننہ پھر یاس کیدی مول نہ آکھ سُنایا
انیویں با نوازش کرسی جیوں تیں نظری آیا
خواباں دی تعبیراں الا علم تیری متھ آوے
جیوں حاق خلیل اللہ نوں ملی شرف تے خوبی
سرداراں چہ سرور ہو سیں اندر دلاں پیارا
ایہ گاہاں سبائے سُنیاں بھایاں خبر بچائی
اس لڑکے نے مکر بنائے ساٹے جگر تپائے
اسیں بہادر دور ہٹائے تے لڑکے گل لائے
اسیں پنجائ چہ پنجاباں قدر گیا اٹھ سارا
تے اسدا دیدار گزارہ بن دیدار نہ چارا

انگلی پیران و ویر آنت اجڑا گاہ کو سپندا جھانم و دودھ نڈا ختن آن را
جیلہ ختن در یوسف دل خضر رذر گاہ کو سپندا جھانم و دودھ نڈا ختن آن را

کی جاناں سدا رندا چہ کید پیاں گھل نہراں
جا بیاں گرد کھلار کھلویا ایہ شیطان شکاری
ست ایہ کوئچ نہ چھڑ داروں چیل دیا پتیاویں
جان یوسف دھایاں تائیں شک لا نوچہ مانی
اندر گھر روئیل مناماں بیٹھ صلاح پکائی
رل بیٹھے دس میر تمامی ل ل کرن ہلا میں

حال مزا جان فاسد کے خون و گاون نہراں
ڈاروں توڑ و چھوڑ طیوراں بچا گل دھری ٹھاری
جس میری اخوت دلیوں مت اسد متھ وایں
غم غصے دیوچہ قیامت اک اک گھڑی مانی
جوش خروش غضب جہنماں لدی کھول سُنائی
یوسف بنیامین پیغمبر ناپ نہ ہے کدائیں

یوسف نوں چہ گود رکھیند اگھڑی نہ موال و سار
 دو نوں ساتھیں خنگے ہوئے اہر اچیلے جائے
 باپ اسدا ڈا بھلا جاندا سانوں منوں و سارے
 اسین جمع سب عقداں والے غالب نے ورسا ہاں
 بکریاں چرواندے جگل سو سو کار بناندے
 دن چوڑے راتیں رکھے گھرے پھر نیوالے
 اک اک اسین جو شیراں تائیں کچڑا وڈا گروں
 باپ سانوں اچے نہ جانے کدے نہ الفت کردا
 رل بھایاں جان متا چکا یا یوسف پاس رہا
 بھائی یوسف تیریاں گلاں دنوں بہت سوکھا
 تیں چاہیا خوبی وڈی جھوٹ نہ کہیں کہیں
 سُنیاں اسان چو اک عجائب تیوں سُفنہ آیا
 سُن یوسف دل کرے چاروں سر نیو چپ پریا
 جے دساں پاس پردے کیا جواب سناواں
 جھوٹھ کہاں رہدا عاصی سبہ تھیں جھوٹھ مندیا
 جو کجہ یوسف سُفنہ ڈٹھا ظاہر اکھ سُنایا
 یوسف ولوں اک دل ہو کے بیٹھ صلاح بچائی
 اوہ ہُن دن چڑھیا جاندا کر دیل عزیزاں
 جھوٹھیاں سچیاں گلاں دیوچہ بان کر تیزاں
 اُسوں جانوں مار گواو جے ہو راضی سمجھے
 تائیں تھیں پیو فارغ ہو کے مڑ سانوں گل لاو

بنیامین اکھیں وچہ ہر دم دن تے رات گڈے
 دس بھائی اسیں شیر بہادر کنٹی وچہ نہ آئے
 سُن لڑکے دے سخن خیالی جان جگر چاوارے
 ہر دم کار گزاریاں کرے خیریت دخواں
 خدمت تے وچہ فرانبریاں ساڈے وقت وماندے
 دلوں اسیں قربان پدرتے اچے نہ پچھدا حلے
 کاراساں ہر خوبا خلاصوں نام رہے وچہ مرداں
 بنیامین تے یوسف اگے جان کہن کڈہ دہرا
 کر کر مہر محبت ظاہر شیریں سخن سُنائے
 جوتوں مہول سخن لاہیں ہوتی جھڑھڑاؤں
 جوتوں اچکل سفنہ ڈٹھا سانوں اکھ سُنائیں
 جس تھیں ظاہر معلم ہوندا تیرا عالی پایا
 بیکراں کی کہاں زبانوں مشکل ویلا ایہا
 چپ ہاں چپ لائق ناہیں کی تدبیر بناواں
 سچ بناں ہُن راہ نہ کافی جویں کرے رب میرا
 سُن بھایاندے تیرے کلیجے حسد تنور تپایا
 یوسف دا کجہ چار کر یو دیرنا کم یو کائی
 اوہ دو بھائی پیو دے پیاسے اسین کائی چیزاں
 یوسف تے اچ وار چلن اہر کر دے تجویراں
 پاتے دس دوراٹے سٹو جھٹوں خبر نہ لیھے
 تاہر فکر اندیشہ دل اسدا ڈا اٹھ جاوے

جاں یہ طالب پورا ہوئے رمل بھائی سارے
 رب کریم گناہ اساڈے بخشے کر عفا ری
 سُنکے کنب بیوہ اکہند اسنیوسب بھراؤ
 سُٹو دچہ اندھیرے کھوئے وقت جویں مچھ آوے
 وجہ وطن کھڑپالے اُسٹوں مکھے وانگ غلاماں
 رمل سارے پاس پدرو بیٹھے آن آدابوں
 پھر سہناں ل کہیا حضرت یوسف ویر پیرا
 بھلکے جنگل نال اساڈے گھل جوہل پر چاؤ
 کیوں اعتبار نہ دل تیر یوچہ ساقین چلار کھایں
 اسیں نگاہ رکھانگے اُسٹوں مہ آفات کز دل
 طفلان کھیل پیاری حضرت فرحت شیر شکار
 ایگل سُن یعقوب بنی دابن گھیا ل سارا
 تاسے وانگ چکد اویوسف نازک نظری آیا
 سب انگوں گھیا ران دس شکل جویں خونخواراں
 تھر تھر کنہیا بدن مبارک دیکھ حقیقت ساری
 بگھیا ران بھیں یوسف میرا یار پکھ سلامت
 تڈہ سوال جو کیتو سأل کیوں بگھیا ر دسائے
 آخر ایہ بگھیا رے کہا داکر سن آن بہانہ
 باپ کنبے کچہ ہوں لگا یوسف نوں سچلے
 دفتر صرف منقش ہوئے جو نقدیر قلم دی
 باپ کہے جی ڈردا میرا جے شہیں نال لیجاؤ

کریے استغفار اں توبہ اللہ دے دربارے
 پھر نیکاں چہ نام اساڈا اینویں مہی جاری
 جے کچہ کرنا ڈرو خدا بھیں مول نہ مار گواؤ
 صادر دار و مرد مسافر کوئی کڈھ لیجاوے
 ایہ تدبیر ہووے والی پی پسند تماں
 سخن کیتے کچہ نرم ملائم لفظ سوال جوابوں
 گھر وچہ بیٹھا شاد نہ ہوندا بند ہے بیچارا
 مہتے کھیلے نال اساڈے کچہ بیوے کچہ کھاوے
 کیوں یوسف ویر پیار اساڈے نال بجاویا
 کیونکر ٹ پوانگے آخر الفت دے پیوندون
 گھر وچہ بیٹھیاں دل لگے خوش نامون گزاروں
 یوسف طرف دھیان کیتا سوڈٹھا اڑک تارا
 مڑکے بھایاں طرف پیغیر پھیر دھیان اٹھایا
 ہر اک یوسف چاہے پرے کراں ہزار ہزار
 اج سریتے آون لگی کچہ مصیبت بھاری
 گرگاں وجہ نظر ایہ برہ ظاہر سخت علامت
 نور نبوت نال نبی مں گر نظر وچہ آئے
 ایہ بہانہ دلاں ارادہ ہو یا شکل نشانہ
 وقت مصیبت والے کائی پون لگے اج پلے
 تدبیراں دی سر ہم لایاں مں نہ کھاہا لم دے
 گر گ پوی کو کھاوے سوال نہیں نہ خبراں

غافل ہوئے یوسف کوں ہسو وچ اوھاڑا
 وندیں گھٹ انگشتان بولے کی حضرت فرمایا
 جے یوسف گھیاڑے کھا داسب کجھیاں گویا
 کرے ہودا جے اک نعرہ مر مرہان سید
 تے شمعون درختاں تائیں پکڑے جٹہ ہوں اکھیر
 شیراں تے گھیاڑاں تائیں پکڑے کرے دوپارا
 جنگل باش بلائیں کنبن بنور سکھ ہمارا
 نور اسادے معلم تینوں کی گھیاڑا نکارا
 زخم قلم تے تیز اثر نوں کپڑا موڑ ہمارا
 فرزندانی عرض دے تے موڑن مشکل ہوئی
 باپ پچھے اے یوسف پیارے مرضی تھکائی
 یوسف عرض کرے یا حضرت وہ رخصت ہو راضی
 میرے ویر نہ ویری میرے کرے عرض ہاپوں
 سُن یعقوب تاج بھراکھیں فرزند اتوں جاویں
 ہر دم تیرے حاضر ہوندیاں انوں صبر آف
 سختی جنگل تہ نہ معلم نازاں دے وچ پلپوں
 توں چلیوں تے میرے پلپوں چلی نقد سلی
 لٹناں کدے نصیبے ہوسی اے فرزند پیار
 جے نہ تیری مرضی ہندی کھلاناہ کداہیں
 جاہ سویر نال بھراواں افون دتاہیں بولیاں
 مین یوسف چور دے وراہی شوق بگڑ پت چلایا

ہتھ آئے مت یوسف میرا جنگل فے گھیاڑاں
 گھیاڑاں داساڈے ہوندیاں کبھ بابا کی پایا
 اسپن زبانی جے اوس دے زور اکم نہ آیا
 حمل جھڑن سُن اکت پکاروں جنگل کھ کنیدے
 جاں روئیل جنگل وچ جاوے شیر نہ آوے نیر
 یوز بلنگاں بگڑ پنجے وچ چیر دکھاوے سارا
 پر اک زخم لکے تقدیر ول اسدا بھیت نیارا
 جے لکھ شیر زندہ ہووے جاوے اسان اکارا
 آئی کون ہٹائی لوڑے کداس تھیں چھکارا
 دل وچ جاتا تیر فضاؤں ڈال علاج نہ کوئی
 توں میں میرے دلدا پر زہ اکھیں دی ویشی
 میں راضی ہاں سیر جنگل تھیں بھایاں یکھ فیاضی
 خوش میرا دل نال بھراواں سیر کراں گلزاراں
 دل وچ میرے نہیں سنتی خبر نہیں کد آویں
 کیونکر تیرے چہ وچھوڑے سارا روز وڈے
 مینوں چھوڑا کلا جھرے توں یوسف اٹھ چلیوں
 جاں سُن صاحب سنی گھلی میں راضی ہو چلی
 میں منقول کیتی میں مرضی اے انور سیار
 اج جہاں سرے آیاں قت مقدر تائیں
 میں مشتاق تیرا ہر دے نہ وسایں بولیاں
 بھایاں دل خوشیاں بولیاں جو پایا سو پایا

رات کئی دن اگلا چڑھیا بھائی کرن تیاری
 یوسف نے حق سمجھ اٹھا کے گردا باپ مائیں
 جیوندیاں جسے سیر تائیں یہ فرزند ملائیں
 دل میرے چہ بھاریاں چاہاں دید کر آئیں
 جلو کر ان اکھیں چہ سیر وانگ خوشیدیاں دائیں
 وچہ وچھوٹے ایسے سپرے جان میری جاک
 اوے وقت نہلا پد رنے سر د وال سوارے
 تار و تار جدائی کو کے فرق و فرق پکارے
 کر کر تر خوشبویوں لطف لٹ گھٹتے تاتے
 پیشانی تھیں رندی دی لہر چیدی لشکار
 ابر و ابر بھار کر مے چاہڑی گھٹ پر کار
 اکھیں بوجھ سر نہ بھریا بیونے نال پیایے
 واہ چمکائے وچہ رخسارے جان مگر بلہار
 وریاں وریاں ندان تیری واری چند ستار
 محبوبی تے خوبی والے سب سنگار سنگارے
 کمر بندا ک سوہنا پٹکے ہتھ عاصا پکڑایا
 خوب سوار پتروں پوینے رخ ول نظر گزاری
 کر چکاسی اس دیر دی پتیاں نال تیاری
 پر اک عہد ہو یا اک واری توڑن ہو یا بھاری
 اوڑک عہد سمہا لن لگا جہل فراق قہقہہ
 اک زنبیل خلیل اس دی تسوچہ خورش سکھائی

یوسف کو دل فرحت ہوئی باپ پر نینازاری
 میں یوسف دی جان الہی سوچی تیسرے تائیں
 راج ملن دیا آل سان ہریان ہریان ہریان
 تے میں سدیاں شان و کیمیاں کیمیاں قدر و کیمیاں
 ہمدیاں ہمدیاں وچہ سدیاں سدیاں ناز دائیں
 نور اکھیں دا یوسف مینوں ملے کدی گل لائے
 کنگھی واہ چڑھیاں لطف جان ہری ہری
 تے والا نہ دیو لول دیو لول دل کھیا
 شان نال لطفیاں شان چڑھیاں شوق ہونا
 عین بعین وین ستار چمک دھان جکتا
 مڑگان دی ہرنوک تر کھی دیندی روک نظر
 دیکھ دیندی دھیری اتے دھار دھری توڑا
 اعل بہاندی لعلیاں اتے بیدل ہون طرار
 دل قربان ذوق دی طرزوں غنبد و چکار
 لا خوشبو بدن بینائے زیبا جامے سارے
 او ہو عاصا جنت والا جو جبریل بیایا
 جذب تاشر والیاں مزاں کھپیاں دل کاری
 ٹورن نال چاہے ناہیں فرق سے دشواری
 ٹورن توڑن عہد سارے دونوں تیز کشاری
 سہ ساں تیاری والا گردا گیا اہیتا
 میوی کچھ طعام رکھا کر فرزندان پکڑائی

تے اک بوتل مشربت والی دے اونہاں فرمایا
نال گیا خود رخصت کرنے شہروں باہر آئے
تے یعقوب نہ پرتے نالوں مولیٰ مڑناں چلے
یوسف ولوں نظر نہ لہندی نگہ لے لے رہا
دیکھ لیو دیدار دونیوں مڑ جھب بھتنہ آوے
ہنے اکھیاں یکا ہنوں وندیاں اجی ہو چو دیدار
اچے اکھیں چہ ایہ رخ نوری چمک چھڑی لشکار
کالیاں ہیریاں شمع وصالوں اجر دونوں لٹی
ول جنبل بیونال پتاندے آٹا ٹریا جاندا
پاس نبی وجہ رہے جانداں عرض کیتی فرزند
یوسف ساڈے دلدا اکڑہ کدسانوں دُپیارا
ہو کے کھڑا نبی فرماوے فرزند اُنس روکے
یوسف نول کے جھبڈ مڑیوینوں موڑ ویکھا یو
وقت پیاس نہ اس کر یو مشربت تر ت پلا یو
بلکھیا اتنوں گرد گردوں اعلیٰ دور ہٹا یو
سخت کلام نہ بول نہ بانوں اس دا جگر ستا یو
کر کے ایہ نصیحت سارمی فرزند دی تائیں
جوش محبت خفیہ والے دلوں بخار لیا فے
اکھیں دیو چہ لہر ہندی رسس غلبے چلے
روندی نین اکھیں سہڑ جانے بحر غماں اُچھلائے
اچے پیارا رخصت ہوندا نین گھاں نہ لے

پاس رکھو ایہ یوسف کارن ہو وناہ ترما یا
بھایاں گود لیا چا یوسف ظاہر لطف دکھائے
نُخے انورے جانداں اکھیں تردیاں چہ نکھائے
وچھڑنہاریاں واکھیں نول یہ نظر اندے لاکھ
غم ہنہ نہ دہندے رہنے لستیں دونوں چہ ہو
ایہ دیدار نہ جاں مڑ لیا کون جھلے دکھ بھار
وگدنیوینوں اجر پئے تے کوں جبر و غم سار
جاں کو ارنکل نول ترسن کیوں مہوسی زندگانی
جنول سدا یوسف جاندا نول قدم چلا ندا
کیوں بابا تکلیف اٹھاؤاٹ پوری دو چنڈاں
ہُن گھڑنوں تشریف لیجاؤ قصد نہ کر یو بھارا
کچھ نصیحت سیر و نصیحتیں مہن سُن لیو کھلو کے
ہسکے لگے تے کڈہ زبیلوں اُسوں خوش کھوایو
آپ جہاں وچ کارا ہو سوتناں کلا چھڈ جا یو
ہر دم مہر دلا سا دیکے اس داجی پر چا یو
تے ہر ویلے نرمی کر کے اُس نول شاد رکھا یو
لے یوسف نول گلے لگا یا محبوبا جھب آئیں
جان جگر وچہ کد سارے یوسف رچا جاوے
لہراں دُرولوں اُچھلایاں اٹھاٹھیں نین رٹائے
چشمہ خون جگر تھیں چھل چھل چٹمان رنگ لائے
دیکھاں جاں ہو رخصت جائے مہرے کجاوے

چھوڑ چلے مل چھیکڑ واری مس پھیر کدائیں
 جاہ فرزند حوالے رب دی جنگل باش بلائیں
 آورد اہن خالی خانے پاوچہ دخل مکاناں
 یوسف بیو تھیں خست ہوندا بیو نے سختی جھلی
 یوسف دا ہتھ پکڑ کیتا سو پسراں چا حوالے
 بھایاں گود لیا چا یوسف ہوئے وچ پد تھیں
 گنبد مینا چرخ فلک و اجوش سدا وچہ آیا
 ویر پیا یے یوسف تائیں لے ہو گئے روانہ
 سو ہنارنگ جویں تر بوئے باپ نظر کڑھئی
 دیکھہ دلا ایہ دنیا اینویں موہ رنگوں تہ کہے
 رنگارنگی چھوڑ رنگیلارنگ رنگت وچہ وئے
 ہوساتی ایہ رہن دنیا شکل جدی ظلمانی
 مے رنگین نکت دی رحم تھیں ہر رنگ نال پلاو
 پڑہ چا اگھارنہ دیکھیں دل رنگیں دم دھاریں
 بے رنگی وچہ رنگ سو ماندے تینوں نظر نہ آئے
 دانگ تنگ شمع دے شعلے کیوں جھبر جان جلاویں
 رحم نہیں چہ جسدی یاری کیوں سنوں گل لاریں
 موڑ قلم ول کدہر و کیوں کھول نہ زخم نہانی
 سہ سرتے تقدیر ازل دی پیغمبر رحمانی
 دل فرزنداں جان دیاں کچھ کھڑا بنی وچہ راہ
 وچہ نگاہ پدر فرزنداں یوسف گودا اٹھایا

جاں یوسف ہنر خست چلیا کردا باپ دعائیں
 جھب مڑیں مت اسان ساریں آویں تہ پچھاپیں
 محبوباں فوس وواع کر نیدیاں مشکل سپدیاں جاناں
 تے یوسف نون خست کردیاں خست ہوئی تسلی
 داغ فراق کیتا سو کاری دل تے جگر وچالے
 دل پیغمبر دا پردہ دریں ہو یا جدا پس تھیں
 ایہ برہ وچہ گرگاں آیا فضلوں رکھہ خدایا
 کھوٹ دلیں پرجسڈن جاناں شیریں کار زباناں
 تے تلخ چکھے سو جا پے مزے برے رنگ مٹھی
 مزہ چکھے سونہ مڑ تکے چھوڑ تعلق نئے
 جو غافل دل باہر ہو بہت روو کم ہستے
 ولاں جھلاں دیاں پردیاں اندھکے ہونورانی
 لٹ سداوے مار گواہے نڈہ اجے سمجہ نہ آوے
 ویکھ تڑوٹ ل کسدا اللہ عشقوں لافاں ماریں
 چھوڑ رنگاندی یاری بار بار ارجمال دیکھائے
 دوروں سیک لگن دی ویلے کیوں پیر ہٹاویں
 جھور مریں مت اوکت جاویں جگر نہ رمزون پائیں
 برسوں مہن جھلیندیاں اٹھا تھیں موج دے طوفانی
 ہتھیں ٹور سپر نون گھر تھیں کھڑا اندر حیرانی
 دیکھہ دلا محبوب ملیسی پھیر جداں بچا ہے
 کیا کہاں وہ کبڈ پیاروں انہاں سینے لایا

جاوندیاں ل کرے نگاہاں پہ مری سپہاں
 فراتے پیغمبر رب اوچے فراق پر رے
 فرزندانِ بیاں مڑیاں باجوں ایتھوں مول نہ جاوا
 ٹھنڈا کھیں تے مقصد دلداوہ محبوب پیارا
 وجہ اوڈیک درختے چھاویں بیٹھ گیا پیغمبر
 آہی یوسف دی ہمشیرہ گھر وچہ سستی پیا
 جنگل دیوچہ یوسف تائیں گھیر یادس بگیاں
 تے بگیاں لے کر پوندے پوندے کھاوے تائیں
 یوسف نئے گرگ نہ چھوڑن ہر قی پاٹ گیا سو
 روندی اٹھی یوسف کتھے سُنیاں کھڑا بھایاں
 بھائی جانہ دوراڈے ڈٹھے بچھیا پھیر پرفوں
 باپ کھے اوہ سیر کرن نوں جنگل طرف سدایا
 ایہ گل کہہ سن پستی جھبدر مل بھایاں جاروئی
 میں اے ویر نہ جاوے نیساں بھاناہیں تین جان
 تینوں جاوے یاں نہ مولے جو سوکر میں زورا
 وچھڑیوں پل جان طیندی عمر اں کون کٹسی
 تیرے باجوں میں مر جاواں تے کی باپ کر گیا
 گھردیاں لں پھر تھانوں نہ کافی جان تے تھنہ آیا
 یوسف کہندا بھین پیاری ناگر گریہ زاری
 بھین کھلے ویر پیارے خبر نہیں تیں تائیں
 بازاں سنگت کیاں کونجاں چھیر کدی گھرایاں

انت اٹھائیں بیٹھ گیا سوقم نہ وگے اکا ہاں
 جاں جنگل تھیں آوے یوسف کسٹھاں مل گھرے
 یوسف باجوں کیا گھر کیاں گرم گھرنڈیا چھاواں
 جاں حجر یوچہ نظر نہ آوے کیوں کمان دن سارا
 یوسف گیا جنہاں وجہ راہاں وازہ میں معبر
 ویر گیا نہ معلوم اُسوں ڈٹھس خواباں بھیا
 یوسف رو نہ ابا ہجہ قراروں تکرار و اجازاں
 گرد بگردوں یوسف گھیرا گھیرا یارو بلائیں
 صورت سوہنی یوسف والی خود وچہ نکل لیا سو
 دوڑی آئی باپ ڈٹھا سو کھڑا اوڈیکاں لایاں
 ہتھیں ٹور کداہیں گھلیو بابا آپ پسرونوں
 دختر و قراروں گیا بابا قہر کمایا
 یوسف ڈٹھس ٹریا جاندا اسن بکڑ کھلوئی
 باپ سنے میں ونڈی ہساں کرجا کچھ کاناں
 میری جان جھلے تیں تھیں ساری عمر وچھوڑا
 بنہ فراق تیرا میں تائیں غم دے بھر سنیسی
 بنیا میں تیرے وچہ درداں میرے بوانگ مڑ گیا
 ویر پیارے مڑ چل گھرنوں تیں بن میں کھپایا
 نال بھرانواں جھبہ آواں خیر منگو سوواری
 گرگاں نال غزال چرندے کد گھر مڑن کداہیں
 یوسف تینوں جان دیساں نال پیاریاں پیاں

یوسف جاہ نہیں چھڈ سائوں غم بانو چہ بلائیں
 کوں کھال میں تیرے باجھوں قند یو چہ راتاں
 ناجاہ یوسف مڑ چل گھرنوں ساں قرار سداے
 میں مر جا ساں تیری باجھوں اسی باپ تڑ خدا
 میں قربان نہ جاویں یوسف ووندیاں گھٹ کھیر
 تے توں پیو دا بہت پیارا دل میری پارا
 یوسف اس بکر چھوڑا کے عجز کرے سوواری
 بھایاں انت چھوڑا اس وی یوسف بولے دئے
 زندگی آن ڈگی وچہ پاپے خالی صبر قراروں
 کیوں فرزند کریں تیری دون وقت کیائی
 رور و دختر عرض گداے یا حضرت میں واری
 یوسف گیا ڈٹھائیں جاندا صبر نہ ملے کداہیں
 درد غماں چہ مدت عمروں دور و کر سید پوری
 رووندیاں دل گھائل موسیٰ یوسف ہتھ نہ آسی
 بابا موڑ پسرون جھبڈے صبر دے نوں آفے
 یوسف گیا چھوڑا پلوں پیا بکھیاڑاں
 خوشی گئی غم سرتے آیا ہو یا بدل زمانہ
 پیو دختر نوں چپ کرے اُنوں صبر نہ آفے
 گئے تیرے چوہے دور و یوسف کنڈی چایا
 جاں جان چہ نگاہ دے بہت محبت کرے
 جاں پوشیدہ ہوئے نظر و یوسف گھٹیا ہوئی

ہتھوں چھوڑیاں پلو روز قیامت تائیں
 پھیر کڈوں تیں تیں نوں کٹ دوراڈیاں مٹاں
 جے چلیوں تے ساکے سرتے وقت غماں دی آئے
 کی جاناں کت حال گداے صاحب شان شرفدا
 پائیں چہ درد فراقیں وقت گزاریں سکھیں
 تیری باجھوں ساں وندا مشکل ہوگ گدارا
 بھین پلو متھ چھوڑی ناہیں وے زار و زاری
 ویر چلے اوہ خواہر روو تے مہن پیش نہ جائے
 ویکہ بنی نے دختر تائیں کہیا لطف پیاروں
 یوسف میر جھبڈ مڑیسی نہ رو کر غم کائی
 رونوں رنج نہ میرے تائیں رنج لوں زاری
 نال میر توں وندار مہین جان رہے یا ناہیں
 اج یوسف داپیا سائوں قہر و چھوڑا دوری
 ویر پتے پیو چھپے فراقیں و خواہر مر جاسی
 یوسف مڑے تیر غم تائیں جان ہر دکھ جاوے
 ویر گیا مڑتہ نہ آفے لہدیاں ڈھونڈا جاراں
 اج کنگان نظر وچہ ساکے موسیٰ ماتم خانہ
 پتہ نہیں خود چھپتاے وگی نہ موڑی جاوے
 وار وارا لون اکہ جیوں سیناں گودا اٹھایا
 لگے کچھ خدمت اندر جاہنہ سمجھے جیوں برو
 تن نازک جاں دگاہ دوس کیا کہاں مڑ رہی

پکڑ بھراواں چھڑاں لال کیتے رخسارے
 کن مروڑے وال ترڑے دہرت گھٹیا پھر کے
 گردن مار کر امیں نیلی دتے دکھ ہزاراں
 اے فرزند و باپ میرے دیوینوں رونا ہیں
 ایہ کی اندر دلاں تشاویاں گزری کچھ نہ بیاں
 میں اک عاجز ویر تشاواچہ سرانہرداری
 سُن سُن باریا انہاں دہیرا قہر کہا یو بھارا
 باپ نہ اسان محبت کرداتوں چہ گود مدامی
 جھوٹیاں گلاں جوڑ سناویں پودا دل تیاویں
 اجے نکاتوں مکر کر نیدوں بولیں جھوٹ بہتیرا
 بیغیرے دچہ گھرانے جھوٹھ لگاویں لیکان
 دشمنیوں توں باپ ساتھیں کے جدا دکھایا
 مارشیساں جنگل تینوں ایہا بدلہ تیرا
 رخصت وقت پدے تیری نال طعام بھیجا یا
 پیون نون تیں کارن شربت لاڈلیا بیالا
 مارچہ پیر لگا دیں اگے جھل عمل دے بدلے
 جاں کاسے یوسف ورود جو دیول جاو
 گئے اکاڑی پاس پہاڑی کرے ظلم مریندے
 اوس پہاڑی ایہ گل سُن کے اچاچیت پکارا
 پاس میرے مت تیغ و گائیو میں ایہ ویکھ نہ سکدا
 ایہ گل سُن ہو گئے اکا باں پر ایہ قصد نہ ہڈیا

چک چک باریا دہرتی اتے زخم لگے تن سارے
 کندا لکھہ جوتن چہ دھیاتیراں انگوں رڑکے
 کیا گناہ تقصیر میرے سر یوسف کری لوکاراں
 میں تقصیر گناہ تشاواکیتا نہیں کہہاں
 اچاچیت میرے سر آئے تین بھول بھائی
 کی تقصیر گئی ہو متھیں کہو حقیقت ساری
 جھوٹھے سفنے کہہ کہہ لڑکیا کیتو باپ پیارا
 کھاواں پیون سوون تیرا اُسدی خوشی تمامی
 آپ ہیں ہونیڑے اسے سانوں دور ہٹاویں
 پاس نبیے لافان مارین فری نہیں دل تیرا
 بڑا ہوویں کی جانال آخر کھڈ ملن توفیقاں
 وڈا بنیرا ساڈے نالوں کوں حیا نہ آیا
 تیری ہتھوں ساں سبھاں نے پایا دکھ بہتیرا
 ایہ گل بول طعام سگاں نون کھول روئیے پایا
 ایہ گل کہہ سٹ توڑ گویا شیشہ شربت والا
 پکڑ لیا تدوں تیغ غضبیدی چہ کچھری عدلے
 اوہ اگوں اس مارطمانچہ دہرت سٹے دکھ پاوے
 یوسف تائیں قتل کرانیں بہتہ تدبیر کریندے
 قتل نبی ناحق نہ جائز مت کر یو کچھہ کارا
 اسے قتل کرن متھیں کہنے تن اجرام فلک دا
 قہر غضب اجوش لال تھیں سُن آواز نہ گھٹیا

اک زندے اکھٹا یا چھیر مقابل ہو کے
 جنگل کے خوشخوار و زندہ گوشتوں کا جان
 کون ہونے تیش ظلم کما نذر آخر پرے جاو
 ایگل سن کے گئے اکٹاری نے ماریند گندے
 وچہ چہرا گاہ آن ورے سووڑے ظلم کماے
 مار اٹھاں چہرے بدما کچھ دھک پہیائے
 یوسف کہند پاس پروردور کھڑا اک واری
 اونہاں کیا ہن وقت مرنے کی تیش چہرا کماے
 باہوں پکڑ پکڑے جسم ساوڑی ہتھ پھڑپھڑا
 مڑنے دیاں چھوڑا سیدان داغ دیوچہ جاو
 نادادایاں شیریں خواہاں ہو دی وچہ کھنار
 کر کیا دگدگے ویلے توں آہیں بھر وناں
 تے اجرام فلک دی جبرے تیں دل مے ناہیں
 گزریاں وہ سکھ دیاں گھڑیاں جوں رگل لائے
 اوہ سُننے وڈیاں لے جنہاں مراد چھیری
 توں سُننے وچہ تائے ڈٹے ڈٹے سہہ کرے
 مار کریاں پیزے پیزے دی دل بند پرورد
 یوسف کہند مار وناہیں باپ سنے رومری
 باپ میرا بن سیر رہی روذا عمر تمامی
 جے تیش میں تے رحم نہ کرنا کرد پرتے بھائی
 سُن شعون چھری لے پونڈا لکاکلے وگاون

جے یوسف نوں قتل کر لیسو چھتا سوروز کے
 رل گیا رتساؤں تے چھیر گھڑی وچہ کھان
 دہشت وادن سر پر تیرے جراج خوف کھاو
 مار چھڑاں کرتن رنگیں پکڑیں چاسدے
 یوسف رو رو عرض گندے نہ اودہ ترس لے
 جیوں جیوں بکڑ گیا یوسف غضب نہاں سرچا
 جو تقصیر تیاں میں کیتی ظاہر کر یوساری
 دید پر کر چھیکڑ ٹریوں اج کیتی سر آئی
 اودا دیا چھیکڑ فیلا دیکھ پر رنوں آئیوں
 اودہ خوشیاں وچہ گوید پر رنوں مڑ متہ نہ آون
 تے اوہ سُننے شان شرفدے ختم چلے ہوسا
 خشک لکھا اوہ سُننے والا ہن مڑ ہر نہ ہوناں
 باپ نہ لکھا توہن مڑنا کر کر غم دیاں آہیں
 ہن گل گھت دوہاں اپنی دیکھ کوین م جاو
 دیکھ وڈا تبیراں عالی راج وچہ قسمت تیری
 توں سجدو کو اکب سدا دردگو اہی بھرے
 لکھاں کران جنگوچہ تینوں جانہہ بخار جگرے
 رحم کرو تیشیں سیرا تے رب تیاں تے کرسی
 پیغمبر نوں متاں ستاوا سو بے آرامی
 غالبے وراں الیو آخر زور نہ رہی کائی
 یوسف درو طرف روئے نیتا مان مہا ونا

پکڑ روئیل چہر لگائی و گیا مار چہا ہاں
 بھی اُس مارٹھایا اگوں تے شمعون کچھاری
 سہناں پاس گیا رو یوسف انہاں لپکے لائے
 بھایاں تھیں ٹکیاں آساں جان یوسف توں
 کہے یہودا یوسف تیرا روون ویلا خاصہ
 کیوں مہیوں کر ظاہر سا تھیں ایہ کو بہا ہسا
 یوسف کہندا میں تیرے چہ ہر اک بھید اچیرا
 جاں میں نال تشافے تریا دل میرے بچہ آیا
 ویر میرے دس زور والے اپناہ میں بھاری
 جے بانقرض پہاڑ پوے سرتا بھی روک ٹھان
 اچ مینوں ڈر کس دشمن دا جسدی ویرا ویہے
 ایہ دل دی تدبیر جو میری کائی کم نہ آئی
 جنہاں پناہ دے وچہ میرے دشمن بے مقرہ
 دلا دلا سا ہور کے داہناں خدامت دہرنا
 اساں پناہ خدا یا تیری ہو رہیں در کائی
 ایہ گل سنی یہودا رو یا رحم دے وچہ آیا
 جان میری توں بھالی میرا پ میرا پیارا
 میں قربان سخن تھیں تیری تیریاں تحت کلاماں
 بھائی ویکھہ ہو دے تا میں کہن کریں کی بھائی
 کر گلاں اس طفل فریبی دل تیرا پیایا
 توں چہچھ طفلہ وچھ مہیوں بھریوں قول قراروں

پھر دے ول یوسف نیادیہاں اساراں
 یوسف ڈر دا ہر دل جاوے نیسا پھر اکاڑی
 کئے نہ واپس ہو چھوڑا یا دیر سبھے آزمائے
 باہجہ خدا اس لوجہ کہندا میں کجہہ تھا تو نہ بھے
 اس سے دا کھول خلاصہ بھائی یا ر خلاصہ
 لے یوسف ایہ روئے ویلا تیرا غم وچہ واسا
 گزر عجب اک حال گئی خوف گیا چک میرا
 کون بندہ جو میرا تائیں چاہے دکھ پہچا یا
 جے کا مشکل آن پوسی خوب کرین کاری
 شیر آفات جنگل لے ظالم وکھن بارگواون
 نال ہناں میں خوف نہ کائی مینوں فکر کو یہے
 میں بھلا تیرا زل دی موٹن مار نہ کائی
 ہن مینوں بن صاحب چے رہی پناہ نہ ذرہ
 وقت بھلا نہ غافل ہو دیں ورو حاصل بھرنہ
 توں کڈ میں نے کونہ جھلے تیری سچ خدائی
 پکڑ کلامے یوسف تائیں دامن ہیٹھ چھپایا
 مینوں دن دیاں نہ موئے زور کرن جسارا
 جان فدا تے واراں تیتھیں مخلص وانگ غلاماں
 عہد قراروں بھریا جانوں کی تیری دل آئی
 جالی تان کر دی ویکھو زیر کمرغ پھسایا
 توڑیا عہد سہناں غداران و پٹی اعتباروں

کہے یہود ایسے عہدوں پھر نالازم آیا۔
 جے نشین مارو یوسف تائیں میں پہلے رخصت
 مارن ویاں نہ یوسف تائیں میں چہ جان چاہا
 اوہ کہندے توں نال اسٹے کیتیاں آپ صلاح
 عہدوں پھر یوں بھائی کہندے تہ غصہ چہ
 مارن واکد عہد نکا یا کیوں نہ مارن لگے
 بھائی سو سو منت کرے پیریں مٹھ لگاؤں
 جے توں اج چھوڑا یا چاہیں خود بھلے پھتاو
 تے تینوں مڑتھ نہ آفے ویلا کدی اجیہا
 اج ویلا مت پھر کھیتاویں چھڈے مار گویے
 منے نہ یہود اہر گز نہ یوسف توں چھوٹے
 چھوڑے یہود او اسن پٹھوں یوسف توں کواری
 نہ کرٹیاں ایڈک بڑیاں چھوڑ پاک و گھڑیا
 ویری ویر زندہ دکھ لیسے تے کداساں قبوے
 اوڈک ہولا چار تمامی ظاہر کہن زبانوں
 اکا تیج دوہاں سر کافی مارون کر چلو
 حدوں بہوے جانا آخر ویر نہیں من ٹلے
 تاکہیاست مارو جانوں خون نہ سر تے آفے
 جے بالفرض رہیا ایہ زندہ کوئی کڈ لجاوے
 مطلب ساں ایہا جو پھوٹھیں دور رہو ایہ بھائی
 ناحق قتل گناہ کیہ نہ سافے سر آفے

نہ چاہاں میں بے تقصیر یوسف ذبح کر آیا
 ویر پیا ہے یوسف اتوں جان تصدق کر سا
 ظلم کرو سرخون چھڑا میسی فتر بھرن گناہاں
 یوسف دحق من ہو پٹھوں خیریت داخوا
 کہے یہود اخبر قراروں نشین تمامی مارے
 جے یوسف توں مارا یا چاہو مینوں مارو لگے
 ویر یہود نہ کرڑیاں نام نہ یوں چھوڑاؤں
 تے جو دکھ نہ لگے پایا اج چھوڑاویں پاویں
 جے توں ویر نہ اسان پرلے تینوں مرو کو بیلا
 ایہ سفارش نہ کر بھائی سر تھیں مرو ہٹاے
 بہا یاں منت بہت گذاری ورو کے تھہ جوڑے
 اوہ چرو کی اک دلا ندی مار بھجائے ساری
 مار گویے خاک بایے جانہ غصہ دیاں جھڑیا
 اکا اڑی بہوے والی مارن دیاں نہ مولے
 دوہاں تائیں کپڑ لوو تے مار گواؤ جانوں
 کٹ کو شالا عمر اں والا دو گھڑیاں دکھ جہلو
 سن یوسف ہن سیر تائیں قتل کر نوچ پلے
 اسنوں چہ اندھیر رکھو ہے سٹ چلو مر جاف
 پھر مڑ زندہ پاس پردخانی مول نہ آفے
 زندہ رہے جال جہلوں سانوں فکر نہ کائی
 تے اک شرط کرو کو اتوں پھر نہ چلاوے

جاں کھو ہے وچہ سٹو سنوں پتھر دھیم نہار
 شرط منی ایہ بھایاں آخر لے یوسف نون دلائے
 یوسف ڈسایاں سج جاتا فہر کماون لگے
 تے ایہ عہد پیر دا غلموں توڑ گواون لگے
 وچہ اجاڑ دکھاندے کھو ہے ہن سٹ جاوون لگے
 وائے دیغ فراق پدروے دروستان لگے
 یوسف دوزیہو دیول دامن پکڑ پکارے
 مار تیغ کر دو ٹکڑے اک واری مر جاوے
 مرن سوکھالا نظری آئے کھو ہا قید مندی
 باپ میرا جے ملے نہینوں میں کی کران حیاتی
 اس کنعان فروز شمع جے ملے نہ جیرو شانی
 اس اندھیرے کھو ہے نالوں چنگا گور انہیرا
 میں تے بیو وچہ فرق نہ پاؤں جسم میر پر کھاؤ
 سن یوسف تھیں غم دیاں آہیں کر جیہو وازا ہی
 رمل انہاں یوسف اتوں جے پکڑ اتا سے
 ستر وٹھا جاں ننگا یوسف آہیں کر کر دیا
 اک تھہترے دو جا کرتے رہن یو گل میرے
 ہن ایہ پردہ پاس سناں میں ہو کفن جاں مویا
 بھائی کہندے چھٹے یوسف نہ کرتے کچھ
 سن تھیں ہر روز وہ لڑائی ہر سٹاں ہر
 ہر کر لیا ہیاں کوئی ملک کے اجڑو

ہو روز یادہ رنج نہ دہو قولوں ول نہ مارو
 جنگل وچہ اندھیرا کھو ہا ش کناسے آئے
 کہو ہے دیو چہ میر تائیں بھائی پاون لگے
 جان میری وچہ ہجر پیر کو توڑ وگا وون لگے
 سر پر میر دروغماندے ویلے آون لگے
 فرقت دکر ہم دو ماں دلا ندی دل نکل کھاون لگے
 کہوہ وچہ بیٹوں سٹو سنوں میر ویر پیارے
 ایہ تکلیف جو کہو ہے والی زندہ مول پاوے
 ویر میر جاتیغ وگا ہو میں ہو لو میری
 کرو نہ جدا پد رتھیں مینوں حلق دہر جا کاتی
 جیون دی وچہ چاہ اندھیر مینوں طلب کا
 یا مارو یا پاس پدرو میرا کر و بسیرا
 جے پاؤتے مار گواؤ کھو ہے نہ سٹ جاؤ
 تو بھایاں نے غلبہ کیت آئے وچہ قہاری
 بدن مبارک ننگا ہو یا چرے فلک لشکار
 شرم نہ نہ ہونست کر واکرتہ پکڑ کھلویا
 ننگا کر کے سٹو ماں اندر کھوہ اندھیرے
 میں وچہ ساری عمر پاد ننگا کر کے نہ ہو یا
 کفن تیرا کر کے کفن میرا جیہو
 میں ہر روز وہ لڑائی ہر سٹاں ہر
 کہو کر کے سٹو سنوں میر ویر پیارے

دیر چھوڑا ون اوہ نہ چھوڑے کراست زاری
 چاہو سہفت نوں رسا پایا کہو ہے وجہ و ماہیا
 کیا کہاں اس کہو ہے حال دوزخ و ادھکا
 پر کہ بھریا اسدے اندر غم و لکیری ماوا
 یہ کہیں آفات جہاں داور دیکھا لکھا
 دیکھا اندر دے کر نظر تھیندیاں لول بھرن کلا
 پانی اسدا ایڈک کوڑا پیونیاں دم جاے
 فاسد کرا خلاط بدن بختیں باہر کدہ دفاے
 محرق جسے آب بخاؤں صفرا یاں دیاں آہاں
 بھرتا زیاں دی امیدوں سداں لبیاں آہاں
 ڈونگیان زخم فراقاں و انگوٹ و نگاہیں بھلا
 قعر جنم دا اُس کولوں منگد لکھ پناہاں
 تپے تنور غمناں باسن درد بلن وچہ لاٹاں
 فلسفیانہی غور حدس بختیں کھد عمق و دہیرا
 تے ظالم دی گور برابر اندھیری بختیں بھریا
 بھجروں خشت لگی غم چونہ آتش حسد تپیا
 دہر پر کار و چھوڑا بانو لے نقش کدہ بیدیاں
 چالی سال کہاں ہویاں گمنماں چہ آہیں
 مرکز ہفت دواں زخم وادور حصار بلاتیں
 بے اندازہ دیاں گال پرانی چہ آہیں
 رات بھر پر بھرتے وال چند ستاروں کی

دوڑ پیا شمعون غضب بختیں کہو کھریا کھاری
 کٹ لیا پھر سے تائیں جاں دھوٹے آیا
 سپاٹھو ہیں اُسوچہ ظالم ہر اک زہریں ساوا
 درد دوزخ فراق عزیزاں راز تپن بچھتاوا
 اسدا نام زبان لیندیاں کرن بلاتیں ماوا
 جنہاں لالہ چہ صبر و ڈیرہ انہاں داپرتاوا
 تے بدواویہی مندی مغز دماغ جلاے
 کر تحلیل بطوبت تن بختیں پلوچ ساڑو کھاو
 ویندا جوش حرارت آتھیں انگنہ عداں ساں
 روروز غلاؤ کد بھریا دانگ برہونڈ کھاو
 رنج آزار اذیت بھریاں انگنہ لالہ بدخواہاں
 ہجوراندی آس لمی تپیں اسدا قدم اکاٹاں
 یار و چھنیاں راتاں انگوں سیدیاں لٹاں
 دنیا دے مغلوب لالہ تپیں اُسوچہ ودھ اندھیرا
 نادار اں دے فکر معاشوں ایہ نمونہ دھیرا
 خون جگر پور درد و لاڈ اکھول گندھیں رنگ لایا
 بیٹھ وچوں دم سر دھرنیاں ڈن کھانڈیاں کرلا
 کر گار بھر روٹی سواری درد سوکائے بھائیں
 نقطہ حیم ہواں والا جاہدار ایدائیں
 اس کہو ہے وجہ آن سلائے سر لٹاں طاباں
 رات بھر پر بھرتے والے ایہ پیر سوز حوالی

کش تخت چہ ماہ عطا بخش چاہ ملی مشہوری
 نور اکھیں آرام دلاں داصبر جگر داسایہ
 جاں بھایاں کٹ رسی یوسف کہوہ وچر گویا
 جاہ جھب پکڑ میرا پیغمبر داپیارا
 سنے حکم فرشتہ نیسا سد رہنمائی کیاری
 پکڑ بیا دھواٹوں یوسف جیون نازک گل جایا
 ہر آفت کر صاف شتابی نال آرام بھایا
 برکت لب سب پانی شیریں ہو گیا وچہ دم
 یوسف دی خوشبو یوں سدی دور ہوئی ہوئی
 سب آفات پلک وچہ سدی ہوئی دور تمامی
 سٹ بھراواں یوسف تائیں اُتوں پتھر لے
 مڑ بھائی ول گئے چر اگاہہ کر ایہ کاسے بھار
 سائل تہ سوال کیا ہے یوسف عالی پایا
 وچہ زلے ہو دینی دے سی اک عابد رب دا
 شیت بنی دا پڑے صحیفہ آمانام یہود دا
 یوسف دا وچہ ذکر صحیفے اسنوں نظری آیا
 ہو یا شوق دے وچہ غالب چاہی یوسف نیکیا
 کسے عار کھیا رب بیون جاں لگ یوسف ہو
 عرض قبول ہوئی درگاہے آیا حکم باناں
 اس کھوہ اندر تینوں یوسف بنی ملاواں
 تہاں ہوا اس کھوہ وچہ تہاں رہیا داما

تے ایہ چاہ رہیا چاہہ کر داما ملے اکواری
 اوہ محبوب بنی دے دل میں کہو ہے وچہ آیا
 جبرائیل مقرب تائیں حکم الہی آیا
 بیٹھک جاسوار شتابی صاف کر و تھاں سارا
 اکھ جھمک تھیں اگے پتہ کر اک تیز اواری
 قطرہ رحمت باراں دانگوں پکڑ تھلے ول آیا
 پانی چاہہ کر جوش وچھلیا لباب برابر آیا
 آب صفا پر لذت ہو یا برکت نال قدم دے
 وانگ چراغ بدن دے نور وں جاگہ روشن ہوئی
 کل آرام تسلی ہوئی اس دی بے آرامی
 پیہر ہو دے نے کر منت ورجے بھائی سارے
 گوسفندراں بھال کہو ہوں نیڑی پیش دینے ہر مسار
 ایہ تقدیر الہی آخر کیوں کہو ہے وچہ آیا
 دن راتیں وچہ عمل عبادت شایق ذوق طلبدا
 وچہ تلاوت ذکر عبادت ہے ہر دم آسودہ
 خوبی حسن کمال مراب ہو سی عالی پایا
 کراں زیارت یوسف بنی ہو وچہ بیکھاں
 میں بھی کراں یارت اسی عرض کری ایہ روک
 کہ الہام کہیا اس کھوہے اپنا رکھ ٹکناں
 جاں لگ یوسف بنی ویکھیں تہ وچہ گواہاں
 رات دے وچہ ذکر عبادت کر داسی زندگانی

نت فرشتے حکم خدا تھیں غیبوں خورش لیاون
 جاں بھائیائیں یسین یوسف سٹیا عابد خیراں پایا
 اوپر تھیں جاں گیا فرشتہ کپڑے تھلے ول چاہے
 گل لیا کر شوق ہزاراں حالت آکھ سنائی
 پیا قرار دے وجہ میر جاں توں نظری آیا
 بھایاں داتوں گلہ شکایت یوسف کریں نہ کافی
 ایہ گل آکھ خدا توں سو نیا یوسف نبی حقانی
 یوسف دیکھ رہیا متعجب سدی صدق صفایوں
 آما یوسف کہو ہے اندر وجہ مصیبت بھاری
 تانے زخم فراقاں والے سینے دیو چکا سے
 آدہ پروردہ ناز خوشی دا ہو دی وجہ کنارے
 وجہ جدائی دی تلخائی جان بہاں پر آئی
 اس کھو ہے وجہ سی اک پتھر دانگوں تخت و چھایا
 یوں مصیبت مرتے آئی یوسف نے دکھ پایا
 رحم کریں توں میرے تیں بن نیکیہ ناہیں
 رب کہے یوسف میر دل غمناک نہ کریو
 میں تینوں سلطان بناواں پر تخت بہاواں
 ایہ نہ جان تیرے تائیں توں جانیں یہ سار
 اتھان دیں ہن دکار توں وجہ بڑیاں ثناں

اس بدلوں کھو ہے اندر عزت نال کھلاون
 نظر و گایوس اوپر ڈٹھا نور کھلے روشنایاں
 دیکھ ہو دا شوق توں اوٹھیا پونچہ لیا وجہ رہے
 وجہ اڈیکان تیریاں یوسف مدت ہاں وہائی
 ہراک دا مقصود پوچاویں میر یو انگ خدا یا
 ایہ سب میرے کارن تھدہ مصیبت پائی
 ساہ تھنڈا بھرا گودم وجہ عابد ہو یا فانی
 ربی فضل کرم تے لطفوں نالے بے پرواہیوں
 وجہ فراق پدھے ہر دم کر دا اگر بیزاری
 دونیناں یاں ندیاں اندر تاریاں لاوئے
 ہن دیاں پدرو شوق توں جان نہیں کھلیا سے
 مین چھنے رج رے کر کر یاد جدائی
 جبرائیل یوسف تائیں اُتے پکڑ بٹھایا
 میں عاجز تے بھایاں میریاں کیتا ظلم خدا یا
 میں بندہ توں صاحب میرادہ اغلاص اساہیں
 بھایاں لوں لدی اندر شکوہ رنج نہ دہر لو
 بھائی تیرے تیرے اگے کر عاجز نہچا وال
 تے ایہ تینوں سیس نواون عجز کرن بچا سے
 ایہ وجہ عجز نہ ہن سر نیویں کر کر عذر بیاناں

الود کردن بران سب قمیص سب بہانہ خوں پسند و انمون پدرا ز کافری گریگ

آہ بھایاں یوسف تائیں جان کھوئی وجہ پایا
 رات پئی سب زندگی گھردی طرف سدائے
 چھیاں کوہاں تھیں چنیاں نغمے گوشے پیکاری
 میں جاناں اچھڑتے آئی کچھ مصیبت بھاری
 جس غم داول فکر چہ وکاتے ساری غمخواری
 لے درواہن جان میری یا تیری تیز کٹاری
 لہراں چھوڑو چھوڑے والیوں دینوں کر لاؤ
 سندیاں سارے نئے نئے لایاں ردا دایاں
 کوں پیاسے یوسف باجوں میرا ہوگ گذرا
 آن لے فرزندتاں نوں کرے گریہ زاری
 لے فرزند وچہ ستافے یوسف سداناہیں
 ماہ منور خوبی والا کس پرے وجہ آیا۔
 تسان چوں وہ رونق گھردی کہ ہر ہوی ہوا
 پڑنے اوہ صورت زیبا بلک تمام معانی
 اوہ محبوب آئے نظری جہاں مٹھیاں گلاں
 کی ہو کیوں روئند آئے کس آفت نے مارے
 اوہ کہندی نہیں دوشن لگو پیش دہنوں سارے
 تاروندی ہیں گھرنوں نے پئی مصیبت بھاری
 وگی کلام پتا ندی ایسا ہو کے تیز کٹاری
 روموں روم سچے دکھ غم دے روموں شام اجائے
 اید غشی آپنی بنی نوں بھلا جان جہانوں

کر کبریٰ کفج اُتھائیں کڑا خون ڈوبایا
 بیٹھا پایا وڈیکے اگے اندر شوق سولے
 سن یعقوب قرار دل چلیا زخم لگا سوکاری
 یوسف میرا ہوگ چھناں سپر کریدے زاری
 کی جاناں اچھڑتے غم دے آن ڈھکی سزاری
 دہن چہ پیٹھ جگرے رسمیں میندی ہن باری
 ویٹ نہن جگ وندیاں وندیاں جھور سر وچھٹا
 وقت گئے جد خوشیاں پاں ہن سرختیاں آیاں
 یارب تیری رحمت باجوں مینوں جیوں بھارا
 باپ بچھو اوہ صورت کتھے جو میں بہت پیاری
 گیا کتھے مڑ پھر کہ لسی روئیاں کر کر آہیں
 انوراختر نور فلک اکس نے پکڑ چھپایا
 وجہ تسان وہ شمع نہ دس دی دل جہاں پر دانہ
 اوہ معنے دُر معنے مقصد کیوں ہو گئے نہانی
 کہو عزیز و یوسف کتھے دل گھال وجہ سداں
 یوسف کتھے لے فرزند و مڑ باپ پکارے
 یوسف پاس باب ہا یا کھایا بگھیاڑے
 بھاویں میں سچ لکھواری تیں مان اعتباری
 سن پیغمبر غش کھا دہرتی آن پیا کجباری
 شاموں لا صبح تک ہرگز چشم نہ سول اُٹھائے
 نہ لے نہ ساہ بھری نہ بوسے صرف زبانون

تن ٹھنڈا دم نہ بدن چھٹے کچھ ملا دن
 بیٹیاں جاتا یا پساؤ او یا چھوڑا سا
 ویر گھاس باپ پیاس میں گئے ہوا ہی
 سانوں چا شیطان بھولا یا خون سہا نل
 جاں فریادوں سوز لے تھیں منظوری و حیاں
 تیراں چہ ہارے سارے اسیں گناہیں بھارے
 روون تے کر لاون سچھے ویلا ہتھ نہ آوے
 باپ پیا ایہ چاہیا دن پھیر دے وجہ دمے
 روون دیکھ احوال دکھانہ اینی بے گرفت
 اسیں سچھے مر جائی جنگل تے اک یوسف ہندا
 یوسف ہی اوہ بھین ہار چلیں چہ درواں
 خواباوا دل لاٹاں لے ہوڈ تھی سرورانی
 اوہ ویلا دل گھائل کر داجاں روڈی جھٹلی
 بنیا میں جو چوٹا بھائی اسے خبریں لایاں
 سن ویم چلے جگڑے پرزور روڈیاں چھپیاں
 یوسف گمانہ مر ہتھ آیا اہل بیت نبیاں
 صبح ہوئی کچھ ہوش ہا سو کہے نبی کنسانی
 بکری خون رگا جوڑے جنگل تھیں آئے
 کرتہ ڈٹھا خون آلودہ ششی پٹی مڑ بھائی
 رکھ اکھیں تے کرٹے تائیں ہی ششی وچہ آیا
 اٹھ گیا اول شکل جواں متھ متیص چہندا

نال ہلایاں مول شے نہ بولے جہوں بلا دن
 اسیں ہرے کم سدا کتنا ڈاٹا ظلم کسا یا
 رعنا قیامت شکل دے کیونکر تے حسد ہی
 کر اسوں کہیں ہن سادا نہ یہاں کچھ کاناں
 دنیاں میں سادے ہتھوں جہاں کس لایاں
 پیغمبر آرزوہ کتنا نفساں کر کھلا سے
 حال نبی میں کہاں کو یہاں قلم کھے جل جائے
 تے آرام قرار نہ دیوں اوچہ زخم لہمے
 کہیں سپر سختی نالوں میں جھگڑ چہ حرفے
 تا پیغمبر و غماندے یاد کچھ نہ سہندا
 دلیاں کاری زخماں تے غم دکایاں کروں
 یوسف گرگاں گھائل کیتا گل لیا سو دیتی
 سچ ہو یا نبی جدائی تھکان نہ رہیا کافی
 یوسف نوں کہیا ہے کھاوا شیریا نہ کھا
 ہتھ نہ آوے یوسف جہاں روڈی لکھیں
 روڈیاں یا غم اس سن جہاں وچ قنیا
 جے یوسف گھیا ہے کھاوا ہدی کھا شانی
 ہا ہا گندہ ہر کہندو کچھ روڈی من لکھ
 یوسف شیر وایا خونیں غم کھلا گلاں
 ہوش پٹی فرٹے کرٹے یوسف چھوڑا سا
 کھڑا یا لال چاں تے ہاوی پچھ کریندا

اے درندہ ظالم راؤ یوسف کا ہنوں کھاوا
 سر میں بلند پہاڑاں چٹھہ چڑھو افراق پکار
 پھیر بنی لکھڑے مڑا یوسف نام زبانی
 ہوش کدیں ہوش کدیں پراوہ گئے نہ باہر
 اندر زخم ثبوتی باہر حکم قضا وچہ راضی
 اکھیں تے دہر کڑتے تائیں پیغمبر سراپا
 ملنے دی میں اس نہ گیا شوق دیدی کاروں
 توڑھویوں جو جان میری نون لکھی آسٹھی
 خون بھنا ایہ کڑتے ڈٹھا کھول بنی رحمانی
 خون ڈبایا ہو یا کڑتے ظاہر نظری آیا
 تا یعقوب بنی نے جاتا ایہ فریب پتاں وا
 یوسف اُتے ظلم کما یا حسد ستا یا بھایاں
 کھول قمیص کہے فرزند اں پیغمبر کنعانی
 کھول قمیص ڈٹھائیں سارا دل میر حیرانی
 کس لفظاں دی پرے اندراوہ ستور معانی
 نہ پیرا بن خاک آلودہ نہ پھٹیا وچہ دندان
 تن یوسف دزخم نہ لایا نہ وچہ خاک رلایا
 سن فرزند پئے وچہ حیرت بھل گئے تدبیروں
 جا بنگل تھیں گرگ دلاورا دونوں پکڑ لیلے
 لے بابا ایہ گرگ ستمگر قہر کماون مارا
 تا یعقوب بنی نے ڈٹھا گرگ کھڑا بیچارا

آخر تیس نہ خوفوں کہنے سخت عذاب خدا وا
 سن سن کے وچہ جگل جواں راون درندہ سارے
 چٹھہ قمیص دہرے چا اکھیں اُسی ایہ نشانی
 تین اکھیں دل زخم کلیجے پیچہ نہ ڈھلے ظاہر
 پراوہ دم دم جو سن غمانداز ہر دیوی بھرتازی
 خواباں تیریاں سچیاں یوسف رازنہ میں تھہ آیا
 پھیر پلاں میدا وہی اُسٹھے درباروں
 آسٹھوں نون ملیں کدہیں جاں سخت بند چھٹی
 خاک لگی نہ کڑتے پھٹیا زخموں نہ نشانی
 کا بگہیا رنہ اُسٹھے اپر ظلموں وند چلا یا
 کیونکر کڑتے ثابت رہند اگر گ کوئی جو کھاندا
 تے فسوس حجامی ہوئے سر تقصیر اں چایاں
 نشیں کہو گھیاٹے کھاوا پت میر انورانی
 سچ کہو کی بہت نیا را اس وچہ نہیں نشانی
 بعد کرو تننا ہی رازوں دہر ستم برمانی
 کیڈک گرگ پیارا اوسدا بنی کہے فرزند اں
 لاہ کڑتا لیکیا زندہ نون پھر کس رنگ چڑھایا
 کہن سٹھسین گرگ بیاواں سچے ہاں تقریر
 لیکر قید زنجیریں اُسٹھوں پاس پدروائے
 یوسف پیارا پکڑ لیا سو کھیت پارہ پارا
 ویکہ کہیں بھرا یاں خواہوں کینس دروچکارا

کیوں کہا دانتوں سے کھول لے کر نہ آیا
 یوسف میرا سوچ چندوں وشن دون سوا یا
 تے توں طرف منیفی میری نظر نہ کیستی کافی
 گھر میری دی بکت پوری اوہ مقصود جگر دا
 کھاؤں لگوں ترس آیا کھاؤں دیاں مہ جاویا
 لے بگیا راجا گھر انہوں کیا لگا ہتھ تیرے
 دلہریاں پیہ سدا یاں مزاں کھین نا زاشے
 تے دو بھاں تبسم بھریاں توں بھرے رخسارے
 لاڈلیاں دو زلفاں والا اوہ محبوب ہمارا
 یوسف روز دا چہ دکھاندو راکھیں تھیں میرے
 کھاؤں ماسن من جو اسدا ہڈیاں دس کاناں
 میں وچہ درد و فراقیں جید کرنا رہیا وچہ غم
 یوسف کرا گیسوں دغیریں پاوچس کھلے
 جان توں میرے یوسف لے ظلموں وند چلائے
 کی کی زاریاں کرنا یوسف بھور گیا جگ فانی
 ولے پرنج میرا اوہ یوسف مینوں نظر نہ آئے
 کیوں گر گاتوں تھرکنا یا تینوں رحم نہ آیا
 سچا یہ وند ظلم دے ظالم توں یوسف پالے
 جہ توں کھاؤ یوسف میرا تینوں کھانے باہر
 آگیا پیرا بار سوتھنوں چوٹ جاسے
 آو بار تیرا باراجس بن مار نہ کوئی

یوسف توں جیکھاؤں ظالم وڈا ظلم کس یا
 نور اکھیں دا ہوگ کسید کیوں دل فکر نہ آیا
 یوسف باجھوں حال ساڈا اگر گاویکھ کیا ئی
 کیوں گزری تیری دلوچہ ہوگ عزیز پدردا
 جے توں میرا یوسف کھاؤ آخر بد لہ پاویں
 ظالم زادہ تیریاں نداں کھولے کھاہ گھنیرے
 وچہ سخن شیر نیاں بھریاں یب بھر رقاسے
 دندان ی پوندان دیوچہ تاسے توڑ کھلائے
 کہو بگیا رامردم خوارا کیوں کیتوئی پارا
 لے ظالم بگیا راکیتو کتول میرے میرے
 نازک ہڈیاں کھا گیسوں یا کر کے زور دہکاں
 کھاؤں وقت سنے یا ناہیں سک سوزالم و
 نزع کریں سر گزری اسد کی کی درد و مانے
 حال فراق غماندی جھپڑے کی سننے وچہ آئے
 کلمہ حق کوں توحیدوں نہ گیا گزری زبانی
 شوق جید ہا وچہ سینے میری اچھل اکھیں نوں کھاے
 ہوا قیامت دانتوں دل تے یاد نہ موانے یا
 تیرا میرا جیکڑا ہوسی بالکے کردارے
 دیکھیں میں وہیں جہاں میں ہرگز بھا کداہیں
 لے افسوس اہا دکھ بھارا وچہ بیان نہ آئے
 تیتھیں گیا پتوں ضائع من غمخوار نہ کوئی

جاں نہیں نے بھرا ہیں رو رو کے فرمایا
 ٹٹکے گرگ بھی ہے اگے حاضر آن کھنکھوایا
 کر یعقوب فلک دل اکھیں عرض کئے یا باری
 نال طفیل ^{میں} سرور جو سرور دار بنیان
 ایہ بگیاڑا سا تھیں بولے سچی گل سنا کے
 ہتھ اٹھا پیغمبرِ حیدم ایہ عرض گزار ی
 دہتر تھ توں سر گرگ نبیا تے کہہ اسکا تئیں
 سرو سدا دہتر تھ پیغمبر کیندا کے بگیاڑا۔
 بولیا اگر گلیک بیا تہ درو و سلاماں
 بی کہے بگیاڑا بتوں قلم اللہ دی بھاری
 تہ سو گندہ تھی گرگ جسی خلقت سدا
 جھوٹہ کہیں تیں صدقوں کچھ میری نیازی
 گرگ کچھ میں قسم تیا تو یہ لکھ لکھ داری۔
 میں نہ تیرا بوجھ کھا دا میں توں قسم الہی
 آس آب زندیاں ہر شے مذہوں حکم ہاناں
 میری تہ فرزنداں تیراں کیتا ظلم سمیتا
 جھوٹہ بیا تہ تیرے پاس انت مذمت
 میر جگہ الہا نہ تہ جوسی چشم دلائے
 جوں بھروسہ تیرا جانی تہ دے دے
 پیغمبر صدق ایہ دلائے چہرہ ^{میں} صفا
 تیرا لہو ہی تہ توں یوسف دا چہرہ ^{میں} صفا

بگیاڑا ہاں یوسف کھاو کہیوں تنس نہ آیا
 سر نہیں شرمندیاں اکھیں نین لہو بھر دیا
 اعلیٰ اکبر توں اک خالق جیل کچھ چھت سواری
 تے برکت اسحاق خلیلوں عالی شان صفیاں
 یوسف میرا کیونکر کھاو س سچ پتا دس جاو
 عرض قبول ہوئی درگاہے حکم کر رب باری
 بول خدائے حکوں گرگ کاجی گل سنا میں
 سچ سنا کہ حکم الہیوں جھوٹہ نہ رہے پوڑا
 من بن سچ نہیں کچھ چار اصحاب پیش غلاماں
 کیونکر میرے یوسف اتے زخم چلا یو کاری
 کیوں کھا دا توں یوسف میرا سچ سنا اکواری
 نوری صورت توں کیوں کھاوی جو میں بہت پیاری
 ایہ طوفان سر کرتے بد ملافتہ تہمت بھاری
 مینوں کتنی قصیر نہاں پگڑ لیا گھت بچا ہی
 پیغمبر دا بدن مبارک روانہ آیا کھاناں
 کیا کہاں یہ تہمت بھاری کھڈک قہر قضیا
 میں یاد کرانے رہے جسدان ہوگ قیامت
 میں ہو یا بد نام مکت وچہ رو گیا بگیاڑے
 گرگ کہے فرزند تیرے جھوٹے کرن پکارتے
 سادہ میرا محبوب نورانی کس پر ہے وچہ آیا
 آگہ سنا کھڈک تیرے تیں یوسف دا چہرہ ^{میں} صفا

اوہ فرزند پیا رامیر اسپیاں خواباں والا
 گرگ کہے سب معلم مینوں پر میں کہنا نہیں
 بنی پچھے پھر کتھوں آبول گے کتول جاناں
 گرگ کہے یا حضرت سُن لے میری گریہاری
 مصروں ٹریشامے آیا ملنے بھائی تائیں
 راہ وچہ گرگ ملے کچھ مینوں نہاں خبر سُنائی
 یا حضرت سُن ایہ گل میرا دلوں قرار سدا یا
 ویر وچھناں میں عاجز تھیں دل چہ درد سہاراں
 روندیاں اکھیں جگر ٹر فدا دل تھیں خون اچھلیا
 خبر پائی میں مویا بھائی مینوں ہوش نہ کافی
 دل بریاں میں جگر پرے کا تہاں غماں لگایاں
 میں لہیاں وہ یار نہ بھے جس دہی یاری بھاری
 آتش شوق النہ بلد کلاٹ چھٹی تن جالے
 سُن ایہ گل نبیدی اکھیں بھری سر شک غباری
 انساناں چہ شوق محبت چاہیے جان گوانی
 یوسف دیو چہ شوق محبت اشک بھرے پیہر
 گرگ رو دکھ ویکہہ نبید اردو دلیوں ملیا
 بنی کہے کہہ گرگاں ہر توں ایہ کتھوں پائی
 گرگ کہے یا حضرت آیا اکدن نال ارے
 ابراہیم خلیل امیر خبراں کچھ فرمایاں
 جو بہا یاں نوں ملنے جاسے الفت نال مبارک

دس مینوں سُن کہتے ہوسی پیدا غاگل لالہ
 چنل سداواں چہ بکھیاڑاں حنلی غار ساہیں
 واس تیر اکس دیس قیدی وجہ کس کوٹ ٹکاناں
 گھر میرا چہ مصر قدیمی جہت رایش بھاری
 شوق زیارت دید پیارے چائی جان زائیں
 پچھاہ وچہ دام زائیں لوکاں مار یا تیرا بھائی
 میں چہ غماں تڑنڈا روند ایس جنگل وچہ آیا
 کھادوں بیوں چھٹا میں تھیں گندے روز ستاراں
 میں یدار کرن نوں آیا خالی روند اچھلیا
 وچہ اجارے ہو سوداوی کردار ہیا دوانی
 جنگل باغ درندیاں میراں سنیاں کوک دوہا یاں
 جسے جھروں جاندی اری زخم ہے دل کاری
 وائے دیرغ میرا وہ بھائی چھوڑ گیا کت حالے
 ایڈک یاریاں دل حیواناں شوق طلب بیتابی
 غش غش عجب جے دل جھلے غشی بنی نوں آئی
 غم دل بیکہہ بنی دے ظاہر روون تارے انبر
 دل تے بگڑ دانا غم تھیں کھل پانی مچھلیا
 شوق محبت گراما جوشی تڑنڈہ کتھوں تھہر گئی
 دادا میرا کرن زیارت پاس تارے وائے
 اک ایہی حق واجب کیتا سلمہ محبت بھلیاں
 چھٹ غزالوں رتہ پیارے باجہ حساب شمار

تے احسان کرے جو کوئی غافل ورجہ پائے
یا حضرت میں دے کولوں خبر سنی ایساری
شوق لیلیاں اگان چایاں جاہل یا عشق ہو لڑ
مستی حدیث نبی نے سچی پرتا شیر ادائیں
تے فرزنداں نوں فرمایو کچھ راوی تائیں
گر گ کہے یا حضرت تیرے ایہ فرزند پیار
لائق سنن حدیثاں نہیں میں کیوں وہ الداواں
گر گ گیا ہو دواع بنی تھیں حکو کہ گل ایہا
فرام فرزنداں تائیں سمجھہ حقیقت ساری
وچھڑیا ہن یوسف میتھیں ملنا واٹ دوراوی
دمنگاں میں پاک لاہون چوٹیاں لٹاں وانا

تے جو حسد عدوت رکھے کیوں زور و زنج ہلے
تذاں یارت کارن نیتی بھائی طرف تیاری
جان طلب سر پہونچیا آخر دکھ جھلے سر بھار
فرمایا پھر دوجی واری گر گ کا پھیر سنائیں
پکڑو یا حدیث نبی دی پاوانت جزائیں
ظلم کماون مشرم نہ کھاون عقل قیاسوں سے
ترتیم اخبار نبیا کھانا نوں آکھ سناواں
تے یعقوب پسرے جبروں لگیری وچہ رہیا
دلاں تشاریاں گل بنائی لکڑیاں کمازی
صبر جمیل کراں ہن بھارا ایجا کار اسادی
ظلم کیتا تان میرے تے جھوٹے ہواں گولیا

فرو آمدن کار وانیان مصر بر سر عاہ و براودن ازان عاہ یوسف علیہ السلام
را و خریداری نمودن از براورانش بدر اہم محدوہ و پیش گرفتار اہم
ذکر حکایات کہ در اہر و نمود رسا پیدا و راہ مصر

لے ساقی بھر جام شرابوں و مخموات میں
شعلہ شوق اٹھاواں غالب مستی چہ آواں
بجھ بجھ مر ن آتش بجائے ہو ہو بیاں بجھ
سینے لاٹ جنہاں نے طبری پھر سمجھ داخو
جاں تے عشق غلام رسولے نازک نوکان لایاں

دلوچہ دروہو یا انجیا قطرہ لکھت بھائیں
قلب مجرے دولت نائے کر آتش دکھداواں
چہرے نکم لیشاں زخمی رومن بے تکینے
رخت جلے بر بیری لدا آکھڑے ایس جہراخو
شوق طلب و دہانہ نو تخت اگان چایاں

مظہر شان سدا بر دل حزین اشوق پرانا۔
 ہر دم یار و سینہ انیسڑے بکھول اکھیں گھٹ جہاں
 تے وہ چٹان زنگار و لیدری و دنیاں بہرائیں
 بنیں پریم نشے وجہ بھنے ہنچہ و ڈٹا و نندیاں
 جے وجہ شوق تیرے یار اگرے عدول نتارا
 دہس دل رمز چے وجہ بکھ لے جہاں شوق نشا
 بکھول واک چلی مڑ یار اتہ تیری اسواری
 اُن سیار لیا و کانی یوسف نول لے چلے
 باقی حال یوسف والا وجہ فراق پدردے
 بھائی سٹ کھو ہے وجہ آئے یوسف رہیا اکلا
 رونا اگا کر سنہ فلک دل یا والی اسماناں
 عبد گناہیں یوسف راعرض کرے دراندہ
 کل طفیل اسحاق خلیلوں بخش میری بُریائی
 رون غلام کہ چہ اسماناں سکے حال دیبا
 نار و یوسف صاحب کہند دور کران دکھ سارے
 صبریاں یعقوب بنی نول تیری وجہ چھوڑے
 سُن یوسف دل پی تلی رہیا اندوہ نہ کافی
 پڑھ یوسف ہر لیے اُنوں میں دل پہ کھانے
 یوسف پڑھ ہے دُعا جہاں میں ہو یا علم رہاں
 تے پیراں ہوتیاں جڑیاں تن اسدے پھنایا
 شتر گل فرشتے نوری باتے پاس بھجائے

ول ول کے گھٹے ڈونگے و ہنچے بھری من بھانا
 اکھنڈیاں رخس گن مدد کردیاں نظر صفائیں
 شوق تیرے یار لالٹاں بلیاں نور کھلے مشکوئیں
 اکا اک پکارا دیوں میں بہاویں سر بیاں
 راز نیا رازن میں سارا اک اک کرے پوکارا
 ہاپے شوق دے نول و ماہیں دل بہر و تارا
 وجہ ناسور نہ گھٹ سر نیزہ ہے متان دم جاری
 مصر اور ڈیکے مغرب زادی زخم جہاں دل سے
 آکھ دلا کیا سر تے ورتی انور پاک قمرے
 رات ہی دل وحشت دہائی ویکہ مکان کولہ
 تیں حمت صبر انت نہ کافی کہلا لطف خزانہ
 بہت گناہ سر میں جس کارن اسجا پکڑ لیا نہ
 اس زندان غصہ میری وچوں مینون بخش رہائی
 تاپتا جبریل جنابوں کہیں آن سنبھا۔
 رہے کہلاں میں تحت بہاواں یاں مرا تب بھلے
 تینوں کراں عزیز جگت وجہ روز گئے رہ تھوڑے
 یوسف تائیں جبرائیل اک دُعا پڑھائی
 برکت ایس دُعا کہ میں نہ وحشت دل دہانے
 جبرائیل بیا کہلا دے جنت وچوں کھاناں
 تاپوسف نول ملی تلی صبر دے وجہ آیا
 تاپوسف وجہ کہ ہے تنہا وحشت خوف نہ کھائے

تہ نون میں کھوئے گئے آتے کروانی
 گھر اُسے اور چہ مصر دمی سن اُس حال بیانی
 وچہ کنعان ابیحا خود بیٹھا خولے نظری یا
 کڑہ آستینوں باہر بڈیا کھڑا رہا اُس کے
 چُن چُن مالک متیاں تائیں بھائے ڈھیر لگائے
 پاس معبر حال سنا یا اُس تعبیر سنائی
 برکت اُسدی دنیا دولت سب تیری تھو آئے
 دنیا دین اُسدی برکت تینوں لے تمامی
 تینوں جانے عالم سارا ہوسن عالی شان
 مالک نرسن خواب حقیقت وحی شوق نشانی
 ڈھونڈھ کرے وچہ بنیاں گلیاں لہری تہ نلاموں
 تا آواز کہے اُس ہاتھ ڈٹھا شوق جدا
 سن آواز گیارہ نوین شوق بیا اوہ تازہ
 ہر برے دوار می مصر و شام ولایت جاو
 وچہ کنعان بٹھئے کائی جان کچھ تپہ نہ پاو
 ہن ابھی لے مال تجارت شاموں ریا آوا
 وچہ جنگل اُس کہوئے گئے کیتس آن اتارا
 کہوئے تھیں اُس نوری شعلے ڈٹھے جانہ
 ابر سید کرتے چھایا سایہ نور وچہ پایا
 دام دور اٹھکھیر چوچھیر کھوہل جہہ کرد
 اک گدہ کرانان نہ اچھٹ سنی اٹھو دھایا

مالک ابن ذر وچہ انہاں صاحب بازرگانی
 اک دن سنا سفند ڈٹھس اندر عہد جوانی
 ٹٹ سوچ اٹھ پیر خوں اُسے وچہ آستین سما
 ابراہیم سوچ دے تے موتی برسنگ لگے
 بھر صندوق ہو یاد دل رضی حتم کھلی پھپھٹائے
 اک غلام تیرے تھو آئے کنعانوں لے بھائی
 آخر تینوں وچہ ہشتال شہ پاک پہونچاے
 نام تیرا وچہ دنیا رہی آخر تیک مدامی
 برکت اُسدی یاد رہیں گامردا وچہ جہان
 ہوا سوار مصر تھیں چلیا آوڑیا کنعانی
 شوق طلب وچہ اچھے قراروں دل خالی آراموں
 اچھے ایہی کر صبر پیائے برساں تیک پنجاب
 تا اوس عادت پکڑی واکم ایہ پیش اندازہ
 جاوندیاں مڑاوندیاں بھی وچہ کنعانے آئے
 لاٹاں لہدیاں شوق دلہا مڑول مصر لچاو
 طرف وطن مل مصر سدناں بھل گیا سوراہ
 ایہ کھوہل نو کوہ کنعانوں جو وچہ یوسف تارا
 لاٹاں نور بے اُس کوہوں جانوں آسمان
 مالک حال عجیب یہ ڈٹھا وچہ کچھ تعجب آیا
 یابنی لٹ کہن زبانوں اسین تیری سب برے
 کہوئے گروہا ہوا یوسف ہے سسین لڑایا

سٹ گدہ توں چھٹ تعلق جھبا تھہرے فائیں
 ہو سقید جناور دھکے شکل عجب کئی ڈاراں
 جانوراں دی صورت سوہنی دیکھ سہاں بھائی
 مانک بن وغرے آپے دو برے حسن بایا
 پانی لین گھسے ایہ دونوں لاک نے بچا ہے
 جبرائیل خدا دے حکموں تاکھو ہے وجہ آیا
 تے توں چند اچھا نورانی بد تیرے خسار
 توں اوہ چند کرم واپور راز جدہ وجہ بھار
 چڑھن لگوں اج دیس پرانے کرے توں دشاں
 چل اوڑیکاں تیریاں یوسف داغ داناوہ پیا
 منتظران منت چہ اوڑیکاں وندیاں وقت دلائے
 لوجہ بے صبر پیاندی شوق جنہاں دکھ لائے
 زخم جنہاں دے پئے پرانے اکھیر خن بھرایاں
 روندیاں اکھیں بھجری سینے زار تر خدا جانناں
 خزاں گئی کنعان لایت گزراں جھڑ چلیاں
 دیس چھٹے پر دیس چلیوں سفر دورائے آئے
 چھوڑ وطن چل کہہ کوہیاں پر دیسا ندیاں اور
 اجڑیاں چل رساو وسدیاں گھت اوچڑا
 اج وچھڑیاں سولہن دوراٹے ڈھونڈ دیاں اول
 چھوڑ پر دیس چلیوں یوسف سن بھیناں سہاں
 وچھڑیاں روندی رہناں ملنے انی اکواری

کئی گیاں اٹھ صفاں از این توں سن صنایع جاتیں
 کھوے گرد طوائف کرید کرک شوق ہزاراں
 دیا گرد لگایا مالک طاب کرایا پانی
 بشر اہل نام دونا ندا و توں نیک ستارا
 مال دول گایا کھوے بشر اکھڑ اکھڑا
 بہ وجہ دل و چند اسن و بلا یوسف دل فرمایا
 وار مشرف چہا برو سند نہیں تیرے دوتا ہے
 نور تیریاں چمکناں بھراں دھام وچہ سار
 چلیا چھوڑ قدیمی واسایاں گھت جدائی
 جنہاں مانوں تیریاں تازنگاں شوق تیرے دکھ جائے
 گھما چھوڑے رت سن ہند کرے دیکھ کھیا جائے
 رووندیاں چہ نیر جگرے پرزے توڑ و گائے
 کھڑے اڈکین اثاں یوسف تیریاں نت وایاں
 اج کنعان چھناں تیں تھیں بایا ہو زمانہ
 تے ول مصر بہاراں جھلیاں پر کلیا نوچہ گلیاں
 ملے پیٹے دور وطن دے قیوں ل قصہ بیانے
 کنعان توں چہ تیریاں رواں چھوڑ گیاں جن مانے
 اج کنعان نہی نے گھر تے ٹٹ پایا سو دھارا
 بیس توں نورا اکھیں اجدا سنوں اج چھڑاوا
 گزرن لگے وقت جنہاں تیریاں چہ جدایاں
 وجہ دیس توں دیکھ وایاں گزری

پندار بندہ ہونداں کانی چل ہر سر پہ ہزار
 دروندان یان لداں آہیں گم رہن چہ سینے
 جنہاں اذیت تیر یار تانہاں درجہ شوق
 چل لہاں جنہاں سکت تیری اپنا آپ جلایا
 اپنا آپ تے جو دس آیا کر کے دہم اوڑایا
 تے اوہ شوق تیرے بڑے خودیوں کے خراب
 حال تنہا ندی شوق تیرے عقلوں و روئے
 اب نہ جنہاں ڈھانچ تیرا خوابیں دل پر چائے
 دیا ہو دیکھ سال تیرے جگر جنہاں دے پدے
 بے وس گناہاں تھیں مزار تیں ان جو رنجی
 آن ڈھیاں چل تا بقاؤں گھٹ پوکا چو پیر
 لے ایہ ڈول دے یوسف نوں سچے آئے
 نال تیرے ورتا تیرا گزر چکا دینہ کانی
 ہوئی جدائی پیاسے تیں محقر توہن چھڑ گیا
 جنہاں پلایا ندی میں باجوں ساعت شبنم بھاری
 پاپا فراق انہندی اکھیں جنہاں ہوں رنج باز
 جذبہ جنہاں ندی کا سی آئی تنہاں مبارکبادی
 جاں بڑے کروان اچانک کھو پے ڈول ہایا
 یوسف پکھے جبرائیل کتھ مینوں لے چلے
 تیرے باجینی کھانی کوں کرے زندگانی
 تنول میریاں اگاں چایاں کدہ قصہ ٹھایا

انفس تھیں فاق سماں ہجر وصلدیاں کاراں
 نام تیریدیاں اران پوسن چہ پردیس زمینے
 چل رہن وقت راز ہویا نی تیریاں چہ فراقاں
 خود دل ڈٹھا کچھ نہ پاپانت توہیں متھے آیا
 ہووہی وجہ ٹھک خمی لوں لوں جوش رچایا
 فلسفیاں ہر وجہ صفا بہت گزری سوسفطایوں
 اس آن ٹٹھے حسن تیرے لوں نوں نور چائے
 نین اونہاں بے پیچہ فراقوں رہے نظری آئے
 نام تیریدی نین اونہاں ندی موتیاں لال چیدے
 واہ واہ عشق تیرا دل سدا خود دل نہ روزوری
 اکھاں گھر روشن کر یوا کھانا گھٹ اند میرے
 وجہ فراق تیرے بہ روون تیری مایہو جائے
 جان بگڑ چہ در تنہا ندی روندیاں چہ جدائی
 اس گھرتوں مڑوڑا ناہیں میں جس گھر وجہ پلایا
 گزرن چالی سال نہاں ندی اندر گر بہ زاری
 اگیاں فراق گاہوں ملیاں تیریاں چہ آہیں
 فرحت شادی دی آبادی اج شاہوں آبادی
 جبرائیل ٹٹھا یوسف نوں بوکے کول بیایا
 باپ میل میں سدا پیارا کوں وچھوڑا چلے
 رس رس ہن چلے کس کوئے میری زخم نہانی
 کھول نیوں ٹورن لگوں حکم کھوں دا آیا

صاحب دفران میرے کیوں چلے فرمائیں
صاحب میر میری تائیں کی پیغام پہنچائے
کہ ہر دل لے چلے مینوں توڑو چھوڑ پدہ نہیں
وحی کہے توں شیشہ ڈٹھایا دایہ پاتا نہیں
وحی کہے توں صورت اپنی جاں اسوچہ سنبھانی
دیکھ جمال سیر دل گزری سن یوسف فرمے
مل میرا کوئی دے نہ سکے ایڈک حسن ہمارا
وحی کہے حضرت یوسف وقت و کن دا آیا
وکن لگوں اج قیمت تیری مشربانے پلے
دیچ چلے اج وچن ہارے لے چلیا و سنجارا
یوسف سمجہ نہ دست کھاو رووی تے پھتیا و
وکان کتے لیجاوے کوئی تیراں طاب ضائیں
یوسف ڈول اندر بایٹھا جو وحی فرمایا
کیا پیالہ پانی باجھوں اندر ڈول ہمارے
بے خود ہو پیا خود مال سخن کیا سوایا
خوشخبری اساں طالع جاگے سنجہ ہار لایا
جا بستر وچہ ڈیرے کہندا صاحب مالک تائیں
نور ہشتون نازل ہو یا کہو ہوں ظاہر آیا
مالک ابن نوخر خوش ہو یا جاتش مقصد پایا
مال یوسف توں لے آیا لیا لوکان کرواں
کرواں جا پر سے اندر یوسف بی چھپایا

کھوہوں کدہ کتھے لے چلے میں بیچارہ تائیں
کون کوئی جو کدہ کھو تو بھتیں لین بندوں لے
بھینان جان نہیں گھٹ دیری کتھے چلے لے گھر نہیں
یوسف کہندا یا دایہ میں بھلا نہیں اتھن تائیں
کی تیری وجہ دلے گزری ای بھی دس کہانی
جے میں ہواں غلام کسدا مینوں اوہ وکلاوے
کون خریدی میرے تائیں میرا حسن و دلار
مل تیرا ج دیون لگا ہتھ جہدی سر ہایہ
گا کہ تے آج وک چلیوں لے پر دیس چلے
بھل گیوں توں یوسف پناں کیتوئی بھارا
بخش رہا میں لکھ لکھ تو بہ دا غلط وں عباسے
قیمت تیری راضی ہوویں لکھ خوشیاں میں تائیں
مال ڈول کچے لازوراجھارا معلّم آیا
چاوتا مال نظر کیتی سونور ڈٹھا چمکاسے
یا بستر ہی ایار کا بھاروشن سورج جہا
ایہ سورج دا پرزہ بالک کھل پناں وشنایا
خوشخبری تیر صاحب یا دایہ بھلا طفل سائیں
کہاں عجب یہاں کو بیہ اندر و لو سو یا
کر آزاد دتی خود و خیر بشت یسب ہی وڈایا
صاحب یسباعت دتی روشن نور خزانہ
تن من تے تن راں تچت کہوں باہر آیا

تے اوہ ویر جو یوسف تائیں کہو ہر سٹ سٹے
 کہو ہے گرد و گھٹے کروانی اُترے بھارتائے
 کہوہ خانی آواز نہ آئی دہائیوں سے
 آہن بندہ کہو ہے سُٹیا دیاں ساں مزاریں
 خوشخوار ندیاں شکاں تھیں کنب کز کروانی
 انہاں کیا ست جھوٹا لاؤ پرنے مار کر یہاں
 اک نعرہ ہاں کڑک مریاں تڑن مریو سار
 اوڑک خوف پیا کرواناں کرن خوشاد گے
 ویر کہن ایہ برو سا ڈا بے فرمانی کروا۔
 کرواناں یوسف ڈٹھا شکل ڈبھی نوزانی
 نور نبوت تھے چمکے چمک چڑھے آسمانی
 چشم سیاہ وچہ رمزاں قل کھولن زخم ہنائی
 دو بادام سیاہ پرتابوں مژگاں صاف سناں
 زنگس ہرگ کہاں کیا نازک ہرین تگے سر او
 بیٹی شیرہ لورام ہاں او کیہ نظر جل جائی
 نعل لبان نہ چھوئے جہاں مثل نہ کائی
 دور خستے نازک بھائے بڑی نزاکت ملے
 ہتھیاں نہاں جیں کہن زخم داں یگ نہ بیا آہی
 جان فداوارا نہ ہوئے ہوش گئے آگاہی
 مرد مکاں گرداب کج ذچہ مل دھون سیاہی
 تن چہرہ آئینہ توری می کا یوں پڑے

دو جی وار مڑے اوہ تیزوں لین حقیقت آئے
 کہو ہے جھات گھٹن ول یوسف لینے نام پکار
 گھیر لے کروانی سب سے کیتے تنگ بچاے
 کون تھیں کی قدر تساؤ آند کدہ تھائیں
 منکر ہوئے ساں نہ کدہ میا مول بندہ کنعانی
 پیچیا نہ یوچہ اسپیں بہادر پڑ مرید کریم ہاں
 لٹ اسباب کھڑاں کنعانی جاسو چھوڑا پکار
 پردے وچوں کنعانی کدہ لیا نڈا لگے
 یوسف ویکہ بہراواں کنبی چشم نیویں جی وڑا
 زلف زنجیر سیاہ گھٹ بچاں بڑاں صاف پیشانی
 ابرو قوس سیاہ خمداراں تیناں ہندستانی
 چمک سیرے نور انگوں جہاں گھٹے جگ فانی
 ویکہ نگاہ لٹ جائیاں جاناں کھوئے زخم جہاں
 کون ولاور ہو مقابل ذرا کو نظر کھاوے
 دواور ویستہ دلہ جہر شکوں جہر وی جائی
 جاں کت کھٹے لئے بسم پھرے جگت و شنائی
 سورج چہرہ دہر دو طرفیں کیا کہاں گل لالے
 قربانی ہو جانہ نگاہاں صنعت واد الہی
 خن پسند قضا قدر وی نور قلم جہر وادی
 رنگ آئینہ زلیخا تھیں سدی بے پڑاوی
 خرمین نور ظہور کریم اکوٹ تھے اہر پردہ

دل ہر داکد طاقت دہر داخ دیکھے دلبردا
 ویکھن مارفد اہومر دا رخت لٹاے کھر دا
 واہ دردا دل میداں اواقف نہیں قدر دا
 ندیوں ندی حسن یاں کاں گدیاں چو پھیر
 واہ وچہ عشق وسیند یو یار و یار نساے دیر
 واہ و ا صورت یوسف واہ و احسن صفائی
 اوہ خوش رنگ و مونڈیاں اتے صنعت دی طراچی
 گردن نازک نال درازی وچہ سر کشی سوٹاے
 ساق قدم خود زانوں شیشے رنگ ہر کردانی
 جس نے دھکا بخود ہو یا اندراکت نظاے
 حیرت وچہ بخود ہوئے سب کران ہیچا
 اوہ یوسف و بھایاں تائیں ویکھے کہیں یار
 ایہ سرور کو صورت نوری پردہ کہو نہ موئے
 بھایاں کیا جھوٹ نیوں بندہ ایہ ہارا
 تے شمعون کہے آہستہ یوسف نال ٹکھوری
 جے توں ایہ قرار نہ کریں قتل کراں تلواؤں
 میں بندہ ناں مالک سدا والی اسد میرا
 سُن مالک نے خواہش کیتی وچہ لو واس تائیں
 انہاں کہیا اسیر غلام کرے ورنہ ہر قدر اسی
 جے تئیں عبدال سسٹے قبول ناں مٹا ہی او
 انہاں کہیا ایہ چہ تیرا جھوٹاں کردا گایا

غش کھا جھڑا جوش نظر دین برہنہ کھڑا
 غم پروردہ دل کدہ دہر دا دردا عذر نہ کردا
 اُٹھ اٹھ ویکھے حسد یاں لہراں میداں نامردا
 تے اکوال نہ حسد خالی لوں لہر سے ہر
 پر ایہ دید کریم واقطرہ دس نہ تیرے میرے
 کتف دوسا مدئے کف ستاں چہ انگشت نمائی
 مستیاں چاہے کرے دل کھال حیرت بھری
 سینہ چوڑا شکم مسوی کمر نہ نظری آوے
 ہوش بقا کجہ حیرت لٹے جان چلی قربانی
 واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ
 ہوش پیڑیے آخر پرہ حیرت وچہ سلائے
 ایہ فرشتہ نور سرشتہ تنیش لاناں بار
 اُٹساں کیا اعتبار نہ ساؤں سُو نہ بٹوئے
 پر بیزار سیل میں کہو اے دیو ایہ بھارا
 کہ قرار حیران میں بندہ ہیچا کل پرسی
 س یوسف نے داوچہ جانا عقل قیاس و پائیل
 یوسف کہندا میں ناں بندہ کنب کیا سُن پیرا
 جے تئیں ہو سیزار تمامی مار و نہیں ازائیں
 ایہ بندہ تیں مل خرید و جو چہ عیب ہزاراں
 مالک کہے پیغبر زاد یو عیب کیا فخر او
 ایہ بھاراں تھک روغون اکب بلدا یاں

مالک کہند اسن سب بیایاں مل کرو چاد میر
 مالک و تیر درم نے کھوئے یوسف مل چکا یا
 مل در اہم معد دودہ کرا نہ نے فرمایا
 کڑھن انہاں مراد ویدی قیمت نام دہرا
 جے یعقوب کرینا قیمت مل زلیخا یہ سندی
 ایہ قیمت یعقوب پہچانے بہا یاں خبر نہ کافی
 یا وجہ مصر نواحی تک تک جھڑ جھڑے لکائی
 مالک کہ پیغمبر زاد یوسف نہ دیو لکھ کافی
 نے شعون قلم تے کاغذ لکھیا بیٹھ اٹھائیں
 دعوی اسد اکی نہ کریئے جھگڑا ہور نکائی
 بے دعوی لکھوایا مالک یوسف عہد بنایا
 پھر مالک نوں پاس بہا یاں سب یوسف بھایاں
 ست مالک کہا دھوکھا اسد اوچھتاں چیل جانے
 پازنجیر سنگل گل اسد کھڑ بوگھت کچاے
 پست بنو چاؤرا ایٹھوں دیر کرین بھتتاویں
 ایہ کل سن زنجیر پوائے مالک یوسف تائیں
 توپ بھل نہ پھنپا یا بھایاں بیٹھ اٹھائیں
 یوسف کہے بلند پکاراں انگ ذرا لمجاؤ
 یوسف بہت مذا یاں کروا وہ ہو گئے روانہ
 یوسف کہند مالک تائیں دن ہو مل آواں
 طوق لگے بٹھ کڑاں تھیں بڑاں سر کھانے

انہاں کہیا جو خواہش تیری بھیجی دائل اہو
 نے درم انہاں یوسف تائیں پھر باہوں کھڑا
 بھایاں واسطوب نہ قیمت صاحب بردہ پایا
 و تیر درم مل یوسف سند احق دالان پائے
 جان نیدی وہ اک یاواں یہ پسند نہ پیندی
 تے یا کچھ قدر زلیخا جانے بان دھری کڑھ سانی
 لکھ لکھ جان فدا دیاواں تول ترازو پائی
 و تچ لیا اسان بھی بندہ قیمت حاصل پائی
 و تچ دتا اسان یوسف بندہ مالک مھر تائیں
 مھر بنی یعقوب انہاں نے بیٹھائے وچہ لائی
 ایہ کاغذ وچہ مصر آئو یوسف دی ہتھ آ یا
 گلاں کہہ نصیحت کارن ل اسنوں فرمایاں
 نس گیا مڑ سٹھ نہ آئے ساوا نام گواوے
 ہوشیار رکھو جے اسنوں تا قابو وچہ آئے
 ایچھلیا چیل جاسی دم وچہ واہ لگے غم کھاویں
 ہتھال چہ ہتھ کڑاں ہا یاں گلوچہ طوق ایذا میں
 ویر چلے چنڈ یوسف رویا لسان میر کڈا میں
 لے فرزند و باپ میرید پورحم میرے پر کھاؤ
 جان یوسف نوں نہ ڈاٹھانے چھٹے کرواں
 مالک دن دتا کھانیا یوسف طرہ بہراواں
 یوسف دوا دے دوا دے دوا دے دوا دے

کر کوشش نزدیک کیا تے تے دیرا گاہاں
 کر بر باد چلے تیں نیوں بخشے رب تہاں
 غرض میری لجاؤ مینوں بھائیو جاندی واری
 ظالم ظلم کہا تے آئے آخر رحم چنگیرا
 آخر داد دیدار کرا یوتے چھیکڑ دا پیدا
 یوسف رو رو عزتوں کردا بھائیوں قسم اٹھایا
 سُن رو پاتے اُنک کھل پاور سچے کھلیا
 قہقہے چلے تیں مینوں بہاؤ و ناز چھوڑ سدا
 باپ و چھوڑا میرے کولوں بھینان بھائی سارے
 حسد تہاؤیاں چھو دلا تے کیڈ کھلار کھلا تے
 لہجہ جدا یاں تے سر میر بھار چولے بھلا تے
 پردیسا تے داسیا تے دس پیاں تھواواں ہوکے
 میں اُصنی جاں بے چاہیا جو میرے سرور تھی
 باپ میرا پیغمبر رب واسدی خدمت کریو
 وائے دریغ پردی لکھیں چھیکڑ ویکہ تہ لیا
 خبر کیا تہن کتول جاناں لہیاں اناں پیاں
 نال جنہاں پر چاؤ دلیا میتھیں چھڑے سارے
 میں آزاؤ غموں کھڑے ہوئے خوشیوں قوت گذارے
 اے افسوس تڑنڈا جگر پایا فراق پذیر تھیں
 آج سلام تہاں میں چلیا چھوڑ قبائل سارے
 سُن بہا یاں گریہ زاری جوش دلاؤ چپے آئے

یوسف دا دل در دیں بھر یا زار رویا کر آہاں
 ظلم کیتا تہاں میرے تے میں نہ بدلہ چاہاں
 قہر و چھوڑا میں سزا لیتی فراق ت بھاری
 تہاں کیتا منظور ساہاں زور نہیں کجہ میرا
 اٹکوں رائیوں گل میری ہن خست داویلا
 آخر ویکہ یہود تے تائیں رحم دے وچہ آہاں
 مذلوں یوسف نیڑے آیا آن سلام پوکار
 میریاں توڑا میداں چلے توڑ و چھوڑ پیا تے
 آس میری آج گئی گئی مڑوڑوں گھر با تے
 بیغیرے بیٹے ہو کے کیتے ایڈک کارے
 ہُن کد باپ ملے مڑ مینوں جھور مراں دیدار
 باپ نہ لیا جاندی واری میں ٹر چلارے
 لکھیا ہوئی مذفن میرا وچہ پرانی دہرتی
 میں جو کیتا بخش دتا میں ہوراں ظلموں دیو
 میریاں چٹاں پر پھینک دیاں چھوڑ گیاں
 تہنہ مہر فلک دے پیچھے حال بھلے ایہ کیاں
 کی جاناں ہُن نال پریاں کی پوسن رتا رہاں
 تے آج بند ہواں انہاں جنہاں درم دتا تے
 جاں ناک جان جو گھاہ ایہا میرے جگر تھیں
 خون جگر ڈھل جائے دریا چھٹ گوی دید پیاں
 وچہ نہ امت زدن سارے اسان غضب سر چائے

جسے خوفِ پدر و امہوند اس نے یوسف بھائی
 باہوں پکڑ گئے تہذیبوں مالک یوسف تائیں
 تنہا پٹے کرواناں شتران بھار لائے
 مالک ابنِ ذغرا نام بیچ اک بردہ
 رکھ یوسف نول نظر حوالے نال ہیں ہریے
 نال لینے خود گئے لگے یوسف دی اسواری
 قبر یوسف دی مادر سدی راہ وچہ ظاہر آئی
 ویکہٹاں جو درو سیر نول جھل نہ سکدی غم نول
 دکھ میرے لئے پینڈے دور دورا دیاں آاں
 اے مادر فرزند تیرا میں جو نازاں وچہ پلایا
 میں چہ گو دتیری سکھہ پائے دکھ پئے آج بھار
 پر دیساں چہ بھلے چلے مینوں میں پائے
 اے مادر میں ٹریا جاندا سیریاں تہذیبہاراں
 ویکہ میرا دکھ چھیکڑ واری میں ٹریا ناں آئیں
 نہاں کاناں تے ٹریک پھیر پھیر ہوسن چھیرے
 تربت پاک تیری دی دیدوں میں تھیں ہی ہیرے
 داورہ میں چھوڑ سدا مالہ توڑا جہز اصرے
 ویکہ مائی میں سنگل گلو چہ پتھ پیاں پتھ کڑیاں
 نال فریب پر پتھیں مینوں جنگل ویر لیاں
 ماریا مینوں پیریاں انگوں تے دتیاں نڈیاں
 کرنگا وچہ کہو ہے سٹیاں اتوں سنگ چلے

گھول موڑ لیجان دی تینوں تھیری سخت جدائی
 ڈیرا پٹ لیا کرواناں چھوڑ چلے سب جائیں
 گھوڑیاں زین کسائے سہناں چھوڑ دوں مصر سدا
 ناتہ تے دھریوسف تائیں تس حوالے کردا
 رکھ نگاہ تے کھانا پینا حاضر کریں سویتے
 وچہ زنجیراں ناتہ اتے کردا گریہ زاری
 اوچھلایا دل رویا یوسف ویکہ سیرا دکھ مائی
 دل پتھر پھٹ پڑے ہوو میری ویکہ الم نول
 دل پر غم تن و کمیں بھریا جگر لیندیاں لٹاں
 پر دیساں نہ پندہ دوراں فٹ ظلموں بد چلایا
 دید پر پتھیں طالع ٹے وچہ ٹر گئے پیارے
 ہو پر دیسی میں ٹریا درد جگر نول کھائے
 نافہ دھر قدم ول ٹر کھیں بھریا نڈیاں بھاراں
 خاک قدم میں کئی نصیبوں ار رویاں آئیں
 نہیں نہیں مڑوے میرے خاک قدم پر تیرے
 کی جاں میں ہوسن تیرے دھرتی وچہ ڈیک
 ایہ کل بول شتر پتھیں بھریا قداں چہ قبرے
 نہ سٹایا پکڑ شتر تے کھت پیراں چہ ہڑیاں
 ویر کمانے دکھ پھونچائے قہر غضب سر چائے
 کھچ جنگلو چہ کندیال اندر کپڑ چھپڑاں لایاں
 کرواناں پر دیساں تائیں میں مل سدا

ویکہ مصیبت جو کچھ گزری میں چلیا کھٹانوں
 واسے رنج میری فرزند قہروں پیا پکارا۔
 ایہ آوازہ سن کے یوسف عیش کھا جہڑا تازہ
 نور اکھیں ل میر دانتوں فرزند میں واری
 حکم الہی موڑ نہ سکے توں میں تے جیک سارا
 ویلا صبر صبر کر بیٹا توں پیٹیں برزادہ
 کٹ سرے تے بنیاں یوسف ویلا گزر نہارا
 کیا کراں ہن دکھ تساؤ امینوں لدا ناہیں
 سرپاں جھل بیاں جو توں لہیاں ناں بھائی
 دن کاٹی ایہ دنیا بیٹا اس دا کھٹ بسیرا
 سن سن ایہ پکاراں قبروں یوسف سرتہ سہا
 خانی ڈاجی ویکہ طبع تہنوں شور مچایا
 سن مالک کردان لندر کرے بلند پو کارا
 مرد و جہب بھول جے ویلا دہا گیسو ہر جائیں
 ڈھونڈی ول قبری آیا اک بندہ کروانی
 صاحب تیری خبر دتی توں آبق بندہ آہا
 جہنم ول نہ جانوں چوری توں منڈر اعتباری
 یوسف کہندا میں نہ نسیا مادر قبر سیاہی
 ایگل سن کردانی تائیں دلوں غفلت جھلایا
 یوسف اٹھا جیوں جہڑا غش کہا ابرو دہتی
 ہونے ہی تھجھا یوسف سرتہ دکھ روایا

اج وداع ہن خبر نہانے کی سر پوری جہانوں
 وادرد اس تیرے دردوں میرا جگہ دوپارا
 پھیر فہمیں دجی واری پیا بلند آوازہ
 واہ گئے میں جا چھوڑاواں سن سن گریزاری
 پوسے مصیبت بند تائیں باجوں مہنہ چارا
 جو تیرے سروتی جاندی ازلی کل ارادہ
 جے تیرا دکھ میں سرتے آفے خوش ہو جہاں سارا
 شکوے رنج نہ کر فرزند تے چھٹ جانہ نہ آہیں
 فضل کرم دے بحر ہوا میں ترز داغ گواہیں
 آون جاوون دکھ شکھائے چان برق اندھیرا
 سین اٹھا قبر تھیں بیٹھا صبر کھ ہر حالے
 لے مالک کنعانی بندہ لہہ شتروں کت دہایا
 کم کیا بی یوسف بندہ کنعانی سیارہ
 پیر بد جے مہنت سن سکدا ہوسی اے اٹھا ہیں
 یوسف ڈھکا بچھ کیا واسے غافل کنعانی
 صورت تیری چھل تھیں خالے اسان باور ناہا
 سچ ایہی توں آبق بندہ عیب بڑا ایہ بھاری
 کرن زیارت اٹک گیا میں ہو قریب نہ کاٹی
 یوسف دوسراے اسے نرم طماچہ لایا
 باپ نہ ویکے پیش نہ جانے ایشکل سرور دتی
 مالک رسول رحم کہناں ہونے جو ہویا

میں پردہ ہی مان رہا ناں غماں دل جلیا
جے میں بہت گناہ کماے تو میں بخشہا را۔
بخش میری تقصیر آہی رحم تیرا ہے بھارا
اچھے دعار تمام نہ ہوئی ملے نوید قبول۔
وچہاں اندھیری جھلی شوریا جگ سارے
کرواناں دے خچر شتر جدا جدا ہو جھلے۔
ہل اک سیاہ سر چھایا گرج ہلائی دھرتی
سرسہ بھین کھلائے سارے ون نصیبیاں ملے
آہا اوس زمانے اندر دائم ایہ ورتا را۔
شامت کارن اک سنگر سہناں ملن ہنرائیں
وچہاں خدا نے رکھیا حضرت یوسف تائیں
رو کر دین کہیں اے یار و کس نے ظلم کما یا
آہا جس طمانی لایا حضرت یوسف تائیں
میں یوسف نے سختی کیتی اس دعا گذاری
سہناں کیا جاہ کبختا یوسف پاس شتابی
آکر وانی یوسف اگے رو یا زار و زاری
میں حاتم لے نال چیراں توڑ میرا منہ سارا
رحم آیا دل یوسف تائیں کیا غتھرت بھارا
مہتو اچھے کدائے مرصاں منگے فضل جنابوں
لفظ اچھے ایہ وچہ زبانی کھل پئی روشنائی
مانا کہ یکہ کر است بھاری یوسف پاس سدا یا

میں فرزند نبی تیرے داوچہ کنارے پلایا
رحم کریں توں میرے اوتے تیں بن ناہیں چارا
تینوں معلم حالت میری اے میرے غفارا
آزغیوں پیا اندھیرا قہر عذاب نزولوں
جڑھ تھیں کڈھ ٹرکھ بھار کھجڑ بیور پیا کر
پیا تزلزل دیکھ کرواناں قہر سراں پر جھلے
وے سنگ بکو ترہینہ سخت مصیبت ورتی
کس ظالم نے ظلم کما یا زار کرن بیچارے
ظلم کرے اک سہناں چوں قہر جھلے جگسارا
کرواناں نے سختی جھلی علی جان ازائیں
گرد بگرد فرشتے ہوئے دور کرن ایذا تیں
کس ظالم دی شامت کارن قہر اساں پر آیا
اُس کہیا میں ظلم کما یا آیا قہر تداہیں
اوسے وقت اساڈے اتے پئی مصیبت بھاری
ہو عاجز کر منت سدی ہو و دور خرابی۔
یا حضرت میں ظلم کما یا پائی سخت خواری
بخش گناہ میں جھلا حضرت یسوں و گنہارا
میں توں عاجز صاحب رحم سانوں بخشہارا
یار ب تیرے عاجز بند کی بخش امان عذابوں
بیہ اندھیری گئی جہانوں بیان شان نہ کاٹی
خدمت کردا بند یا و انگوں عجزوں میں نوا یا

تے متعجب ہو ہو کہندا مالک پداں تائیں
 وچہ فرمان دے اسدے حاضر سختی نرمی
 صورت صفت گواہ دو عادل دین صاف گواہی
 دل اُس دا آزد و کرنا پیناں وچہ تباہی
 لاہ لباس عدا او نویں کل زنجیر اوتاے
 کھوٹے تے چا یوسف تائیں کیتس پیش روز
 شہر آیا بابیس اوہنا نون جانیاں اندر راک
 بت پوجن رب من ناہیں وچہ کفر گمراہی
 جاں یوسف نون ڈھکا لوکاں حیرانی چلے
 سیس جھکا سب عرضاں کرے ای نور سی سٹال
 کی تھیں توں کس دہرتی داہیں مبعود پیارا
 جے توں ہو رکے دا بندہ پھر کہہ کس بنایا
 سُن یوسف فرمے لوکاں شان خدا دی عالی
 ہے اوہ اک جو پاک شریکیں اسدا عالم سارا
 اوہ اک سب مالک خالق جو چاہے سو کر دا
 چھوٹی بڑی سبھا شے اُس دی حکم اسدا جاری
 میں کی شے توں میں تھیں چکے سارا اسدے
 غافل لوک تبا نون پوجن اطل رہا ہوا
 ایت ناقص آپ نکاے حرف بیانون عالی
 سُن لوکاں ایمان اپنا مذوا مہرب پچھاتا
 سارا شہر سبھ زون مرداں نور لے ایمان

میں انساں اجیا کوئی سنیا نہیں کداہیں
 بحر مروت دا ایہ جاری مظہر سر دی گرمی
 ایہ کوہوگ فرشتہ نوری جس تے فضل آہی
 کرنی اُس دی خدمت گاری سانوں لازم آہی
 ہاپوشاک شہانی تن تے تازی پیش گداے
 پچھے پچھے وانگ غلاماں مالک سن کرواناں
 اُس جاگہ دے لوک تمامی بُت پوجیدے آہے
 جاترے کروان او تھاہیں سندے ہر اہی
 زن مرداں سب نکل شہروں یوسف طرف
 حد بشریت تھیں دہ گیاں حسن تیریدیاں شان
 یا توں آپ کسید بندہ اسال تعجب بھارا
 سر جنہار تیر اوہ کیہڑا جس ایہ کرم کما یا
 خالق میرا نا بنیا چک سارے داوالی
 سب جگ ہی پیدایش اُس دی وہ اک سر جنہار
 توں میں سن جوئے اُسدا وہ اک خالق ہر دا
 او سنوں چھوڑ جو ہوان پوجے ہاے انت خواری
 جس نے اوہ اک جانیاں ناہیں سدا طالع مند
 ڈب مرن وچہ بحر ضلالت ایہ مبعود جنہار
 اوہ مبعود اُس دی دنیا جید این صفتاں عالی
 بوڑبتاں حق صدق یقینوں کو خالق جاتا
 یوسف دی تلقین بارک تیا شے یا توں

زلیخا ابلیس پرستش رہی مگر گھر ہوئی جاری
 ڈیما پٹ لیا کرواناں ہوئے چھبر روانہ
 جاں بلسانی لوکاں ڈکھی صورت یوسف سندی
 سدھو صورت یوسف لوکاں نے لکھوائی
 یوسف نولں معبود بنایا کرن پرستش سارے
 مال ہزارا ہاند کر اندر رہی پرستش جاری
 کی جانان وہ صورت سوہنی رکھ دی کیا معافی
 اٹھ ٹرے کوٹانی اچھوں شتراں گھٹ مہا پیا
 شہر قدس واولی ستان سنہ دس آیا
 استقبال کروا اٹھ جھبہ کر اند شہر لیا
 ٹیکھا امیر صبح اٹھ جھبہ سے کار لکھ متقلے
 کون لٹاں سرور جوانوں کیں تھاویں تھیں لٹے
 مالک ابن ذغریہ سلف کہن جھبہ میٹری
 مالک ابن ذغریہ سارے ملے ہیش دوواری
 گے یں پر لازم نامی اسدی خدمت کافی
 پانں سیر فرستتے ترنوں کیتا آن پوکا را
 سیریلے وہ خدمت یوسف سوہنک سواری
 دیکھ تخیل شکل تواری کہے امیر تبارک
 کہ اتاری نولں مال کوہیادس حقیقت ساری
 خلیفہ اٹھ مہر محال میں وہ صاحب تبار
 نہت کیتا ترنوں تینوں سیر اناں تبار

نولں پانں لاندہ خانے کردا جلوہ کاری
 جا بلسان لگائے تینو محمل دسرت جوانان
 حیرت سے دربار پیا سے عقل سے ہو بندی
 پاس کھی معبود بناتش پوجن مرد لسانی
 خیر نیچھی حال نہ سنیان و ہونے جڑ مارے
 پیش کر مورو جنابوں کا مہوئے تاری
 اکٹاں دبدیاں تار کیوں غرق کیتا کفانی
 شہر قدس واولی قلعہ کیتوئے کر کے قصہ ہزارا
 پیا پوکا را اٹھ امیر صاحب تیرا آیا
 علم سنوں جو کہ لٹاں خدمت ادب بجاو
 جا لیا کرواناں رات جا بچھا یں حالے
 پیا ارادہ کوتول جا نارخت کیا کچھہ جائے
 رہیا امیر تعجب یں کے ایہ کیا حکمت بھاری
 یں تعظیم میرے تے اسدی لازم کوں کزاری
 ایہ عادم صاحب انگوں سوچولی وڈائی
 جھبہ می تعظیم تیرے برادہ ہے یوسف تبار
 خوش نولں جھبہ اندر گھوڑی زینت پکائی
 یوسف پاس گھیا پھیلائی میں اسم مبارک
 یوسف کہنے اجڑی خاطر چیلوں لٹ ساری
 کہا امیر کیا کس تینوں خوابوں حال امیرا
 تیرا حال کس میں پانیں پر اسد ساری

کہے امیر مناں میں کہیا جو مینوں فرماویں۔
 جھوٹے بت ایہ کوڑیاں شکلاں مہر فاول خالی
 آپ جنہاں چہ چندزدانش سنن و کھن کاٹی
 آپ جنہاں مہر باجیمہ راویں کسماں دہن مراد
 رب کرے مقصود میر سب دکار سوارے
 چھوڑا گا در صاحب الادور دھکے کھاو
 کہے امیر بتانوں توڑاں شرط نہما اک میری
 یوسف کہند اللہ کو لوں ور نہیں ایہ کاٹی
 لے کے نال تیار ہو یا سو کرے امیر نظارا
 ایہ یوسف دے پچھے آون ساسے نہ تیار
 عزم کرے یا حضرت یوسف تیرا شکر بھارا
 شہر میرے وچہ جاگہ نہاں کتھے کران تارا
 یوسف کہند افکر نہ کر توں نہاں طلب عاموں
 ایہ حفاظت میری کا دن نال میرے ہماری
 حیرت نال امیر قدس می عقل گئی وچہ غوطے
 گیا امیر قدس وچہ پیکے حضرت یوسف تائیں
 جاں یوسف نے قدم نکایا اندر بیت خانے
 دیکھہ امیر کے بُت پر نے نئی سلمانی
 نکلے بڑے شہرے سارے دین سچ وچہ آئے
 طاش طعام امیر بنگانے یوسف پیش رکھائے
 حاضر مجلس کل کو اتنی سچ گئے کھنا ایہا

یوسف کہند اتور بتانوں توں تاوا در رب پاویں
 پتھر چھل گھرے ترکھاناں نہاں بوجن بدحالی
 دانش چند اکھیں کن الیاں بوجن ننگا بیانی
 توڑا نہاں کر گھرے نکرے رب سنے فریادوں
 تے ایہ ظالم جاہل خاکی غیراں کرے پوکا رک
 جاں دیکھے ہر درد اوالی ہنس در سب نواں
 دیکھ کرے بت سجدہ تینوں فیہ غفلت تیری
 جل و لبت دکھاواں تینوں جوتہ طلب بیانی
 سوہنیاں شکلاں طرز عجیبہ دھنل شکر بھارا
 دیکھ امیر رہیا متحیر ایہ کیا محجب بہاراں
 کھانا پینا گھر میرے وچہ نہیں مرتب بہارا
 ایہ اسوار ہزاراں اکھاں ہر ہر نو مستدار
 ایہ لاکھ خورش عبادت نکرے کھت مقاموں
 اتنے ذرا یہ جدانہ ہوندی ایہی فضل الہی
 نے حیران کسے ل یوسف دیکھن کو کہ قلمی
 تے کرواں نماں دانگن اندر خدمت سائیں
 دیکھ سر پیریاں بت ڈکے دیکھنی دے شانے
 بت جھوٹے ہوناری ظالم ایہ زلی شیطانی
 توڑنا سارے تے بچاں صفت نہیں لائے
 چاہتا کہ حضرت یوسف نہاں سمجھائے
 کہ لقمہ خود یوسف کھاواں طاش لقمہ کھا

ایہ بھی دیکھ کر است بھاری کرے امیر تسلی
 کہے اسیر سنوں کرو انوں یوسف شاہ نشاں
 تیں غلام جید کرو انوں اسدیاں عالی شان
 یوسف شاہ نہ والی ساڈا ایہ خود ہے اک بردہ
 مالک ابن ذغرنے یوسف مل خرید لیا نڈا۔
 کہے امیر جے مالک صاحب وڈی شان رکھا
 برے نالوں خوبیاں دیوچہ صاحب نال چاہیے
 سن مالک شرمندہ رہیا غافل کہے زبانوں
 یوسف کہوہ نہاں تھیں لیے کرے امیر صدیا
 پیا امیر بچھاڑی انہاں کرنے نوں پیکاراں
 یوسف جا چھوڑا ایساں خدمت عمر گزاراں
 یوسف پاس گیاں جان فوجاں کرواناں غم دہا
 زمیں فلک وچہ نور چمکیا جنگل گھاڑ ہماں
 اس صورت دیاں بڑیاں چمکاں سورج وچہ شیدا
 فوج امیر ڈٹھا چمکارا دہرت جھڑی سب نیوں
 لعل نذاب تاثر والے دیر رخسار رنگینوں
 کرواناں واڈیرا تدنوں پہتا جامکا سنے
 رہے جامدیاں خبریں سنیاں شہر عرس ہن
 ویکھن مینوں لوک عرس دی رنگ ہن بیاسے
 آن عرس دی خلقت ویکھی یوسف نال نکالیاں
 شہر عرس وچہ حسن جاماں ایڈک چمکاں ہاسے

جان یوسف دیاں شان ڈٹھیاں جان فوجاں چلی
 والی دین دنی دا ایہا باہجہ فوج بچاواں۔
 غفلت دیوچہ دریا ڈیاں جھش کرے کرواناں
 ایہ ڈیرا ہے خادم سارا مالک ابن ذغردا
 سنکے لوک رہے متعجب سندیاں صدق نہ آندا
 برے دیساں خوبی ڈٹھی مالک بھی کھلاو
 جان مالک کھلاوے خوبی ہو دلوں شک لایے
 صاحب تھیں کپوں بردا وڈ غفل مرابت شانوں
 تدنوں ڈیرا پٹ کروانی تے رگے اگا ہن
 لے سواراں جاملیا سواراں نال سزاراں
 اسین بندے اوہ شاہ اساد استھ لگے چنداراں
 یوسف برقعہ لالہ لیا سوکس دل سے ٹکانے
 دل ریشاں دیاں رخماں اتے پیا غبار نک دا
 ایہ خاک کیا عاجز بندہ جو اسے دل تک دا
 تن دنال تن رات نہ کوئی اٹھیا مرد مینوں
 روہڑ گئے لے ساریاں تائیں دم وچہ دنیا دنیوں
 کون چھوڑے کس دی طاقت اینویں حکم رہا
 یوسف دیوچہ دل دی ہوا یسن سن شوق سوا یا
 صورت میری دیکھ جھڑیں حیرانی وچہ سار
 چند سورج دیاں شکلاں دیر روشن رنگ صبا
 رین اندھیری تھینا وجاما چھوچھو کھن تارے

نور رخاں و چہ لاٹاں بیکہن نور تاثر و ندیں
 انگشتاں سر رنگ غنابی مستیوں میں شربانی
 تن نازک موزونیوں قامت سر و چمن محبوبی
 اوہ سبھے نورانی شکلاں موج حسن و چہ کلیاں
 گویا نور تازے موتی بنے صدق تھیں آئے
 اوہ سرشار شراب جمالوں رنگ تے مستانے
 یوسف تائیں دیکھ کسے نے کیستاناہ نظارا
 کتھوں آئے کتھے جانان کسے نہ حال پوچھایا
 جاں یوسف نے حالت جانی لہہ دہرتی تے آیا
 میں بھلا توں بختنہارا پکڑ نہ انت خیالوں
 پٹی نڈا سر جامیائے نہ کردل غمت کی
 جاں یوسف سر سجدیوں چایا ڈٹھے لوک ہزاراں
 آرتظیم گذارن سجدہ کرن لب سوواری
 ڈیرا پٹ رے کروانی اٹھول مہر سدائے
 مالک بن دغرتھیں کرے راوی یہ روایت
 نت سلام فرشتے کرے رکھدی نال سواری
 جدہر یوسف رہند اپند نال فرشتے رہند
 لوک فدا ہو رہند سارے ہوندا جتہ اوتارا
 بدل اک سفید سرے تے اُنوں رکھداسا یہ
 آخر مصر دی پتی منزل کٹ میرا صل
 مالک بن دغرتے ڈیرہ آن ندی پر لایا

لوہر ٹانڈیاں مزاں غم نے لول ہرن کنڈیاں
 بریاں ویکھ نہاندے چہری رہن اندر بیتابی
 شمع متھ لعل بخشاں تزلفانوچہ خوبی
 پچھل جھڑن منہ کلاں کردیاں جھڑن شمس کلیاں
 مست عرس دی لوک حسن تھیں وچ خوش طرز ادائے
 بے پرواہ ہر حسن کمالوں اندر شان گمانے
 کسے نہ دھٹھا رغبت کرے اس داحسن دلارا
 یوسف تائیں دھٹھا لوکاں دیکھ نہ کسے بلایا
 سر سجدے رکھ کہے زبانوں بخش خطا خدا یا
 شیشہ دھٹھا عبرت پانی رحم کریں میں حالوں
 یوسف نوں سُن ملی تسلی رہیا اندوہ نہ باقی
 دوڑے آون کرن زیارت سُن خوبی دیا ساراں
 یوسف دیکھ کسے شکر نہ حمد تینوں یا باری
 وچ منازل راہاں اندر اینویں حال وٹائیے
 جو یوسف یاں خمیاں ٹھہیاں کی کی کران حکایت
 ملک الہی آاسمانوں کرے خد متگاری
 وحشی جنگل ہو راوڈاڑوں آن سلاماں کہند
 برکت یوسف ہر جامیر قدر کر سید بھارا
 ہر منزل وچ خوبیاں اُس دیاں مینوں انت آیا
 آلا یا کرداناں ڈیرا نیل ندی دے ساحل
 بے قیمت گل خداں مصری مہن کسے پر آیا

تشرین روز جمعہ جاں مالک پتہ مصر کنار
 مالک کہندا یوسف تائیں چلے یوسف وچہ پانی
 پاپاس شہانا یوسف آیوں مصر نواحی۔
 اٹھ یوسف چہ نیل ندی کی لاجا نہ جاوڑیا
 سی تہ بند کمر آسمانی ہورنگا تن سارا
 نور ثریا لٹ لیا سو وقت غرارے دیندا
 زلف پریشاں رُخ پر چھلی جمع ہو گون راتیں
 سنبھل شاخ بفتہ تازہ گھٹ ڈرامندوں
 دوزلفاں رُخ چھل بیان سونیل ندی اچھپائی
 ترتر تاریاں لایاں یوسف نیل خوشی وچہ آیا
 یارب ایہ کیا صورت سوہنی اج چہ نیل سمائی
 بھری جانوں وچہ تشرین روز خوشی دا آیا
 کر کے غسل ندی پے وچوں یوسف باہر آیا
 راویاں لکھیا تشن ہی ہند فلک چھائی
 بدن مبارک یوسف سند سوج وانگ چکیا
 لو پھری وچہ مصر تمامی لوکاں حیرت دانی
 تدنوں مالک چاہڑ شترے یوسف نوں دایا
 اک پکار پی از غیبوں سنی مصر باں لوکاں
 جیکوئی آن نظر کر ویکھے اسی شکل پیاری
 سن حیلان ہی ہو مصری کیتا کسے پوکارا
 دروازے پر لہندی آئے یوسف نظری آیا

دسویں ماہ محرم سنہ مذی کن مورخ سارے
 گرد غبار سفر و ہوبد نول لہ پوشاک پرانی
 اج مصر قربانی جاسی تیں پر فضل الہی۔
 فرشتوں غرش گیا چمک را نور فلک جا چڑھیا
 پچھے جھلک وچہ جرم فلک دی چمکے جویں ستارا
 نعل لبان وچہ برق درخشاں نظر پوری روخند
 خماں کندہ پنجراں ولے ناگ بچو وچہ گھاتیں
 نافہ ختن فدا سواری اس دلدار کستوں
 برگ چمک وچہ لب سے ظاہر جاں ساون گھٹ چھائی
 آب صفا وچہ مچھیاں ترتر گردن جوش چایا
 حوت فلک وچہ رشک کالے وانے دریغ جدائی
 سلطاناں مطہر نہ میاں جوش ہنگاں چایا
 سوج وانگ بدن ہی چکوں نوں جگتو وچہ چھایا
 سوج وچوں بدل پوشیدہ جگو وچہ کم روشنائی
 اوہ اندھیر ہو یا سب اہل مصر تمام دھکیا
 ایہ روشنائی کتھوں آئی رسل کرن کہانی
 مال چھل شوکت شلے درے مصرے آیا
 اک بندہ اج ایٹھے آیا میں جہد وچہ جھوکاں
 خوش ہو خوش رہے ہمیشہ پاس فرحت بہائی
 ویکھے رہے کو نظر نہ آیا مصر تھکے لیتہ سارا
 جو ویکھے غش کھاوے ڈگے حیرت جوش چھایا

تاجا تا سب مصری لوکاں راز گما کھل سارا
 شاہ قیطوس عزیز مصر و نام اسے دار تیان
 سن سن صبر گیا اٹھ دل لے لے ثریا سواری
 استقبال کرے وچہ رہے جا لیا کرواناں
 ویکہہ سواراں عقداں کھیاں نے حیرت چہ آیاں
 شاہ پیچھے کرواناں کو لوں یہ شے کہو کیا تی
 مالک عرض کرے سلطاناں سوچ چند نبیوں
 میں سوداگر و بیچ لوں اس کر قیمت دریائے
 سن حیرت رکھ دندیل انگل شاہ یوسف تھیں آیا
 یوسف کہندا مالک سچا مینوں مل لیا یا
 شاہ مصر وچہ شہر لیا یا ناں اپنے کرواناں
 یوسف دی شاہ خدمت کروا ویکہہ حسدیاں ناں
 یوسف دی سن سب کرواناں شاہ کری مہانی
 تہتہ غلام رکھے وچہ خدمت یوسف گھر پرے
 حیرانی دیاں چہ دریاواں میں اونٹانے تروے
 بعد ضیافت یوسف تا میں لے مالک گھر آیا
 مصر کے سکیاں نہراں گھنوں ٹک کھلواں
 مصر کے بیاریاں خلقاں مرے لوک نہراں
 مصر کے وچہ ظلم نفی مشہور سی بولیاں
 مصر کے رکھنے کے ہاں برگ جھڑی پھلے
 مصر کے وچہ خطا گرائی روندی خلق مہانی

معجز یوں اس صورت سندی ہوا ہوگ پرکارا
 جاں یوسف دی شہرت ہوئی جتنوں خبر گناں
 شتر اسوار ہزار رکابے زینت نقش نگاشی
 جاں یوسف دی صورت ڈھکی سیما ہو دیوہ
 دل بیدار لاشکیوں لیجاوں تیریاں نور صفایا
 سوچ ہے یا ماہ منور جو رہی یا کانی
 یوسف نام غلام بندہ اسو سنا حوٹل پر یوں
 مل پوکر دن جاوے جانان برہنہ دریاے
 لے انور خورشید فلک سے مالک کی فرمایا
 بھایاں میچ لیا تھہ اسے کجاں ہلکا تھہ آیا
 صورت سوہنی یوسف والی رہی ساوچہ جانان
 مالک ابن ذغرواہ مروا آندولی نور خزانہ
 کرے تار اعزت سینتی خاص جگہ سلطانی
 اوہ یوسف دی خدمت کرنے لگے وقت داوم بہرہ
 پراوہ نہیں کھن خود نیوں طاقت دیدہ جہرہ
 اپنے وچہ مکان معنے اس دا سخاوت بنا با
 جاں یوسف اقدم پایا نہراں کھلواں
 جاں یوسف اقدم پایا نہراں کھلواں
 جاں یوسف اقدم پایا نہراں کھلواں
 جاں یوسف اقدم پایا نہراں کھلواں
 جاں یوسف اقدم پایا نہراں کھلواں

کل بلاہر آفت بدیاں سبھ صرں اٹھ چلیا
 مصری لوک کہن اکدجے خبر نہیں کی ہويا
 سارے شہر پوکا رہو یا مصریان دہ آندا
 سورج وانگ کہاں جز مغلوں کچھ نصا نہ پاوا
 تے جے کہاں فرشتہ سنو تا بھی بھلا جاوا
 کیڈک گردیاں لے ہوئے جنہاں کیتا پرورد
 نظر و گاندیاں صبر ٹٹاے ایہ مالک دا برود
 اچا چیت و کھیندا اک دم رور و حاصل بھرا
 اہل نظر ہو گھال مراد رسد از ہر نظر دا
 نین جہن لائبر ہو ہندی جان پندہ داورا

ایہ یوسف دی برکت مصری خلق مراد اں ملیا
 کھوٹ دلاں ہر جھوٹ زبانان صرں اٹھ کھلوا
 کون کہے اوہ بردہ ہوئی اوہ محبوب دلا ندا
 تے جے حور ہستی اکھاں لعلوں سنگ بناوا
 ویکھیاں چل عایدیاں تائیں بن جیندیاں واں
 میڈک بڑے تہاں اسار جس مالک گھرا
 خاکستر و چھپنے ویکھے درو بھر و اجر دا
 وچہ جمال جلال و کدائیں نظاریوں ڈورا
 کیڈک ہر تاثیر نظر دی چل از ناج مراد
 جان جلے دم گلے نگاہوں سے ایہ مقصد ہرا

تعجب نمودن مالک برجوم خلا لیت از شوق دیدار یوسف و روی نمائی
 و سے خواستن از نظر کیان و کرد آمدن اورا نہ کشید التماس

وے ساقی مے ساغر باقی پیونڈیاں دکھ جاو
 ورجیاں صبر نہ آوے دلنوں لبرے دیدار
 دلبر شامی مہ کنعانی پیسیر رحمانی
 ایہی شے لے آیا مالک وچہ دلاں حیرانی
 یوسف تھیں وچہ گھر گھر وہاں خلقاں جوش کھلاے
 سارے یوسف یوسف کرے سوز دلاں سر جایا
 خلق بھر وچہ شوق دیوانی ویکھاں کنعانی
 کدو گھڑی پھر پڑے وچوں ویکھوں اکواری
 پرزدہ کھوں نظر کرو یکھاں مزاں بھرتاں

جذب قلوب تاثیر والا ذوق جگر بھر جاوے
 رخت وکے شہ جہات اولائے ہوش لے ہوشیار
 اوڑیا وچہ ہر یوسف خلق ہی دیوانی
 نور خرد بیاندس کتھوں گل جہی دیوانی
 گرد محلے مالک والے جمع ہوئے آسارے
 یوسف نوں وچہ حجرے مالک پڑیاں وچہ پایا
 مالک ظالم ظلم کیتوئی سورج کریں نہانی
 ایہ کہ چیز چھپاؤں وانی چھپے نہ مشک تارے
 تے زاقا نہ پھیرے پھیریں کون قید سیراں

چارچو فیئر سینہ یان کوکان بھست مصری آیا
 مصر سبیل میں پہنچا گیا گھلیاں فریجھاراں
 مالک پاپوشاک شبانی سردہرتاج زری دا
 تخت بلند رکھا کر بیٹھا خلق ڈری دربارے
 زربفتان یان فرماں آتے لوک بٹھائے سار
 تحفے شامی خاصاں دتے ہوئے شاد و تہنای
 انہاں کہیا کنعانی بندہ شوق اسان دیارو
 حاجت اسان ضرور سیدی مل سنگیں لے کاٹی
 مالک کہند اوچ لو ان اس وچین قصد ہمارا
 ہن جاؤ مت اسان بونا و جمعہ دورا ڈاناہیں
 سن مڑے گھرانوں سارے چاہری عشق ہوئے
 اگلی فجر جھوم غزل آگیتا دربارے
 ظالم کڈہ قمر چاہرہ جہات گھٹاں کواری
 مانہ کمان کرشیاں ال تیر و ہر چہ پرے
 مالک این و غریبے درد کڈہ دکھا اوہ بڑا
 رخ انور ہے اس دہر اکہری ہونڈا بے پردا
 آب گہرا عرق حینوں قطرے وین نہ کردا
 در شیم دندان دیر شکوں اسدا پانی بھر دا
 تے مجروح فرانی آگ وچہ دیکھ تڑفدا مردا
 نیا لہ کاوچہ عمرے یوسف پاک نے گھٹت پردا
 تے لوکان چہ شوقاں دیوانہ دیوانہ

سنیان آگے جنہاں ڈٹھا انہاتوں شوق سولیا
 بیکاراں تاجیز گھداں فریجھڈیاں بلغاراں
 زریں چھٹی لئی ہتھ شانوں جلوہ مار پرسی دا
 ہر ہر جاسلام کیتا سوسب علیک پکارے
 شیریں آب طعام لیا کے سہناں پیش گدائے
 ہو رکھو کیا حاجت کاٹی مرد پچھے سونامی
 ایہ متنا نظر کرم تے جے منظور حصاروں
 پاک دیدار کر اس دیکھاں کید جہاں صفائی
 روز جمعہ کو سودا کریاں دیکھ لوے جگ سارا
 مل نئیوایو کیو اکھیں جے ایشوق نساہیں
 بھکھ بھکھ تیز طلبدیاں لاٹاں صبر جلائے سارے
 گرد محل طواف کریند کر یوسف طرت نظار
 ان ڈٹھیا ندی رمز پیاری دابے شوق کٹاری
 کرے عجیب پاک وچہ مرد بڑے شوخ نظرے
 مصر تمام غلام نظر دا شہر گدا اس دردا
 عرق خجالت دے وچہ ندیاں تڑا آب گہرا
 تے اس چھریوں فرقمردا طاقت تابہ دہرا
 آن دیداروں ہوش رکھے ایس کو لوں ہی سردا
 آرتی انظرے تکراروں سدا جسم بگدا
 بندہ زردا اڑیاں کر دا چتر ڈھکے دلبر دا
 کئی امیر فقیر ہزاراں اکٹ چو پھیر لیں آئے

مالک کی جگہ کی ہو یا خلق ہوئی دیوانی۔
 لکھ لکھ نبی صاحب سے اس دنیاں چہ آئے
 پہنچتے ہیں جب تاثر خبر نہ کتھوں آیا
 جو اوہ حسن بیار اخلق یوسف تھیں دس آئے
 جیسے دل نظر اوہ اس دسے اثر سے کد راز ل
 جاں مالک قدر نہ جاتا جو ہر نظر نہ آیا۔
 تہوں فرشتے مالک کے کیتا آن پوکارا
 جو دنیا دیو سے اک ذرہ یوسف دیکھے سوئی
 مالک کے پیکر سے پکارا لو کو سنیوں سے
 سن خلقاں نے جوش اٹھا یا مینہ دریا دنیا
 یوسف حسن اندر چہ گھرے بیٹھا باجوں پر
 اندر دیا گیا جو جھریا غشیوں ہوش گوانی۔
 ست لکھ مر گیا عش کھا کھا جھریا اوپر دہتی
 اک نگاہ لگی دلاں نون لگے قفل زباں
 اٹھ گئے تھے صبر نون جاں کل لیا
 جہنم کی آگ چھو کی شوق گدیاں آہیں
 جان قہر تھے نہ صدمہ تن من سب قربانی
 یہ ست لکھ دنیاؤں رو کیا راہ فقر دا
 ست لکھ سیر و دلدار مالک انت نہ پایا
 سب سے پہلے یہاں لکھ مالک کو نماں
 ست لکھ آہیں کہتے ہر شاہ این دولت

یوسف کیڈ جہانوں باہر خلاق کس حیرانی
 اک دوجہ تھیں اعلیٰ دے اک تھیں اک سوائے
 ایہ مالک دل پر وہ چھایا اس نے مغز نہ پایا
 مالک طالب نیاز روا وہ تن نظری آئے
 کد ان چنیدا جہاں سیندا سنوں اس طراز ل
 یوسف کیڈ ک جگہ تھیں سہنا ظاہر رکھ سنایا
 اک دینار لے اک دیداروں قدر کھلے تیس سارا
 جس دنیا نہ ہوئے پہلے کمری نظر ست کوئی
 یوسف اک دیدار کرواں بے اک دنیا سے
 ہر دنیا دیون تے جاوے اندر وار ہزاراں
 جانے لوک نگاہاں کدے تے جھرمٹے وجہ درد
 جان ہی تے پچھوں جاتے کچھ صبر نہ رائی
 مالک نے گھر مصریاں اتے آن قیامت ورتی
 ہوش و ماخوں حیرت لٹی جان جگر قرباناں
 یوسف دیو چہ شوق محبت غداں ڈس دیاں
 ساق بہنہ دیکھ جندی تر نہ مر کیوں نہیں
 دلیر نہ دلائے جان دیاں یہ بطفوں مہمانی
 مال بیلایاں پھر جہاں حسن گیا بھر گھر دا
 اک راحت و چہ شان خیدا ایتس نظری آیا
 اہاں تے ہوں جہاں باہر کرد تہاں
 تہوں کوئی کوئی کوئی کوئی کوئی کوئی کوئی

کون سنے اوہ مُردیاں انگوں خبر نہ دنیا سے
 کناں وچ پکاراں کرے کئے نہ سرت سہالی
 مالک حکم کرے چاہناں کدہ سٹو کدہ باہر
 آدم زامخ دی صورت ہوش حواس خالی
 بیٹھنیاں شہر و دھایاں گھردیاں خبراں پایا
 فجر ہوئی ن اگلے اٹھے لوک کریندے زاری
 صبر قرار دلاں دی اٹھے ویکھ اکنان دیداروں
 صبح ہوندی نوں مالک دی مصریاں جھٹھ پائے
 زرقربان سنے زرداراں جے ایہ مل نظر دا
 زردیتاں جہ دہرے واہ واہ خوش اقبالی
 جے دیدار رکھے مل آخر واہ واہ قسمت عالی
 تن زریں دینا عشاقاں مالک دی دہر بار
 زردل واسلوک رضا داوارا نصیب فنا و
 جے لکھ قلب ساں نہ دلدا جید ہے معذوری
 قلب جنہاں نہ خوشن خالی جہاں مہک انہاں
 کریں قبول جے توں یزدہر نہ جھٹھ کئے
 مالک نے دروازے کھڑیاں مصریاں کھڑیاں
 کر کے اُون حیات سیتی لے دینا رشتاں
 مالک کہندا اک نیاراں اچ ویکھو دینا
 اوہو حال اول والا ہو یا مال متا مال
 ایندیں سن نہ بہا تاشا مالک قلمی

ہاں و لوں چھڑے عقل پر ہوند بند
 واہ عشتادہ بار تیرا ہے کبریاؤں حسالی
 ڈھیر لگے جاں کدہ سٹائے گرد و محلے ظاہر
 ہوش گئی لے صورت انہاں نہ بیاضنیاں والی
 چاگئے نے ڈوبیاں کر کر راتیں ہوشاں آیاں
 اوہو صورت اکھیں گئے کر دی جلو کا ری
 اکنان مال انہاں اُن سن تپیا جگر خیاوں
 لے دینا رکھا اوہ صورت دید کر لے سین لے
 ایہ سنگریزہ ہے مل گھردائے کر وائل زردا
 جے نہ ات زرکاری آئے پہلا ڈھونڈ خالی
 شہر یا رخ زردی داز دولت عاشق والی
 کت لیکھے لکھ واری اریاں کارن اک دیدار
 قلب و دہا جے نام اچے بھی مالک جھل بھلاؤں
 لے دیدار فروش کرم دے کر فضلوں منظوری
 جے تین دن منظور نہ مالک پھیر کتھے کم آئے
 زرتیراؤں زردا مالک تیں بن کون ہوئے
 بنیدہ تھ گزاریاں عرفان غل دیوں کیوں تائی
 وقت فراق دلاز ہو یاں تھب دیدار کر لیں
 دینا کتیار و دایا کتے قیون تراں
 دینا ہوش چاہنوں تھلکے دینا
 قیون تھلکے دینا کتے قیون تراں

مولوی غلام رسول
 ۹۶۴
 مولوی غلام رسول
 ۹۶۴

مسکیناں گھر رخت و بچائے صبر نہ کرن دیدار
جو جو ملک غریباں پایا اس سود و چہ پائے
کچھ لیا ز مہر دیداروں لاک نے اس کاروں
اوہ تعبیر معبر والی سچ گئی کہو ساری
انت جمعہ جاں اگلا آیا پھری منادی ساری
ماہ کنعان و کن لگا سو مہر گیاں پے واراں
خبر سنی تزیاق و کن دی زہر تھنے بیماراں
کر سامان پے سراپہ مشتریاں دل چائے
چل عشق حاج او تھے بچل جتھے یار و کائے
مواں جان کھپی چہ سائے قیمت اے اگاہیں
جان فدایا ہری ہر شے دیداروں سو داری
وچے خوشی وچے دشواری وچہ صحت بیماری

کھر مالک نہ بھری خزانہ دنگ ہیاس کاروں
دیداروں پر صبر نہ آئے چڑھت و دہیر خلمے
ز مہر خوں پر حجرے خانے کیا حساب شماروں
جو کھیا اک بند کی برکت پاوین دت بھاری
یوسف نوں آج وین لگا مالک وچہ بازاری
شعلہ شوق چکیا سینے جل بل گئے ہزاروں
خودیاں حقین بخودیاں آیاں تینداں ہوشیاروں
مال مالک دی جولاں گاہے مل خریدن آئے
ویکھ دیاں دی چند سائے مل کرے رُزہ جاگر
جاناں جاسنہ طلب دیاموں مالک منے نامیں
وچے دوزخ وچے جنت وچے دنیا ساری
وچے درد فراق خواری وچے آس و دہاری

در معرض بیع آوردن مالک یوسف را و جان دادن بسایے از نظار گیان
بیدارے و عرض نمودن مشتریان بضائے خود را و از حد حساب گذشتن انصابت
و رسیدن بہات باز غمہ بعلے خریداری حضرت و گذشتن از نار مجاز و پیوستن بنور
حقیقت تلفیقین مبارک و وارد بر وقت شدن زلیخا و شناختن اورا۔

آساقی دیکھد چکا دن دورین و چائے
بیٹھ عزیزان در دم پائے چیتہ و حق بیائے
تھا حال ملاوین گاہے بحر شے پائے

جان میعاد ہویدا ہوئی فرقت دیکر دن بیتے
 تے این نشہ برہم ہونے بہرہ اتوں تے انجاسوں
 پیوندیاں دل بے ناہیں جو پیوں سے ندیاں
 آعشقا ہن یدا تیر تیریاں نت اوڈیکاں
 وچہ دربار تیر جند جئے جہل بے اک سینے
 کھائیاں عشق اوکھیڑے پنڈ کر راہ پون ان سو
 پردیاں دیوچہ رسدیاں مزاں دل لیجان جدایا
 نو صبح وچہ سب دوا من جان کھن پر آیا
 ویلا ج قریب ہو یا فی عشق بشارت گھلی۔
 یارو کیند اخبار آیاں قیمت پوے سولی۔
 کوک پی لے جاگ پیارے سے نہ بچھوں تاوا
 اک مکان عجب شطر زوں صاف فراخ چنگیر
 وچہ ستون رخامے کیتے زریں ہو رسوایے
 نال ستوناں مورت موراں بیامور سارے
 مارا وڈا دل وچہ سب زب قلمدی کاروں
 وچہ پراں زیبا نش بھریاں ہڑوی پھر صفائی
 پیراں دیوچہ جہا جہہ عقیقوں نگ قدم اوہ گورے
 مروارید اکھیں جوں مشغل جھکدیاں لانا فری
 نہ اوہ منگن چوک کد اہیں نہ اوہ بول اکاون
 چوب مندل عقیں کرسی زیبا بالکے بنوائی
 کر گلکاری استار سوئے نقش رکائے

کئی قباب حجاب نظر تھن جو روکھیں سکھ سینے
 بحر اونویں مستقی اونویں تشنہ در آرا موں
 ترایاں دو بہاں پوکاراں تیک ہزاراں یا
 عیب بھر پید داں انگول چھوڑنے لادیں لیکال
 بھکھ بھکھ لاٹ کرے روشنائی وچہ پردیں مینے
 منہ حضو یا لچ نیاں لچ ریاں جلدیاں چال تنور
 میں قربان نہ ہشتم جہمکاں روز قیامت تائیں
 وائش و لضمی عقیں دہر یا نقش اکھیں وچہ لایا
 ہتھوں گیاں دلاں پرورد داں لگی ملن نشلی
 اج یوسف داوکنے ویلا لین زلیخا چلی
 ایہ یوسف داوکنے ویلا شہزاد کھداوا
 مالک خوب سوار بنایا جہدا شان وڈیرا۔
 کہ پیوند بلند مکانے جڑے جواہر سارے
 چو بخاں سل زمر دؤنباں باز و نقش نگارے
 ویکہ طیو شور گواہن آن پون جھڑ داروں
 گردن دی موزونی کولوں طر زسراچی پائی
 سوراں پیر پھلے نقاشوں پیر نہیں یہ پورے
 دقتیم پراں وچہ لڑیاں جیں وچہ خوبی پوری
 نہ دہر پر نقوش ستونوں روغن رگر گواہن
 ایڈک خوبی لوکاں تائیں کیچن وچہ نہ آئی
 چاچو پھیر جواہر لائے چمک فلکات ل جائے

تاریا تو انگ چکری موتی کر دی کر دی چکا ہے
خوشبو یوں پر دج رکھا یا اسے کت بند ہے
ایہ یوسف ہے بیچن کارن سارے ساز سوارے
اٹھ منادی فخر جمعے ہر طرف پکا ہے
ویکھ لو اں اج اس سودیو چہ جانہ کدھر دم مارے
ویکھان کون لے دو عالم عوض درم دینا ہے
اج فقہ ہتھ کسے رنگے تے کسوں غم مارے
وکن لگا ج یوسف کو کو دین جی ہی ہم سارے
عمران میں ہن کھر روزت ویکھ نظر دے کھانے
ہن اوہ صورت وکن لگی نقدان دی بازارے
چلو خبر پکرواج ویلا ویلا ہے دیدارے
اج دیدار بنان مل لدا ج کر لو نظارے
سیتے چور ہوون ل پر زکریوں در دشر آ
پیل وکھو سن کھن کارن نشیں سمجھ بلہا ہے
دلبر داول بردہ ہو کے جاں اک نظر گزارے
سخی پکار مصریوں لکھاں جوش پئے پیکا ہے
اکھاں نے اسیدان کھیاں دیکھ لئیے دیارے
سن سن کے آواز لوکاں سب گھرتے باہر و سارے
کھڑی دی آس جہانوں فو قان شوق کھلے
دہن دہن بھاگ اونٹیاں اوہ دیانے وارے
بقی ہو کار دکنند یوسف جیڑ میا جوش ہلے

گرد ہلال بدردیاں شکلاں گوہر چہ ستارے
جس تھیں مصر مصر مجلس خبر گئی تانارے
یوسف سونچ ایہ سب چیزاں چہ جھلک تارے
اج بندہ کنعانی کو کو وکن لگا بازارے
تے مجلس وچہ مشتریانے کسوں طالع تارے
تے صرمان جنہاں رواراں اس تنہاں اوبارے
ہتھ جنہاں سرایہ نازیں اوہ روون بیچارے
نین جبر و تاثیراں لے زخم جنہاں دھجھا ہے
جس صورت دی صورت اتے جگر وچہ نارے
شد قوت طالع جنہاں لب آئی دو دم لین اوبارے
کوک پی لاج مفت زیارت بہت جھد و نجارے
بھرم و غل ملے یا نازیں د لبر دے دربارے
جان ہفتاد ہزار حجابوں نو جھوٹا شکارے
ہاک تائیں لکڑیاں تیاں سخت گھر اندسا ہے
جال گھت تسم ب تھیں نڈاں دی شکارے
اکھاں ہوش و اعصاب چلی کرے مرگ اشارے
ہدی محلہ دیول دھوئی گھنہ ہے دربارے
زخم کے ان صرمان لکھاں جہاں ہنری وارے
پر جنہاں زخم چہرہ کے دنوں سے راز نیارے
خزق حبت لکھاں لکھاں سال لکھاں جنہاں غارے
ذات مذی چہ سینے صرمان سن جہاں چہ آئے

در دلاں چہ نہراں گیاں ٹھاٹھ چڑھی دریائے
 کردا پھیرے پوکار منادی خوب پیام سنائے
 اکناں دی دل ہرنے کر کر بھر بھر حتم چڑھائے
 خاکوں گرد ہوا اڑائے چائے ابر پو پائے
 درد رائے اشک نہائے کھڑے طیمیں ستائے
 گرد و اوجی شہر گر امیں گھر وچہ جوش چائے
 گھر مالک دی دھڑے آئے خفاں قصدا ٹھائے
 گھٹ دہیراں خلق تر مٹی خبر چو پھیرے ہوئی
 اترا یا جگ گہا اوکھائے سُن کئے دیاں خبراں
 شاہ مصر لے خاصیاں تاج جمع خدمت وچہ سدا
 اک ل مرد زناں اک طرفے ہو کھڑے چو پھیرے
 با ترتیب ہوا رصفاں سب ہر لیاں پر جانان
 کرنی طرف ستوناں دھڑوں کنگاں کدے
 شاہ مصر فرمان کریندا مالک ابن ذغرنوں
 تا مالک ڈاندر کہندا یوسف نوں چہ پرے
 ایگل سُن دل یوسف سدا غم دی بحر اچھالے
 کہیں شفیق پد زنجیر امیں تھیں کتنے چر دا
 باپ پیرنوں کہیں صبا لے درویش میرے
 یا حضرت آویکھ پیرنوں تر فدا بن تیرے
 نوں پرے اے لیا لے وجیاں نہیں کھوندے
 کر کر یار فراق بہ دیناں پیر دستار دے

زہر یا مصر چاہر برہوں داغ دلاؤ پر پائے
 سینے تھیں کدہ درد مند اندھوں نے جگر جلانے
 چشماں تھیں کدہ اشک و گائے توجہ خفاں رائے
 کر قطرہ دیاں بھر مٹائے دہر اصدان رکھائے
 ات زلیخا ہتھ آئے وچہ قیمت خرچے
 مٹھو کر ادبیر شامی و بھدیاں چند جانے
 زاہد چھوڑ عبادت خانے کرن زیارت آئے
 زن مرداں ہو برکراں توڑی گھر وچہ مہیا نکوی
 بے صبرندی حال کہاں کی بھدیاں نہ یارن براں
 ہوا سوار گیا جاوڑ یا مالک لے دربارے
 اک پئے اک بیٹھی نیویں اک کھڑے دل سیر
 دید سخن دیاں تاننگاں اندر بیٹھے مل ٹکا ہاں
 یوسف اچے نہ حاضر آ یا جن دہرے برے
 خلق سبھی ہن حاضر ہوئی لے آراں دلیروں
 اٹھ یوسف چل دیجاں تینوں لوک اوڑیکاں کدے
 وکن لگائیں وچہ بازارے باپ ویکھے حالے
 میں پر دیسی تے ناتاناں کدہر وکدا پھر دا
 یوسف تیرا کدہ پھر داکرواناں لے دیے
 آن وراج تیرا میں خادم طالع ہونہ چنگیرے
 تے محبوب جنہاں دچھرن ہن منجوں رخ دہوندے
 یوسف درد و غیر ہر شکوں موتیاں لڑی پر دے

باسجہ زیارت باب پیارے جلی جان از انیس
 اوہ پیارا کو ساعت جدی سخت جدائی
 کی جاناں اچ کتے جاساں سوچاں کس سے
 جاں مالک کیا یوسف چل تینوں میں و سچاں
 یوسف رو و باب و چھناں سر نیویں فرمایا۔
 سن مالک نے کیا یوسف ایسہ کہی و ڈیائی
 وچن نفس میں کل بیان دون چان جتھ جاناں
 سن یوسف ہونا جہز کھنڈا الہی سچ مقررہ
 سن کے مالک قدیس و گامین تمجید شراواں
 نام میرا توں ظاہر کیتا خلفاں چہ و ڈیائی
 مالک آب بیا نہلا یا حضرت یوسف تائیں
 وال سوار جڑے وچہ موتی حکمت نال پرئے
 والاں لڑیاں مٹیاں عمریاں پشانی وچکارو
 تے اوہ رخ پر نوروں سوچ گرد جڑے سیکر
 زرکش دیا بوقلمونی گل پیرا سن پایا۔
 سر پر تاج زری وادہر یا ترے گہروی آبے
 تے پوشاک سہاوی ساری بدن مبارک بانی
 انور موتی قد جہانڈے دانیان جیڈا ناراں
 الے کھنڈ وچ سوہری مندیریاں انگشتیں
 نکلن متھ مصع زریں اوپر گوہر سارے
 زیورے پوشاکاں سبھے لڑیاں لہجیاں پایاں

کون لوی لیجاے کتھے ملسی باب کدا ہیں
 آن پرایاں بند پواناں لسی کداں دکھائی
 وادہا سن کتھے دسن مینوں نین پدرفے
 و ل سید اول غم پتیاں رواں وچہ پچاں
 خبر نہیں قس کتھے ویکیں فکر میرے دل آیا۔
 کہوہوں کڈہ کئے ڈے آندوں سن کہہ کر کیائی
 سیں گھر صاحب میں لاج بروہ نہ کر نظر چھپا ہاں
 توں صاحب میں عاجز بروہ عذر نہیں لاج ذرہ
 تیری لطف کرم دیاں یوسف سیر ستر چھاواں
 تیری برکت دولت دنیا گھر میرے وچہ آئی
 پھر پوشاک بدن پشانی کی شصت سناں
 وال سیاہ وچہ تاریاں انگوں موتی روشن ہوئے
 کچھ کناریوں ل و ل گھراں جان فدوینارو
 تار دوزلف کھنڈا پلڈے پیر پر گوہر سارے
 کمرے زریں پٹکا بداسوتیاں جہرت جڑا یا۔
 گرد و دوزلف چمک شبت چھلی لٹ کھڑی وچہ خواہ
 نعلینا ندی خوبی سن سن جھوک قلم نوں آئی
 پیر جڑے عجب ستاواں نال طلائی تاراں
 نیویں لعل سوہریاں جڑو جہانڈے چشتیں
 گل وچہ فطوق جواہر وال قوس قزح وچہ تائے
 بوہ محبوب آگے پر نوروں سن چڑھیاں پایاں

نہ رہیں چھٹی دلی تہہ زیبا تازی پھیر منگایا
 دو نوین طرف کاب سوہنری تہہ لگام زہری
 بشیر زون خوشخیز زیادہ شیریں تر گل کولوں
 دست آموز جنت دیان اسان ام تہیل سوار
 یوسف نون اسوار کیتا سو کیا کہاں اوہ ویلا
 اوہ یوسف دی صورت سوتنی زیور زیب چڑھائی
 جہاں جمال نظر وچہ آئے کدہ بگر لیجاے
 مالک انگ غلاماں بکڑے گھوڑا آپ لگاموں
 شان دٹھے جاں یوسف اپنے اندیشے وچہ آیا
 کر کے منہ فلک ل یوسف ہنس ہنس حمد پوکار
 فرمایا میں کہو ہے اندر وچہ مصیبت بھاری
 گھنیا جبرائیل مقرب دقتن آن سو نہیا
 جوار کان مصر د وڈے چلسن بکڑ رکابوں
 ہن اوہ وعدہ صاحب بچے پورا کر دکھلایا
 سن مالک وچہ لوکاں کہند اجو ایہ کہے زبانوں
 نال تجل یوسف تائیں باہر طرف لبائے
 جابلند کھڑا ہو مالک اچا کرت پوکارا
 ماہ منور پردے وچوں باہر ظاہر آیا
 سندیاں سارلی سب خلقت شور پیا وچہ جگہ
 تدنوں جولا نگاہ حسن و اشہوار یگانہ
 طور عظام صدر جہاناں قلب کلیم جنہاں نہ

زیر ساز مرغ سارا زینت وچہ سوہنیا
 اسپ صبارنگ ڈھونڈی جن تھن حشرہ باز نہ پیری
 مورد موم ہر بد سوسن تھن چند نواں ناخونوں
 اسپا جیا حاضر آند خویشاں نال ہزاراں
 جلوہ دیکھ پیری دیاں جایاں کے بگر وچہ سیلا
 مصری خلق سبہ زن ہر دال ج وک پئی لوکاں
 ہوش اڈاؤے مار گواے بیڑیاں پور رڑاے
 آن رکاب پھرمی وہ مردان فخر جنہاں وچہ ناموں
 کنعانی جیوں بکڑ بھرانواں جا کہوے وچہ پایا
 کیوں میں کر ظاہر حضرت مالک عرض گزائے
 مان ترماننگا تن تھن کر داگریہ داری
 مصر گہلاں تیں کران معزز رستہ دیاں اوہیا
 ہن واصل تیری پرہوی مثل خیالوں خوابوں
 میری قدر اس صاحبہ میں پر فضل سوایا
 سوچ چھوٹھ نہیوں کہن زہ سچ بھی ایمانوں
 منہ پر برقعہ پایا ہو یا خلق ستاں صر جلتے
 یوسف آیا دیکھو لو کو وید کرے جگسارا
 دیکھہ سو بے قیمت نظروں میں تہہ نہ سراپا
 زلف پئے بن ڈٹھیاں بگر کر دوی وچہ کرے
 سر مقتل عشاق رقیباں کیتا پاہر روانہ
 اربنی انظر وچہ نشیاں محمد وین تہا نہ

دروانے دل سرچا رکھیں جاں پہ پیا پکار
 ستر خدمت کارن خادم یوسف دہر پہ
 وجہ فرخ مقام جدائیں آن وٹری اسواری
 چو بناراں میں حکم کیتا سو روک کہو ستائیں
 چو بناراں ہر طرفوں لوکاں روک ہیا کر زعنا
 بیٹھ آون دیو کرسی اُتے پرے جان اٹھاندا
 تا یوسف توں نال آئے کرسی طرف بیٹھے
 جاں مالک نے کرسی اُتے یوسف آن بایا
 جاں وہ صورت ظاہر ہوئی چھیک پوچھ سنگاں
 جوش اٹھاپی سب خلقت جاں ہر شوق ہلار
 صبر گئے دل تھوں جھوٹو نعرے پڑ ہزاراں
 پہلی وار دیکھیں دیاں کیاں جان گئی اک جیوں
 زہر دے فلک دی کنبے زخمی دیکھ مرہوں
 کھل دل بکو مواد طلبہ کیے نفع طبعیوں
 طاقت ماروتی سیدانی دیکھ دیاں دی اکھیں
 شمع جمال فروزاں والی لاٹ ملی جھل گھٹیں
 اکو وار ڈٹھا چرکارہ دیکھ دیاں زن مرداں
 ایڈک زخم اکھیں چہ وہ ہے چک حسدیاں کوں
 کون بندہ جو ثابت رہیا داغ گئے رچہ دل
 سب چپ چاپ تندی صورت جے لکھ جین چکلے
 دیر اولار سہار دلاں نوں دیکھ داکا داری

ندنوں پرباں تھیں دمکا نڈا ڈٹھا اوہ چکارا
 پیش سوار تجمل کارن جوچہ مصریاں خاصے
 گرد چو پھیر یوں ہو مصیری خلق اٹھی ہل ساری
 دوڑن ناہیں کرن شہے من نہ لوک ازائیں
 مرد در ہو کھانے لکے صبر کر واک بھورا
 بیڑے دید کرن دادیلا جو تساں شوق سولے
 لگے بچھے پکھیا نولے نالو نال سد ہائے
 برقعہ چایا گھنڈا اٹھایا دلیل لبنہ لایا
 شمع ملی پرے تڑف دیاں اندر شوق پتنگاں
 چو بداراں دیاں جانان گھیاں سوک دیاں مچکاں
 حشر نمونہ مصر نواحی کیاں دیس پوکاراں
 دلوچ سینے بریاں ہونے لنگ برہندی تیوں
 لعل لیندے چہرہ مصریاں زرد ہو زرخوں
 گم گئے پڑھ دفتر مصری ماروتی تاریخوں
 اُس دن ل نظر دیاں داماں ہتھ نہ آون لکھیں
 جھل دلا سرور ہدیاں ضرباں پھیر دینے زخمیں
 اوہ ظاہر براکھیں لگیاں ہوز خموں سرگرداں
 رس رس خون لاناوچہ ہنسیا مال برہن دیاں
 زن مرداں نہ ہوش دماغیں بولن نہ ہلے
 لامعہ برق حسد می تیغوں زخم وجہ نہ مارے
 سسے وار چکار کر بندیاں چشم نہ کھولے باری

کی طاقت ایچہم نکاری ضرب بہ سر بھاری
 شکل مبارک یوسف والی فرج گئی کر لو کاں
 اکھیں نال لاندیاں اکھیں جگر پے وچہ بھوکاں
 عبرت گیر دینیں سیلے گھاہ گھٹن تلواریں
 وال پڑتے موتیا نولے پلیندے رخساریں
 صاف عجب میثانی زیبا عرق چمک لشکاریں
 پُر انوار دونوں خسائے نگیاں نگاہاں
 قد نگاہ نہ ایہ بے ادبی پیش و پس دل بہاں
 صاعق برق منور بینی دند فرخ صبا حال
 لب علی وچہ سنگ شفق دی خون جگر دوسریا
 وچہ زخم داں غنچہ الی آب کرم چاہ بھریا
 چہر مبارک دی موزنی مرکز وچہ مدور
 شیرینی پر وچہ تبسم نمکینی گفتاریں
 سوتیاں ل جھلکدیاں لغاں نال لال دل بھریا
 لوکاں تائیں ویکھدیں ہی گئے قرار دلائیے
 مجلس وچوں پے پوکاے مالک بازار گاناں
 مردیاں اتھ انت نہ کائی دے جان دھالے
 دس ہزار موئے وچہ گنتی مجلس دے چپکار
 پنجہزارے وچہ پیراں لوکاں جان گوئی
 لوک ہوئے اک پتے پتے اک ہو گئے دیولے
 گزری دیر پیاں کچھ ہوشاں نیویاں کن نگاہاں

لکھ غنیمت ٹھاٹھ حشر جے جاوے بہاری
 نین چمکری تاریاں انگوں تیز اوندھانیاں نوں
 حیرت پیاں جاناں گیاں اہ واہ سودار دکاں
 ویکھدیاں لٹلین لاندیاں ہر دہر ضرب پیاں
 کر گھال سٹ جانہ داندیاں نہ زلف تاریاں
 نیزیاں انگ مٹھو دیاں چکان لیں دھن چکاپاں
 تین اکھیں کس جانہ نگاہاں پیر کو گن گاہاں
 سنے نگاہ نگاہاں الے بخود جھڑن پچھاں
 خود بیناں خود بینی جھٹی منہ جھک گئی پچھاں
 لال لال گیاں ہو اکھیں ویکھ جہاں دم جھریا
 وچہ گرداب تجیر تریا جس بھیں ویکھن بھریا
 تائے دے طوق ہانوں سورج تاج منور
 دندیں چمک صبا حوں نور نور وری رخساریں
 مصری جہڑی تراکزیں ویکھ صناعت گریاں
 تیاں پھاٹن جامے پھاٹن توڑن ال سر ایدے
 قسم تینوں گھٹ برقعہ اسے ویکھ گیا جلجاناں
 زندیاں ہری بہاں سر سجہ ہووے متوالے
 پنجہزاراں حیرت اندر ترف ہوئے پچا رے
 دوڑ دیاں جاں ہوش نہ رہیا سرت نہ باقی کائی
 اکناں نشہ عشق دا چڑھیا عقلوں ہر بیکانے
 چشم ضعیف نہ تابش جھلی شوقاں قدم نگاہاں

مالک کرے بند پوکارا مشتریوزر کہ مھو۔
 سن لوکاں سر نیویں کیتے قیمت کیتا تاس
 جوش پی وجہ بزم لوکاں مشتریاں دل مھے
 چھاتیاں دی صندوقاں چوں بال لاندی کھوے
 مڑگھت گرہ دہرن چہ جیباں مڑ پھیر پوے
 وقت وکن دانیڑے ڈہکا کھاوَن جگر ہولے
 کون خریدی سوہناں بندہ نازک اکیاں والا
 احسن خلق کلاموں صادق فہم کمال سائی
 نوری شکل حیا پروردہ رکھے چشم نوائی
 صاف یقین غیب تھیں خالی رچکیت تھیں سینہ
 بولوم ورو کون خریدی یوسف ماہ کنفاتی
 صبر اوجاڑے عقل تباہے کاکل دی ویرانی
 کون خریدی نازک بندہ جیدیاں مھسواراں
 کون خریدی بدر منور حسن جہد استوالا۔
 ناز و راندی شاہنشاہی نام صدی رآئی
 بہت لطیف ظریف کیہا اک ہی نبوت باقی
 سن مہرواں بھٹ گئے کلچے جان چلی وچپائی
 ایہ ندایاں سنیاں یوسف وجہ دلدر مشرایا
 شبیشہ ڈھٹا یوسف تائیں ددے وجہ آریا
 سر نیویں فرمایا رور و اسد دی وڈیائی
 میں ن بندہ مالک سدا یوسف کرے اشارت

یوسف وچیاں مل خرید وایہ بخودیاں چھو
 اس دل نہیں جکسا رتے کہ مصری سائے
 سینیاں چہ پیاں و صرباں گے برہوند جھوے
 ایہ وچہ رونماے سخن کے کم نکلے جاں توے
 سرایہ دی بے سامانیوں کوئی بھیت نہ کھوے
 کرے پوکار پوکارن مارا یاد جنہوں دل سائے
 پیرادب سلطان عقل و سخن فصیح اُجالا۔
 مٹھی بولی سہد استوا عہد وفائے صفائی۔
 اندر زہد امانت تقویٰ اُسے جیڈ نہ کائی
 صابر شاگرداں عادل جسوچہ جسد نہ کیسہ
 وڈے اکھیں جہر جانہ دلاں نوں جگر لے پیشانی
 تے والا ندے دل دل دیوچہ حیرانی حیرانی۔
 جسد اک پیا کر نیدیاں جان جان نہ ہزاراں
 سخی فصیح صبیح پیارا ہواں مقوس والا۔
 جسد جیہا کدے نہ ہو یا تے نہ ہوے کائی
 کہن لگے منہ روک امر تھیں جڑے سکونوں طاقی
 جھوٹ نہ کیا سنا دی کائی سارا سچ ایہانی
 صاحب میرا جانے مینوں جبرخ آپ بنایا
 کنب گیا سن مین گے دوساون چشم و سایا
 بس پوکارن دایا بھائی نہ کرواہا کائی
 ایہ پوکار پوکارا ظاہر جہی ایہ عبارت

کون خریدے عاجز بندہ پر دینی ناتان
 بے طاقت ناتھاواں بیدل فکر وقت و زمان
 سُنکے کہے پکارن والا ایہ کُل لائق ناہیں
 شان تیری سب جگ تعین عالی تے توں نقص
 سن فرما دو جی واری لے اے یہیں نہ بھائی
 کون خریدی بندہ چہر لطف الہ ہوں آہی
 کروا عرض پکارن الہ جے ایہ کراں پکاراں
 وحی کرے رب یوسف تا میں نہ خاموش پایے
 مژمر کرے پکار منادی اوہ لفظ پاکے
 جتنی قیمت ظاہر آکھاں مل نہیں اس مالوں
 تدنوں بدرہ اشرفیاں دا گاہک اک بیایا
 پہل ہوئی ہُن خلقت دوری ل خریدن سے
 ہر ہر دل وچ یوسف سدا شوق پایا سو بھارا
 بڑھی اک مسکین بیچاری اتی سوت لیائی
 اس صورت دیاں مغنیباں میوں سمجھو جھکایا
 اک توں گئے سو بدرہ اونوں آن سٹایا
 اول ملے اوہ لک بدرہ اپنا چیک لیا سو
 دینیں پس ہُن دیکھ جائے قیمت انت نہ آوے
 ہوا میر پور کُل چاہے دو ہا ہو چھڑاوے
 موتی وزن برابر یوسف اک لے عرض سنانی
 کچھ نکار ہیہا نہ قیمت وک وک گئے خزانے

وچ غمان لگیں باں حیرت جسد حال رنجاناں
 جس جیہاں سکین نہ کائی آخر قبر مکاناں
 میں یہ تیریاں صفتاں نہ کہاں مول کدائیں
 کراں پوکار تیر حق لائق عالی صفتاں والی
 سچی گل پوکار جگت وچ جس وچہ نقص نہ کائی
 ابن النبی نبی دایما ابن خلیل اللہ ہی
 تینوں پچیر خریدی کہہ راخون کرے جگسارا
 ظاہر کرساں قدر تیرا ج فضل میر نے بھارے
 مشتریاں دی دل شرمندہ کون اول دم مارے
 کون اول جو کر دی دیری مل کرے اس مالوں
 گنتی وچ ہزار آہائی یوسف طلب سٹایا
 ہر طاقت وچہ عرض لیلے شور پایا کیا سے
 زن مرداں ہر حاضر مالوں لگے کرن پوکارا
 جاتے نوں آوے یوسف دیو عرض سنانی
 میں خود مل داواہ سٹایا آنداسپ سرمایا
 اک ہزار سو ہر دے یوسف مل سٹایا
 دوست اور پرتیا غائب بھی محروم نہ ہوا
 اک تیر وچا کر دی دو چندان آوی ہو روٹاوے
 وار و وار پکاراں پیاں کچھ شمار نہ آوے
 اصل جھٹان الے دو جادونی کر دی دو مال
 دیون ملے متا عین دولت سن گھراں کافے

سیریاں ٹٹا میدان گیاں یوسف ہتھ نہ آوے
یوسف دائل جگ تھیں بھار حسرت سستی لہری
گذر گئی بہن قیمت اُسی دس سیر وچہ نہاں
لوک کہن بہن قیمت اُسی شاہ بھر گیا ریاں

جس دی گھٹی مٹی سر پہ اُدھ رووے غم کھاوے
آہ ننگے وچہ چولا نکھارے شتر پاندی دلی
دولت مند ہزاراں بیٹھے ہتھ ملن کر آہیں
بستی قیمت ویکھہ نہ نیاں ٹٹا میدان گیاں

حکایت بی بی بازغہ

عاد پاندی وچہ قوم اُسی سدراری تے شاہی
زہد لٹے تے صبر ٹٹا اُس دانا زہنورا۔
بھواں کماناں چشم دوناوک آب نشہ وچہ رمز
جے دل لکدی کاری لکدی وانگ غضب بھالے
ابر و جھکے کماناں گوشے تھوڑا فرق وچالے
ایہ دوگاڑا جیں سر وچہ کدی نہ سرت سہالے
زحل تاج سے اقلیدس نقطے تھیں خطا والے
حوران صفت سنی تہہ ہوسی چہر پوئے ہوزنی
چھٹی وار کرٹیوں پیوس پھیر مڑی کد خالی۔
تے شب یلدا زیت کارن منگی زلف اودھاری
قوس قزح وادے لکے کھائے جھول مولا
بہاں شفق وپہ سالک سیرہ سوچ دو رخسار
زخم کرشمیوں عین دل کھتے اسدا اکہہ نہ دار
جھکے نظری نوک جگر نوں دل دہرے دکھارے
جنگاں ہیں میدان برہوند کد کد کند لیاون

بازغہ نام سے اک عورت سرور مصر نواحی
پھلی عمر کواری رعنا سرور چین داپورا
جدول نقابوں کھیں کھولے تیر چھٹن دو غمزہ
اودہ دونیں اوداسیاں والے مستی تھیں مٹولے
ساقی نین خماریاں والے پر بھر دین پیلے
دل سنگین بہاندی تہ پوئے رسم کے تن گلے
زلف آویزاں خال مقابل معیناں مغز نکالے
لباں و نوں ترخون ڈبایاں و نوں قاتل خون
پلک و ناگ برہونیاں امان بنیاں اکیلے الی
ناز و اندی گردن لے پیر و ہری لکھواری
نور خوں اشک و زلف تھیں لین اودا رسیار
لعل پہلے بدستور و نہ چمکن تارے
نوع رخسار و انباں و انگوں جھڑ جھڑن اڈاڑ
بہن بے لبتہ آتش پہلے نظر پر سرسٹے
زلفاں ناگ سیاں قالم اندریاں کٹ کھاون

مشاطہ سو منتر پڑھے زلفا نون متھ پاو
 وال پر تے موتیاں لے لٹکن نال کناسے
 مینہ بیاں لاں چھانڈیاں بھریاں سرائے تیا بتاوا
 گونہ جہانزی گوندن الی طاق اندر استادی
 واہ پیشانی خوش ڈورانی سے ہسی ہسی
 اوہ نازک گل لالہ نالوں خوش بدیاں چمن بھیں
 گذر گئے بیمار نظر دار و شخص طیبوں
 اوہ خوش رنگ رنگت وچہ رنگی سنگین بیت اکا ہاں
 دولت بھری خزانیاں الی مرشد عقلمند اندی
 مال جمال جوانی خوشیاں پر دل تے نہ ٹکدا۔
 یوسف نام اجیہا سوہنا دیکھدیاں جند جاندی
 مال متاع خزانے سارے شتریں کڈھ لائے
 اک عماری ناتھ او تے زرکش زیبا والی۔
 باز غنہ آپ سوارانی تے ہانڈیاں ہو روولے
 حسن ندی دی لہری تے دی توج پیدہ جاندی
 پیامو کاراگر دنواچی ہر جا شہر گرائیں
 نال شجہل شوکت شانے مصر وڑی آونویں
 آن وڑی وچہ جولا نکا ہے ناتھ دی اسواری
 یوسف نے اوہ آن مقابل آپے انت کھاوی
 وچہ مقام ادب کھلاری دہر دی خوشروئی
 باز غنہ کڈھ پڑے وچوں جان دین وگائے

اچے دے مت انگلیا نون ظلم کری کٹ کھاو
 نال تواضع رخصے گے جھکن ادب کر سارے
 لہریاں ہانڈیاں نازک دیاں چیم گھٹن ول کھاوا
 ناتھ کھال عنبر گھٹ پپ کہے مبارک باوی
 نور بھنے وچہ حسن ڈبائے زیب محل وچہ وسدی
 پریمیوں پیرا من تن بھیں تے پر حیب سمن بھیں
 تے اوصاف حسن دی وصفون بھل گئے ترقیبوں
 جیں تک پہنچ سکے کر شوخی و صافانیاں ماہاں
 صاحب قدر نے خشت والے عمر کئے من بھاندی
 اُسے سنیاں اچ وچہ مصر دہر شامی وکدا
 سن وچہ بجاہ گھانڈی شعلے دل تے تاتے آندی
 گھٹ دہیر چلی دل مصرے شوق پیہے آئے
 گل مصرع ساز عجائب نقص استاد یوں خالی
 وہ سے نال غلام روانہ شتر لے کر نالے
 روشن سنگ سواریاں الی ہر بندہ ہر باندی
 لے اموال دہاجن چلی باز غنہ یوسف تائیں
 ات ول چلی جس مجلس وچہ دک گئے عالم دونوں
 چیر صفائے وہ گئی گاڑی ڈیہی وچہ خمار
 پنکھیا نڈے پر منتر لے گئے انوں کد دھوی
 بے خود حسن نہ کرے سیاست جیاں کئے نہ کوئی
 اکو وار نگاہ پی بھر سچھوں ہوش گوائے

تَرْفِ عَماریوں بچو والی آن پئی وجہ دہرتی
 غوطے کی غشی نے اٹی ہوش پئی نے اٹھی۔
 اٹھ چھے توں کی کچھ آتینوں کس بنایا۔
 کس صانع نے نور چڑھایا پیشانی پر تیرے
 کس معمار کچے پر کاروں ابر و طاق تولے
 کس نہروں کہو آب و توتی گل تازہ خساراں
 حرف دنگے یہ زلفاں والے کس دی قلم لکھائے
 نرگس برگ و لالیان اندر کس مانی نے اوپکے
 گوہر سلک ندان دیاں دینوں کن پرویاں
 ایہ واکھیں تیوں بھرباں شوق کہہ دے روپ
 قاتل میناں بھواں کماناں کتول کھچیاں ہوياں
 زریں گیند بنائے کس نے دس نہ ننداں والی
 کالیان زلفاں زریں رانوں کتھوں نگ چڑھایا
 زانغاں پیچھے تیرا رخ کس نے دن تے رات بنایا
 ایہ کس نے نورانی چہرہ کہہ سورج چمکا یا۔
 تے کس نے وجہ سوہنیاں والا لعل فتنہ چایا
 تے کس نے وجہ زریں رنگی سرے دارنگ لایا
 جذبہ تاثیر شکل تیری وجہ کتھوں آن سما یا۔
 ایہ کی ہے تاثیر تیری وجہ جاں توں ہٹ کر آیا۔
 تے توں ایڈ جمال رنگیلا کتھوں لٹ لایا
 تیر ل ویکہ کوں رُہڑو گد اموج اہو وچہ پنہ

مصر بندے سر جو کچہ گزری سوسے سرور تی
 آہ دینے کرے مگر کیاں اس صورت نے مٹھی
 رگاں پیاں تن ہڈیاں تے ایکن رنگ چڑھایا
 صاف صاف لکھے کن و نون زربا نین لو تیرے
 وجہ کنداں زلفاں تیریاں کہو کسے ولانے
 لعل لبیاں نوں کن سکھایاں یہ شیریں گھناراں
 لوح جبین گھڑی کس گھاڑو بن ہتھیاں لگائے
 موہ طیوراں سٹ لوہ سوڈو دیاں جان ندیکے
 سرخ کناریاں داناں دیاں کن رنگت چہ دھوپا
 جھنپیاں نینے نوکاں کس سیری سر ڈھوپاں
 وجہ جنگاں کہہ دے سر مرزاں چاہتھیاں کھلو یاں
 غضب چاہ وچوں کہہ کس نے کر دکھلایا خالی
 قد تیر اوچہ باغ و لاں دے کس نے سر و لگایا
 تے اکیس دی حکمت کارن ظلمت نور ر لایا
 نصف اللیلوں مغرب توڑی فرق کوہیا لایا
 کر کے تار و تار زلف توں تار جگر لٹکایا۔
 کتھوں ایڈ جمال کسے نے تیش پر رو پڑو گایا
 تیری ٹھاٹھ جمال حسن بے کس نے مصر رٹ لایا
 درو سنڈاں دیاں اکھیں دیوچہ رُہڑو اویس سایا
 تے ہوراں نوں ہتھ نہ آیا پایا تہہ سچا یا
 کون بناون والا تیرا نور ماہ جبینا

سوہتیاں سوہتیاں لہاں دایا کسٹا و بناو
 شکل مبارک تیری چہے کس د انور چہکدا
 کس نے سازی صورت تیری سوہنی صدیاں
 بس یوسف لا غوطہ جاذا و صرت دریا میں
 صلح پاک بناون والا میر احسن د لارا
 و چہ سندر قدرت والے چرخ جناب نکارا
 لے بی بی میں بنداجس د او سیدا جگ سارا
 میں بیچارا تے جگ سارا کن و اکل ہسارا
 ہر ہر وقت چمکے اہر جافدرت و اچمکارا
 ٹک و چہ ٹھاٹھ پر ہوند و ہند مت چھڑیں لارا
 و کھیں حسن جھڑیں غش کھاویں ملے نہ راز اشارا
 کسے عشق گواہوں عقلوں کیتیاں بیچڑیاں
 جہاں اکھیں تھیں نظر و گایا یہ لیاں نابینے
 اینا ناچشم نظاریاں لائق جسدی ہیری کالی
 ایہ آئینہ ظاہر والا اس و چہ نقل جھلک د
 دل آئینہ ظاہر والا لیوس آب بقاؤں
 داغ سیاہ نہ گھت صفا و چہ رکھنگا و غباراں
 مت صورت و ان ویکہ پیاس معینا نہیں دیاویں
 صورت بہت اکابر معنے بھیجے ملے جاں گئیں
 صورت ویکہ نظر دہر منے راز اسے و چہ سارا

ناز ٹاپاں اکھیں دایا کی کرنے اتھ آہوں
 بالی لاٹ حسن دی کس نے جس کا ویکہ نہ سکدا
 ہیں بیدیش خاک زمینوں بایکاشے آسمانوں
 اوہ اک جہد میں بندہ کہند ابا ز غہ تائیں
 جسدی صنع قلم و اقطرہ سورج د اٹکیا
 اک اک بوند کرم دے سجروں ہر ہر روشن تارا
 میں اک نقش کر ڈیں نقشوں تے اوہ سر جنہارا
 اوہ فی الذات غنی ہر شے حقیر اس بن سنجارا
 نور اکھیں تھیں مات کر نیدا حکمت و الشکارا
 سرت سہاں نہ جائے اوگت راز اجیا بھارا
 مستیاں عشق کھتن دل جھوکاں اسدا اثر نارا
 کت گوشے تھیں مزاں دگیاں تیری سچہ آہا
 جہاں اکھیں و چہ معنے چکے اوہ نوری آئینے
 ایہ خود فانی فانی ویکہ ویکہ ہے متوالی
 مغزوں سا کدھر دل باہر جان ہل تکرار
 اس برنخ دا رخ دہر اتول جتول چمک صفاؤں
 گرد اتار صفا و چہ جھلکے نور قدم اسراروں
 بھیاون بھلی صورت پر معنی کس کس نوں گل لایوں
 جاں لگ ملے اشارت نامہ توں کچھ سمجھ سکے
 تے معنے بن صورت میں پرہون نہیں آشکارا

چشم ضعیفے سورج چٹا تاب نہیں چھل سکدی

مرد بنے سو دھپوں جاچے اسدی لاٹ چمکدی

ہے خود چشم مقابل سوچ چاہے رکھ کاوے
 تے اک چشم ضعیف ضعیفوں تابش دُہپ نہ جھلے
 ایسا دُہپ پوچے جان نظری سنوں اگلے چاہے
 جواوہ سوچ تابش والا اوسنوں خبرناہ کاوی
 اسے جیڑ نہ عاجز کوئی جان ہر غم سکدی
 دُہپ ٹھٹی جان نظری آوس سوچ و اچہ کارا
 جان وہ تخم عکس چہ دلدر نور اسیدا کاوے
 تخم ایسا و چہ اول نظر سے ہے کدورت ناہیں
 جیندار ہنوس سکا نے مرت چاکلی بھارا
 چلری واو نہ گھٹ کاوے رہن دونوں تھ خالی
 ایہ محسوس ہو اس ظواہر سب اس لائق ناہیں
 ستاں پیاسے جہاک و بوندان گدا سحر کاہیں
 جسیں وچہ اکا خوبی دے اُسدی رمزین بولیں
 جے تک نظر کریں اک اوجھی کتھوں ظاہر آئی
 آریاں جگ صنعت خانہ صلح دی داناویں
 ایہ ذرات نہیں کالائے خود مختار وجودوں
 آریاں چہ ہر ہر جائیں کامل نظر و گائیں
 جو وچہ دلاں دے سن ہو ایسا جہلک پیلے
 اثر نشان اثرے والی جوتیں نظری آوے
 نامتیاویں جو جہلک آویں ظاہرے دربارے
 فعل حکیم نہیں بن حکمت زہر ہو جس بھاویں

ہرگز اُسدانت نہ پاک چشم نظر جل جاوے
 کھولے نظر تراک جھڑے سوتار کی وچہ چلے
 اتھیں پے کیانی آکھے ایسا سب کچہ آپے
 رات سیاہی چیکھے سو جانے دن و شنائی
 ایہ مثال سیدی ایسا طبع جو چام چڑکدی
 پردہ ضعف جدال اٹھ جاوے میٹھ اٹھیں تھیں سارا
 اصل بھے سیوا کوں باہر جلوہ ہو رد کھائے
 اصل تھے ایہ عکس نہ کافی ایہ نہ رہے کداہیں
 برفوں پڑ نہ چادہپ چلیاں کھل اوہ رہو سارا
 کسک شوق بھڑم مٹھندی جان کدہ غم گالی
 رہے جان دیاں گوشے پستوں تنگ بدل گاہیں
 جھڑ قطرہ رمل خاک نہ دھسی کرتے سر ناہیں
 جسیں خوبی کا انت نہ سگراں کیوں اتھیں دم ڈوبیں
 بھہ ہزار ملے اک وچہ پھر تہہ طلب نہ کافی
 آپ کرم چاہر ہرزہ دتی چمک صفایوں
 ذاتوں پاک سے تھیں دشمن ہر محسوس نمودوں
 جوتیں طلب و اکجہہ پائیں اجر نہ بھلے جائیں
 ایہ نہایت فعل فعالوں جسوچہ نازا اشارے
 توں خود کا نہیں سب سارا زکھلے دل جاوے
 والے تیرے پرچہ نہ پاویں باطن دی چمکائے
 حسن سبھا وچہ نہ کافی ویکھ سبھا اک بھاویں

بعض رنگاں پر مہر جاویں بعض نکلیں ٹکھاویں
 بیٹا کہیں یہ ظاہر دایاں گندہ گیان انصافوں
 ہو طالب چہ طلبے صادق جو من جاوہیرے
 جے وچہ وہم دہیں کی پاویں مفت نہ کر دل بیرے
 چھوڑینوں لبہ صاحب میرا دل صاحب تیرا
 ولے دینے کھتے غم اسد جو شے کدو کدہاں
 میں محتاج کھڑا درجہ دوست بوند جالوں
 دہرل نظر غنی دے درووں پاویں لکھ غفلانے
 جے توں چاہیں غموں آزادی آسے درگاہوں
 جے توں چاہیں عشق ہو لایے ودہ ملے اسیدوں
 جے توں چاہیں میں سکھ پاواں چھڑک دینا ساری
 جے توں چاہیں وصل زیات اک دم رہیں نہ خالی
 جے توں چاہیں ملے حیاتی زندگی گزر جہانوں
 جے توں چاہیں بار پیاے خاطر ہر شے تھیں چھپ جاویں
 جے چاہیں سو ملے اتھائیں ایہ در چھوڑ نہ جائیں
 جس تھیں خبر نہ رکھیں اک دم اوہ دم غافل ناہیں
 پلین جہد وچہ ناز احساناں استہیں خبر نہ پاویں
 پھر مڑ ویکھ جو سب کچھ اسد نا کچھ تیرا میرا
 ہر مصنوع نہیں بن صانع میں مصنوع بیجا را۔
 ابر و طاق کچھ پر کاڑ تینوں نظری آئے
 صاد و صاف و صرف اکھیں سے سچا نہانوں و نوب

بعض مٹے تے بعضیوں منکر منصف کوں سد اوں
 باطن دایاں کھول اکھیں توں بخت خلائفوں
 جس حسے دل مٹھاتیرا انت ملے وچہ تیرے
 توں حسودی طالب آویں حسن نہیں وس میرے
 تیرا میرا دم دایکھا کافی روز سیرا
 بہنیں جہیں حال تغیر کردی ہو وکدے ناہیں
 اک قطرے دل دیکھ نہ جبریاں دکت جاویں حالوں
 اس تہیں سنگ بن خیراں ہو ان مال نہ جانے
 جے توں چاہیں ہر دم خوشیاں بھل نہیں اس راہوں
 جے توں چاہیں فوق مدامی دیکھ نہ عمروں یوں
 جے توں چاہیں فخر ہزاراں چاہ خودیوں بیزاری
 جے توں دین چھوڑ کر کولوں نا جاہ دور سولی
 جے توں چاہیں ملے تسلی ہٹ جاوہم گمانوں
 جے چاہیں توں سو کچھ پاویں تھانوں کتھا مڑ پیا
 جے ایہ چھوڑ چلیں در کدے خیر ملے تدہ تاہیں
 اوہ ہر پاک ہوندا جے غافل ہونڈیوں نہ کدہاں
 جے خود و انگ لیکھا صورت ویکھ چھڑیں غش کھاویں
 کتول نسبت کریں پکاریں تیرا حسن کھنیرا
 فنگے صحت بندیاں انان نقش قدم واکارا
 ایہ پرکا وگی کس طرفوں کیوں میرا نہ پائے
 سے دفتر جس کا تب لکھ وچہ لکھے ایہ دونوں

گوہر سلک نہ دناں نیاں لڑیاں جسٹ و کھایاں
 تے جس نہروں پانی ملیا گل تازہ رخساراں
 رنگیں برگ نہ دیکھ چمن چہ ایہ وچہ کسے نہ بیکھے
 ایسے بی بی میں تیرے ورگابندہ ہاں رحمانی
 نال مثالیں گلاں سنیاں کھیاں فرق و ڈیرا
 پھیر کہاں مت بہلا جاویں اچے ویلا گن پاویں
 وقت و اندام دم گوہر آبیوں ات بوپاری
 اوہ ہن دھونڈھ جوتیں منجھ آئے جس جو جوبوں
 پریشہ واقدر نہ رکھدی فانی دنیا ساری
 اولامادی راہ ولاند افضل جنہاں تے باری
 سن تقریراں نازک معنی زم اکھیں کھل کھیاں
 شیشہ و کچھ جلاں من بھاناں تشنہ منجھ و گایا
 رنگ گلوں تک حیرت دہانی موسم بے بھاریا
 چمکیا طور کرم تھیں شعاع جدی طلب بندے
 میں قربان تیرے یا حضرت کر کے عرض سنائی
 بھلایا میں اصل پیارا چھوڑھوس دی بازی
 اج سعادت مندی میری آن ڈگی در تیرے
 آب حیات لیہا ظلماتوں نور طلبدی ناڑوں
 شیر پیا وچہ کچے تن دے پیغمبر آدم ہاں سے
 توں مینوں بیل توئی بہت حسان کیتوئی
 تیں جیہا جیں مرشد ملیا ڈبیاں تارگیوئی

کا کھشان گل مار فلک دے تس دیتیاں زیبا یاں
 اسے فضل کرم دی لہریں پلیدی باغ ہزاراں
 جھڑن طیور اسے پر غافل جنہاں نہ گلشن ویکھے
 رگاں پیاں تن ہڈیاں تے رنگ ایہی فیضانی
 تے اوہ پاک مثالیں کولوں اسدا شان اوچیرا
 باہجہ کا غم ہو رغاں دل جھات نہ سوڑ و گائیں
 جے سرمایہ ضائع جاوے درد جھلیں لکھ واری
 غفلت چھوڑا ہے دیلا خوب لہجہ ناخوبوں
 عشق جنہاں دل میں دے جس گئی بھاری
 نال شارت سمجھ گیا ندے واہ واہ بر خورداری
 بزمانی وچہ دریا شربت ڈب مرادوں لیاں
 سے برہوں بوجوش رچا یا اک بھالکھ پایا
 ہن چاہتوں نظر و گائی نظر پیاں گلزاراں
 رپ آرنی دی لوں لوں تھیں لٹ بلیندی پائے
 کم گئی نوں کڈہ اندھیریوں چا سٹیاں شنائی
 اصل حقیقت میں منجھ آئی چھڑی طلب مجازی
 خوطے کھاندی گوہر پایا لیہا لعل اندھیرے
 پار ڈھکی گلزاراں دی کھریاں سچ اراروں
 ایسی خبر پہونچا پوکھیں بند کھلائے سارے
 وچہ گرمیاں جان میری دی زاد مراد سیتوئی
 ایدھوں اہوں میں دل مجھلافت خواہ گیوئی

رب جزا دیوے تیں شاہ اندر دواں جہاں
 ایہ گل آکھ گئی ہو رخصت مال اسباب لٹائے
 کندھے نیل ندی پاکینیا لیا لباس سنددا
 ساری عمر عبادت اندرتے وجہ شوق دہائی
 ہو خواص گئی وجہ غوطے گوہر مقصد پایا
 پیر پیادہ اول چلی پھیر ملی سواری
 نور ندی چہ نہائی دہوئی جسے دی و بخاری
 سرکش سی پھر بندی ہو کے لئی آزادی ساری
 یار عزیز اچھا ملیا چند قدم وجہ واری
 واہ مرد و مر جا یو ڈب ڈب زناں کیاں وہاگے
 قدم بچھو اس نر و مر و اجو توں قدم اٹھائیں
 اچے دیکندہ حضرت یوسف مجلس ہے وچکار
 مشنر یاندا شور چو پھیرے یوسف دو بخار
 کرے بلند پوکار منادی مرد و دہو و دھاؤ
 ہتھ لو پھر ستھ نہ آئے روئے گئے کر زاری
 جوش پئے لکھ نعرے اٹھے سن سن ایہ پکاراں
 قیمت اچے ترقی اندر وہ حساب شماروں
 دیکھ جھڑی ایہ او اوصورت جہاں لٹاں ملیاں
 جہد و عشق سب پرانے دگ ملکاں وچ چلے
 جس شام نشہ والے مینوں خواب وگے پرانے
 جسہ شوق لگائے لایو جھڑک نہ سکیاں پانی

عمر گزاراں دانہ ہو و شکر تیرے احساناں
 کر آزا و غلام کنیزاں سائے دلوں بھلائے
 چھوڑ صنم وجہ ذکر اں فکراں بھڑیاور دھوا
 ملیا یار نہ گیا خالی واٹ کئی کم آئی
 بچھو توڑ کر پیدیاں پڑے لعل و چون رس آیا
 سچی یاری پارا تیری فیض قدم دی تیری
 جان فدا اس نر و دھو قدموں جو ہو مرد سڈری
 سبے راہ گئی شہ پایا پانی نعمت بھاری
 نقد میں اس سودا کی تا عشرت و بیچ ادواری
 نام وری یاں بچاں تائیں کیوں اچے داغ نہ لگے
 یار کے تے مقصد پائیں کدی نہ اوگت جائیں
 بال ترے ٹپکھی آ آ لے پر پیتے ڈارے
 وچ جنہاں وچ اصل حقیقت سودا گئے بھارے
 وک چلیا اچ ماہ کنعانی ستان چھو بچھتاؤ
 ویکھ لو جیں مل نہ پئے آخر جان دی واری
 کچھ دیداروں کہہ پوکاروں جھڑ جھڑ پئے ہزاراں
 تلوں آن زلیخا پیتی قتل ہوئی دیداروں
 بال ایہے خوابے سستی جس شعلے وچ جلیاں
 پئے راج چھو لے دروازہ مصر سوئیھے کھلے
 چٹھیاں لکھ صبا کے پنجھیں سدا بلا یا خانے
 دایاندی وجہ گو دیکھ لیندی لٹی بال ایانی

اچے نہ پلکے گوزن والے جسد نہ دی میں مٹھی
 پچھن نہ لیا مینوں اسدیاں درواں پٹی۔
 ایہ او باجیں دھار غصہ دی میں سفوف چہ لٹی۔
 جگہ مارے وہ آہیں خوشیوں جو گنگھٹی
 اوہ صورت نازاں والی زلفاں کٹل درال
 زخم جہدی ہو گئے پرانے وگدے سے فوائے
 گھا جہدی وہ چہ سینے رزکن دونیاں چہ نیال
 ایسے دے سب تھر قضیے جو میرے سر بنیاں
 اس صورت دیاں قاتل رمنان شکر جہا چڑھا
 چشم جھک کے نہ پلوچہ باجہ اوہ دکھ دردوں
 جسد زخم لگا وہ چہ چھانی چھماں لہو پٹے
 پٹ گھروں جن دوزخ سٹی اک بدی چہ ڈالی
 نین جہدی دونشیاں والے تند شراب لیائے
 جسدیاں خواب خیال لاند رٹ اکھیں لے گیاں
 جسک اک دیدار کرن نول اکھیں تپیاں رہیاں
 جو وہ خواب تڑوئی تائیں مینوں جھوڑ سڈایا
 تے ایہ ویداویا لیا دل نول روگ لگایا
 نال سیر کر سوہنیاں گلاں تن من سل وگایا
 بحر نہ شک اکھیں تے میرے پلوچہ ٹھاٹھ چڑھایا
 تے روندی نول چہ فراقاں دیں بایں لایا
 ایہ اوہ مٹھیاں گلاں لالچیاں قولان والا

بس نیم سٹی کر گھائل کرد وگالیس پٹھی
 غارت گردا ہ لشکر برہوں لال مٹھ سٹی
 جسدیاں رو غمانی قیدوں جہد نہ ساعت چھٹی
 جہد لبر دیاں چہ فراقاں ہیاں آس ترٹی
 جسدیاں تیغاں گھربال دے بگر گیاں لگ کار
 اج اوہا میں قاتل لہیا آب جہدی تلوار
 جسدی اک برہوندی بالن مان ظالم نے جنیاں
 جسدی دین سیر سیر گھٹاں غمانیاں جھڑھیاں
 بادشاہاں گھرجایاں تائیں عمر قضیے پائے
 ایہ جہن نصر بنت کھاری لٹ رخ سیر زردوں
 تریاں چہ ملاپ جہد بیک تالو ہے جہدے چٹے
 پردیساں دیاں جھاکیاں اٹاں اچر مرادوں خالی
 دو گھٹ تلخ دتے اک شیریں دھڑ گئی دریائے
 جسدی ماری میں پر دیں رو غمان چہ پیاں
 میں پید چہ جسدی دکھیں تے سٹاں ہیاں
 بال برہوں سولا بنو لایا تے مڑتھ نہ آلی
 گال دکھیں وگ گیا پاک چہ پھیر پھیر پایا
 مینوں سل نہ گل چھپی مڑیٹ سیکوں مکھ لایا
 تے وسدیاں نول کڈہ گھراں تھیں دیوں نہی رکھیا
 میں رندی دی سارہ ٹیش کیسا عہد بھلایا
 اند خواب گیا چھٹ ہتھوں کر کے ٹالا بال

میں سر لکھ آفات و روائی نین جہد کھٹ کانی
 میں مر گزری اسے دروہا میں جگ کھتوں آیا
 غارت گر گستاخ دلا در مینوں لٹ سدا یا
 دل میرا وہ مال بغل دار انوارات چور آیا۔
 سوہنیاں کالیاں والاں والا اوہو یہ سپاہی
 ایہ لوٹیرا اوہو میرا لٹ لے گیا جورا تیں
 نین جہد کھٹ کئی جگر وچہ زہر بھر رس بھنے
 ایہ اوہا چڑھ جہدیاں فوجاں میں عاجز نہ رہاں
 ایہ محراب دوا برو والے سجدہ گاہ دلانہ
 ایہ دو نین دوا برو ہٹھاں ایہاں جہاں کاناں
 ایہ اوہ نیزہ دار بہادر فتح جہدی جنگاہیں
 تے وچہ جہدیاں درو جہدیاں گزیاں کالیاں لٹیں
 ایہ اوہ باز چمکایاں ڈاراں کوخ رہی میں پہنچے
 اچ مقصود و کیندا ملیاں دلا جاں لکھیں
 رہن دیاں تھیں و کدا یوسف ملے خرید نہاری
 ایہ بضاعت نور خزانہ ہمدی قیمت بھاری
 کون ایہی کس تھاؤں چلی کھتوں عشق لیا یا
 کینڈک پاس جمع کر رکھی درواں دی سڑا یہ

جان میری وچہ درواں گالی برہوں جالی بانی
 ایہ اوہا جس سترہ درواں میں سر چاہے جہد یا
 کیونکر بیٹھا نیویاں اکھیں مہن کس تھیں شرابا
 میں بے دل ہو چکھے دوسری تے ایہ ہتھ نہ آیا
 جہدی تیغ صفدہ خانے رکھدی شاہنشاہی
 ہتھ نہ آیا واماں لایاں نین ہر دو گھاتیں
 تیر دو مکھیا جہدا و گیا دل جگر دہر و کھنے
 کھروں اہاڑ گھتی ویرانی تے دیتاں لڈیاں
 مرزا گانے دکھ نیزیاں دی سر چاہے میرے سر آند
 اچ لہا اوہ جنوں عمروں تھکی لہجہ زمانہ
 جسد دروین عمر گزاری رو دنیاں بھرا ہیں
 میں عاجز نوں بحر غماندی روہر گیا گھت جھاتیں
 توڑ شیرازہ صبر میرا گھتی جان شکستے
 رو رو گزرتا روں سہاں کچھہ جہدیاں اکھیں
 حاضر مال ہے وچہ مجلس ڈہکے آن بیوپاری
 ہن گاہک دی حال حقیقت اکھ سناواں ساری
 کی کی پے جنجال دکھاندر کیونکر حال دہایا
 سورج عشق چمکیا سرتے وقت جلن دا آیا

در بیان نسبت بی بی زلیخا و دیدن او بجاالت توہم جمال یوسفی را
 بہ ہفتم سالگی از عمر خود و از خود رفتن بکبر و مشاہدہ

گھٹت دھم دھم لگتی سناں دھم دھم شوق شہر آلود
 تے ایہ جامہ دکھا تا بھر باہر دس دھار آگے
 وادرو اسر کو کاں کر دی رات فرقان الی
 جھولا جوتن ہوتا آجیت راؤ ٹھنڈی سہا
 ہستی حوزہ ہونداں لائیں شکر عجلہ ہوتا
 جل ہی جان قند لائیں کس پیکر ہون زماناں
 شاہ پیموس بڑا سدا کے مغرب چہ دیاتے
 تے سلطان لایت لائے ہنوں کس لائے
 وانگاں پر کجاست ازب تو خف تیر شہر
 اک دھم لگتی نام دینی پرانوار سفاکی
 پیموسے لائے بہت پکاری دیکھ سو سواری
 نازیں ہار خوشیاں والی غمناں ہال ہاراں
 داماں گور کھیندی لاکھ عرفی ست کا
 لبت بازی رات دناوچ کاراؤ دن کانی
 ہو چکیاں وہ ناز بہاں چال لکرات وسائی
 جس اتیں سپہ کنیریں اس شہی ہری
 نیکی اجرام فلک کے پانیان یوچہ سارے
 کانی سیر جھکدے تے وانگوں زخم عشاقاں
 بڑے لہار خاں تہی تے ڈبڈب نوچھکے
 نور بحر وچہ غولے کھاندی مارن خوش ہلال
 بزم افروز طرب چہ زہر وچیکے چرخ کھار

نیل فنا وچہ رہا ہواں چھتے ہاں عذابوں
 لکھ لکھ خوشی تمام رسولے جے بیوب بتولے
 آراہیں چہ اوڈیکاں جان تے شہر سمہالی
 چا وچہ خواب ٹاٹا ہواں دلیں لہ لایا
 تن میں سار شمع تے آخر لاکھ چھہ ہی پروانہ
 صحت کہن کہن کدایں نال کلام بیاناں
 مشتری سے فلکی غلام ہندی ہل گزار
 دن تے رات میں چہ خدمت خون دناوچہ کہاں
 راج دھانڈے دھون اندر اسدا جانا بھرے
 حوراں اسداں خدمتگاراں پریاں چیز نکائی
 اسی خدمت خاطر داری اسی فرحت بہاری
 تے وچہ عشرت عیش بہاراں کر دی ناز ہاراں
 وہ وہ دھواں تاریاں تیں نین و نازاں والے
 ایڈں بعد بہوں پٹ گھتی جاں نیند وچہ آلی
 پھر ساعت بگڑی جاندی نظر قیامت آلی
 ندیاں دیر چا فلک تے نقش لگائے ناری
 گل گل کے وچہ ہندیاں لہراں لہر چھہ لشکار
 برگ کھلاں پر عرق ترلیوں وانگ تھم مشتاقاں
 زخم اوکھار کھلائے ظاہر اندر حرم فلک کے
 چھن چھن تھوڑے وچہ سینیاں ہر شب زندہ داراں
 چاہے قدم سر نقش غفار و لکھ لکھ دکھ بھار

اکبر بخش زصل ہے جگر وں چنے خون فوایے
 پنجم چرخ مرخوں بھکے بھکے لٹ چھڑاں جھار
 تباہ قطب فلک امر کر کرں طواف سیاسے
 لٹ شہاب چھٹی وچکڑیوں بیاباں دوسرے
 کاکشاں گل تخت حمل چرخ قاصی کردا
 اکھیں کھول زمین لکھن جو کبدا فلک ہے
 سبز انگوں چہ پہاڑاں تہوں شبنم تھیں
 شیرہ سے انگوں سم سم شیریں تھیں
 صد ماخورد گل کو سبب ساری ریں فلک کر کو
 پھل پھل پھل پھل پھل پھل پھل پھل پھل
 ڈوڈیاں سبز تباہ لکھنیاں جان ستی وچہ آیاں
 بھر یا ورم من دادہ من لکھنیاں گلزاروں
 شجرہ طوطا لکھنیاں لٹ چھڑاں نورانی
 سنبل شاخ کھور اوڈائی زلفا ندی ویرانی
 سوسن دی شبنم زہد وراں جد ہزار زبانی
 سرو سہی وچہ ناز آزادی گزریاں ہر آزادوں
 وچہ دیار اشیا صنوبر و دیبا چھیل اوڈاری
 روضیاں گرد و گیندیاں خراں چپ چپا تیاں بھے
 زونی نے سر چایاں ہر سر زکام اوڈا ہے
 پھچیاں نال پیاریاں ران نوچہ وصل گدے
 ایہا رات سعادت والی مچھلیاں نیم ہوائیں

موت امر زصل ہے جگر وں چنے خون فوایے
 سیارنگ ہل ہل ہل ہل ہل ہل ہل ہل ہل
 فرقدیناں قربانی کیاں و لہرے دریا ہے
 حکم لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 دیکھ لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 جاگدیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 شیریں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 بڑاویل نہال جمالوں ناز کرں چہ پڑے
 تے اونہاں اس لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 عنہ لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 قمریاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 تے ہر لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 وچہ لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 وڈا لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 اس لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 ناز لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 تے لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں
 خلق سستی انہاں لکھنیاں لکھنیاں
 لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں لکھنیاں

جھولیوں بھر صحرے رختیں سو تھفے نذرانے
 دامن بھر بھرنائیوں جھاڑے پھلی رات شمالاں
 نازلٹی اوہ نازک بالک طیمو سے دی پیاری
 زلف کھلی گل کندل گھٹے تار سیاہ صریری
 میٹ اکھیں چہ نیند فرحت فارغ بال جہانوں
 اوہ بخیر کی ہوں لگا پھڑی برہوں تھکاتی
 والاں نوک لوں و مڑگاں جہک جہک لہریاں
 لعل لے دو باہم لب بھیں قفل دہن پر لایا
 اینویں جتھ قضا و گیندی پیش اول تھک کر دی
 کن نہ سنے نہ اکھیں دیکھن ہوں نہ شورالوں
 پئی زلیخا نیند راند دل سے پردے کھلے
 اچا چیت جوان ڈٹھا سو واہ قربان جوانی
 داغ کھلا وچہ بدر دسا و اسوچہ داغ نہ کافی
 دو محراب جنہاں وچہ گھاتاں نیزہ دار سپاہی
 عین کہن و صداں تائیں ایہ تعجب بھارا
 نین کیا کی کہاں کو پہے ناز بھری پرتریوں
 ڈونگے زخم انہا ندری کاری نکل دوسلو جانند
 دریا جوش نشو دی سستیوں موج چھٹان اڈے
 ترٹ مردل برہوں لٹا جہات نہ جھک لارن
 نیویں چٹم نہ قدموں چائے شرم بھری پُر کیے
 اک سفیدی نازک جھو ابرو آں دو میلے

نازک ناف غزالاں بھٹیں لے گئی صبا ہر خانے
 رچیا اثر دماغیں خلقاں دے کھلے اقبالوں
 نیند سٹھی وچہ نرم فراشیں مستی ناز کھلاری
 چہرہ چندتے دندستائے نقش منتھا تقدیری
 تیر قضا و گ چلے برہوں قوس کمان آسمانوں
 تیر چھٹا تقدیر کمانوں آن و جا وچہ چھاتی
 روک اکھیں دہر پر دو دونوں بنہ برہوں لٹ لہاں
 تار دو زلف دو کناں تائیں کندیاں وچہ پھسایا
 دو کیند و اکھیں انگل اک لہاں پر دہر دی
 وچہ تھک جگر وچہ سینے کار دتیز دگاں
 جھل دلا کچھہ ہوں لگا زخم وچہ تن ڈٹے
 لٹکے زلف زنجیراں والی نورور ہے پیشانی
 زلف رس وچہ بازگیریاں ول آفت چھانی
 مرد کان دیاں چکان قاتل پُر پُر جھڑی سیاہی
 ابی خوان برہوندری کتب بھلا ہوگ بیچارا
 سچ سہاکت و گدڑی جانے جھاڑ گھٹن پر پریوں
 مصر لٹن تے روم اچارن شام لین دہمکاندے
 سو سو پرے چیر کر اسن جان جگر وچہ کھدے
 بے خبر اکا تے مقابل روہر گھٹن یا نارن
 قدر ضرور کفایت نظروں پیش وری ڈرڈر کے
 بیٹی نور فیروزاں تائیں نوک دہری چا سیلے

جاں یہ نور چمکے دواں بہوں وچکے
 سوہنیا لباں ہانڈیاں و نوں لعل دس رنگ خونی
 آب حیات مست ای ٹل دہویاں ہویاں
 غنڈ چہ ذوق دی ڈوگیا جھلک پوری چہ نور
 جدوں زلیخا صورت ڈھی ویکھ کہیں کی ورتی
 نین ہو بھر آئے سفے کھلی جوش خباری
 برہوں پھوک دتا سولانو کجھہ سر پیر نہ آیا
 ویکھ تڑت جھڑ غفلوں کھلی عشق اپنے لائے
 تیز نگاہ قاتل چشماں بے جگر چہ گیاں
 سفے ڈھس شعاعہ نوری وقت غمانے لائے
 چھٹا تیر کمان برہنہ دھبیا جگر ہف فی
 عشق کھاروں کھال ہوئی سوچ گئی دل دہوں
 ایہ ناصور برہوں اٹا لم ہوں لگا سو جباری
 تیغ برہوں دہس جگر گیا گہاہ کھلا پرکائی
 پھٹ سٹی غم لگا بھاری خاک رلی گزاری
 جھوکاں مست کھیں چہ چپاں قاتل قابہ دونوں
 بھلا ہونڈا میں سوندی ناما دس نہیں پرکائی
 چلا گیا سن موہ پیار ریا جھور یواں بھارا
 دم وچہ شاخ جڑاں چھڈ چلیاں کھٹکھٹ لیا سولا
 پر پر خارتے برگ نہ میوہ بیج وگے تھان کے
 دلفانڈی زنجیریاں لائے گردن بیچ چھاڈ

پوری جھلک ہر جرم فلک تے ڈب جان ستارے
 زم لطیف سطر زریا غرق اندر موزونی
 زریں گوگردن دی آئے انٹ گھلویاں ہویاں
 سیاری صورت موت نوری بیوں پاک قصوں
 جان ہی ہمدہم تختہ رویتن و گیا دہرتی
 نازوری دی وچہ کلیجے وگ وگ گئی کھائی
 سید چور کھلیا ٹکڑے شور داغ رچا یا
 ضرب نگاہ لگی سرکاری ٹٹ تران سدا لائے
 خون چھٹا ہڑ ہڑی زلیخا کئے نہ خبر لیاں
 پھر اوہ حالے اول ولے کد سفے دس آئے
 پٹ نہ سکے ایہ دس ناما ہر پے پیکانی
 گرمی شعاعہ برہوں لے سرور کر دم ہردوں
 جس زنجیر دامن ہم تا ہیں جس پہلی داری
 لوگ کہن اوہ زندگی رہا ایہا قیمت بھاری
 ولے دیغ کیا ایہ صورت جمدی دید کٹاری
 وگ گ جان تے مار گیاں سوٹ گیاں اونوں
 اکا دمار تر تھی رمزوں چا وچہ دم تر نائی
 بوٹا بیج گیا وچہ دلے جس دا تخم نظارا
 نوکاں تیز کھاریاں ظالم ڈنگن جان لولاں
 کئی تیر نکہ اہاں لاون شاخ نہ سن ٹٹ سکے
 کر قیدی چاٹ گیا لے جھٹھے پیش نہ جائے

جھوٹاں بھر بھر قہر بلا یوں ستر چا وگایاں
 چھوٹی عمر قضیے بھائے سرتے نہ چوائے
 زخم لگا دل عشقوں کاری ہی زلیخا کھائل
 ہر دلی وجہ سرفے مدفن تل تل بیاں کیتی
 سو سو داسی نیند راند غشیاں پچ پچ گئیاں
 اٹھدی سار ڈھکچو پھیرے اوڑھ نظر نہ آیا
 تین دو تین ہر ہی تعلق دی دل ترے من کھڑا
 مان ترٹی برہوں لٹی دل وجہ کیے دوائیاں
 میں چہ تیریاں تیز نگاہاں دانگ مجھی بن پانی
 اکھیں ڈھکو حال امیر پاس کھلو ترے فانی
 اچا چیت پیاں سر صبراں چلی جان زائیں
 مر گیاں میں ترے نظر وجہ دوتاہ دلا سا
 رات کو یہی میں سر گذری سستی ہمدی سدی
 پاؤں گریباں پارہ کیش رخ ناخون دگائے
 ظاہر شرم نہ ہوں دیے چاہتہ ہتھ دگائے
 دل دارانہ ظاہر کردی ہنوں جہاں دسائے
 دل دا بھید نہ ظاہر کھولے چپ وجہ چور تیریاں
 بلدیاں ندر وار ولیدر لٹاں سوز گدازوں
 جیوں غنیمت دل پارہ پارہ وچوں نظر خون
 اندر سب سمندر پتھلے توی راز نہانی
 غائبے وجہ دل لڈیاں اکھیں کن غمیاں تو کال

روگ بھلیر اور دکنہیرا من گد من دوائیاں
 توڑ پڑیں غم بھر بہتیرا من گد من دگائے
 میں نابلس سب کہہ تو میں اس حرفیدی قائل
 آپ کیا بچت چھوڑ گیا اس کچھ جو سر بیٹی
 فخر ہوئی سو جس جس تیاں ان جگائی ستیاں
 سنے دیوچہ صورت جسمی عجب تماشا لایا
 ستیاں ستیاں جہ نہا جاپے یار نہ دستے پھر دا
 چھوڑ گئوں کتھو کھائل کیے واہ کو بیاں لایاں
 ترے ترے جھڑ جھڑ غفلوں گئیاں از غفیر یا کھانی
 چھوڑ گئوں جان میں بخیر کیس و کران دوائی
 تا میں وجہ ز میں سماں میریاں مرد و دوائیں
 چھوڑ گئوں کر زخمی یا راج غماں وجہ واسا
 وجہ سنے لٹ بیاں برہوں جاگی نین برہی
 گھتہ خیمہ سردال کھڑے دم دم درد سوائے
 نے اندر وجہ ظالم برہوں غم دی ٹکھا ٹھکڑا
 مار برہوں کئی کیتی خون دے داکھائے
 غم اندر دل کٹ کٹ کھائے حال ایسا سوادوں
 پراوہ واہ سہاراں ماری بوند نہ ملی رازوں
 ظاہر ظاہر وجہ مضبوطی نظر نہ حال زبونی
 وجہ پتھر جیوں اک اللہ حال گھتے زندگانی
 تن زندہ دل مرویاں اخل خبر نہ کانی لوکاں

پر وہ چاہے طلب مراد حقیقت تن مروہ دل زندہ
 قدیس دہرواں سیر کنیزاں کردیاں خدشہ کی
 ہانڈیاں اسول عہدہ کر کے دنیاں کا فرما سی
 کا فر کیتس جنہاں دیاں اکھیں رخ ناری گھنی
 ایہ جو حیرت خود بھٹیں غافل اپنا تپ بھلا یا
 پر ایہ راز چھپاؤں کارن کردی ظاہر داری
 گلاں کر کے نہ منے سمجھے مجھہ دوراؤی وگی
 قدم دہر پر خبر نہ کافی سور کندی دیاؤں
 دل رو کر اکھیں سن جنہاں توں نظر نہ آیا۔
 تن بلے پراوہ بخیری جال پے گل رسد
 زیور وچہ ڈبائی ہوئی اس دل آون بیڑیاں
 سیاں نال کلاماں کردی دلوچہ ہو رہا کافی
 دلوچہ رہندی ایہ کی ہوئی وگ تنی قضاؤں
 پون لگے ایہ کیا قضیے کون لگے گا بہہ کے
 کیا خواری ورتن لگی لوہڑی سر کا مٹی
 ایہ کی فتنہ ہوں لگا ظاہر بھٹیں دل میرے
 کیا بلا کھلا رن لگا عنہم برہوں اچھولا
 لگے دکھ دے توں بھاتے کاریاں کون کوی
 اج تقدیر زندی میوں دین لگی کی جبر کاں
 کل نہ نام دکھاندا جا ان ایہ ہی ہوندی
 لگو لگو جا یہ ۲۰ دلوچہ ہوئے ایہ سلسلے

واد وانش جتنے بھل وگدرا جمع خداں کہ دندا
 پڑائوں کچھ خبر نہ کافی اوہ دچہ گریہ زاری
 اوہ سجود میں بت چینی بخبری بیچاری
 سی معبودا نہاندی یہاں خوش بیکرت چینی
 اوہ نقش اکو دچہ دلے جو سنے وچہ آیا
 نال سہلیاں مس ہندی دلوچہ رہی نہاری
 دل بھری کلام غم ہے برہونج بہکائی
 ہونہ ہوا یاں غمیاں لاناں شوق طلبدی اوں
 جس دکھا سو مر مر جاوے صبر آرام بھلایا
 اوہ یاد دے وچہ ہر دم تیر بھتے دل جسد
 درد کھاں شیخاں کھڑیاں کھڑینے وچہ جڑیاں
 اہو شوب یاں چہراں گیاں کھوں ختم نہانی
 مہر غضب کی جھلن لگا غم درواں دی واول
 کی ایاج تقدیریں قاصد کیا سونہا کہہ کے
 میں تنی سے بھاگ کھایوں ان غضبی آئی
 کون کدیراج واسر و کھڑیاں گھن گھیرے
 آن پیاسہ سبب عاجز نہ تو آفت دا ٹولا
 ایہ پیراں شای والا ہن وچہ خاں ایسی
 کینا دکھا یہ ہول دیکھا ان کی نہان جھکاں
 لہی لایا ہوں اپنے راہ و احیرت سندی
 روہڑ گئے ہر جہت سے مسی بھری لڑاکاں

کل پسندی میں چہ نازاں اج نتانی ہوئی
 کل عاقل تے اج دیوانی ہوس میں بیجاری
 کل خوشیوں میں چہ جمیعت جس وقت وہا
 اج ارادہ برج رج رووان گے درواندہ مانے
 نواں قضیہ سرتے آیا کدے نہ ڈھٹا سنبیاں
 موسم گیا بہاراں والا وقت خزاں دا آیا
 پچھلے روز خوشی دے بیتے غمدی واری آئی
 باپ میرا جے ملکاں والا روک نہ سکدا مولے
 چھوڑا گر گریزاری وقت غم اندے آئے
 دین کرو نشیں نین تھی تے جلوہ دھک پاؤ
 تائبنگ لاتی تے آس نکئی ساڑ کر سی فانی
 کر دی رہی زلیخا یوں لہریاں لوچہ کلاں
 دن سارا وچہ غم ڈگیری آہیں نال دھاپا
 پہلی رات جو قبرے والی سراسرے آئی
 بانڈیاں رخصت ہو ہو گیاں ہو سہیلیاں سمجھے
 بچہ تھکی اوہ ہتھ نہ آیا اڈیا دور دوسیرے
 ہتھ پسا ریاں دے ناہیں رین اجیہی کالی
 رٹکے زخم نہ ہوں دیوے کدایہ در دوسو کھالی
 لاٹ برہوں یہ جانی بانی منجہ نہانی کالی
 صبر کیا وچہ قبر پیاہن خبر نہ کیا کی ہوناں
 قطرہ قطرہ اشک دکھاندا تاروتار پر وناں

تے ایہ وہ پیر سی ناہیں جس دا دارو کوئی
 کار میرا کل نسبت بازی تے اج گریزاری
 غیر مرکب حرف نصیباں ہن کیوں جوڑو کھا
 دس دس دس چہ دیکد دراروون ددن آئے
 کڈہ کدورت دل دیاں اکھیں آب صفاج پٹیاں
 نواں سیا پانویں تگا دے رات سنبے پایا
 تازی سنبہ جابا رہوں دواں فوج چڑھائی
 کون چھڑے اس کھ کولوں کپڑا عرض قبولے
 روونڈیاں مرجانے ویلے نین رہن پچھتاے
 ندیاں نیر پیاں کھل جکڑوں ووندیو رہڑ جاؤ
 وہنڈیاں اکھیں نے نت کرنی غمدی دفتر خوانی
 آہوں لاٹ چھٹے نس جا پے دوزخ وچہ محلاں
 سورج ڈباتاے نکلے کھتیاں جہلم لایا
 منکراتے نکیر غماں دے حاضر سوز جڈائی
 رہی زلیخا درداں لٹی صبر گوا چا لہتھے
 جال کھلاے کر لکھ چاے اوہ دگ کیا پریرے
 نیند نہ آوے پندیاں اکھیں دیر یا ندیوچہ لانی
 نین دگن دوساوں جھڑیاں تر ہو گئی نہالی
 مقصودوں ہتھ دونوں خالی لکھ کڈہن بدغالی
 ایہ اکھیں پر لکھیں ہویاں سال لکھیں بہروناں
 چٹھی لہرقہ دی نہروں جھول لہول ہوناں

رات سوئے کھنویچے دل وندی نہ روزاری
 ڈھکے چرخ کھلے دو تارے جویں چنبے دیاں کلیاں
 جھل نہ سکے بھار برہوندا ہوا ہیں ٹھچٹ پھلیاں
 دینے نہ وہوں مس یا اسدا رات ہی وگ چڑھیا
 لا بنو شوق بلے جل دل بھیں ہواں باہر آئے
 بلدی اک گھٹی چار ہوں چہ گوشتے تنہائی
 وہوں میں گھٹا لکھ سیاہی رات ایسا سوکالی
 یاد پیا سوکل و احالار سیا زخم و دھیرا
 کلدی زخم لگائے سر ہم چھیک گئے پئے دوتے
 مشتریوں ٹٹلی زحل تول قدر بلند اقبالی
 اوہو تیر برہوں لستے جگر چھڑے رت لہراں
 چھاتی کئے مٹھا ٹھوکے پنچے وال اڑا وے
 پیر سپاسے باہاں ٹھوٹے دلوچہ فال و چارے
 کدوسر مندی کدے پواندی لٹ لٹ غشیاں کھانڈی
 جاں اکھیں نرسندیاں دیکھے رور و کر و دلیاں
 وگور گوہن رور و عمران جے نہ مان دو این
 بچے آرام قراروں خالی دھور کھے پیشانی
 بات گئی کچھ نہیں تگدیں جوش بھری مایاں کال
 اوہو صورت حاضر کر کے اگے چشم خیال
 دروغماندے دفتر خانے دہر بیٹھی لے اگے
 لے بیکر محبوب پیاسے لے مقصد و دلاں و

طرف فلک تک روکندی میں طالع نے ماری
 انہاں نہ انداز میں کیسے جہان میں بل و بیا
 دن با آگ اندر عدی ہیں جبکہ لاٹاں بلیاں
 گود خمار بھرے سوکری صبر چچے پے سڑیا
 سڑیاں آہیں سینے دیوں باہر کڑھ و گلے
 نیند حرام نہاں چہ اکھیں جنہاں بھار چہانی
 کہے تماش علاج قیاسوں درو تفتیاں والی
 تیر کھتا سوکڑہن لگی ہو ایک گاہ گھنسیرا
 جھولی بھول کھڑی دکھ سنگ طالع رزق دہنے
 آہیں دروغمانیاں بھریاں جسدی درے سوالی
 دروغمانیاں تن میں اندر کٹ بھریاں زہراں
 اکھیں مٹ دندیرک وٹے دندیں دند گھلے
 کدے اٹھے کدی بیٹھی وندی آہ دریغ پکارے
 صبر قرار نہ لے دل نواں نین لے کر لاندی
 بس لے غلام آپے پہنچاں فیروز چہ آباں
 چشم خون وگے وچہ قبرے و ذقیاست تائیں
 واہ حیرانی سرگردانی صفت گیا ہوفانی
 عشق دہری بنگیاں لٹی تیر لگایاں جھوٹا
 سرزانون دہر لگے بیٹھی لگیاں تن نالاں
 کہے خطا بیدارے لے تیر جہر چھین وگے
 مینوں دھڑکدیں لے تیرے زخم نہ جانے

اے میرے شب تار لو میرے دل وچہ دید سونانے
 اے دل وچہ دوسری تھی تھی دانت لئی دیا چورا۔
 اے دل وچہ خواب تیری دیداروں و عالم کل تھوڑا
 اے جس میں عکس آئینے دل کی پرقیدوں آزادہ
 اے دل وچہ نزع تیکنیاں سُننے تیریاں چہ جلیا
 کی جانان توں کھنوں آؤں کتوں قصدا اٹھایا
 خبر نہیں توں کیہڑی تھانوں کتھ ٹکاناں تیرا
 کی معلوم توں کسدا پیارا پڑہ کسے دل دا
 خبر کیا توں کس نے سینے رکھوں شاہنشاہی
 کی اکھاں گل کی نہ جاوے ستارن سُن پاپے
 جے میں میں چہ فرق نہیں کی ہے در و جڑائی
 دل دا شوق اشار بول کر دادم دم راہ نمائی
 یا میں عشق تیریے زخموں قطرہ ہاں اک خونی
 سچ ایہائی میں شے کائی توں سب نور صفائی
 توں کچھ چیز سبھاں تھیں سُننی تیری مثل نہ کائی
 نام تیرا جے معلوم ہو کر در در اں دن راتیں
 تیغ چلا یو تیر نظارہ پھٹ گھٹی ناتانی۔
 روندی ویکھ نہ دھرتوں چایاویہ کیا بے پڑا ہیال
 زلفاندی زنجیریاں دے تیغ گیوں گھٹ بھیلے
 جان و کائی داؤے میں زلفاندی زنجیریاں
 گذر گیوں وچہ اکھیں دل لے ہو توں اور نولادی

ویکھ تیرا رخ نور و مکد اتارے جنبش کھاندے
 کہوہ گیوں لے موہ گیوں باقی ابے ہنورا
 قامت تیرا وانگ قیامت مثل نہ رکھدا جوڑا۔
 تے توں آپ قیامت عکس قیامت زادہ
 ابرو قوس تیری و دوں تھیں کٹیاں چارنوا یاں
 راہ جان بول گھٹ کمانوں میں پر تیر چلایا
 خبر نہیں توں کیہڑی جنسوں گیوں پڑ لوٹیرا
 اوں کون سوں گاں الی توں جنوں نت ملدا
 ترط مرنیدیاں حال نہ پچھدا واہ واپے پڑا
 خبر نہیں میں ہاں یا ناہیں یاہیں توہیں آپے
 جے توں ہوتے میں شے کائی آخر از کیائی
 میں دکھ بدی کد وڑ ہوساں توں سکھ خبر صفائی
 یا توں ظاہر تے میں مظہر حالوں گوناں گونی
 ہر اعتبار نہیں کچھ باطل باطل سو فطانی۔
 میرے دھم گمان قیاسوں ورتیری وڈیائی
 وچہ مٹا باں تیریاں دوان پڑاں واصلواتیں۔
 خبر نہ بھیجی مہر نہ کیتی میں سر کیا ومانی
 سوعے عشق تیرا بوجہ جانوں میں جیہاں وچہ ساپ
 اک دل کھولاں و تن پوندوسن نہ پاوہنار
 مار گیوں پر عذر نہ کائی وکھ کلیجہ تیریں۔
 نکل گیوں پر مورت رہیا واہ تیری ستادی

ہاتھوں چھٹ گھون میریوں لوچہ دھیسوکاری
 او اوصورت سوہنی تیری رسمیں رہی کلیجے
 اچاچیت برہنہ رن چہ میں تیرے ہتھ آئی
 جان رہی پر غندی دھاری مرغ ادا کل کٹیا
 میں بھر نیند برہندی سستی توں سستی نوں چھٹیا
 میل دو گوشے نازکمانوں تیرگیوں جبرکاری
 نہ اوہ زخم اجیبا لگا مر جاندی اک واری
 کر جا اک دوہنہ اک دول بھٹیں میں سحر گزاری
 گذریوں کر بیمار اچھی پٹ اراروں پاروں
 کی کرنا سر دہرنا بنیاں ہدیہ ہے اُس یاروں
 تیری نظر لگی وجہ سنے خوشحالی پر میری -
 الٹ نصیبان نہ رخ بدلیا دم وجہ ہونی ہوئی
 کوں کہاں چہ میں میریہ کھنڈر اچھیں تک چلے
 بھکے لونہ می وجہ میریاں اچھیں میں جلن چہ بہاں
 ٹھنڈی او نصیبوں منگاں جے اوہ ملے کدیاں
 بخش میری بڑا بنی جو میں نقش تیرا دل دہریا -
 اختر باجہ تیرے دم کاٹی میں کٹ سکدی نہیں
 مل میںوں تے ایہ ویرانی ویکہ میری خمی داکھیں
 کیوں مڑ خیر نہ ایو میری ہر جنگبار می لکھیں
 میں مر چکی میں کر چکی دلا دکھوں کھٹ چکھیں
 ول چھل یاد نہ میںوں کاٹی دل سادہ کی جانان

نین تیری ادہ جھوکاں والے واسن بگرکاری
 نین دوترک لوٹیری پہننے اس صورتے بھیجے
 وہی تیغ دینے رہا پر موڑ نہ ہو روگائی
 اندر دکھ ترندی رہیاں زہر تلّی دہر چٹیا
 توں کر چور کلبا میرا کی کھٹیا کی وٹیا -
 کھٹتا تیر رہا وجہ دلہرے مار نہ پارا تاری
 تے نہ آس علا جوں رہیا عمر لہجہ جھساری
 تیرے کن نہ پایا آخر میری گریہ زاری -
 نایا مار سکے چھڑا یہ دکھ نہ رکھ سکی پیاروں
 روگیاں وگ لئے خود جبدی لٹ سیاہ دی تاروں
 واہ تاثیر نظر دی تیری کھان سکھ گھیری
 باجہ تیرے دیدار پلک بھر رہیا علاج نہ کوئی
 پیر دہریہ وجہ میریاں اچھیں دانچن مت چھا
 پیر رنگیلے نادک تلیاں ایہ چھل سکدیاں ناہیں
 اچھیں فرش دچھاواں سدا قدم تیریدی ناہیں
 ایہ پُر خار مقام نہ سدا سوزا لم بھٹیں بھریا
 دم دم کٹ نک بھر دہریہ نہ ہونہ وجہ کہاں
 میں تر فانی او جھڑ چلی تراف مرانوچہ بھکیں
 میں دیدار تیرا ج ویکھاں مل لے جے لکھیں
 توں راخو ویکہ کھنوں جے تیغ نہ رکھیں
 عشق تیرے دابھا قیامت میں پر کر کھٹکنا

ایںویں دلیٰ میں کریندی تھی کہ کشتالے
 وین نہ مکے میں نہ سکے چین نہ ڈھکے نیڑے
 ہاں البتہ دل تھیں کٹے درویشات دہائی
 چھپو بچے مٹھی بولی تے چڑیاں چچا یاں
 درد جہاں دل سولاں جڑیاں اتہاں نیند کانی
 اٹھ سوکھیں دھویاں شکوں میل اتاری
 مست کو یکے ویندیاں اکھیں ازمتاں کھلجاو
 صبر گیا جل لٹ برہوں تھیں دن جلیا وچہ دل
 ایسا نجان کھارو بہو ان کھاریاں نہ دل
 ایسا حال میاں دن کافی ایسا درد جھوڑیاں
 بلکے ایسا ہوندا جاندا دن غم دو چنداں
 رات دنے وچہ حیرت رہندی جھپٹے باوچہ دنال
 ہن غم دل تے جوش لیا تے بھل دکھاندی دانی
 پردیاں دیہہ یہ رنگ خونیں میں سول دبانے

گئے شے آہیں بارے خاک لوی سر ڈالے
 غم دیاں آہیں کھڈیاں ناہیں کیتیاں غم دے جھپٹے
 مرغ صبح پر جھاڑو جائے کوا کوک دوہائی
 بیدراں باں غفلت خوابوں اکھیں اوکھڑاں
 دم ٹھنڈا بھڑاٹھ زلیخا دندیں جھپٹے دہائی
 پانی ٹپک لالہ درد رخ تے کیتی پردہ داری
 لب ہسرد وچہ باطن روئے دنوں صبر نہ آئے
 تے اس چہر یوں نکت بھریوں درواہیں نیکر دل
 بازی مار دتی دم پہنچے واو بھر دم سرداں
 ایہو دن تے ایہو راناں پیوت سڑیاں
 تاجو تھوڑیاں چہ دنال درد دھکتی چہ بنداں
 اکھیں تپدیاں مالا چدیاں نہ رد ہو لب خندل
 رنگ ہونے تے سونامے جان دے دہ او جائے
 پردے جان لگے اس نگوں پھیر نہ چھپن چھپائے

یافتن صاحبان زلیخا عادات و حالات سے راجحاً طبع سے
 وگان بردن ہر یکے بہ چیزے دو اکرن ایہ گہ راز دل سے

تدبیراں سے پرے اندر ایہ دکھ کدی نہ آیا
 عشق تو کیا لکھنا یا آخر جوش کھلا سے
 پر ایہ کوں چھپایا جانے کد پر وچہ آئے
 جے اوہ دیوانہ دکھلائے کد پر چھٹ جاو

عشق تو بہت تھک کاری ہو نہ زخم لوکا با
 عشق ایسا وچہ لکھنا آتش بھکے بھکے لٹاں سے
 آپ زلیخا عشق لوکا سے دلہا بھید چھپاے
 وچہ وچے دل لانا ہوا سے دھواں دکھاو

برہوں میں لگی چہرہ دل سے شکوں پانی لایا
 کہ دیکھ میں سیانٹھے نین و نہراں و گدے
 کہے کہ میرا میں بھڑی باندیا توں میں آئی
 کہے کہے و چادریاں اتیں میں بنی ہمسایاں
 ڈانٹاں دل سے نہت بھونڈی خالی صبر قراروں
 ہتھ لے تے چھوڑتا دے اکھیں نیند نہ آئے
 تے اوہ چال نہ ڈیل سبھاوین اوہ ناز نہورا
 نہ اوہ شیریں گلاں رہیاں اوہ شوق لباساں
 راتیں خبر نہ کی کچھ حالادون و چہ حال ادا کی
 نہ اوہ چمک تنور چہرہ نہ اوہ لب نہی لالی
 نہ اوہ غم نہیوں گئے ابر و لفہ و نظری آئی
 نہ اوہ ہنس ہنس لاویاں کہ دی انی والی بھڑی
 نہ اوہ اک تھاں کپڑے کا ناں ہندی اک ٹکڑیاں
 بور کباب دے دی پاؤں آہیں نال کنیزاں
 اک کہیا سو موہنی وڈی اسد احسن دلا را
 اسنوں نظر کسے دی لگی حال ہے ویرا نہ
 اک بولی کے جادو کیتے ویر جی کوٹ جڑیاں
 کچھ بیماری ہوگ نہانی اک ایسا مزاج
 میں ڈٹھا خود وچہ ورتا نہ ہوندا ایہو حال
 اچا پیت جھڑکے وچہ دی شوخ کوئی دس را
 جے دلبر مر ملا رہندا نہ پوندی چہ درداں

ایدوہ سر چہرہ گئی درختیں حال سبھاوین آیا
 ہتھ پلوا پٹھی پونجے پھری گئی چہرہ گدے
 ٹھنڈے ساہ بھڑی تے جا پے اسدارا دیکھائی
 ڈٹھی کہے سر و سر ہندی کارہا پانچ ایان
 ٹکاؤں چھٹا پانچوں بھلا کم بولے گفتاروں
 خشک بباں تراکھیں دلوں کھیلن ہول نہ بھاو
 تے اوہ خوشی نہ بباں تبسم و لبوں چین نہ بھورا
 ناکچہ فرق سبھا پے ہنوں سندس چہ پلاس
 ہر دم نمون جھان سینہ نے ہر وقت نہ کی
 نہ اوہ چونٹ شوخی با سارہوں اکھیں خالی
 نہ اوہ انگل ٹھوڈی آئے رکھ رکھ سن سنائے
 نہ اوہ نال خوشی خوش ہونڈی غصہ ہوا وڈی
 ہر دم دس دی دیکھیں جلدی میں ساند و جھڑیاں
 اکا آفت استے ورتی کر کر کہیں تیسراں
 چشم گئی کہ زخم کسے دی روگ ایسا سو بھارا
 بھاری نظر نہنگاں والی کیت پکڑ نشانہ
 دیو پتی داسا یا ہوی ہور غل و کھڑیاں
 اک کہے بن عشقوں میںوں کانی نظر نہ آئے
 اول ایسا عشقے والا عاشق لے لوالا
 بے تقسیم سہی کر گھال بھیر نہ وید کر آیا
 گیا زخم نہ دار و ملیا ایدوہندی سر گرداں

دوجی کہندی سچ اپنی پر توں ٹھوڑی بھلی
 موہن مار دیندا ظاہر ایہ کردی سو چارہ
 کون ہوندا رخ ویکھا ہے لڑاں ش ہوندا رو
 جے کدی کے جھوٹے وچدی سنوں لہر دسدا
 ہُن ایہ کے جھوٹے دیول تگدی دیکھے تاپ
 اینویں کرن وچا کرنیوال سداں بیکہ ادائیں
 دانی اک سیانی سب تھیں واقف لال جھاندی
 تے جوڑو کھائے شیشے دھچڑ اینوں میلے
 رو دنیاں چاہسا و پلوچہ یاراں یار ملائے
 گجے ورد جنہاں توں لگدے کرے انہاں غواری
 زخم جنہاں لگیا وں جینے مریم لاف کاری
 لے ہوش قدم تھیں جسدی سنوں فن سکھاو
 تے جنہاں چور چور اوں جھگا اہاندخت دیواو
 جنہاں رگ پرلے نہرے دیو گول وائیں
 رو دنیاں بہہ لکھیں پوئے سہیاں مذاخیر
 جنہاں توں لال اوایاں لگن انہاں من پرچار
 رات جنہاں تے سنے انداز وں شکلاں لوری
 تے اُس آپ جوانی ویلے خوشیاں ذوق ہند
 دل چل باو برہو بندے کی سب رو دلائے
 تے ایہ آپ کیاں محو تھکی اس موہ کے ہزاراں
 براہ شعلہ جان والا ڈٹھانے کدھیاں

ایہ کاغذ ہے وچ خیالے عشق اندھیری جھلی
 بے بندی کچھ قدم وچ پٹنوں آخر کھٹ نظارہ
 ایہ کچھ سرخیانی ہویا تے ایہ رکھدی پردہ
 وچ بہر وکیاں باریاں ہند چشم سنے دل اندا
 انہیں کھیں محبوبت دیکھا اس نال نگاہیں
 پر کچھ نال یقین نہ پایا کی ہویا اس تائیں
 محرم ٹھہوں انہاں گاندی سیوہار سلا ندی
 چھڑک گلاب گیانوں خوشوں جتنی سرت سویلے
 سواں گیان استر پڑھو پڑھو سنے روپ کھاو
 تھکے یار ملے آسیدے کر کرنت داری
 تے جنہاں از کھیں وچ اجور کردی پردہ داری
 تے جنہاں موٹھوں جھپٹ جاو بازو پھیر لیاو
 جنہاں جگت نہ کاہی داہر ورحم انہاں تے کھاو
 تے جنہاں رو دلاوچہ ناٹا انہاں رمر سزائیں
 تے جنہاں ہنگامے برہوں والے بیٹھ نیا نو تیر
 تے جیاریاں جنہاں تکی کی وگ چہندے پین پاو
 اوتھے عقل دھڑی تھی تھیدی تیکر نہ پوری
 سیال جیہاں دی لکھروں بیڑے رو تھکے دریائے
 اُسے زبیاں گے سیال لے ڈٹھے وقت دہائے
 عشق حجازی اسے لے حفظ سب مں یار
 نے کدی نہاں تگاویاں ندر لائے تھکی اماں

اوس نے ڈٹھا حال زلیخا چال وضع رنگیلی
 جاتے عشق نشانہ و جا لگ گیا سوکاری
 شوخ اکھیں داو گیا کافی ناوک غمزے والا
 جا بیٹھی اوہ پاس زلیخا گھول گھتی میں زاری
 حال تیرا میں ظاہر ڈٹھا دیکھ جلے دل میرا
 غمزے شونیاں نال ہولارے تیرے چہ سن ناہیں
 کہہ گیاں بانگیاں چالالے تھو شیا سے جانے
 کتھے گیاں تیریاں رمزاں تے اوہ نانا سنا سے
 میں قربان میں اوہ دوائی ملیوں جس کنا سے
 تے میں جان جگرے مذہب تینوں آب پلایا
 شیر بھری دو حوضا ندیوچہ سودن وقت سلایا
 شیر سیر تھیں ڈی ہو یوں مہر میر پوچہ ملیوں
 کس نے تینوں کئی کیتا در و کہہ پوچہ پیوں
 کیوں مڑ گئیوں کی کر سکیوں ہو یوں حال آوارہ
 کس قاتل دیاں اکھیں قاہر و کھ گیاں دل تیرا
 کس نے مین گے کر کھائل بڑے تاثر و لے
 کس دیاں مڑ گاں نیزی واپے سل دوسلو کھے
 کس دیوانی کیتا تینوں کس نے وار چلایا
 پڑھ پڑھ منتر برہوں والے کس نے لونگ سنگھائے
 کس نے نعل دھری وجہ آتش نقش مجرب الی
 تے کس نے بہ وکے پانی چھوک عزت جلدانی

اوما بھکد اصل پر خشاں اج زرخوں پہیلی
 اوسے دے ایہ وجہ قضیاں کردی گریہ زاری
 اوما کا کاری آیا بدل گیا سو حال
 اے میری فرزند پیاری سُن اے گریہ زاری
 توں وہ مینوں نظر نہ آوین اوہ چالا تیرا
 دیکھ رہیاں میں ہو دیوانی صبر لے کد اہیں
 ایہ دو لب کیوں زردیوں سُنکے بھری بسم وائے
 رسدیاں شہد کلاماں تازک ٹھو گیاں کت کار
 گو دھڑی چہ نکڑی ہونڈی خوشیوں وقت گزارے
 تے میں تیرے چھین کارن دل تھیں فرش چھایا
 جاں توں جاگی وانگ نصیباں ہس سکے گل لایا
 سچ کہہ راز چھپانے میں تھیں کس آتش وجہ جلیوں
 خوشیاں کردی تیریں پلیدی کس آفت جھپ نیوں
 دکھاں بھریے کیسے ترے روگ لگا کی بہار
 کہو کسی یہ دما تر تھی ہے اوہ کون لوٹیرا
 کسے شوق پلائے تینوں بھر بھر غموں سپاے
 چین خوشی دے بوٹے ویلاں کر د کہی گ ڈھے
 کس تقویٰ و لاون والا تینوں گھول پلایا
 کس نے تیرے لٹن کارن غاں چلے کماٹے
 دل تیرا کر نعل و آتش کیتوں عقلوں خالی
 ایہ چٹیک دی چاٹا اچانک چا تیرے حجت لانی

پڑھ سوتے دھاکے اُتے پھوک گندھیں کن جڑیاں
 پاسر پڑھ احم جہانی کس نے نین دکھائے
 پڑھ آیت نو چندے چٹے مرغوں کس ظالم رت رتی
 تے کس شیرینی کائی تینوں پھوک کھلائی
 پڑھ آیات بقید موکل کون تیرے سر دمایا
 غلفت الہیوں پچھے کس کارن باری
 ہیئت لگ داخلات اند کسے ور دکمایا
 کون بندہ کس کینوں بندی اور زندیاری
 کس لٹیوں کس پھٹا ٹیوں جان تیری کس مٹھی
 کس دیاں لفاں سداں ہو ہول تیر پوچھ پھسلا
 صاعق برق ندان تھیں کس تیں پر شعلہ جھاڑ
 کس دیاں بیاں شیرینی تیں تھیں قوا گیاں کر پکے
 کس نے ہوش ٹائی تیری ٹٹیوں کس دھیا
 دس زلیخا رکھ نہ پردہ کراں تیری غمخواری
 سیر نالوں وہ پیاری کون کوئی ہو تیری
 جے توں مینوں روز و سہاوت و سہ کس تانیں
 بھید دے و اکھول پیاری کر کاری دکھلاو
 تے چہ ہول فرشتہ کائی بہاں و چچا سلا
 تے بے ہوگ پری و اسدایا و عزیمت مینوں
 جے پیدائش آہوں خاکوں تا بھی کم سوکھالا
 جے اوہ شوق طبع واکر راسختر باد بہتیرے

نقاشات عقدیاں سحر میں سر کیوں وگ چڑیاں
 پڑتا شیر نظر تھیں تیری زخم جگر وچہ پائے
 تے کس نقش لکھے ست ناری لکھ دے پوچھ دہرتی
 تے کس خاک قدم چپ تیر یو جان سر پیٹھ دبائی
 تے کس ایہ جڑیاں والا جال مہاں گل پایا
 ہمت یہ سن ہم بہا پڑھ پھوکیا ست سواری
 کر کار کچھ ایڈک بہا رکن تینوں دکھ لایا
 تے اوہ رنگت تیر ہی کسے لئی اودھاری
 نین کدے گ پے تیرے پر جنہاں پلوچہ کٹھی
 کس غم و چشماں نازک ہن سر شکوں سیاں
 ایہ سینے وچہ دس نہ لیا کس نے زخم اکھاڑے
 ایڈک صد کس تھیں پوچھیں او کیہ نہ سکے
 ایہ دونین تیرے کیوں گدی کہہ کی پیا قضیتا
 تے جے خان کہیں انوں کون کرے تدہ کاری
 تہا ہو نہیں چہ کائی ہیں تیری توں میری
 بھیدا و اکھاڑے باجہ زلیخا ہون دور بلائیں
 جے اوہ ٹیچی جو گا پا کے تیرے دامن بھساو
 لاہ آسمانوں نال دعائیں تیری کراں تندا
 پڑھ پھوکاں اوہ حاضر ہوسی چاکڑاواں تینوں
 گھڑی پلک وچہ سنگاواں پیوں وصل بیالا
 موہ دیاں اوہ حاضر ہوسی تہہ نہجہ لکے تیرے

سائے درو گئے بدوائی ویدن نال سُنائے
 کاش کئے دربان نہ دیا کارن اس بیماری
 بول دھیا توں کھول قھینہ ورہون دکھ تیر
 گپ شتر پ جو دائی والی سُنی زلیخا ساری
 سچ کہاں اداواں ایہ بھی بھید اکھاڑاں دلدا
 حال سُناون لگی جدم چہٹ کیاں سو آہیں
 نہ بچھاں میں کیکھہ ساں کسدا نام سُنواں
 کون کہاں اوہ کیہڑے تھاؤں کن ہر تی داوالی
 کس نے جایا کتھوں آیا لٹن نوں گھر میرا۔
 کون کہاں وہ کون نہیوں باہر کون مکانوں
 خاکیاں تھیں لکھ پاکی سُنوں پریاں کنوں پر یا
 کی دساں میں دس سکدی دس تن جوگ نہ رہیاں
 کاش نہ کیوں میں دیکھن دیے دوڑا ہڈ پھڑپا
 کی آکھاں وہ کتھوں آیا پھیر کر ہر مڑ دیا
 اسد لایق نہیں فلک تے تھاؤں کتے کد ملدے
 پر اوہ جان تے دل وچ آیا تھا تو اُس دن انا نہیں
 میں بے کیفیت ڈٹھا اوہ دلبر کویر کہاں کیفیت
 جے اوہ کاہن نہیں کون موڑنازاں والی
 میں ناں محض عدم اوہ ہستی اوہ باقی میں فانی
 اوہ مشہور مشاہد آپے میں ناہیں شے کا نی
 کہ دھان بھیر تے میں تھیں میں عاج کی جان

تے ہندی دکھ کئے کارن سو تیر بنائے
 سورہ یوسف دا دم کرناں پڑھ سُنوں کواری
 جگر تیریدیاں زخماں والی مرہم ہے ہتھ میرے
 پئی امید جو ہون لگی درو میریدی کاری
 کوئی کہ کاری کر دکھدا ویا روساے ملدا۔
 رو رو کے پیراہن بھناں کہندی اچھے ساہیں
 کن لٹی میں کس نے پٹی جرم کد ہر لداواں
 کتھوں ہندا کتھے ہندا کس پنے کس ڈالی
 کتھے پلایا کتھوں گھلیا میں سر چا ہڑ لو تیرا۔
 کون کوئی میں کون کہندی کیکر کہاں زبانوں
 تے اس جیہا وچ فرشتیاں نہ سُننے وچ آ یا۔
 دس دے اوہ لیکھے دایاں باکیاں خود وہیاں
 جدواں چانک گھر ڈیال میرا لٹ کھڑیا
 تے اوہ کون کاناں ہو سی جس وچ رہے سما یا
 جھوٹ کہاں جو کہاں تہاواں تہاں بد وچ کد
 دل بھی گیا ہتھوں میں دن داہن مڑ ملدا ناب
 مت کو دھم کرے اوہ ناہین چل ہے بد نیت
 آخر کوں سامنے برزخ عالم وچ مستحالی
 میں معقول خفی وچ ثانی اوہ محسوس عیانی
 میں نقیب داناں اعتباری مطلق اوہ صفائی
 میرے دھم گمان خیالوں اُس دا دور کاناں

جس میں ڈھٹا دیکھ دیاں ہی میری زبان سے
 وچھڑاں دامن سو کھالا ایسا ستھیں دکھ بھلا
 جیوں جیوں سفنے اندر آیا نازک مزار
 سنائی وہ چہ چہرت ڈنی کچھ سر پیر نہ آیا
 بس دھیا چھڈ وہی چہیڑے مفت نہ مر ہو کلی
 وہم تیرا صفات احلاموں جوہر اشکال لیا
 لکھ ہزاراں خواب وہی وقت فوقتی آئے
 وہ چہ قوی بدن دے رکھو وہم سپہ سالاری
 کور نقش خیال تیر یوچہ وہم تیرے گھر دہرا
 جس شے تے توں عاشق ہووا وہ ناہیں بن تیرے
 وہی نقش مجسم نوں توں کر کر مشق پکا یا
 دامن عقل سدا چھڑ جھبک وہم اوڈیسی آپے
 جھوٹی خوابا بہانی بی بی سوچہ سچ نہ بھورا
 کہے زلیخا جھوٹیاں تائیں آون جوٹیاں بابا
 وہی نقش میراں ہو یا عقل تیرے پایا
 وہم بیچارہ نقش اجیے کہ گھر کے کداہیں
 اوہ پیشل اجیسا سوچ پر دیاں تھیں لگ جھاتے
 جے اب سفنہ جھوٹا ہوندا کیوں کروا غم ہے
 دانی کہ نہیں جے بھوکھی تاں بھی متھنہ آئے
 کہ زلیخا ہے وس ہوندا کیوں جاندی سر
 اب سے وہم دلوں چھڈ سنوں دانی فراتے

دانی پاس زلیخا روندی رور وگلاں کردی
 ہر نام نشان نہ ظاہر حال کہاں کی سارا
 بھول دینا دانی تائیں آکھ سکنا یا حال
 کچھ تدبیر نہ کھلی ظاہر انت ایسا فرمایا
 ایڈ خیالیں خوابیں ڈبی دست ازمنی مسلمی
 توں لطف لک اوہ سچ کر جاتا اپنا آپ گویا
 عاقل کون جو سہ تائیں وہ چہ خیال لیا
 جتوں وہم دھڑک رخ اتوں وگے طبیعت ساری
 توں اس ہوئی ہن نقشوں رو بھلا دل بھرا
 خارج وہم وجود نہ سدا بھاویں لہجہ جو پھیرے
 جھوٹا نقش دانغے دہرا کاہوں کوہ بنایا
 جاں لاک عقل نہ کری دلالت تینوں کچھ نہ جاچکے
 کھاو پیو جھوٹو توئی کیوں کیا چکڑا
 میں ہی خلیج جھوٹی جھوٹ پے کذا باں
 کاہر عقل تیری لاچکر ہے شمس چھپایا
 عکس صفات حسن تک جسی خود اوہ سکد ناہیں
 عقل وہم جے اڈن اہر دل نہ ماندی پر سٹے
 ایتے کافی چیاں مزاراں سپاں میں پتے
 ہنہ نہ ہو نیچے جس مطلب توں جہ عاقل ہٹ جاو
 کوں ہٹاں کچھ چارہ ناہیں تیں تیں سر
 من پر چادر پکھیل سیانے وہم نوں آکھ جاو

اوہ کہندی توں پے دہی فہم سخن میں نہیں
وہم تیر اک مشت لکھانڈے ایہ عشق بسنتہ
اتر نصیحت کردی نہیں جان گئی سودانی
بلدیاں کچھ برہنہ لٹاں پناہ بچا یا
جنوں کو اے نوں دان پھر کسے غم نہیں
دیکھ دکھانڈا دوزخ بلد ادور گئی اٹھ دانی
سُن طہیوس پناہ چہ حیرت نیر چھٹے دکھ داناں
نظر علاج نہ آئے کوئی کون کرے ایہ چارہ
دن راتیں چہ روں گزے نیند کتے نہ آئے
لے ہن جھوڑا دکھ بھریا لاٹ برہندی لٹی

ساڑ نہیں ست دہم تیری فحش ساڑ گھٹاں وچہ نہیں
ہن کیوں بھل غزستاں کیاں سفیاں منتر خیرتہ
سر نیویں ہٹ گئی کچھالماں پھیر نہ کس کافی
بس لکیاں وہ نس نسکے جلے وچ دکھ پایا
پایاں چھوڑی خصم نہ چھوڑن جہ زلیخا نہیں
با طہوسے حال سنا یا غم دی چہری وگائی
جہ ہر عشق سچا دکھ دینی ہوسی زخم پراناں
ہی زلیخا وچہ غمانڈے دن حال آوارہ
لاٹ بلی غم سینے وچوں ہوش بکھی غش کھائی
آہی خواب عذاباں الیاں دکھانڈی جمی

در بیان گذرانیدن زلیخا سالے را در گریو زاری و فراق و بی ساداری

روز پنجاہ ہزار ورہے دارات ایسا ہے باقی
سال اجیہا روزاں الاسر پر کو کاں کردا -
رتورت رہن غم واسے پھر دیاں جاہنہ پہاڑ
ناگ برہوں نگ کیا جگر نوں تاج پاسن راتی
ایہا دہر چھوڑاے بندن توڑ اخلال اعلاقی

ویاک جام صبر دا بھریا کھول گھٹی میں باقی
دیکھ غمانڈا وقت دورا ڈا جگر تلے دل وڑنا
رنگ برنگیں سدیاں دتن غم دواں داناں ال
دہر سی ستلون ہو ہو وچہ تریاق عراقی -
جان حقیق برہوں جھڑ گئے سر ہوسی عراقی

ایسا کہان مسادہ زلیخا

چڑھیا چیت چٹاں لبر بینوں نظر نہ لے
میں تیری ہو رہیاں بندی کیوں نقل نظر نہ لے
تاہنگ تیری میں کتے بیٹے جہاں گھٹاں گھٹاں
میں جس شے نوں میں کر کیا وچہ شیر وچا رہا

میں وہ ہر دم اوناوس دانہ وچہ چشم سافے
رہیوں وچہ پیرے کس تھیں میں چھپا رہا
ال البتہ کتے لگیوں میریاں سنی پوکاراں
توں کہندی دوسرندی دوسرے سناں

گھل میاں گھل پیاں گھل پیاں جھلیاں دیہاں
 دل میرے خم زلف تیرے پائے بیچ ہزاراں
 گل گل کے سر بلبل روندی مالی دی گھلزار
 جھٹھ ہوائیں سینہ ساڑن انگ جھوڑیوں راں
 لے محبوب محبت تیری کینڈک آفت بھاری
 دل میرے یوچ تو ہیں آباہ بہ گھتیں جھاتیں
 ہاڑھینے سر پر گندے دھپ و چھوٹے والی
 شمس و پیکر یوچ سینے جیوں اج چکاں لے
 توں سننے دیوچ روندی پندی چھوڑ گیوں کبر
 ساون چڑھے بدل سر آون ندیاں نیر اچالے
 آب سروں میرے پٹیاں راں چند پلک یا گھڑیاں
 کابیاں گھٹاں سواہیاں مرتے آہن خوش کھار
 بھادوں بھاہ میرے دکھ بہا کرتے داغ بخار
 روون داوتارا میرے ساون جھڑیاں
 حال میری مشکل بھاری کیمہ کدی اکواری
 اسوج آس و راوی مینوں وندیاں جگ وٹانے
 دن روناں میں راتیں جھوڑاں تانے کراں بٹیاں
 جے ہے عشق تیرا جھلیاں کی مل بہشت نہ کافی
 کنگ کنگ برہونے دھانے مینوں لٹ سٹانے
 ویکھ لو اہل بن طالع اپنے مڑ کدے پیارا
 کہ جیہ اوکھ لے ہوئے مڑ بھیاں چہ دوری

سنبل شاخان نال سواہی توڑ زلف دیاں تاراں
 میں بیچ بھسی بھسی نایار نہ لینیاں ساراں
 تے میں بھدی ڈالی ڈالی مالی لے چمکاسے
 کون اداجس میں غم گھتی کس تھیں بھچاں ساراں
 صبر لٹے ہوش لٹا لے جان کھڑی کڑو ساراں
 ساعت بھر مہظاہر و کیمیں مین میرے بہ گھاتیں
 سوچ غم لے ہڈیاں مغزوں کو دکھایاں غالی
 اینویں نظم تیرا ج میرے سینے لے وچکاں
 جے اکواریں مڑواریاں جان قدم وچ میرے
 مین میرے پنجہ لبریں ڈبڈبے بھر فراق وچالے
 میں متاڑ کشتی باجھوں میں ڈوبو وچ وڑیاں
 یار لے میں بنے لکدی لے پاک وچ تاسے
 روئی زمین اتحفہ گلیا میری گریہ زاروں
 مل یارا میں تیری باجھوں تختیاں پیاں بڑیاں
 خوش اقبال اداجس تیری جان قدم پر داری
 سوہنے وایاں کھیں اوہ کوہندیاں وروہنگاں
 دن ماتم میں رات قضیے ایہ دوزخ سر جاپے
 جے ہے برانہ دوزخ حاجت کافی اج جدائی
 اودہ لبرے مین تر کھے وگ دل کاری لے
 کر گھال چل جانان دم وچ ایہ اس داوتارا
 سینہ پر سے جگر شراب تن من ہوا چوری

گھر ناہ عمل دے پلے تیریاں واہ رمنائیں
 رنخوں نقاب تار کرم بختیں سُننے رُپ کھائیں
 میر تیری تخی کس بختیں نہیں کس بختیں بختیں پردہ
 پوہ مہینہ ٹھنڈا چڑھیا جگر دھیرا سیرا سیرا
 گھر سیرتوں پیر نہ پاویں کچھ کھانیاں آہیں
 دید تو میں دیکھ تیرا مینوں میں تیری تخیں سیرا
 ناگہ کھائی ولدی آتش جان گئی ہو میرے
 کر گھباہ توں مڑنے ملیا تے ایہ درد نہ مکے
 جے اکوار میں میں چچھاں بعد سلام دعا یاں
 چھگن ناہ فراق توں وندی پئی اکھیں چہ رہے
 ہُن ایہ اکھیاں سو یاں ناہیں نیند گیوں نے نالے
 دلہ خون اکھیں بختیں ہندا غم دیاں گن گٹاراں
 ایسے حال زلیخا تائیں سارا سال نہ لایا
 جہر یا برس دے غم بھارا طاقت رہی نہ بھوڑا
 اکو سال زلیخا تائیں غم دے سوز و بالوں
 گذریا سال کا ہرے غم دا ہُن دھیر دھیری
 ہو صابر تے شا کر ثابت سر پر سب غم چایا
 نت کراں فریاد اں میں اُس دے دربارے
 قوس بانوں تیر دناہیں دُن چہ کھ لکھ لکھ لکھ لکھ

مدت جلی جلی میں میں دیں ہن تے آں جائیں
 کیتوں گھیر گھڑی بھر پھلی نیند اکھیں چہ آپس
 پاس ہوندوں ایہ درد نیندوں درد اوادردا
 لمی رات فراقاں والی یار نہ مڑ گھر وڑیا
 ایہ آخر دکھ لائے توہیں ہُن کیوں شہین چچھاہیں
 توہیں دلت توہیں ملک توہیں آپ لو سیرا
 جیون کس علاج دکھنا تیتوں توں مومن دھیر
 کاٹھ ہو یا تین ہُن سک میرا ظالم مین نہ سکے
 توں ایہ مین میر چہ کتھوں نیاں ٹور و گایاں
 واہ و عشق تیرینے مینوں کھ دے سکھ کھوے
 آج کچا وہ شعلہ نوری کھلیاں نینداں والے
 چہ کھلیاں تیریاں وندی گئے مہینے باراں
 نہ اوہ کھلیاں نینداں غالب اوہ یارو سیا
 اکھیں پکے ہُن چہ لانی بدن گیا ہو کھوڑا
 دوزخ دلوچہ کٹن نالوں بڑا ہزاراں سالوں
 وگے کلام دلوں دھرنی طالع فال و چار نی
 ہُن طاقت نے حالت بدلی سڑیل حال پایا
 تا اوہ یارے چہ سُننے دیکھ لو اں دیدے
 تاک تیر نشانے لگا کوک سنی در گاہے

دیدن زلیخا بار دوم جمال یوسفی را در خواب و از خود رفتن دور دیوانگی
 افتاد ان و پدر زنجیر در پایش کردہ و حجرہ انداختن

پیامو وزن بچو دھوکے غفلت بھرے حجاب میں
 لوک تھے تے ہو رکھیر و جنگل باش بلائیں
 اک زلیخا کلی جاگے زانوں تے سر دھریا
 نیر و گامے صبر رٹا مے اپنا آپ کھپا مے
 ولور دا ادھ کی شے ہوسی میں جس مار گزاری
 کہہ رہ گیاں اوہ وڈیاں میرے ناز نہوے
 ایہا آہیں میری قبروں کن قیامت تائیں
 دم کافی میں دروٹی دا اس دنیا وچہ واسا
 جے دوبار نہ ظاہر دسیں توں نظر نہ آویں
 جسدن اوچہ خولے دیوں مینوں نیند آئی
 میں اتاں وچہ کلی یہ بے بیش دہرے غم تیرے
 طالع کولوں میں اج اتیں نکال نیند اوہاری
 کہی کیتی میں نال ہلے بستر خار کھلاے
 پہنچ کدہیں دیکھہ پیارے وچہ شانے گامے
 ولوں تیریاں درواں مینوں چا آتش وچہ پایا
 مارگیوں کر چارگیوں توں ٹکڑے سیر دلے
 جیتوں ملیں ملن گھاہ سارے ہو ر علاج نہ کافی
 ایہا اس دی گریہ زاری غم ایہا فریادوں
 روندی روندی اکھیں اتے جھنپیاں جھلپیاں
 تے اوہ جیہہ کھانے آئی باں ملن تھیں ہٹیاں
 اوہ آماں دی مدجولی ساکن کر دکھلائی

خیر النوم پوکار یا سفے چٹاں دی محسوس
 چھپیاں دی کچہ خبر نہ مینوں کیا کرن دیاں
 سرخالی دانا یوں محسوس درواں تھیں بھریا
 تے وچہ درواں کھدی جابے رور کے فریادے
 واہ قسمت میں کیسے طالع ایہ کوہی یاری
 برہوں میں پر کیتے زورے دروڑاں لے گوے
 خاک میری تھیں میں پوکاراں میں جلگئی انہیں
 تے اس حال خرابی والے مت کامری نہ راسا
 سفے دیوچہ سیر کولوں کیوں مین لگیا جاویں
 جسدن اتوں چھوڑ دیا یوں مینوں سرت نہ کافی
 میں جاگاں تے طالع تھے واہ واطالع میرے
 جے اوہ جاگے تاں میں داں سیٹ اکھیں کواری
 ایہا مینوں سوئے دیوں دکھ ولوں سوچا
 کیدک زخم وچہ دل بھاسے برہوند میکاے
 بے تقصیر مٹی کر گھائل تینوں ترس نہ آیا
 ہوئے زخم پرانے ولدی تے ہن ہول نہ ملدے
 میں بلہار نہ مار فراق توں کر جادو ورجدائی
 تاں نیند راجھولا وگیا لگیاں ملن مراد
 دونوں اکھیں میٹیاں گیاں نہ تھتھانے لیاں
 نیند رنے آ زخم جگر تے بچہ ویکھایاں پٹیاں
 پیش دوزیر نہ بے لب مہر خاموشی لائی

ضم رہیاں و بان فغانوں کسرواں ٹھڈا مانی
اکھیں لمباں تے دل بکھا اثر دعائیں ہویا
تاسفنے چہ دوجی واری اوامشکل دس آئی
اوہو ناز ہنورا تازہ اوہو سر و حرا مان
اوہو کار بہا پان لفاں لیندیاں لٹک لٹک
اوہو لعل لبابت بھنیاں نہ شفق وچہ تار
اوہو طاق بھواندے دونوں مہین دب پرکار
اوہو دید و کھاندا آیا جس لائے دکھ بہار
اوہو کٹ لیجاوے والا لمبا دوجی واری
دیکھ چھٹے گھاہ خون فوارے کچھ قدم سر ہری
لے دلدار کنڈاں الیا محبوبا میں واری
جیون جو گیا جو کچھ ہو گیا سن لے درو کہانی
میں پر تیریاں وروان باجوں اک گھڑی وانی
میں وچہ فراق تیرے دکھ کئے بان غمانو پانی
روندیاں خون جگر دے دیں نین کے چھ لالی
نین میرے پہنچے جدایوں جیوں اصداف لالی
جس دن دانتوں میرے اتے غزیوں ارجلایا
جس دن دایں تینوں ڈٹھا اپنا آپ بھڈایا
جس دن دایں تینوں جاتا تاتا مہور گہایا
جس دن دایں تینوں بھیا مہر جاسٹ پایا
جس دن دانتوں میں گھر آیا میرا مہیا نہ کانی

فتح ہویا اوہ کوٹ مقاصد چشم سکائے پانی
چشم سستی تے طالع جاگے خوشی جی غم مویا
اوہو مرزاں اوہو غم نے ذرہ فرق نہ کانی
اوہو شہد کرشمیوں سدا تری بھنی باداں
اوہو نورندی وکروں ٹھٹھا چھڈن رخسارے
نورانی پیشانی اوہو بجلی دے لشکارے
اوہو صاف برہوندا سیلا ابرو وچہ کار
اوہو یار چہد وچہ درداں وروقت گزاریے
اوہو جدیاں وچہ قضیاں کیتی گریہ زاری
رور و پکڑ قدم دیاں تلبیاں عجز ہزاراں کردی
تیرے ناز کرشیاں تے میں قرباں بیچاری
جے نہ مری میں مر جانی توں ست خام بچپانی
نصب عشق حرام میرے پرتے میں جنیاں کھانی
جس دن دانتوں پٹ سدا یوں میں سرت مہالی
نال تیرے غم برہوں دے دل بھریا ہتھ غالی
وچہ فراق تیرے میری جان کھانے گالی
میںوں صبر آرام تسلی خواہے نظر نہ آیا
جس دن دایں تینوں پایا خود نوں وٹھو گیا
جس دن دایں تینوں میناں دل تھیں غیر اڈایا
جس دن دایں تینوں پوچیا پوجا واول آیا
جس دن دانتوں میںوں اُٹھا دواں کٹ پانی

جس دن و انزل لایو لایا میری جان جلدائی
 جس دن دی توں میرا تے واپسی تیر کٹاری
 جس دن چہ سفنے دے میں گھت گھوں چپکارا
 میں چہ در و تیر پیر مہتیں ہو رہ نہ در و چھپاتا
 دیکھہ میر دکھ عاجز مائی جھنے تھیں کچھپائی
 در و میر پدیاں اراں پیاں پس خراگیاں
 سر میر تے سختیاں آیاں و ندیاں آیاں مایاں
 لکھ پناہ میں کون بچا رہی و چکس شہاے
 تڑن تڑن میں مہر دی سپیاں مہر نوں پر پائے
 جڑہ سکی رس ہندیاں شاخاں اہیر ہونڈ کاے
 و چھڑ گھوں جد و کا میں تھیں ججات دکھا نوچہ خوا
 اپو تیریاں رداں والے میں دل ہے سیاپے
 نہ میں ہوئی نہ میں زندگی پکڑ وچے لٹکانی
 تیں پر قسم اے دی ایہا جس داہیں توں بندہ
 تہہ سو گند اے دی جس نے ابر و طاق نولے
 تینوں سو نہ اُس ہر جہاں بے عیبا سلطانا
 دس جواناں نازیں بھریار مزاں کا استاد
 تیر اندازانیز ابا زاشو خاتہ نہ صبا دا
 سچ کلام صبا حوں صادق صاف گھر دی بو
 صدقوں بھر کذب تھیں خالی در و گوا و نوالی
 و سبب زینے یا آسمانے چند ہوویں یا تارا۔

جس دن ان توں تھیں چھپا میں دل کچھپائی
 خون جگر آب ویدار سپا اکھیں تھیں جاری
 لٹ دن و اطوفان اکھیں تھیں کھل بیا سو یا
 مرن چٹا کر لکھ لکھ واری اس جیوں تھیں جاتا
 جس دن انے شیر چنگیا یا دیکھہ رہی سودائی
 شوہیاں پیراں تھیں لٹ دیاں دیاں سیراں
 مین تیر و گن و ہر گوا یاں میراں ب رو دیاں
 و چہ محراباں تیریاں و ماں نو دیاں کٹاں چاکر
 مین سیر در ووں اے نہ سکے جڑہ ارسے
 تن من ہو یا جل نکلیاے مین و گن و کھیا رک
 آہ بلایاں غم دی تابے شکے رہا یاں اے
 سچ تیر پیراں ہو توں ماتم حال و جھلے
 سال پچھے مین کرم کما یوئی آن غائی
 جس نے گھر نہ بچیر بنایا کنڈل انھاں سندا
 و چہ محراباں تیریاں و ماں اہکے بچکا کائے
 جس لہایاں و غن و دیک تیریاں بھلاں کاناں
 توری صورت سیرت و ایاز عتاس و آزاداوا
 شاہنشاہا بے پروا خوش قامت شمشاد
 روشن و شیریں شہدائے شہواناک گز بوں
 کون کوئی توں کیڑے کوں دی میں میں ثانی
 یا توں سورج یا توں بجلی یا توں کبھہ نیارا

یا توں صرغہ بہوں اشعلہ با آہنڈیاں لاٹاں
 یا توں عارف تہی فے نور دے واسارا
 یا فی انفسکم دی رمزوں تیر مل کر اں اشار
 کی پیدائش کیہڑی جنسوں مکجہہ ہیشے کاٹی
 سن اُسے ایہ گریہ زاری امت ایہا فرمایا
 جیوں توں میراں داناں تدرور کریں دہانی
 جے توں عاشق میرے اُتے میں کد عشقوں خانی
 جے تیرا وجہ شوق میریہ دریں وقت ولایا
 جان نیال تیرے خود پہلے لختیں سچیاں لایاں
 جے میں تیرے لہ رخ کرو اتوں کد بینو جھکری
 یاد رکھیں تیرے باجھوٹے رنوں گل لائیں
 ایہہ امانت عشق زاسا ڈاپورا پار نبھائیں
 دہر اگاس کنہن جہ ہاروں چاہو چائیں چائیں
 جے لایاں لا توڑنے جائیں جیوں کیوں توں نبھائیں
 جے وجہ عشق وگن سر تیغاں اتوں نظر نہ پائیں
 دو دم دے دکھ جہلے اوں دوجہ غم نہ کھائیں
 میں تیرا توں میری ہو کے تن من خاک نہ لائیں
 ججیں چھوڑ جھکین دل غیراں میں ملان کدہیں
 اک دم دور نہیں میں تیخیں توں بھی دور نہ جائیں
 ہاں میں جھیک نہیں گل جھوٹی متاں یقین ڈولا میں
 تے میں غمناں کد نہ لایاں توں بھی لاریں ناہیں

یا توں داغ غماں مارو شن یا فرشتیاں اٹاں
 یا توں کوکب دُری کاٹی نور و نور سپارا
 یاہیں حالت منتظرہ دے دلدادہ وانگیاں را
 کدھر آویں پھیریاں پاویں مطلب تہہ کیاٹی
 میں ہاں خاکی آدم زادہ شوق تیرا تات آیا
 اونویں میں بھی شوق تیریدی سر پرافت چائی
 ایہا دام میرے گل کو بھی تیریاں لفاں والی
 آخر میں چہ شوق تیریدے ہاں چہ درو سوا یا
 میراں لایاں تیرے لایاں توں لایاں میں لایاں
 جے میں حال تیرا نہ بچھا اتوں دریں مر مکی
 عشقوں ہرگز نہ ملج جائیں ثابت قدم ٹکائیں
 سٹ وچکار نہ لاریں قولوں جاویں متاں آرائیں
 میں اُستہیں نہ موڑنے جائیں دُری چھوڑنے جائیں
 تے عشقے نوں لیکن لائیں داغ لگے تہہ تاہیں
 اوکھیاں کھائیاں شکل پیٹری دیکھ نہ شائیں
 بدخواہاں دیکھنیاں لوں دل فکر لیا نہیں
 تے غیراں ل جھات نہ پائیں غیروں جان چھوڑاں
 تے جاں تینوں میں نہ ملیا تیرا واس بلا نہیں
 ہاں میں لائیں تیرے تیرے پوریاں کیں وفا نہیں
 خواب خیال نہیں ایہ گلاں مست کرو ہم اڑائیں
 جے توں لاریں خاک کھلا ریں خود اپنے وجہ راہیں

باجھ میر کوئی لہجیں نہیں لہجہ پواں کا تینوں
 رکھ چھپان ساڈی صورت بھ نقشہ وجہ دل سے
 ایچہ گل آکھ گیا اوہ اونویں صورت کتے چھپائی
 تے ایہ نگاں نازک معنے ہو ہو کے تلواراں
 صبح ہوندی نوں بچو داٹھی اکھیں چمکایاں
 بی طاقت ہوئے غمے چھٹے کڑے لیراں لایاں
 وال سروں گھٹ پنجہ کھو ہے خاک لڑتے روک
 سوا فسوس نصیب باخ ابوں کاسنوں منب جگائی
 بھلا ہوندا میں اٹھدی ناہا کہی قیامت تائیں
 ویلا اکھیں کھٹن والا ہوندا ناہ نصیب
 جے ایہ ویلا ہوون مارا داغ اجیہا لگے
 کیوں میں نین بھنورں اسد دی دیکھتے ہوئی بیر
 کرتھاؤں نتھاویں مینوں نینہ مٹھی وجہ رچھے
 برہوں زہر گئی وجہ تن میں تے تہن کچھ نہ تھے
 پہلی واری دھیر بھاری کر لا چار گیا سو
 مار گیا پر پار نہ کیتی چھوڑ گیا لٹکائی
 خیر نہیں تہن ہاں میں ندی تے یاں موٹی موٹی
 راتیں یار پراناں ملیاں زیاں گلاں والا
 سلی نوں وہ سل گیا کر گل کیا کچھہ کائی
 ایہ گل آکھ چٹری عشق کھا کے بانڈیاں بیکھٹھائی
 دوڑ گھروں اوہ باہر چلی دروازے دل آئی

میں بھی یاد رکھاں گاتینوں یاد رکھیں قن منوں
 یاریاں اے سخت کوشاں یار نہ سوکھے ملدے
 رہی زلیخا خوابے اندر بخود مسرت نکائی
 وگ گیاں چہ دل دی ڈونگیان کھنم ہزاراں
 سُننے والیاں نازک گلاں یاد دے وجہ آیاں
 زیور توڑے تے چھریاں چھریاں توت وگایاں
 اکھیں میٹ پسار باہاں جے کتے دلبر ہوو
 آپستی تے میریاں نینہ ان یاروں گوت جدائی
 ناں اوہ یار نہ چھلکے جاندا مینوں چھوڑ کدہاں
 میں بیمار تے مہموں پاو چھڑ دی نہ طیبے
 تاجا گن بھیں آگوں مردی مردی مرنوں آگے
 طالع انت جگاستی نوں آن سستے تھاں میر
 زہر پیالے درداں اے رچے میر پیل کچھے
 نبض شناس چنگیز ملیا وگ میری جس بچھے
 دوجی واری کارن کاری آیا مار گیا سو
 عشق پیارا دمار بھاحت جان گئی وجہ پائی
 وادراہن موت جیاتوں مینوں فرق نہ کوئی
 روپڑو گایا توڑا اوڈا ایا ایہ دل سداں والا
 چنگا بولیا پورا نزلیا فرق نہ رکھیا رانی
 اکھیں کھول ڈٹھا اٹھنسی برہوں عقل گوانی
 یار گیاں لہجہ لیا واں یہ دل اس لٹکائی

عقلوں میں پستی سے کواٹے ڈالیاں چلیاں
 ٹھیکر کنیزاں پیش کھلوایاں کہندیاں کرکزاری
 نکل کھڑوں کدہ ہر شے جاسیں کی ہو گیا زلیخا
 دکھ کو سیا لگانینوں کی سہریرے ورتی
 راتیں جھوڑکیاں تھنہ چٹکی ایکی وکی قضاوں
 عقل کھٹے آج اوہ وانا یاں نال جہناں دتارا
 پر کچھ ناہ زلیخا تائیں ہوش دماغ ٹکانے
 روئے کدے کد میں سو بدی کدے خیالیں
 کھڑی میں تے دنگدگ پوندی تے وجہ خاک ولیندی
 اوہ چھن ایہ بولے ناہیں وہ روون ایہ ہے
 تے اندر نہ بھرموں ظالم ناگ بکروں دتے
 روہ بانڈیاں عرض کریدیاں نہ کر آہ زلیخا
 جانے پاڑ کریدی بڑے منہ نہ کچھ لافے
 پکڑ کنیزاں موڑ پھاوون تے اوہ موڑ نہ سکے
 دال دیوچہ لاٹاں بالن قول سخن تے پکے
 ان ایہ صبر قراروں ٹنگی منزل چار اکیرے
 اکھین شہنشاہی چہ حیرت غم کی گھٹن گھیرے
 داغ نہ ہو نہ روشن ہو یا کھلی چاک چو پھیرے
 ہنس چہ دلہ کی نظر اں کر کر آپ نیاؤں نہیرے
 واکٹک سید نے وہ اوہ نہ جو چاہڑی عشق خمار
 مانوسے دہی حال سندیر باہر نواں ٹھنڈی

ناجا تا جو سنے ملیا کڑوں لے وچہ گلیاں
 راتورات لگی کی تینوں گچی عشق کٹاری
 چیر لباس تے کیوں یور کی سر پیاز لیخا
 ظالم روک لگا کی تینوں کیوں روڈ گیس دہرتی
 کس آفت نے ماریوں راتیں گنریوں ننگ جواں
 کیوں آج نسیر چھوڑ کھڑا نون کیوں حال وارا
 خدمتگاراں کران پکاراں وہ کچھ سنے نہ جانے
 جانے چیرے سر نون کھوڑ خاک کھٹے چاواں
 بانڈیاں حال پوچھنیاں اسداتے ایہ تھہ بلیندی
 اوہ ٹھیرن ایہ اکھا اکھا دوڑ دوڑاں زاراں تے
 دکھ سکھ دی پڑاہ نہ انہاں عشق جہان دل و
 پراس کہنے سننے ولوں بے پرواہ زلیخا
 پھرن پلو اوہ پاڑ پھڑاے باہر نشی جاوے
 تے غیراں بھیراں اکھیر وھکے لبر نون دل تگے
 مست الست پریم نشے بھیراں ہر پو آگ پھکے
 عقل قیاس حواس رہو کٹل تل تے کتے بیرے
 شوق طلبدی لاٹ دیوچہ بلدی شمع اندھیرے
 جاں ہو دور گئے اندھیرے کھلے راز و دھیرے
 جس لبر نون باہر بھدی اوہ شاہر گھٹیں نہیرے
 خبر بھری ایہ وجہ قبائل درواں بھری کٹاری
 سن وچہ غماں کئی جھپک غوطے چشم شکر کول

بھی ٹیوس سنی گل ساری رویا زار زاری
 دیوانی ہو گئی زلیخا خبر نہیں کی ہو یا -
 روگی روگ ڈٹھے بن بیدار کیتیاں بہت دوائیں
 شیخ رئیس جنہاں دیاں عقلان سر نیویں کر گیاں
 قرشی جیسے مہجڑ سرایہ کی کر سکدے کاری
 لے افسوس گواہ کارن وگ پڑنا نہ لدا -
 جاں وہ کامل وید نہ لیا چچی ہڈیں بیماری
 آخر عقلند اں فرما قید رکھو زنجیروں -
 تے اوہ حال کسے نہ معلوم راتیں دی پیمانا
 ٹیمو سے زنجیر سوہنری جوڑیاں تیاں والا -
 تے چا حجرے وچہ سٹائی ہو نہ عقلان چلیاں
 رات دن وچہ غم دے حجر عقل قیاسوں خالی
 دانی ویکہہ بھر دم ٹھنڈی یا جنہوں بیماری
 تے اوہ کچہ نہ کہے زبانوں سنوں خبر نہ کافی
 ایسا حال رہیا دن کاٹی سفینوں سی خماری
 تے دانی دل کریں چاریں راز کیا فی بھارا
 اوہویار کتے وچہ سنے وگ پا گیا اجارا
 رات کتے اس دے روٹی نوں نیند گھڑی پھرائی
 جہاں زلیخا مدت پچھے ہوش فرا کچہ پائی
 ویکہہ رنی اوہ آہیں بھر کر وندی بیدار ہوئی
 رو رو کے اوہ کری پکاراں تے رات سیا پے

داناواں نوں درو سنایا کروا ہد کچہہ کاری
 لے بابت دیکھیں دل بھریا من لہو بھر رو یا
 اثر غداں ہو یا پر ظاہر و دہیاں درو بلا من
 وچہ قانون علاج نہ پایا اس درو وٹے رگیاں
 علم ذخیرہ پاس جنہاں وہ درو وٹے زاری
 یوسفی طب کفایت کردی وید ایہی جے ملدا -
 جس عقلیں شرم ہے پیسو چے کراں کیا کچہہ کاری
 ایہ کوشاںے برہوں ولے کدھڑی تدبیریں
 ایہ دیوانی کر کر سٹی جس نے مارن شانہ
 دخترے اوہ پیریں پایا چند دوائے ہلا
 ست ایہ کرے خوارا سانوں سپہستان وچہ گلیاں
 باہجہ حواس ہی متوالی بہتیاں دروان الی
 آدوہاے پھیریاں پائے حال پچھو سواری
 تے اس ہون ہون کس وافر ق نہ بایے پائی
 پہلی واری صبروں ای ہوش ٹپی ہن ساری
 شاید گلے کا رے اُتے ہو ہو یا کچہہ کارا -
 تے اس زخم پرانے اتے مار یا ہو رو گارٹا
 اوہو وہی شکل دماغوں اڈھ وچہ جان سمائی
 زریں ناک ٹھا وچہ پیراں کیتی قید سٹائی
 ایسے حال اتے بیچاری من لہو بھر روئی -
 چانن تھیں اندر نہ جانے دن تھیں رات نہ جا پے

آج کتھے توں جسدی آتش میری جان جلائی
 وچ اڈیکاں تیریاں ہر دم میں کردی تیری
 جان لیوں تیں دکھاں اُتے چاک مرگ دھانی
 وارونگیا درو لیا یوں چنگا جسم کما یا
 وچہ اندھیرے دیوا چاہیا قید خانے وچہ گھنٹی
 دل میری وچہ غم دا کنڈا جہان کڈھا ون آئی
 طلب شراب دلا سے آیاں دتو زہر پیالہ
 وال ترما چٹم میری بھیس نیر یوں کٹھن سدایوں
 بینہ منگیا اندھیری گھٹی دا وٹھنڈی بھیس لیاں
 نیند منگی تے مرگ لیا ندی آہوں عرق دستوں
 میں اکھیں وچہ سہرہ منگیا توں بھر خار اڑائے
 زریں طوق گلے وچہ چاہیا توں چاٹکل پائے
 رونے دی بیماری اُتے میں درمان پچھائے
 ہاں میں وز خوشی دا منگیا شب فرقت غم لائے
 میں ترانی شربت منگیا خون جام پلائے
 جہاں میں ٹھنڈا اکھیر دی سنگی تا توں نین طلبائے
 میں چاہیا درو فراتوں جان میری جھٹ جائے
 میں چاہیا دیدار تیرے بھیس اڈوں میرے دکھ وائے
 میں جاتا غم برہوں نکدا بچھے زہد کمائے
 میں چاہیا وچہ درد تیرے نہ بھیس مراں کوٹھائیں
 میں چاہیا غم عشق تیریدار و تہر گھٹناں درائیں

تے ادا جسدیاں بچیاں لاس زنجیراں ونجی پائی
 جیتوں کدے ملیں میں داری ہر میری بیماری
 پانی منگدی تیں رانی توں بھر چھوڑ دوائی
 میں بیدل سواری منگی چاسرا دکھ چکا یا
 سی اہرنت دعائیں منگدی میرے سین کو پتی
 نین سوئی کھت اڈھن لگی پچہ بوڑ گوانی
 ڈنگ ہموڑیوں منتربا چاہیا نانگ لڑا یو کالا
 درو علاج میرید چاہیا توں مسرام لیا یوں
 ماسے دیوچہ آسے وسک نین لہو بھر ویاں
 خورش منگی تے زہر کھلائی سایوں طلب تنور
 پیرنگے میں نوزہ منگیا توں بھر پیر وڈائے
 میں پازیبصل دی سنگی توں زنجیر پونے
 دھندیاں غنیاں دیوچہ ندیاں توں طوفان چڑھائے
 رات وصال منگی میں درو دکھاندی دن آئے
 منگیا صبر لٹی بے عبری سکھ سکے دکھ پائے
 میں آرام سلی سنگی توں سب بندھ لائے
 توں فرقت دے دروازے پکے عہد پکائے
 توں دم بھر ہو کھڑا مقابل نین و نون فائے
 توں کچہ راز بڑے خزانے زہد دبا دریاں
 توں کہہ گیون ملیں عشقوں شہت قدم کائیں
 توں کہہ گیوں امانت کر کے پورا پار بھجائیں

میں چاہیہا یہ ہمہ رہ ہوندا توڑا ڈواں وائیں
 میں چاہیہا اس دلہن آکھاں دلوں سہ آئیں
 میں چاہیہا میں تینوں کھانہ ختم فران گوائیں
 میں چاہیہا کھٹ ساں سپاں دھچکھلاں نرم ہوائیں
 میں چاہیہا بے قیدراں تے وٹاں بلند سر آئیں
 میں چاہیہا اس روگ آئے کو وید بھیاں کت بائیں
 میں چاہیہا مل کہاں تے نون مینوں صبر ملائیں
 میں چاہیہا نہ ملاں کسے نفع رڈساں پڑ آئیں
 زخم دوا اچھی لائیو ہونا صورتوں رسیا۔
 اک ول پنا کھلا دن لگی پہنچ گیاں سو گندھیں
 بے مقصد میں مقصد منگدی جان لوں متھ دھوئے
 بھلا ہوندا میں مندی ناہا مائونہ مول جنیندی
 جے نہ زہر و تاکیوں آخر نہ گل کھٹ لنگھائی
 ظالم دانی نے میں تائیں کاہنوں شیر جنگھا با۔
 اج دوا کر گیاں مینوں بہت پیاریاں سیال
 اج میری فرزند می لوں مانو کرے بیزاری
 کل سکاوت والے میرے نام بیاں شرمندے
 اج گمان دہراں میں کس تھانوں نہ رہیا کافی
 کر پیمان گیاں نون کوئی کتھوں بھہ بیاوے
 تے وجہ قید پئی دڑیں کہہڑا خبر پوچا پے
 میں مگر کئی تھانے بھانے زود میر یوسو

توں کہہ گیوں نہیں توں جانیں متاں ازائیں
 توں کہہ گیوں نہیں کہ بھارا ڈردی چھوٹ جائیں
 توں کہہ گیوں نہیں جے زخموں داغ لگے تہ تائیں
 توں کہہ گیوں وگن سر تیاں نول نظر نہ پائیں
 توں کہہ گیوں جو میری ہو کے تن من خاک ملائیں
 توں کہہ گیوں نہیں غمیراں غمیراں جان چھوڑ جائیں
 توں کہہ گیوں میں جے غمیراں میں ملاں کدائیں
 توں کہہ گیوں جے میں ملیا تیرا داس بلائیں
 پیر پیری میں غدی جانی پر پھٹکے گل بھسیا
 وگدا پانی روکن لگی چیل کیاں چڑھ کنڈھیں
 شاید میں میری دکھ بھٹے اچے نہیں رج روئے
 تے جے جی جنیدیاں کھانے زہر طعام پویندی
 جے گل کھٹ نہ مارا مینوں کیوں ندی رڑائی
 میرا دفتر ہستی اتوں کیوں نہ نام گوا یا۔
 بانڈیاں تے سب خدنگاراں سب جبری سٹ گیاں
 بد ہوندا میری کولوں پو میری سہ خواری
 دیکھن زخم اکھیں سب بیٹن ترس نہیں اج کھانڈے
 مایوئے خود دھی رٹھ جانی قید بندی وجہ پائی
 جس دی باہر پناہ نہ کوئی سنون کون ملاوے
 سکے قول نہ ورد سٹاؤن مینوں صبر نہ آوے
 بھلا ہوا میں قیدی ہوئی تھیں سبھی چھٹ گئیو

قیدی دھی والیے مانے کر لے وین جو کرنے
 باپ تتی دیا بے پروا ہیں دکھ بھری نکمٹی۔
 اے وچہ خواب لوٹیندیا رات براتی آویں
 بے پرواہ نظر دی رمزوں سینوں ل لیاویں
 جاں ہفتاد ہزار جابوں رخ پر گھنڈ چڑھاویں
 چا پر وہ جو جھات وگاویں پتھروں لگ لادیں
 اٹھ صبا بھاس لبردا کہ دھری تھا نوٹکانا
 قول سچے تو جھوٹا ناہیں پر میں جھلنگ سکدی
 دل لے کیوں مہر کیا یو بار بچوں وچہ فرقے
 برہون بال غماندالانوں لگ لگا پوختانے
 جلاں چپے جے باہر جاواں تا توں مارگوادیں
 تیرا تیر گیا بہ کاری سینے وچہ چکارے
 اچ طیب تیں بن کافی میریاں درواں والا۔
 اول والے زخم اتے توں اوہو سر ہم لائی
 نام تیرا میں بچہ نہ سکی تاں میں رو کریندی
 تہا تو تیرا پتے نشانی بچہ نہ لے زبانوں
 توں خوشیاں وچہ بیٹھا ہوسیں چھوڑینوں چھوڑ
 زندیاں لوجہ واسا میرا مردیاں وچہ شماروں
 واہ وادردا نہ اندا جنہاں جی عشق کٹاری
 حال زلیخا دم دم دوناں روندی جائے
 درو بھرے دونیں اہری کھیلے و ہندرت سو

دھی تیری چٹھ ناز ہولے انت جھڑی سر پرے
 ویری ننگا سوس تیریدی کیوں تیری گھر جمی۔
 وقت نزول تیرا شب بچلی جاں جلوہ فراویں
 جاں توں پکی پارنی لادیں گ بدی وچہ پاویں
 نا بچی دل لے لادیں خودیاں جھار جھادیں
 تے ہر برگوں لٹ چھڑاویں لکھ لکھ طور جلاویں
 جس اندر میرے پر کردا ولول زور دھگاناں
 قہر و چھوڑی سخت ستا یا راں اماں ل نکدی
 نین میرے دو تیری زخموں ہن ہو وچہ غرقے
 میں وچے توں باہر بیٹھوں ہر وچہ تیر کمانے
 اوہا قول تیرا سوا میں کیوں توں حم نہ کھاویں
 کافی تو انا پٹ نہ سکے زور کرن جو ساسے
 گھول پلا یوسفنے اندر میںوں نہ ہر پالا
 جس تھیں ہوش جاتی والی رہی امید نہ کافی
 غم دواں دی اکھیں خوں ناطوفان چڑھیندی
 تا میں جاطواف کریندی سچے صدق ایمانوں
 میں کھالے سینے اندر رکن گھاہ المے
 اچ بیزار پرایاں سکیاں میری گریزاں
 جنہاں لالوچہ درونہ ہون مران بھال لکھاری
 زخم پے زنجیروں پیریں لوجہ زخم سولے
 تے اوہ دریں تہی رونی پے اکھیں وچہ ٹوٹے

جاں پیراں لیکھے روئے تپے مین نرے
 نیندر کھا قسم سواری اس تہیں نصبت ہوئی
 کسے طعام پے نول اگے نہ نہ لاوے سوئی
 عہد چاکر دھتھیں مویاں واکھیاں اقراری
 رسیاں زخماں انگ ہمیشہ رات رات جاری
 غم درواں نے قسماں چایاں زخم نہ ملے کدہیں
 تے اوہ زخم اچھے وگن کد نہ ملن دوائیں
 گرم آہاں نے سینے اندر بہہ سوگند اچایاں
 کیتے قول قرار جگر نے نال و فائیں پالے
 کریمان دماغ کیا سوائیوں ہے کو سالا
 ایسا حال زلیخا سند تے اینویں ورتارا۔
 مشکل واٹ دورا واپینڈا نہ رہی ہر راہی
 بال ایانی برہیوں ظالم بھلا بھار چوایا
 جاں یہ زخم پڑا نہ ہوا لگیاں ملن دوائیں
 عشقا چل صبر گھر نیڑے منزل اچے دوراوی

تے سینے وچ پل بھی زخمی تے جگر انوچہ پاسے
 صبر قرائسی تائیں مہوں ملی نہ ہوئی
 تے خوش مزہ ہزاراں شربت قدر رکھا کوئی
 آپ سکن سوگند ساہاں تو بہ لکھ لکھ واری
 کھولے راز ایسا وچہ روزانہ ک قدم گناری
 زخم تیرے نہ ملنے دیئے ایہ کم سو نیاں سائیں
 تے تدبیراں پیش نہ جاوے روز قیامت تائیں
 تن من کراں جلا سواہیں اندر سوز جڈایاں
 ہر شب مین تیرے نول خونوں بھر بھریاں پیا
 صفی نقش اکھڑیاں کھاں یاد پیا ہے والا
 نال غماں تے درواں دکھاں سال گذاریاں
 زخمی پیر نہ زاد مرکب منزل لسی آہی
 سٹ نہ سکے چاؤن اوکھا اسدا مغز کھپایا۔
 دن کافی آرام کماے وگسی پیر کدھیں
 پانی چھڑک کریم والا کدم جلدی جان اساوی

دیدن زلیخا در خواب جمال یوسفی را بار سوم و پرسیدن در خواب از
 نام و نشان سے و بہوش باد آمدن او۔

ہن ساقی بس کہیں شرابوں دیہ جام گلابو
 کھواں کھیں دم کافی چھڑو بچہ ان بگے سدا
 پر وچہ ضرورائے درایوں سے پردہ داری

ملے آرام خمار عذابوں مستان طال خرابوں
 گذاریاں و حساب کتابوں یار ملے ہن ہدا
 دہر وچہ کار غماندہ خوشیاں کارن چاؤن کی

نہیں محال ہے جو دلیران ہنہ مکھ آپے
 کھاکل بہہ گئے مرجھانے سے خون فوٹے
 انت مجازوں اور حقیقت ڈھونڈیاں تھک آئے
 جے لکھ وقت وصال دورا دیاں امید دکھائے
 میں سبیاں و زمان دکھانہ آس سکھانہ نہ ہتی
 اچھل و گین غلام رسوا ہاں نہ قدم ہایاں
 عشق کھڑا و سارے تیرے آسنوں ڈھایاں
 واہ عشق توں کیا اچھلے کئے نہ خیر پواریں
 کئے بولایاویں سرے جوش خزانہ سی کافی
 کئے کئے سکھ سبیاں تائیں علم گھتیں پڑنی
 کئے کہ میں سبیاں تائیں عمران و ناں پاویں
 واہ شمشیر کئے وچے ڈوگے زخم لگاویں
 گروے گھت کشتی و دو میں بدیاں بنے لاویں
 برس پچھے اک رات زلیخا رو رو کر دی ناری
 دل پر سوم غمانے تشوں کھل پانی ہو چلیا
 پہنشی وچہ پندر چھلی خبر کھتوں آئی
 میدرواں یاں اکھیں چوں وھی کتے کچھ ہوا
 ہمارا ہی لہری غنڈت شاید جمع ہو آئی
 سعد حبیبہ پر نہایت اغت کمر اس سدا دلی
 رتہ آیت و آتش شہاں خوبے شکل یکجہائی
 لالہ شوم غمی ہو آئے نقش شامیواری

پر عاشق جاں خاک ہوئے صلوں قدر نہ چاہے
 ساقی بر نہہ ویکھہ بن سے گھاہ لمن مٹسے
 شام گنہ خطاوں و لبر عیالین گل لائے
 جے امید پڑے عاشق تڑن تڑن صرف مر جائے
 کھڑا کلیم کچاے ارنی اور نہیں سٹ جہرنی
 محبوبانے راز سوانے وچہ کلام بہایاں
 رنگ رنگی و سبیاں سبیاں حبیاں مزار یاں
 اٹ لجاویں عقل کہ میں سٹ کہ وٹے ہاویں
 کئے صبا شمال پہاڑوں او تیری وڈیاں
 اچھریاں مڑ پیر و ساویں کار تیری جہرنی
 کئے کہ میں و نہیاں تائیں کر شفقت گل لاویں
 رتوں ہندے گھاہ کہ میں سر ہم لائیاویں
 پھیر کئے ہر مور لایاویں ٹیوں رے ہر لجاویں
 جھل پیا سو غدا اچھو لا صبر قراروں ہاویں
 ہو ہو ہوش حیرتی غش ماناں دل حلیا تن بلیا
 اس دی کر میں نیند نا شاید ایہ کیا نی
 جاگدیاں لجا اکھیں اپنا آن وڑی کر زور
 دہر یا نیند نام اسے دا جان تہ چشم سمانی
 سٹ دہر ٹھٹھک جلائی و فترتیں بد فانی
 تیر غلام و پھر چاہے سدا ہرہ غماں کو آئی
 نیند رو پیوے سکھ سمانی اوہ دہرہ پیشانی

تاوچہ سُفنے تھی واری شکل اوہا وسیا بیانی
 ویکہہ زلیخا پیریں ڈگے کر کر گریہ زاری
 پہلے نام کاناں اپنا مینوں دس شستانی
 ہیں توں کون نکھے گھر تیرا جگوچ کی سداویں
 فرمایا جے تہہ زلیخا ایہا دلدا بھاناں
 ایگل آکھ کیا اوہ اونویں جھٹی جان غذاویں
 بیٹھی اٹھ زلیخا خواہوں دل توں پیاسہاں
 مرنے ہی تھتھ صحت آئی آب بھانڑ تانی
 وچ کناں شنوائی آئی ہوش دماغ صفائی
 آگے سی سو بھری دکھاں تھیں ڈکھ نہ رہیا کانی
 دل ہستے ہن مرتا نڈر شکر کیسے لکھ واری
 کے پکار کینراں تائیں سبھے حاضر آیاں
 باپ پیرنوں کہو بشارت آن زنجیر اتارے
 جاں طہوس سنی خوشخبری خوش ہو گھروں آیا
 خیر کے خیراں خوشیاں تھتے مال خزلے
 نت زلیخا خوشیاں اندر دمی پیش بہاراں
 نال عزیز مہر دھری پاپے کرسن شادی
 دن تے رات اپنا نوچہ ڈکراں خوشیاں لگڈاں
 کر کر گردو لواحوں گلاں بات مہر دی تھے
 تیل نہی تے کنڈرے وسدا مہر فیضان الہا
 ہر پانی تہیں پانی اُساوچہ صفات نرالا

شوق چھپنے ہوش ثانی جان دکھانڈوچہ پانی
 واہ واسچیاں قحان والیا عشق تیرا ہے بھاری
 پڑھو پڑھ نام تیرا دم کرساں چکے دلوں بتانی
 آکھ جواب سوال میری پھر متاں چھل جاویں
 میں ہاں آپ عزیز مہر داسیر مصر کاناں
 پہوچتی گم کئے ستارے خلق اٹھی سب خواہوں
 غمی گئی دل شادی آئی چکیا بخت ستاراں
 عقل ملی دیوانے تائیں تائبے مینائی
 صبر دے آرام بدن توں انھیں توں شستانی
 کئی خزاں ہن قسمت اُسی چک بہار یابی
 منزل غماں گئی ہو پوسی گزری دور خواہی
 کہے زلیخا راتیں خوبے ملیاں نور صفایاں
 گھل گئے اچ میر دل تے راز عقلمے سنے
 منہ مہر چم پیا کیو تو سوچے نہ خیر لہایا
 مڑاوچہ ہوش زلیخا آئی ہو تی خیر جہانے
 دن دن خوشی دے وچہ تازی تے مہر تزاراں
 عمر گزاراں لہاں ہاں ملے غنوں آزادی
 ڈاہ کرسی چسپاں بندھی مجلس دی چکاکے
 واہ واسیر مہر داسا اُسرے ناز خواہے
 نہر بہتوں نازل ہوئی جگوچہ نیل اوجالا
 آب خنک یا باد مفرح وید کین ترس سالہا

باد بہار مصر چہ دائم گلزاریں رنگینے
 نیل ندی بیاں مصری نہراں گھریں گن چہ شہراں
 مصری لوگ خند پورے دلاں چھپاں بھین خالی
 باغ زراعت سبز ہمیشہ پھلیاں گل دیاں شان
 خصلت نیک مصر دیاں کال نہاندی گن باری
 نقش انہاں دیکھتے سوئے دلو چہ زلف سوتاں
 روز جمعہ چہ نیل ندی دے آون تاریاں لاون
 ریل کے اہل ساریاں گاؤں ہنس ہنس من پرچاؤں
 بڑا تجارت گاہ مصر چہ مصر قدیمی نامی
 کیا نکاری ذات جو لاہور دن نصف دن راتیں
 تے اشرف مصر دے جیڑے انہاں صفت کیا
 واہ عزیز عزیز دلاں اجس دی عزت بہاری
 وصف عزیز قیاسوں اچی خوش استہیں جگسار
 نام عزیز مصر داجہ دم نال زبان الافرے
 ہر ہر لوں دے گل آخر ایسے طرف بیاں
 آپ کہے یاہوراں کولوں عین دی صفت اُسیدی
 ہر ورتاے نام دے دابو لے گل چتاے
 اینویں روز خوشی چہ گذرنے ات ایہ ورتارا
 میں قربان تیرے آعشق عقل بھری متوالی

باد خزاں نوس واصل نہ اتوں حکم ایہا آئینے
 دلت جان بڑا ہوتیدی یکہ مصر دیاں لہراں
 مصر سیواں سب بھین چکارت دے خوشحالی
 مصر عمارت وانگ بہشتاں اُچیاں رنگیں کاخاں
 بھریاں ناز کوریاں کڑیاں نہاں چال نیاری
 شمع طبع پر سبز دلاں چہ واہ نصیب تنہاں دے
 ملل نہاں داغ گواون خوشیوں وقت دواون
 موج دے چہ دیس انہاں ندی جاں آوری ساون
 وجہ جہاں شہرت اُسیدی اندر مہر تمامی
 اوہ بھی فخر رکھاندے وڈا اندر اُچیاں ذاتیں
 شاہ عزیز انہاں دواں اسی جیڈنہ کاٹی
 واہ عزیز مصر دواں مصر ولایت تارے
 کرن صفت وڈائی اُسیدی نال جنہاں ورتارا
 وجہ خوشی خم کھائے شوقوں وق دلیوں آفے
 نام عزیز زبانوں آکھے مزہ جگر بھر پاوے
 دن راتیں برائے ہر گز نہ بات کسیدی
 توہیں عزیز تیرے دل وقے جتہیں تیری چاکے
 کھائے پیوئے تے سکھ سوویں پنے زیور سارا
 اج اکھاڑو کیا کجہ ظاہر مصر عزیزاں والی

انتہا تھیر ہوش یا فتن زلیخا و فرستادوں ملک نواحی قاصداں را
 بخوت نگاری اوز و طمبوس و برگشتن ہمہ قاصداں مایوس و نامہ نوشتن

طیہوس بجانب شاہ قنطوس کہ عزیز مصر بود برائے عقد زلیخا قبول کردن
عزیز و روان شدن زلیخا بجانب مصر و دیدن عزیز را و بچود شدن
و تشکین باواز غیب یافتن و گذرانیدن سالها در اندوه و زاری۔

حدوں زلیخا سرت سہالی دسیں خبراں گیاں
بادشاہاں سُن قاصد کھئے مغرب طرف دیاے
اک دن قاصد کئی شہانے جمع ہوئے دربارے
جا کہیا سوا یہ خط آئے ایہ روموں یہ شاموں
سُن دی ہی زلیخا چپ ہو مصر و نام نہ آیا
باپ کہے اے روشن اکھیں مقصد جان پیاری
اس کیہا ایہ موڑ پہاڑاں نہاں میں دل چاہے
باپ گیا مٹر قاصد ٹوٹے ایہا عذر سنایا
تے خود طرف مصر دی لکھیا رقم نام عزیزے
نام زلیخا گھر سیر اک دختر بہت پیاری
پراوہ کسے پسند نہ رکھدی نام نے دل کھتے
کہے میں چہ یمن نہیوں عرق نہ وجہ عرا تے
شام کہے ایہ شوم ولایت شام سیامشاؤں
چینیوں چین کھتے دل متھے تلخ کر کردن بلبلوں
کابل کسے نہیں میں کابل رنگ بر کرمانی
تبت نے کہے سو تو بہ رنگ کہے بد رنگاں
خبر نہیں اس کتھوں سُنیاں تیرا نام پیارا

طیہوس دی بیٹی تائیں مڑل عقداں پیاں
عقد زلیخا خواستگاری ہر اک عرض گزائے
خواستگاری فی خط سبہناں پیش گزائے سار
ایرانی طورانی کافی بھی ہر ملک مقاموں
جاتس جے اج کہاں تظاہر پادشاں و روسوایا
ظاہر دس جو کتول تیری لہی غنیت بھاری
اک عزیز مصر دل میر دلوں ارادے آہے
اساں عزیز مصر دا اول سن دی جہولی پایا
سطب صدق صفائی والے لکے نال متمیزے
سلطان ساتہیں کئے استہیں خواستگاری
جے توران تورانی روڈ روں کہاں تے تے
رام نہیں دل روم کدراہیں کھدی تور علافے
ترکاں ترک کر دیکھو ای جاچے خطا خطاؤں
چاہر بخار بخاریوں دلوں وکر دھوم تلخوں
آب فرنگ شرنگوں کو ملک ہرات جیرانی
تے او شمع جال مصر تے جلدی وانگ پنگاں
کہے عزیز مصر دا میری شوق ایہی دل بھارا

سواس کر قبول کرے تیں رہی وجہ کنیزی
 جاں ایہ خط عزیزے پتا پڑے خوشیاں چہ آیا
 میں بندہ اوہ صاحب میرا جس یہ لطف کیا
 اس احسان تیرا شاہد عمر اس شکر گزاراں
 مرقا صد طیب سے لگے جا ایہ خبر سنائی
 سن کے خبر قبول زلیخا شکر کرے لکھواری
 ایہ خوشیوں لے اونی رہی دم دم فرحت بہاری
 خاص لیا کارن ہوئے ڈھوی آن عماری
 پاپے وداع کرن رو رو کے اج فراق اسائیں
 رو رو کے میں وقت ومانے اج خوشیاں ادا
 کہو ہمارک ڈولی پاؤ اھیں نیرہ چھانوں
 کرو نہیں تر جاؤ سو پاس میرے بہ زاری
 میں بیزارستان چہ آہی آن بھندی دھری
 تے میں جنہاں مرادوں کارن رو رو عمر گزارے
 غم دکھاندی پوری ہوئی درد فراق الی
 جیلوں لول چروکیاں تنگیاں اج چلی سواری
 چوڑی ہوئے سکیو میرا تے بہہ کرو نہ زاری
 شادی دیوچہ سوگ نہ گھتو ایہ کچھ ماتم ناہیں
 کھائے شکر سو لگاں لے مینوں چاہر نہاں
 کر لیا اول دی سترل خود مینوں چھڈاؤ
 میں لے بصر علی چاکرے سے مقصد حاصل آئے

صاحب رکھے ماتم تیرا شوکت شان عزیز می
 کی جانناں یہ طالع میرے کھنوں جلوہ پایا
 میرا دم انکار نہ حکموں لکھہ جواب پہنچا یا
 قطرہ اک ادا کہ ہو وچوں بھر ہزاراں
 واج و بیج تیار کر ایں ذرہ ڈھل نہ لائی
 ہن وچہ گہراں سماے ناہیں فی مصر تیاری
 سنیان ری سونا گان الی آن کھڑی سواری
 ایہ مرغوب عجائب ڈاچی موتیاں نال سواری
 تے ایہیں ہن دلوچہ کھندی ظالم رو دیو ناہیں
 ہن ہن سے ویلے آنے روون دامنہ کالا
 جواج میرے دلوچہ خوشیاں ستین راز پچانوں
 خوشی میری پر رو دیو ظالم شرم کرو اکواری
 اج دربار علی میں اسے دلون جہدی میں بری
 مدت زندیاں میان ناں اج ملنے دی واری
 میں ہن لبرے گھر و سناں کر غیروں گھر خالی
 لے رضوان علی دل حبت طالع دھری عماری
 گئے خانہ دی وقت ومانے ہن خوشیاں دی واری
 جان دھرم میں سہدی جاواں فوق خوشیدی ہیں
 جائے تن میرے پہناؤ تے خوشبو لگاؤ
 پاس میرے کر گریہ زاری شردیں فکھ پاؤ
 سخت سوئے قاصد گھٹے خوش پیام میاے

باہیاں ڈور زینخا دتی کول مصر مہاراں
 کئی سہرا غلام کنیزاں گوہراں خزانے
 نال تجمل شوکت شانے طرفے مصر پہچانے
 استقبال کیا چہرہ لے کے مصری لشکر سارا
 ہوا سوار زینخا نیڑے خود آیا وچہ ڈیسے
 تنہو پاس زینخا سندی آگھڑا اکلارے
 تنہو لے اوہ کھڑا مقابل حاضر پاس کنیزاں
 اہی تنہو وچہ زینخا زینت تے وچہ زینیاں
 چھانٹاں واپینڈا ایتھوں لکے لینا والا
 واہ طالع میں اچ مراد اچ چاہیاں سو پایاں
 میرے وانگوں دنیا اندر کس تے مقصد پایا
 جسک شوق اسانوں لایاں آلیا وچہ رہے
 جدوں عزیز تنہو لے لگے کردا کھڑا کلاماں
 دلے وچہ زینخا تائیں شوق خماسی چائی
 لے مائی وچہ درد عبدانی میں لکھ آفت چائی
 روزیدار سے سر سبزوں بھکے تیر دن سارا
 ویلا وصل قریب ہوئی شوقوں لیاں لاناں
 جے اک نظر نہ دیکھاں اکھیں ہنیں صبر نہ لے
 کرتد میر وصل بھین لگے دیکھناں اکواری
 دانی کہ نہ ہو بے صبری دیکھو دیکھو دل
 کر دانی سو تنہو وچہ می چھوٹا چھیک لگیا

دلج و بھج دتے کیا آکھاں زینت زیب ہزاراں
 تحفہ رخت سچو پائے زیور کیتے مال روانے
 گئی عزیزے خبر زینخا مصر وں نیڑے آئے
 دوسنزل آگے ملیا کیتا پاس اوتارا
 خیریت دیاں خبراں بچھیاں دھو دھو گیا اگیر
 خبر بچھی خیریت اسدی جسدے نوکر لے
 اوہ پچھا ایدو سن اسنوں تک تک خبر وں
 اسدا صاف دلوں مل ساوہ طالع وچہ پڑیاں
 اس تھاوین وچہ خوشیاں اسنوں بھدا بھتی حال
 تھوٹے روزے وچہ دکھاں کھڑیاں کھڑیاں
 اچ سعادت بھرے ستاریوں سر میر پر سایہ
 ناہا خبر جو درد واز لے پون لگے گل بچھاے
 تے اس حال سیندیاں خبراں غدرنگی رنداں
 دائی اپنی پاس بہائی رور و عرض سنانی
 اوڑک طاقت رہی نہ گائی میں ہنیں علی آئی
 وقت قریب عصرے آخر صبرے اس تھاوا
 ملیا بار چھدی وچہ طلبے کٹ چکیاں اچ واپ
 تے اچ پاس پیارا پھر دایوں نہ وں آئے
 شوقوں جان پئی وچہ درد دکھل دیکھی
 میں پزیرا دن گھاگے داری تینوں بار ملاو
 دھیری اکھیں ان ہرور وودہ بازو گولیا

جتھ عزیز مقابل ظاہر پردیوں نظری آوے
 دہری چشم زلیخا سندی جاں اُس دیول مکی
 ویکہ عزیز تر دتا میں کوک کہے اوہ ناہیں
 ویکہ کہے جو خولے ڈٹھا ایہ اوہ نہیں بچار
 اوہ خود نورانی اند میرا شہد اوہا ایہہ کی
 اوہ شربت ایہ کوڑا پانی اوہ حلو ایہ موہرا
 اوہ مٹری ایہ کوڑا تماں ایہ ہے غم اوہ شادی
 اوہ محبت تے ایہ بیماری اوہ مرہم ایہ کانی
 اوہ بے عیب تے ایہ پر عین اوہ دلبر ایہ ویری
 اوہ محبوب میرا نورانی ایہہ ظالم ظلمانی
 اوہ محبوب میرا جمیعت تے ایہ سرگردانی
 طالع ظالم نال فریاں مینوں پٹ گویا
 اگے کچھ امید کستلی ہن اوہ رہی نہ کانی
 چھٹی نوں تھک پاؤں لگی ناگ میری تھک آیا
 طالع نال ولیدے دوروں صلح کروں آئی
 مرہم دہری ولیدے نخے ساڑو تا سو سارا
 طالع دے تھک تیر پھڑایا دہری اسید شکار
 اے طالع توں نال اسٹے کیا لڑائی لائی
 میں کھتھ تیر فدی نشہ ویرانی وچ پیاں
 میں جنگل وچ چھن تنہائی سا تھی شیر لایو
 عاجز بکری گرگوں دودی آن دھری پشیمانی

اے کے پاس زلیخا تائیں انگل نال دکھاوے
 صورت اُس دی نیزہ ہو کے زہر وکھی پہلکی
 اوہ بھری غم ہوش گواہے پانی شرت کد امیں
 اوہ خورشید فلک تھیں نور ذرہ ایہہ نکارا
 ایہہ کنڈا اوہ کل ہتھیں نازک جس وچ غوبی رکھی
 اوہ شعلہ ایہ دھواں بیسروہ چلبہ ایہ بھورا
 اوہ دوست ایہ دشمن میرا ظالم چور فسادی
 اوہ گوہر ایہ سنگ خضبہ آن وچا وچ چھپاتی
 اوہ عاقبت خیر نسلی ایہ غم دکھ بد خیری
 اوہ تسکین آرام دے دا ایہ حیرت حیرانی
 اوہ سامان خوشی واسیرا تے ایہ بے سبابتی
 نہ میں اگے بچھے جوگی دکھیں درد سوا یا
 جے لگے میں درد جگر دے جان میں ہن آئی
 توڑن لگی پھل گلابوں کنڈے زخم لگایا
 تیر تفنگاں تیغاں والی ہن پے گئی لڑائی
 کراں علاج تلاش بٹھاواں درد لگا سو بھارا
 نس میری وچ چھپاتی لایا مار گزرا یا پاؤں
 میں جانا سو کھدائی ہو میں و تیری در آئی
 تیر پھول سن ہندی ویکھی اب سمجھ پی کیاں
 میں تو نشہ راہ طلب سواںوں سپاسیئے پایو
 تے ایہ درد نہ ہو دن یوسے عمر اں زار کریاں

مجھکھی کھی شہد پیا لے لین نولے آئی +
 چڑھے شکاری گرگاں کھائے کر کر حال آوارہ
 میں بجال گئی پہل راہوں رومی بلائیں گھاتی
 شہر گویا جنگل بھدی دوروں شیر دس آیا
 نازک سیر کیو تر تنہا محرم یار گویا +
 دلے دینے میری واہ قسمت کیوں نامیر گیاں
 کیا کراں ہن کیوں کر جیواں چلی راہ اوتے
 بھلا ہوندا میں غم وچہ مردی ہو ہو کے دل سیر
 ایس سہاگوں خوب رنڈیا مرگ بھلی لکھواری
 واماں جہاگ برہونڈ پیڈی چڑی سلا ندیر
 دل زخمی تے جگر دو پارہ دو جادیس پر آیا
 کیا کراں ہن کدھر جاواں مخافونہ رہیا نکاں
 پیکے ملی نہ ڈھوئی مینوں ساہو ریاں گھر سیلے
 واوردا میں اینویں جانی پالدا یانوں کھانی
 ساہو ریاں مرن جنید ویری سوز از لہ
 اپیانڈے گھر قبر قصبے کردی ساں دن اتیں
 میں گھائل دل دردان الی بڑی قضیاں الی
 واہ مر جاد لار و آہیں ٹٹ گیاں اج آساں
 اج اسید نہ رہیا کانی گیا واٹ نکمتی
 ایس ہواگ خرابی اتے ہن کیوں منہ چرہ بولی
 کہنیں اسید پیل پر جایا میں گلی دی جانی

پر جڑ ہے تے لتاں بااں نیست اسید نہ کانی
 نیوں ہری میں فوق محلوں جھڑی سوں کسارا
 بختوں شکل ڈٹھی بہ گوشے جان چلی اک جہاتی
 پکڑ کنوں جان نظر گزاری کچھ سر پیر نہ آیا
 مدت بھدی ڈٹھس دروں کراں بازو سایا
 نازک لقاں بھدی تائیں یاں سنڈیاں پیاں
 آپے تیغ و گانی گلوچہ ہن کچھ پیش نہ چلے
 ہونا تانی کیوں اج پھس دی چو دکھاندی گھیر
 نہ میں نال دایاں لدی نہ میں ہی کواری
 سو حصہ زہ لگے نالوں پے دکھانے جھیر
 تے غمخوار نہ واہر کانی حاکم ظالم آیا
 میروانک نہیں اج کانی عاجز حال نتاناں
 چھلیا یارتے کم ڈھونڈاؤ کون بھے کد سیلے
 تیشہ پیر لگا خود پھین نہ ہر گھٹے بھر جہاتی
 ایس یاہول خوشیاں کرے رہن سدا ہمت کہ
 تے ہن اساہو دن لگا غم دیاں وچہ آفاتیں
 آس وصل دھرتی آئی رہی مرادوں خانی
 ٹٹ یوں مر جاندی اینویں پڑسیاں یاں ناں
 واہ حسرت میں غم دیاں ہڈیں کس ساعت وچہ جیتی
 وقت وداع کیوں ظالم مانی پکڑ چڑیاں دلی
 کیڑیاں زوق ہوا کاں اتے ٹٹکوں تنی آئی

عشق اُجاڑ چھڑی میں دیو سوں سنی پیری پیرے
 واہ قسمت میں کی کجہ منگیا آخر کی کجہ پایا
 فضل کرم تھیں بارں منگدی پئے پلے تن کاٹے
 تے مینوں تیغاں وگیاں تے کاری پیاں
 تے مینوں خواہاں آیاں تے سختیاں پیاں
 تے میں تھیں دل چیل ہوئے تے سخت سیالے
 تے دکھ پئے سر میرے تے مشکل بھارے
 تے مینوں یہ کماں لگیاں تے گھٹ نہ کاٹی
 تے میں سر نیزے ورہنے تے سخت سزائیں
 تے بھرے جہاز تے تے پوز نگہاے
 تے ساتھی ساتھ لائے تے روہڑو گائے
 تے میرے دہرے ویری تے بنے وسیلے
 تے داغ لگائے حسرت تے باہجہ رہائی
 تے سل جے دل میرے تے وجے کاری
 تے حرف طمع دے آہے تے نقطیوں خالی
 تے حرف ہلو ہوس دے تے خالی سارے
 ممبروں جیہہ قراروں جتہ سر میوں میری کالی
 خالیاں نال پیادہ میرا میں بھی خالی ہوئی
 سر میرا دانا یوں خالی تے میں درداں الی

پکے ہندی تے سر پر ہندی اوہا درویشیرے
 خالی رہی مرادوں وندی دکھ دوناں مٹھ آیا
 تے زخم لگے تن میرے تے دکھ درد پڑانے
 بے دوش ہوئی آس نہ کوئی سیال چھڑ گیاں
 مدت رومی قیدی ہوئی دھوئی دل ایذاں
 یار نہ لیا دیر تھی لیا تے ویری دے ماپے
 میں رونا دکھ کئے نہ سنناں دے زخم فوارے
 دھرت پرانی درد جدائی ظالم کوئت کسائی
 ملنا خیر سخن رس بہناں پوناں واس بلائیں
 ماپے سارے شکے پیارے ہو رہیں نہاے
 دل دکھیا راجگر دو پارا میں فراق جلائے
 تن بالن میں بلد الانونین رتوں رنگیلے
 گھر چھڑائی رہی جدائی سنگی موت نہ پائی
 طمع نکاری آس ادھاری برتوں رادھاری
 میں خالی تھو شیرا خالی خالی سفر آں جالی
 انہاں تنناں میں ملکوں ٹی لالاکوٹے لائے
 رگاں توں دل خوشیاں مغزوں ٹیاں خالی خالی
 ہتھ میرے مقصودوں خالی تے ہن واہ نہ کاٹی
 انیوں سر میریاں بیتاں وہ بھی نقطیوں خالی

گھاہ اکلا اوہ وگدا آہ لگا ہو ردو کاڑا
 ساڑول گھر دردالم داکدہ کڑھ آہ آوارا

دھردا ہولا کرم ساڈا اس دکھا دناڑا
 کھاوس میرو سردا ہردم دردو کو مارا

کھر گھر سوگ مصرول مسدا ساڈا ملک وراڈا۔	کھر اموڑ ملاوکل ودهر دھ مصرول ڈا ہڈا۔
طالع کوک ککارا کردا وادردا وادردا۔	دور مراد ڈہکا ڈکھ اوہا اگلا محرم گھر دا۔
اول والا درد کو سالانہ مڑ مڑ ہوکا کردا۔	حال لنگا گل رو رو ڈکھ آگدا سکھ مردا۔
رکھ سمجھال دلا ڈکھ سارا کر کردو سحر دا۔	ہو ہیر دم راہ واس لم گھر ہو ہو ہو م صور دا۔
مڑ مڑ کر ڈکھ حملہ کردا کوہ الم سیر دھردا۔	را حله کم معدوم مراصل راہ اوکھا دل ڈردا۔
کھوہ آرام اساڈا کھر دا حاصل راہ سر گردا۔	کر کردو ہوس کر کھا داصد سہ اس ضر ضر دا۔
سعد سعاد معلم طالع مطلع نہر کرم دا۔	کلک عطار دکار ددیر والکھدا حکم الم دا۔
رو کر مل او دھار وصل دا وعدہ عہد وراڈا۔	سود سدا سو درد وادم واہ واسود اساڈا۔
کھدا طالع دالس کارا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔	حرم ہو ہو ہوس اکا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔
مڑ ڈکھ کھر اکھار کھارا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔	او ہو ستر کھلا مڑ سارا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔
کرم اساڈا حال آوارہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔	موڑ دلا آرام ادلارا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔
کھر گھر و ہم سہاگ سہارا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔	دل مردا محروم سہارا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔
طالع کرد گاہ کوکارا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔	آبل موڑ لنگام سوارا واہ واہ واہ واہ واہ واہ۔
موڑ مہار کر اکرم رس رس مل دلدارا۔	رکھ سلم عہد اساڈا رو ہیر گوا ڈکھ سارا۔
لکھ کروڑ طبع و اطعمہ دل طماع ہمسارا۔	اک سوال محال وصل واکر دا حال آوارا۔
رحم کماؤ لکھ دکھاؤ دم آرام دلاؤ۔	والوال لہورس وسدا مرہم لاد سکاؤ۔
دلدا کھاہ اساڈا دگدا لاؤ واؤ گواؤ۔	وہد واروگ دمام ڈا ہڈا دارو وصل لنگاؤ۔
طالع مڑ اس گھرول آوہر سواس اڑاؤ۔	گم تم راہ مراد اساڈا سیدہ طور دکھاؤ۔
اوکھا ڈکھ دوراڈا وعدہ آوہر کماؤ۔	اوہ دلدار دلاور رُسا رس صلح اڑاؤ۔
موڑ ملا اکوار الاہ اوہ دلدار دلاؤ۔	دارالملک مصر دالملک حاکم نام آرا۔
علم عمل دا عالم عامل داد عدل دا دارا۔	محکم کار کریم اکرم عہد اہدا اک دارا۔

دل کہڑا سہ سکا آنا آس سواؤ کھ ڈا ہڈا
دودم وہم دواہو لکال سکا گھاہ دل دا
ہر دم رو دل دہرو آنا آس مصال کو سال
آس لکاس ہواں او داس اک ساس الم دا ہدم
اؤڈ کا گادل اُس مگر و آکھ سلام ہمارا
دس احوال کمال الم داس ہم سلک عدم دا

سُفنے دیوچہ آون وائے پتے چنکے پکڑائے
 یار سا بھقیں سُفنے اندر دل چیل بہت مکے
 سُفنے دیوچہ کر کیا یاں پکے قول پکائے
 لالا بنو چہ پرویاں لکھا لٹاں چاہر ہوائے
 دھار غضب پامصرں ڈھوی سانولٹ لیا
 گھر بیٹے تول نال اسماں ورت ڈٹھو ورتارا۔
 دیکھ لو اں ہن کویر گزارین نال سان دکانی
 میں وناں تیں مہدی ہناں بہ دکھ دلون جاناں
 میں انھک روتوں ہنناں آیدرونہ گھٹناں
 آہ میری نت وگدی ہئی انگ بندی می لہراں
 میں وناں سر دکھ پے نونں س نکھٹ گئی نونں
 میں مرنا پر وندی روندی تیں ونا بہ قبرے
 بھنکے گے گا نک میری بھیر بھیراں کنڈیاں اوکے
 بھنکے بھنکے سب کے نفس نہا نکالے
 کل مے سر بیل پر وندی بھیکے بھیکے سار

آس گواکد هوگ اوژک سوکھا حال اسدا
رو در دا اس زکھ وادار و ویم سواکد لدا
اوژک سرکھا کد لدا اصل وصال سوکھا لا-
کد ہر آس کھر اگھر اسدا اُدھ حواسو دم دم-
عہد ہو وس معلوم اول دا محکم وعدہ سارا
کہہ کر مہر کم مژ آمل دور کر زکھ اس دم دا

تن من نول لالا بنو برہوں سہی ولس پائے
ہو راں دیول قصد کرے اپنے راز چھپائے
غیر دلوں کھ موڑ بندی واخود تھیں جوڑ جڑے
خود غیراں چہ سٹ تتی نول لے جہگڑے پائے
لے وائی ہن میری مائی دن دن دکھ سوائے
آہن ہر ساڈیاں کوکاں پاؤں شور پکارا
کن تیری ہن میریاں چچیاں یا کجہ سوز جڈائی
میریاں رد فرقاں سوزاں کوک تیرا سر کھاناں
جسے نال میر روکھناں کی کھناں کی ڈناں
دن میر سر گڈے جانے وچہ فرافت قہراں
سفنے وچہ گل کھٹ گئی نول رویں سٹ گئی نول
قبروں نہر و گاندے رہنئین میرے بیصبرے
شرماؤں گے داغ برہوں پھین باغاندی گل لائے
تے اوہ زلف جندی وانگوں آہ برہندی جائے
ہر بلبل می ہر ہر آہوں راز کھلے گا بھارا

تے اوہ راز دلا نوجہ بہ بہ کرسی درو پکارا۔
 ترن ترن میں جاں لگ جندری درو حال بھرنا
 بے مقصود چلی میں دانی توڑ مر اچھا نوں۔
 خشت بنانیاں خاک میری یقین و ناکر آئیں
 جام خمیر میرے پیدیاں و گ لگن دل بھار
 لازم درد ہوئے مستندی قسمت راہ اساندی
 نہ میں اج اوہ مغرب زاوی نہ گل رخ شاہزادی
 اے مائی میں رو بہ گوانی درد اندر دریائے
 اوہ نہ لیا میں جس کارن پایاں بڈایاں
 نا امید باندی سو آہوں چڑھے بنجا ہوا میں
 گرد غبار جگت وچہ چہا یا میر بوجال ہالوں
 آخر حال میرے توں بھی بہ روئیں و گھڑیاں
 سراں نہیں تے جیف میرے پراڈ قضیاں الی
 بیہوشی وچہ غیبوں سنیا ہوش سمحال زلیخا
 ایسے و گھڑی تینوں اوہ محبوب پیارا
 تے اب یہ خاوند نام جو دہرایا نہ اس یقین ڈر کائی
 جے اب یہ چا دے وچہ کر کے خوش ہوئیں دل آئے
 ہو شرمندہ یقین ہستی شرموں چشم نواوے
 اوہ محبوب ملے گھر اسے تینوں کس دہائے
 جاں یہ غیبوں سنی بشارت پٹی تسلی کائی
 بیٹھی اٹھ زلیخا اونیں پر وچہ گر بہ زاری

سینے یقین مجروح دلانی و گسی خون فوارہ
 میں مرنا دکھا اندر بھرنا بھار بہ ہوں سر دہرنا
 مرجاندی وچہ گور ویاں پی عشق مکانوں
 جس گھڑوں اوہ خشت لگیسی اوہ گھر و سنانا میں
 کر دھیری جس شیم پولسی و گن خون فوارے
 ذات صفاتوں اسم خطابوں میں اج گزری جاندی
 نہ شہ بانوں میں مصر دی چین نہ ترک خطا دی
 پیکر ہندی تے بت چینی جونوں نام دہرائے
 گھر چھٹائے صبر نکمٹا پینڈا گیا کذا یاں
 نقش اڈنگ میرے غم دہر ہندی دنیا تائیں
 وچہ افلاک اٹھائی شکلاں و نڈیاں میر حالوں
 اے مائی میں ان ترٹی پے شعلے وچہ سڑیاں
 ایگل بول چہری غش کھا کے ہی جو ہوں خالی
 ہے معلوم اندر در کا ہے تیرا حال زلیخا
 جس دی صورت داس آیا تہہ خوابیں چہکارا
 میلی نظر جو تیں دل تے طاقت ایس کیائی
 اس عاشق جو شہوت والا سب استہیں اٹھ جائے
 خدمت دیو وچہ حاضر تہی تینوں متھ نہ لائے
 جس یقین سفیناں اندر تینوں جو نہیں دو گائے
 پر اوہ درد وچہ چھوڑے والا دم تھجے نہ رائی
 حالا و کیمہ تے دل دانی مر مر تے سہیاری

اکھین بوجھنے والے سوائے کڑتوں خال خال سے
 متعین بھرے نے پکھا جھلے سرائے ہتھ پھیرے
 تے زور اور قسمت تیری زور و زور لیبائی
 تو بھی روتے میں بھی روتاں رونایا بہتیرا
 وجہ قضیاں باواں دھیاں و دونوں مر جائے
 سوہنی کڑیے سیں بت چینی لائق شان منہ
 لے ہن بیٹھ شفق وجہ رور و خون کھیں تھیں دم
 پٹ نصیبانے دہک شیوں کھ چہڑیوں کھ بار
 دکھ بھریئے پنج جہ دیئے دھبے سن لے در کو شاک

اسنوں دونوں چپ کراوے نے خود آہیں باری
 بھولیا نے ملک پرانے طالع تیرے میرے
 تینوں مینوں ل چہل کر کے طرفوں گور لیائی
 پتھر و رہن تیری ہر آہوں سٹ ہے سر میرا
 آہن پنج جمی دیئے باریے کرم لکے بھرایے
 کر تیزی جاں کھڑھیں نسپوں موبوں لائق غم لے
 منصب عشق پیچھے جرمینوں سہ سرتے دکھ جھم
 لے ہن کٹ اندھیریاں راناں بہ گریہ زاروں
 فال تیری ایہ چاہے مصرع بھریاں نقطیاں دے

نج جنی جن جنی تہی نے بخت پنی بت چینی
 نین تین تپ جن شفق تے تین نت تخت نشینی

شب خیزی چینی تیزی جن تن نقش جبینی
 بخشے پیت یکے تین جی تے زینت زیب یقینی

دائی رور و دین کریندی ناں کھاں ان جنیاں
 خفیہ حال زلیخا جردی غم دیاں ہیں سینے
 غم کھاے دکھ پیوے ہر دم روکھ بجز نیازوں
 دکھ چھوڑے دلبر والے دلوں نہ جانہ کد ہیں
 تنہو دیوچہ پردیاں اندر ہی تھپتھپے کردی
 روندی تے کر لاندی تائیں انیوں رات و نائی
 کشتی ڈوب سہیل یمانی غرق کیا ہو فانی
 فات الکری کف خضیبوں ہتھ رنگے و چڑلی
 کلب یمانی شامی دونوں رنب تے چڑھ گئے
 دپ زنجیرت سسل سسل بلہ نور گوا یا

بنیاں دکھ جنہا ندے سرتے اورک سہناں بنیاں
 عاجز حال نتانی ہوئی وجہ پردیس زینے
 پر کچھ دلوں نوے نعلی اس غیبی آوازوں
 ایہ ناوندیش ہو یا نہ ہو یا جا پے ات ادائیں
 دائی باسجوں سگا پیار پاس کوئی دردی
 صبح ہوئی ڈب گئے سرتا ہے وجہ جگر و شنائی
 دونوں ڈب دونوں ڈب ہوئے جیون باسجہ نورانی
 طائر نسر عقاب فلک اپنا فنا دی جہالی
 اوہ خرگوش ہو یا وجہ خوابے تے ایستی لگے
 جاں طالع جبار مقابل تیغ لنگری بابا

بندہ صفوت کو اکب ہر باغ جان نیت بھریاں
 چاہر سنان خطوط شعاعی سب میلان چہ پار
 اوہ ہمرنگ صبح دے اینویں ہندیاں کھیں والی
 نوبت کوچ دی کھر کی تدنوں مصریانے دریائے
 تبتو پٹ لدائے شتریں کیتی فوج تیاری
 مصری فوج رلی رل دی مضر بیان چہ ساری
 ناؤ اتے وچہ عماری ٹیہو سے دی پیاری
 دیکھائی میں دردواں والی ظالم بندہ لے چلے
 تے ہن صبر قرار تلتی میرے ہتھ نہ پلے
 اوٹھنے دھر قدم آہستہ رولواں چہ راہیں
 آہیں کردیاں جل بل جاناں پیر عمرے پھلے
 کر کر یاد دکھاں دا ویلا جھور دیاں مر جاناں
 ایہ جوانی چمکاں والی روونڈیاں گھل جانی
 چوہدریں جنوں وشن چہرہ وندیاں اگھر جابی
 اگھر بول نہ سکاں ظاہر ہجر غماندیاں گلاں
 اکھیں و نوین وندیاں رہن سینہ جلد ابتدا
 کالیاں راتاں پیر تات لمیاں کولان نراں
 واس پیامیں تال پرایاں ہن جو دردوں خالی
 جس محبوب پیاسے ولوں مینوں نت اڈیکاں
 اینویں تھیرے کر دی ترے دانی واس کھاندی
 تے اوہ حال عزیز سے والا کی اکھاں خیر شادی

پیچھن نیزہ باز فلک دی نیزیاں توں کان دھریاں
 بھر باخون صبح دی اکھیں نہ رہوئے رخسارے
 پیچھتا ندی تے مردی جاندی تے ملدی تھالی
 زین کساناں اسپ سپاہیاں آگ پھڑی کھلدا
 تبتو وچوں کڈہ زلیخا چاہری وچہ عماری
 اسپ کوٹے چا جوناں جنگل خاک اٹھاری
 گل دانی گھت باہان و نوں کر دی گریزاری
 دل میرے نوں دلبر لادرد وچھوڑا ستے
 میریاں اج دوائیں ناہیں میرے روگ کوئے
 ساہوریاں گھر وون وکھا جگر جلے وچہ آہیں
 واہ واوچ برہوندا اٹا مول گیا سن لاہے
 پیناں خون تے سونا دکھیں نہر غماند اکھاناں
 اچھل گئے اکھیں کھنیں میری نیل ندی دا پانی
 درداں متھوں کداں خلاصی ہساں چاؤسی
 ایہ وچھوڑا سخت قیامت کوں سہر چھلداں
 جگر ترے فدا شوقی اچھلدا تن ابتدا سن گھلدا
 کھر بیگانے دیس پرانے رورو کوں گزاراں
 کوں جہراں بہ دلوچہ آہیں کدا پیر سکھانی
 اس کے شوق طابے لایاں درد مندیاں لیکیاں
 تے دانی وچہ دلد کر جی پر کچھ بیش نہ جاندی
 تے اوہ ہسڈیاں شوکت شان خوشنودی آزادی

نال سپاہ جہاند کی گھوڑے زینت تال جڑائے
 مست سپاہی سوہنیاں شکلاں کمرائے تلواراں
 گھوڑیاں چہرہ جاوید مارن ہنس ہن باریاں لاوون
 رہواراں خوش قدم سنداں تر تر بھڑکے
 شمع بجے وچہ سخت زینے تازیاں خوش رفتاراں
 گھوڑیاں دم سواراں کے وال بریشم تاراں
 اسواراں میاں شانناں بڑیاں مچھلتا چڑھایاں
 مسوہنے وچ چھیل سپاہی بانکیاں حیریاں والے
 قد میاں نہ اوہ لے نہ اوہ بہت چھوٹیرے
 رہے جانیاں نرم ہوا میں تازیاں بانکیاں چال
 اک پاسے دل تیریاں والے نال دفات تماشے
 طبل طنبور تے سارنگی ڈھول بدل جیوں گجے
 بینسریاں چہ خزاں گاؤں و بھیلیاں چہ دھڑ
 ناکیاں والے سب عقین بچھو جھوکاں لین ہولاڑوں
 کلیں حمیدیں ریشم گندناں گھنگراواں می مالا
 جنگل دیوچہ اس دھائے خوشیاں داہڑو گیا
 سُن سُن جنگل باش بلاییں بھری لالوچہ شادی
 تے جو خوشی عزیزے دیوچہ اوہ وچہ لکھن آئے
 ایہ خوشیاں می حالے سُن سُن کر می زلیخا زاری
 ایہ روندی اوہ سہد اچھو والیہ پندی اوہ پچھا
 رستوں ویلا منتھ نہ آئے ورت اہڑی تھو آیا

زیناں تے یا قوت جہاند جبر استادان لائے
 پوشاکاں شانیاں سمجھے زینت زیب ہزاراں
 جنگل دیوچہ اسپ کو داوون شرطاں بندوڑاؤن
 باد صبا دی گردن آئے گردوں بہار گزاریے
 چھٹی تان نقاریاں انگوں مستی چڑھی سواراں
 جوگیاں جباں یال لنگدی یوزیاں زینت داراں
 داہڑیاں حیر لپیٹیاں کنیں بعضیاں اہ لٹکایاں
 گل کینٹھے منہ کنگن زریں زیور ہو رووالے
 اکواک گھرمایاں جائے انہاندے نین لوٹیرے
 اوہ اسوار جہان تے آہے وچہ خوشی دیاں حالاں
 قطع جہاندی صنعت سازاں رکھی وانگ پٹاشے
 نرم آواز رباب ستاراں اک دل تو بنا بے
 مست آواز گویا سی عشقوں پُر ہڑی کچھ روہڑ
 دوروں پرپیاں انگے ساوون وٹھیاں سنگ گازل
 ریشم سرخ نکملاں پیاں گوش نکے قد بالا
 خنیاں گراں جوش خوشی دایے دلا نوچہ تگیا
 گونداں ہرناں گورخراں نول ملی مبارکبادی
 ویکے شان تے کھل کھل ہتے گھوڑا ذوق کو داو
 تے اوہ آپ عزیز مصر و اشکر کرے لکھ واری
 اُس خوشیوں پہنچنم غدا میں ایں طعام نہ پچھا
 اُس دین میں راوون جھڑیاں سدا کھیت پکایا

ایہ ماتم وچہ دین کریندی اوہ خوشیاں وچہ کاؤں
 ایہ ماتم وچہ لیراں لاہو اوہ کڑا جھلکا سے
 اس کے نین و نین ت بھنے کردی گریہ زاری
 اسدیاں بہاں فراق سو کا یا جان بہاں آئی
 درد غماں بھر زردی رنگے اسد دور خسا سے
 ایہ ہر دم پیشانی تہوڑی اوہ ٹپٹپٹ چاہے
 کھو ہے ایہ سوہاگ پٹی نوں اوہ داہری تہہ پیر
 سر نیوں لباس مرثہ تھیں یہ یا قوت پرودہ
 ایہ بیوند پئے نوں جھوڑ جوڑ جسے نوں روو
 اسدیاں غم وچہ لیاں آہیں انداز جگر سے
 ایسے جانے ایہ سب شکر نیل ندی پر آئے
 رو رو دانی پاس زلیخا کیتے نین رنجیل
 نین میراج دین کریندے بیٹھے توڑ وسیلے
 نہ وچہ مصر لے جاؤ مینوں قہر نہ کرو کھارو
 کھڑو نہ لیری مصر عماری سٹ وچہ نیل وگاؤ
 غرق کرو دریائے تھلے سن ماتہ میرے تائیں
 روہڑ دیو میں طالع روہڑی ڈوب دیو وچکار
 ساڑ بھوں نے بان کیتی جان سیری بچاری
 نیل ندی وی ٹھاٹھ غنبدی کر سیری قربانی
 روہڑ و روہڑ میرد و نال ہڑے دکھوانی
 لے افسوس کراں تدبیراں کالی پیش بادل

ایہ قصبے پئے مخالفت کیونکر ہوون سانویں
 ایہ والاں نوں پٹ پٹ سے اوہ لائیل سوار
 اسدیاں اکھیں مست نشے تھیں ہر سرودی دھاری
 لگے تھیں وہ اسد بے لانی وون سوانی
 تے اسد رخسارے نوں چکاٹھے جوتہ ماسے
 ایہ زلفاں دیوٹ اوہیرے تے اوہ چھپاں تار
 اس اوم دم پیر بچاڑی اسد پیرا گیر
 اوہ یا قوتی گردن بندن جا گردن خوش ہوو
 اوہ بھوک بھون ویکھے ویکھے کھوں دل و ہوو
 اسدیاں جگل وچہ دلیاں خادم خوشیاں کھے
 لنگہ چلے وچہ مستیاں و قفاں مصر محل سے
 وچہ دریائے ماتم ولے کراں پیرا ہن نیلے
 یار نہ لیا میں مر گزری کر تھکی لکھہ حیلے
 ڈوب چلو وچہ نیل ندی سے جھب عمار یاد
 دل میرا پڑ داغ جدا یوں اج سب داغ گواؤ
 وچہ وچھوڑے کٹ نہ سکھاں تھکی جہل ایدائیں
 جاں میں دھڑاں ہرن کھ میرے دلبرے لار
 نین گدوچہ گھٹ گزارا گن جھبے اک واری
 اک واری میں دھڑوی کھان لدی سرگردانی
 خود پیراں چو دکھ رہے جٹ ایہ تدبیر کھانی
 آپ رہاں دکھ روہڑن یے ندیاں کھی کھپاں

ایہ بیچارے باندیاں طاقت دہریاں ناہیں
 ست زمیناں سن آسماناں یہ دم بھریاں ناہیں
 اینہ روندی دی گزری ندیوں پاں رسداری
 جاں سواری رڑی مصر وچہ خیر نڈن خیراں
 خوب محل عجیب رنگیلے خاص زلیخا والے
 خوشبو یوں ہر جگے معطر حیوں صحراناں
 کئی ہزار کینزاں خادم باندیاں پیش رکھایاں
 سب سلمان خوشی و احاطہ رہے زلیخا لگے
 وچہ قبائل اہل عیالیں ایسے دی سرداری
 بڑیاں شانناں قدر اوچیر مصریاں چہ اسے دا
 خاطر داری رکھے اسدی آپ عزیز بیچارے
 جدوں عزیز جو رغبت کر کے آئے کدی کہ انہیں
 پیش زلیخا عاجز نہو کے گل کرے سر نیویں
 پر ایہ شکر گزراے ہر دم رکھی رب سلامت
 وچہ دہلاناں تال زناں دیوں نون مجلس لائے
 باندیاں خدمتگاراں ہر دم رہنڈیاں لگے کھڑیاں
 مصری زناں جو بڑیاں قدر انستہیں بہن بھیکے
 ظاہر ظاہر گلاں کردی دلوچہ کردی زاری
 یارینوں نقل سنے اندر کیاں لیکل لایاں
 ناہیں نہ لکھی ہر نہ سنے دس آویں
 تیری تانہاں مصر وچہ آئی او زین ہی جدائی

بھار بہوں سر جردیاں ناہیں ایہ سردیاں ناہیں
 بحر عمیق بہوں وچہ ڈبیاں پھر مڑتیاں ناہیں
 تے اوہ زینت نال سنگاری مصریاندی سواری
 جشن ہے وچہ مصر خوشیوں دن کتنے کئی راتاں
 صاف صحن خوش اندر باہر زریں جھال دوکے
 زریں تخت زلیخا کارن فرش صفا زکاری
 شکل جنہاندی موتی بھکھدی حسن بہاراں لایاں
 کئی ہزار غلام کینزاں رہن حکم وچہ وگے
 آپ عزیز دئے کراتیں کردا خدمت گاری
 اسد اکھیا موڑ پٹاے ایہ نا قدر کسے دا
 تے اوہ کہیا ہاتھ والا ہو یا پورا سارا
 رہے دورا وقت جاوے کرا شرم تدا میں
 آپ زلیخا چوری چوری دل پاٹے غم نیویں
 یارین دیاں آساں میں دل آئے نظر علامت
 تخت ہے تے ظاہر ہے دلوچہ دہم ڈوباے
 تے ایہ یار اوڈیکے روندی پھر گئے پل کھڑیاں
 ایہ جیوں شاہ اوہ دانگ رعیت ایہ نیا تو نہیڑے
 رات پوے تے کلی ہیکے کرے دجہاں بیچاری
 قول قرار کریں خود چکے کسدی تھہ پھر ٹایاں
 نہ ایہ دل دی آگ بھادیں نہ دیدار کر اوں
 عشق تیرے گھائل کر کے وچہ پردیس سٹائی

وچہ پردیس نہ محرم کوئی اک بیچاری دانی
 مہر کہاویں دید کر اویں خوابے رو پٹ کھاویں
 میں مر چکی مرنوں گزاری ہے ہڈیں غم تیرے
 تیری خاطر لے پیڑے چھوڑ وطن میں آئی
 مل مینوں کھو دیکھ کد میں کیا کیا سرتے درہتی
 لے خبراں جگ بیتے مینوں در ان تے سر چاک
 میں جلدی وچہ لاٹ برہو نہ چھڑک لقاؤں پانی
 میریاں خون بہر آیاں کھیں تینوں نظر نہ آیاں
 مل مینوں توں ظاہر ظاہر نہ رہو وچہ حجابے
 تے سو گند ہزاراں واری تینوں ماہ جبینا
 حُسن تیریاں شوخیاں مہیاں تن من وچہ پیر
 ایہ ورتا رہیا ہمیشہ اندر گریہ زاری
 جھمنیاں یا قوت پر دون اماں ساندیاں ننگ کاں
 وچن سل جگر نوں تانے قول پکے دل ستن
 ورہیاں رہی اوڈیاں اندر زندگی تے کر لاندی
 نہ اوہ یار دس آیا ظاہر نہ آیا وچہ خوابے
 کہے زلیخا دانی تائیں سن لے ماں پیاری
 کدھ کمان عقل دی کوئی ماریں تیرا ویہا
 بھگتے جے بھگتینوں توں بھی کاسے ماری
 مرجاویں توں کر کچھ حیلہ نہ رہو چپ چپاتی
 میں جان توں عاقل وڈی بڑی فریاں دانی

اوہ بھی عاجز ایس علا جوں اُسدی واہ نکائی
 توں کتھے کد مسیں ظاہر سچ پتہ دس جاویں
 جیون جیوں زندہ ماندی جیروں کد مینوں دھیرے
 اوہا جے قضیہ اونویں ہجر و فراق حسدانی
 کوں لال وچہ غم لے فرشتیں وچہ پرانی دہرتی
 میں دکھا نوچہ گھاٹل ہوئی ایہ توہیں کھ لائے
 عشق تیریاں بہار بھلیاں ہو رہی ستانی
 عمراں بیت گیاں وچہ درواں صبر نہاراں چال
 جے منظور نہیں یہ تینوں جھات دکھا وچہ خوابے
 وچہ وچھوڑے ناز نہویں ساڑنہ میرا سینہ
 میں تھیں نہ مہالیاں گیاں میں ہوئی بیرے
 غم دا وقت دراز ہو یاں وچہ اندوہ خواری
 اوہ غرقاب ہی وچہ غم لے ملن چھوڑیوں جھوٹا
 رات جگیندی میں کریندی مین نہ نیندر جھلن
 محرومی وچہ دنوں جالے پر کچھ پیش نہ جانندی
 تدبیراں کچھ حلین ناہیں جلدی جان عذابے
 معلّم تینوں حالاً میرا غم دی گریہ زاری
 وچے وچہ مراد نشانے کھتے یار سو نہیا
 درو میریاں کرود وائیں سخت میری بیماری
 فیڈک رد جہراں وچہ سینے لائی برہوں کائی
 میں ہوندی میں کھیں جلدی مقصود و خان

ڈبی عقل اجہی تیری جے آج کم نہ آوے۔
 یارے دکھ کٹیا جاوے خوشی دہے غم مٹے
 رو دنیاں میں کھال ہوئی کوں قرار نہ آوے
 تیریاں بھی تہیراں کیکیاں کیکیاں تھیں تاثیراں
 میں میدل دی کر کچھ کاسی جیتوں بہت پیاری
 جے میں لے فرزند پیاری کر سکدی کچھ کاری
 لہندی جھل سرے تے اپنے میں تیری بیماری
 لیتے واہ نہ چلے میری عقل رہی دیوانی۔
 میں قربان کیا دس میرے لگے واہ ملاو
 کہے زلیخاں جان تیرینوں کیا کران کھو پیاں
 آہے بڑھی میں مجاندی کرے جیلہ کافی
 جے واہ ظاہر لدا میں سفنے کوں نہ آوے
 کرے آہ زلیخا کہندی جس لے روگ افوتے
 ورو میرے کچھ ملکوں باہر کون کرے چارہ
 دن مجلس چہ تپدی گڈھے رات دکھانو چڑی
 کہے کہہ کہیں گھر سے اندر جو دریں دل اگے
 کرے اجازت طلب عزیز دل سد عمار پداراں
 وجہ او جاڑاں ناتے اتے رورونین ورنافے
 یار بچے واہ وجہ او جاڑاں دل دیر نال ارادے
 جان جنگل چہ صبر نہ آوے نیل ندی ل جاوے
 ایہ نقشے ایہہ دوناں ایہو حال اودا سی۔

کوں جگاویں طالع ستے وصلوں جام پلاوے
 ہر سر شک و اکھیں وچوں مہر کریں راج سکے
 تے اوہ شعلہ رو فراتوں چکے جان جلاوے
 کر بقدر گیا پر دسیں عفو کرے تقصیراں۔
 سُن دانی سرینواں کر کے روئی زار و زاری
 سر تیری کد آون دیندی ایڈ مصیبت بھاری
 میرے دس کیا دس دہیاں میں تیری پرواری
 جس نام مکان نہ ظاہر لہاں کیا نشانی
 چاہیں جان اپی لے حاضرہ عذرہ مول سدا
 یا اپنے تھانو نہ سداواں لغاندیو چہ پچپاں
 پڑھ ستر کچھ سفنے اندر دیوی یار و کھسانی
 دانی کہندی میں نہ تارا یہ بھی پیش نہ جاوے
 عقلمند لہیاں عقلمند سی کافی پیش نہ چلے
 اینویں دندی رہی زلیخا کہندی حال آوارہ
 ایہا حال ہیا سودت وچہ فرات بھاری
 ایہ غم سوز و جھوٹ والا ہرگز جہل نہ سکے
 سیر کر کن جنگل جاوے ہاندیاں نال ہزاراں
 نہ ختم پرتیاں روانو الا ہر دم و دہا جاوے
 عشق سوکھ لانا نہیں ہرگز سد سخت نکافے
 کر کچھ سیر غماری بھیرے مڑول گھراں سدا
 و رہیاں کہی زلیخا تا میں ملی نہ سول غلامی

عاجز حال رہی دل برباں میں ہو دو گدے
 بلدی اک نہ تھلے اک دم کدے قرار نہ آیا
 دانی کرے دعائیں رور و اسدے دربارے
 کرو غلام رسول دعائیں ویدے بیماراں
 ہن تدبیراں تے تجویزاں واہ لاجپیاں سبھے
 جاں عرفان کرم دانی روٹے کھڑے دکھ سکتے

حال ملال رہو نہ کھوئے رہی جگر دھ لگدے
 دانی کہے ملاجگ دیتی یاراں یا رخدایا
 اُس بُدی دی عجز عاؤں اثر کھلا اک وارے
 تے بیماریاں کت گوائے یار ملاے یاراں
 فضل منگو جو فضل نصیروں دلبر مشکل بھٹے
 نا امیدیاں تے غم ہائے پیریاں پور نگہائے

دردِ خیریدین زلیخا یوسف علیہ السلام را پرورش کردن رناز و نعم در سیدان
 یوسف علیہ السلام بخوبی و طلبِ صل کردن زلیخا و اعراض فرمودن آن حضرت یعنی یوسف

بس توں یار و کیندائے قیمت ہو دس پے
 اندھیاں دل شوق جہاننوں انجلیاندی باری
 جے محبوب خوشی و چہ فست عاشق دادل ہے
 جاں لُجھکات جائے پونچے منزل مقصد پاوے
 جنہیں دین چہ کھو ہے یوسف ست و گایا بہا یاں
 ولوں قرار کیا اٹھ سار غم دی گئی اندھیری
 غم ساریدیاں دکھان نالوں دیو پیا سو بھارا
 جگر ہے دل ترے رو کوں قرار نہ پائے
 کہے ایسا میں رہوں جالی مدت دی بیماری
 اوہ اک زخم چھوڑے والا میرے جو گدے تھیرا
 برس لاکھا اچھل و گیس سہ غم رجیوں ناہیں
 بیوں جگ بلانہ دیاں میان غم بہو دیاں آہیں

اُسے جیڈ نہ طالع والا اسدے کرم سولے
 ایٹھے دل دیاں ولوں ضرباں جیدان بوس کاری
 جے محبوب غمانو چہ دہستے عاشق دادل کھٹے
 ایہ مقام دورا ڈاجاں جان غلام جے دس آوے
 بیٹھی نصر زلیخا دل و چہ غم دیاں نوکاں لایاں
 کچھ سبب اس نظر آئے کردی ڈھونڈ بہتیری
 دل مصیبت نہ بہائے جیون دل حال آوارہ
 اندر دے کدہاں ہر دہرت جھڑے غش کہاؤ
 ایہ کیوں باجھ سبب دھ چلے زخم دلیدی کاری
 بہتیری دی ایہ کیا آفت پائے کھن گھیرا
 اگلے دن میں مرنی رور و لٹھے ساہیں
 جہان حال سر پہ آیا ویکھیا نہیں کدایاں

جیوں جیوں کے لاسٹ لنول لاسایاں ہیں
 نہ سہ سکی حکم کسیندی سہ عمارمی داراں
 سیرچمین تھیں دل نے پایاں مزاں ہو رو دیر
 سر و آزد سندی آزادی ویکھ غشی وجہ آئی
 سرخ گلاں تے بیل روندی کردی کھڑی سیلے
 ملی مثال سجن دیاں ندان یکہ چنے دیاں کلیا
 جان لدر سنبھل دی زلفوں مغز معطر ہو یا
 گل لالہ دی خونی صورت کھل پئی وجہ سینے
 اوڑک دور وگی گلزاروں کردی دروچکے
 عشق اوجاڑے گھٹ پوڑے سیلے ہن ندیو
 آبادی جا کرے اُجاڑیں کوکے دروچاڑیں۔
 عشق وطن وجہ مجنوں تائیں ہن دینداجی وسدا
 گئی زلیخا وجہ اوجاڑاں تا بھی صبر نہ آیا
 اس بھتیں بعد پانغم گھائے یار پیاجاں رہے
 آوے کدے سدائے مٹ مٹ کر کر گریہ زاری
 یوسف آن مصر وجہ وڈیا اوہ تہ وجہ اُجاڑاں
 تے اوہ دردے دا اُسدا پتہ آختر تائیں
 لوک ہے قربان مصر وجہ یوسف و دیداروں
 ایہ ویران آبادے مصر ایہ روندی جاک مسدا
 جان یوسفی قیمت چکدی خلق خریدی آئی
 وجہ عمارمی نال کنیزاں گزری جواں قلب

اُسدا قدم دکھاندی طرفے و دہاگیا اگا ہیں
 دائی نال کنیزاں لیکے دہائی دل گلزاراں
 رئیس برک دُٹھے دل گزے اوہانین لوٹیرے
 تے دیردی بے پرواہی لوں لہو چہ سمانی
 ایہ سہرا رکھے تھہ دو نویں پنج جنیندی ماسپے
 دیکھ شقائق دے رخسارے دل وچ لٹاں ملیاں
 ونول ونول ورد بلائیں نہ نجیراں ل ڈھویا
 سینوں داغ برہوں گل سینے چہاڑی نقش نیکنے
 لوت دق جنگل دیوچہ زور وکتے روز گزے
 وسوں اجاڑ نظر وجہ دے عشق جنہاں دل بیوے
 ایہ آبادی عاشق والی خوش ہوئے اُجاڑیں
 وجہ پہاڑیں پرست غار کیموں اوہ جاجا وسدا
 تن دنال تن راتاں تائیں درو قصبہ پایا
 تا بھی ہو دنال بھتیں سنوں مرد وچنداں آہے
 کیا دلا تہہ آفت جھلی کھل ڈل جا اک داری
 باجیہ قراروں فرقت یاروں روندی وجہ پہاڑاں
 ہن تاخیر روندی یاروں مردی چہرا زائیں
 اوہنجیر پھرے وجہ جنگل مصر آبادی یاروں
 بی مقصد پھرے ایہ بھوندی اجڑی دا گھر وسدا
 تہوں زلیخا جنگل طرفوں مڑوں مصر سدائی
 مشتریاں جتو جاتاں مکیاں مجلس دیوچہ رہے

خلق ڈھٹی سو باجہ شماروں سائے شہر چکا را
 حال پیچھے ایتھے کیا اچنبہ بانڈیاں ساز و سائے
 کہے زلیخا کیدک بندہ جس نے خلق نوازی۔
 لے بی بی ایہ سو ہنا بندہ اسدا حسن دلا را
 آپ زلیخا بھر غماندے اگے ڈبدی جان دی۔
 جے ایہ بندہ سو ہنا وکدا میں بھی سوہنے لٹی۔
 کرے وچار نظر کرو یکھاں ڈٹھس کھت نظارہ
 جھڑی غشوں محبوباوری میں کئی نظاریں
 توں شہر وکیں میں جھل لہجاں سستے مل وکایں
 سورج چند اک اند تیرید امل تگن وچہ کہا تاں
 میں واری بازار وکیندیاں مل تولیندیاں جاناں
 عشق و میں میں وکدی آہی تیری شوق و حاجی
 آپ کتھے بہہ ہیوں بچھاڑی مینوں ٹھرا گاڑی
 پردیسا نوچہ تیریوں دردوں چھوڑ حکومت آئی
 شوق تیری میں کانگاں چایاں چاچہ نیل زبانی
 میں قربان تیرے بوجہ دردوں وندیاں جگ وٹائے
 تیرے جیسے بیع دے ملوں تخت و کن سن تاجاں
 میں وک چکی پہلے دن دی جاں تینوں سر دہڑا
 لکھ لکھ شکر امانت تیری جاں میں دہراڑائی
 میں وچہ آس تیرے ہر دم میں ہر سر انبیاں
 کہے پکارا یہاں دانی میریاں خواہاں والا۔

پردہ چانگاہ وگاں س ڈٹھا عالم سارا
 یوسف نام بندہ کنعانی وکدا ہے ات جائے
 کہیں کنیزاں حسن جمالوں سد جید نہ کائی
 حدوں دودھ ڈٹھی جاں خوبی لٹ پیا جگسارا
 سو ہنا بندہ خبر سنی سو وچہ دل دے کر لاندی
 خبر نہیں تھ لٹی جاسی کون کوئی جڑہ پٹی
 پئی نظر چھٹ گیاں آہیں بیبا چھان پیارا
 کتھوں آیوں وکدا پھر داسہ اندے بازاریں
 سائی جان جہان جو قیمت ارزاں جو دساویں
 واریاں ساریاں تار زلف تھیں تاریاں بھریاں اتاں
 میں وکنے تھیں اگے وکیاں کوک سنی سلطاناں
 مصر سٹی ہاریاں لایاں اج مل بیوں علابی
 توہیں جان تتی دی ساری توہیں گھروں جاڑی
 عشق تیرے واکاں چایاں کستی زین جدائی
 زہر دی آئی وہن جدائی پکڑ بنے اج لائی۔
 بھہ پیوں اج و سر بھلے مڑ طالع کھر آئے۔
 مشتری ہوئے طالع میرا میں بھی یار و ماہاں
 تے توں عشق امانت کر کے بھوک میریدل دہریا
 زمین فلک پھٹ پر زہون جو دکھ ہن جدائی
 آخر تینوں معلم ہوسی جو میرے سر بنیاں۔
 عشق جہد بوجہ گود کھلیاں پتیاں زہریاں

ایہ اوہا میں جس کی کارن پایاں پڑا پڑا
 ایہ اوہا جس سنے اندر یکے قول کمانے
 دینے تے رات دھونڈیدیاں جہان کھوڑو چپڑی
 جسدی چلو ڈیکھیں تے کھڈیاں تھیں چپڑی
 ایہ اوہا گھر باپ میرے جسدیاں وہاں پایاں
 تے دکھ جسد دل میرے سیاں بھی بس گھیاں
 ایہ اوہو میں جسدے سقوں روپا لے پیتے
 تے میں جسدیاں چھوڑ دیاں کھڑی سیلے کیتے
 چوختی وار ڈٹھا اج اوہا جسدے نت جھوڑیا
 ایہ اوہا توں جسد در دوں سنیاں میراں تھیاں
 ایہ اوہا توں نقشہ جس دا وہی نقش کھڑا یا
 ویکھ میرا محبوب لڈ کڑا چھوڑ دلون کارجی
 لے مائی ایہ دلبر میرا تیرا دن والا
 اُجڑیاں نوں ساڑ جیادوں نیاں جلاوٹ والا
 ورسیاں چھوڑ تڑندی مینوں سال نہ پاوٹ والا
 لو سہیلیو نظراں کھو لو سو مینے دامنہ تگ
 ویکھوئی اس ناستی توں تہن چواتیاں لایاں
 ویکھوئی ایہ شیر شکاری وستی توں پیٹھیا
 ویکھوئی ایہ بہزن میرا ناں میرا لٹ پیٹھا
 ویکھوئی ایہ لاوٹ مارا لگیاں تے ٹٹ پیٹھا
 ویکھوئی ایہ چھلیا جھال جھل گیا جھاک

جستے تھو خیاں تے دوپایاں میریاں دھڑو گایاں
 تے میں جس سے ملنے کارن گاہے دیس پٹائے
 وجہ فراق سمندر جسد بھر بھر پور رٹھائی
 تاریاں بھریاں اتان دیوچہ روندیاں قت وٹائے
 جسدیاں ایساں چھیاں لایاں مصریاں تے وڈھ لیاں
 تے ابھوڑے جسدیدے تے سنی بشارت کیاں
 غم دکھ دے پیراں جس میں کارن خود سیتے
 جسدیاں سوز فراقاں لے دن میرے سر بیتے
 سن کر دیاں سچ نہ آیا بھ پیا اج اینویں
 جس دا گانا زکرتہ جگر کھننے دھیر سیخاں
 ہے مر جاتے بڑ کھانے تینوں ترس نہ آیا
 مکران صاف جواں میں ہی یا توں میں خود وہی
 ویکھ سکین تے ویکھ پیاری لٹ لیجاوٹ والا
 سنے دیوچہ نال ساڈے قول کماوٹ والا
 وجہ اُجڑاں تے وجہ ندیاں سیر کراوٹ والا
 اس تھیں در نہیں چھل جاناں پھیر کتھے تک سکو
 ویکھوئی اس بے پرواہیاں میرے جھاتیاں پایاں
 ویکھوئی ایہ مارا ڈاسی باز سقوں چھٹ پیٹھا
 ویکھوئی ایہ دلبر میرا دل میرا لٹ پیٹھا
 ویکھوئی ایہ باہوں پھڑکے اوہو لے سٹ پیٹھا
 ویکھوئی ایہ کھٹے مارا کی کی کر گیا کھٹے

دیکھوئی ایہ مینوں کہہ کیا توں میری میں تیرا
 دیکھوئی ہے میرا صاحب یا ہے سارے جگ دا
 دوڑیوئی اس گھیر لیا و گھیر یو نکل نہ جاوے
 نیاوئی ایہ رُس نہ جاوے میں سرغیر نہ لاوے
 دیتوئی میں تیرے باجوں غیراں پاس آئی
 کدہ غیراں تھیں سانجھ بندہ یوں نہ کر چھڈ پرائی
 وچہ برہندی لاٹ زلیخا طرف ترف اوہ جلدی
 تے اوہ روز و فکر اں اندر کدی جوش نہ تیرے
 اوہ در دیں و مردی جاندی تھہلدی بچھتا ندی
 کی جانان میں سخت کوئی اج کسے تھہ آئے
 جھب عماری دار و مینوں چل سٹو دروازے
 بیہوشی وچہ سہی زلیخا ایہا گھت پوکا راں
 اندر وار گئی لے دانی ہوش کہے کر کائی
 بیٹھی ہوش سمہال زلیخا خالی صبر قراروں
 ست کوئی دل لے لیا وے پھر میں حال کوہیا
 بانڈی گھل عزیز بلایا جھب دے تس فرمایا
 کیا عزیز چکا وے قیمت و سیں بازر گاناں
 کہے فرشتہ مالک تائیں سُن تدبیر ہماری
 غنہ تے کافر درم تے لعل زروں نیاروں
 مالک کہے عزیزے تائیں تول دیو مل سارا
 خازن نول فرمایا اونوں تول دیو سب چیزاں

دیکھوئی مین سارے جگ وچہ کیوں کر بیٹھا ڈیرا
 میں سدی ایہ میرا آخر ہواں دا کی لگ دا
 پکڑیوئی ایہ چلا نہ جاوے ست مٹ پھیر نہ آوے
 آکھوئی میں وگنہاری میں پر رحم کماوے
 تے جی میں چہ غیر اندر آئی توں خود نور و گائی
 بخش میری تقصیر کرم تھیں مین نہ تاب جدائی
 دکھ بھری جاں آہیں بھردی لاٹ غمان وچہ بلدی
 مین دلبر وچہ دھیریاں بیٹھا کردا قتل و دھیرے
 یار میرا بازار و کیندا قیمت خلق بیاندی
 کتول جوائے مار گوائے یاتے قول نہیاوے
 ست کوہیو رواج لیا وے مل گھلاں ندانے
 پہنچا یاد روازے ناتہ جھب عماری داراں
 گھول اکھیں کچہ کرے کاری ست سہیں بچھتا ئی
 خبر کیا اج کون سوانگن اسک و نچ پیاروں
 وگ وگ جان دیو وچہ سانگاں در دیہا سواہیا
 جاہ خرید بندہ کنعان جواج و کدا آیا
 جونگیں سولے یوسف دا حاضر مال خزانہ
 لے یوسف لے تول برابر از فرشتک تاتاری
 ہر ہوزن تولاد ہر چھاپے پاویں نفع پاروں
 ظہور سنگیو بازر گاناں کہے عزیز بے چارا
 یوسف دہموزن تولیندیاں لے مال عزیزاں

پے وچہ ترازو لے یوسف چاہیا
 بیچ لکھ آئے دینا چڑھے تے چھا بابے نہ بے
 کل خزانے پر ز چہڑے کرند سیر چڑھائے
 اصل درم دُر غنبر مشکوں ہر چھاپے وچہ پایا
 مال خزان شاہ مصرے تل نہ آئے پورے
 حیرانی وچہ شاہ مصر داکہندا مالک تائیں
 مالک خوش ہو یوسف تائیں ہتھ عزیز پھڑایا
 لے یوسف ہن مال تساڈ امیر مال خزانے
 کیے پوکار خزانے میرے تل گئے جے سارے
 مال خزان شاہی سارے مالک لہ سدھایا
 پر کچھ وچہ خزانے شاہی نام نہ درم دیناروں
 پر غمناک خزانیاں لوں مت فوجاں ہٹ جاواں
 برکت مال نگاہ یوسف اونویں بھر خزانے
 اونویں آن عزیزے تائیں خازن خبر سنائی
 اس دی برکت کل خزانے مڑ پر ہوئے سارے
 دیکھ عزیز رہیا متحیر یوسف شان کیا فی
 یوسف کہند بابے نہ ہوندا امیر مال خزانے
 شہرے خود قیمت میری کر کے فضل ودائی
 سن تظہیر ہو یاد دل انہی ہن ہن کے فرامی
 آجاں ہن یوسف دیکھا شتریاں غم دہانے
 برانگا سے یوسف لے جان ہی نہاں مرداں

دو جے چھا بے دہر اندازے زرموزن کرایا
 حیرانی وچہ خازن کمروں بند گئے ہو ڈھلے
 یوسف تنہا سب نقین ہمارا یہ ہوزن نہ آئے
 یوسف دالا چھا بادہرتوں اوپر امان نہ آیا
 نور نبوت سب نقین ہمارا ایسا فضل غفورے
 یوسف دائل ادا نہ ہو کو میں نقین مول کدہیں
 جو چھا بے وچہ چڑھیا شاہ اسال قبولوں آیا
 کرے قبول مصر داوالی تے شاداں وچہ خانے
 رہا سانوں ہو رچا وے فضل و دہنے بہار
 دولت دنیا رہے شمت جو چاہیا سب پایا
 شاہ عزیز مصر داوالی راضی ایس بیاروں
 تے مت شکے دشمن کوئی کٹک گھٹن جنگ پاوان
 خازن دیکھ رہیا متعجب کیتا فضل خزانے
 شاہاں یوسف برکت والا اسکے جیڈ نہ کافی
 دام درم کچھ گیانہ تیرا اندر ایس بیارے
 گھر میرے نقین گیانہ کافی میں یہ دولت پائی
 میں تیرے دل نیواں ہوندا اندر تے شاتے
 آپ دلی احسان تساڈ ایس پر رہیا نہ کافی
 قینوں رب فضیلت دتی وچہ شمار نہ آئے
 وہ ہزاراں گناں گیاں مر مر رہے کھانے
 ٹا امید کچھ پہاٹے غرت دیو چھوڑواں

چہل ہزار اہلانوچہ درداں جان رہی دکھ لگے
 حضرت پیر غزالی اینویں لکھیا ذکر ایہائی
 یوسف و یحییٰ و تاجاں لکے قیمت خوش ہو یا
 پہلے اسدیاں اکھیاں نہر یوسف قدر نہ باپے
 یوسف دیول گھت نظارہ ڈکھیا ہوش گوانی
 جے جاناں یہ صورت تیری مل نہ کراں کدلیں
 ہن بے وس زوراکانی ہوں ملک عزیزے
 شوق تیرے ہن دواں ترٹاں مینوں صبر آوے
 کس نفس چھوڑ کد ہے دل سچا ظالم نفس کمینہ
 جس اسیر چھٹ اس تھیں کد ہری چانی قہر خواری
 کس دی چا امانت سرے تھک کد کر اپڑائی۔
 یوسف دے وچہ شوق محبت مالک رو نہ آتا
 چھیاٹ واری کر کجہہ گلاں کی نون ہن کانی
 عہد جوانی گھر وچہ سستے بنوں سفتہ آیا
 جو تعبیر معتبر کوں بچھہ گیوں کنہاے
 مالک نے عرض کداری سچ ایہائی مالا
 جے میں خبر ہوندی نون دا وچ نہ سکد اسمولے
 ویکھ اتنا فے معجزا نون ہے سیر دل پردے
 کہ یوسف نون نیک غائیں میں حق جان دیواری
 ہتھ اوٹھا جناب الہی یوسف عرض سنائی
 نہیا شکوں کامل عقلوں ہر ہر نیک ستارا

بیماری محرومی دیوچہ اٹھ گھراں نون وگے
 اک زلیخا عشق نہ لٹی ہوراں خال کبیائی
 پھر یوسف دا قدر رکھا سومڑ ڈٹھانے رو یا
 وچہ دتو سو ظاہر ہو یا بچھتا یا پھر آپے
 اول قدر تیرا میں یوسف مول نہ پایا کانی
 زمین فلک جو قیمت اندر مدے میری تائیں
 میں بھدا کیوں ڈٹھانا تینوں نال تمیزے
 کیوں میں رد طالب ہو یا عقل میری ڈب جاوے
 کس تھیں وارگیوں سے ظالم سوٹکے کر سینہ
 صبح کھاتی تیں معلوم ہو سی کس تھیں رین گذاری
 جاں بریائی آپ کمانی ہو سی عذر نہ کانی
 یوسف و یحییٰ دوا جیا پتھر و پیدیاں کی لاہا
 تا یوسف فرامے ظاہر سنے مالک بھائی
 پھر سورج آسمانوں تیرے وچہ آستین مہایا
 دوا عبد الہی میں یا را بھیں نال دیہانے
 میں بھدا و ہر وچہ ہوسے لٹے طالع والہا
 عقل دتی کوتاہی بنوں و انک غلام مولے
 اج سے میں کھال ہو یا وچہ وچھوڑ کر دے
 دیوے رب دلاذیرے تھک پڑے رنخورداری
 اثر دعاؤں گھر مالک کر بیٹے ہوئے بائی۔
 یوسف دی تاثیر دعاؤں پائیں رتبہ بھادا

نال عزیز کیا لے گھر نون حضرت یوسف تائیں
 اگے حال غماں وچہ واسا کرے زلیخا زاری۔
 دیکھ لوں اج کسدے خانے سورج چڑھے کرم دا
 دیکھ لوں اج کون پیاری پوریاں کریموں
 خبر کیا اج کسدے گھر نون ہوئی روشنائی
 خبر کیا اج کسدے گھر وچہ برکت پر ہو جاوے
 خبر کیا اج کون پیاری ہے مقابل ہو کے
 خبر کیا اج کون سونا گن حرضاں کرے کھلو کے
 دیکھاں کون جہانوں گزے ہے چھوڑے روکے
 کی جاناں اج کسدے طالع چڑھ جاوے آسمانی
 کی جاناں اج کون خریدی عشرت طالع مندی
 کی جاناں اج کسنوں دیوے دولت بخت ہو لار
 کی جاناں اج کہیں محلیں روشنایاں بھر جاوے
 اج عزیز بیا ہے اُسوں باتے ہتھ نہ آئے
 زخم میرے نون اج دوائیں ملن اپن یا ناہیں
 ایروندی دل صبر نہ آئے فکرین جان جاوے
 اندر وار دروں آتوں یوسف قدم کا یا
 سورج دی نورانی وانگوں چمک پیا گھر سارا
 ویکہ زلیخا بدی جاندی نوز بھر دی کانگے
 اوچھل شوق دلوں چڑھ وگدا اوڈی ہوش دماغوں
 کر کر دھاگر وہ کہندی ڈاڈے وچہ بھنے

اس سوکھتیں وچہ خوشی دے وگدا قدم اگا تیں
 خبر نہیں اج کی سرگزشت صحت یا بیماری
 کی معلوم اج کیونکر ہوسی میرا داغ الم دا۔
 تے اج دیکھاں کسدے خانے ہو نور آباداں
 کی جاناں اج کس دیاں اکھیں پاوے نور صفائی
 خبر کیا اج کس نون قسمت و صلواں جام پلاوے
 خبر کیا اج کیہڑا پیوے قدم مبارک ہو کے
 دیکھاں کون گلے وچہ پائے خوشیوں ہار پرکے
 دیکھاں کس پائے دون اکھیں چڑھ نیزہ دی نوکے
 کی جاناں اج کسدے لیکیں ہجروں سرگردانی
 کی جاناں اج بخت ستارہ کسدے چڑھے بندی
 کی جاناں زر چاندی کسے سب مقصود سوار
 کی جاناں اج کسدے گھر نون لابو در و جلاوے
 ایسا رب کرے ہو جان میری حل جائے
 ایہ سیر غم فرقت وائے دیکھاں گھٹن کداہیں
 اج میرا محبوب پیارا دیکھاں کس گھر جاوے
 طاق منور وچہ محلان نور صبح جہلکا یا۔
 اوہ صورت سفینے دانی نور ور ہے چمکا را۔
 مارا وچھاں جھڑندی بخود دل شہانہ تائیں
 سربل کے اوہ خار غمانی گل ہو گئے چرخوں
 جوش خوشی داہن نہ دیندا سحر نیا زانے

ہو مقابل اکھیں میٹے متاں نظر جل جاوے
 ملیا یا مراد اں پایاں پر اغیار نہ آوے
 وکدایار ملے میں کتھوں عقل قبول کر دی
 کتھوں میرے بہاگ اچھے جاگدیاں شہ لہجے
 ایڈک چیز و چیند اکہٹر اقیمت کون اوتلے
 جے ایہ خواب ایہانی اینویں یارب خواب دکھتے
 پھیرے ہتھ دو اکھیں اتے دیکھے چار چوہیرے
 گلاں کرے زبانوں ظاہر نال کنیزاں سیال
 تڈنوں آن عزیزا گاڑی کہے زلیخا تائیں
 مال خزانے تڈہ حوالے تہاں مرکاں جو سا
 خوب طعام لباس چٹکیرے خدمت کریں تمامی
 کرے قبول زلیخا سب کچھ یوسف کول بہایا
 مٹڑ ویکھے یوسف تائیں سو سو شکر گزارے
 قول قرار جو میں تھیں ہو یا بد ہو و سنا نہیں
 ترس ایہی یا ناہیں اسنوں میراں درواں لول
 ویکھاں کوں سا تھیں رتے ہن دلبر ورتارا
 اک دیدار کرن نوں ترساں اج اکھیں چہ پیر
 شاد زلیخا وچہ دیدارے ہر دم شکر گزارے
 کس مشوق غلام سدا یا کس ایہ رتبہ پایا
 اک پل کولوں جان نہ دیوی یوسف نکل کتویے
 ڈھونڈنکا گے نگہ برنگی کہانے لذت والے

دلوچہ خوشی ادبہارا وچھالے لذت گرداواوے
 دل وچہ کہے ایہی میں سستی ایہ خوابے دس آوے
 ایہ جو میںوں نظری آوے سُننے ہر سر دروی
 ایہ سامان دے وچہ سُننے مگر نصیبوں سمجھے
 شاہ غلام کدا ہو آوے کدا یہ عقل چٹاے
 جے ایہ یار آکوں چھل جاناں مرگ اندھیری جیلے
 دلون یقین جو ہن وچہ سُننے رُہڑے طالع میرے
 کدے ہے وچہ نیر کدا اپرا اکھیں ڈبڈب کیاں
 اس فرزند پایے تائیں عزت نال رک میں
 اسنوں تہانوں چنگے وچہ کھیر مت نال پیار
 اس فرزند اں دانگوں رکھیں اندر عیش مدامی
 کدے یقین ایہا بیداری وچہ ملے دے آیا
 طالع میرے حال مراد اں کتھوں لڑاوداے
 ہے معام نہیں یا اسنوں جو میں فی آہیں
 خبر ایہی یا ناہیں اسنوں در دیکرے سلوں
 جو مقصود پیرا وچہ رنیا ہتھ گیا نگہ سارا
 کھڑ میرے سراج تپے آیا میں لہجہ پھری چو پیرے
 سبامیدان میں آیاں میرے طالع بہاے
 کس نکل یا زلیخا ملیا جو میرے ہتھ آیا
 ہر دم نظر اسی وچہ کھے شوق ایہ وچہ کھیلے
 ہر نعمت جو نہا اندر ساوڑ کرے کھوالے

اوہ کہا ہے ایہ رجمی جاے خوشی کرے لکھواری
 عطر گل ابوں غسل کرے پوشاکاں پہناوے
 جوین اس لائق ویکے ملکاں تنیں منگوائے
 نویں صبح ہر نویں لباسوں ہتھیں قد سوارے
 ہتھیں کرے پٹکا پہنے خود جوڑا پہناوے
 پاں بہتے حرمت رکھے گلداں کرے پیارا
 سن سن پی نصیبت سرے رد و زار و زاری
 جو حاجت تن دلوچہ جاے حاضر کرے شتابی
 ستے نول خود دیکھا جتے خدمت وچہ میداری
 وچہ دیدار رہی ہو کمالی نظر نہ ورہتی جاوے
 ایہ خیال دماغے رچیا چایا اثر نظر دا
 دیواراں ہر جامیاں اندر اوہ معشوق در آوے
 مطلق اک وجود مقدس خالی ہر اعتباروں
 یوسف دیول ہر دم ویکے ہرگز صبر نہ پائے
 یوسف رکھے نیویاں کہیں ہر ویلے شرارے
 کہے زلیخا اپنے دل وچہ یوسف اے ایاناں
 بھری جوانی نو چکیا و دھیا حسن لارا
 مگر پیرے نت ہو دیوانی مطلب کرے اشارے
 بے آرمی ویکھے نگاہوں یوسف نلدا جاکو
 کسے دمیان نہ اسول کردا ہے گناہوں دوا
 واہ درد ادا دل حبس بردہ اوہ اک نظر نہ کردا

اعلیٰ قسم طعام جو میو جمع رکھاوے ساری
 زرگو ہر پہ لعل لباسیں نیت زیب بناوے
 تے ہر روز نویں پوشاکوں حاضر پیش لیاوے
 اک جامہ مردوجی واری کدی نہ پیش گزارے
 پا پوشاک نگاہ گزارے شوقوں مروی جاوے
 حال حقیقت پچھے رو رواہل وطن گھر باروں
 شکر کرے سن خوشیاں اندر عمر گزاراں ساری
 اسدی کا نگذاری اندر حال ہے بیتابی
 وانگ کنیزاں حق گزاراں کردی خدمتگاری
 جنول کرے نگاہ اوٹول یوسف نظری آوے
 چہر مبارک یوسف والا ہر جا جلوہ کردا
 سورج چند ستاریاں شکلاں اوہو نظری آوے
 لول ہتھیں متغلی ہدی رمز کھلی اسراروں
 ہس ہس کہے پیاریاں گلاں خشیوں وقت و لمے
 باہجہ ضرورت قدر کفایت حرف نہ ودہ الاوے
 ایہا حال و مانی مدت تدتوں ہو یا سیاناں
 نذاں زلیخا شوق و صکدہ جیتا حال آوارہ
 طرز ہزار کرے نت فاسر لاکھاں شوق اُپکار
 جاں وہ چشم مقابل کردی ایہ خود چشم نواوے
 رو رو ہر دم کہے زلیخا حال کیا دلبر دا
 دنیا دین میرے دا پردہ مالک میرے گھر دا

واہ دردِ الہیہ دیدنہ ڈردا دیکھے دکھیا مردا۔
 رہی زلیخا شوقِ طلبدی آتش اندر جلدی
 رہے زلیخا اگے پیچھے یوسف جان بچا دے
 مرے زلیخا دردِ فراقوں یوسف دے لاہوں
 شوقِ زلیخا بوسِ کناروں یوسف کرے کنار
 عشقِ زلیخا کانگاں چاہے تے وجہِ دُبدی جاو
 دردِ بھرے بھر آہ زلیخا رمزوں دکھ سناو
 بھر دمِ سرد زلیخا ہر دم ڈھاک گاڑی آوے
 بی مقصود زلیخا ہندی کالی بھلا نہ بھاوے
 یوسف اگے وقتِ نوبتی کردی کارِ گزاری
 اُسدی خدمت کرن کنیزاں یہ یوسف دی باندی
 زردی رنگ ہو یا تن لاغ و چہ غم اندیاں آہیں
 سارے فنِ فریب زلیخا رنزاں نال چلائے
 یوسف من موہن کارن ساریاں اناں لایاں
 تہ سیراں تے تیر زلیخا دل ولنت و گائے
 پرتا شیر بخا دایہ اس بھیں وگن دہ گائے
 بے اندازہ سوز زلیخا دردِ بڑے غم نہتے۔
 پرخونوں کر اکھیں دونوں جھاک زلیخا دیکھے
 طلب وصال زلیخا رور و غم دے حال وائے
 عال زلیخا باہجہ وصالوں اگ لکے جیوں خانے
 نظرِ خوش نال زلیخا کیے وصل اشارے

اک نظارہ تارن مارنہ اس بھیں اچ سردا
 یار چنگا پر دردِ دل خالی زار کہے ہفتہ ملدی
 متاں جناب لاہوں مینوں یہ عاصی کر جاوے
 طلب زلیخا وصلِ سیہائی یوسف خوفِ گناہوں
 رہے زلیخا رمل ہندی یوسف ہے نیارا۔
 یوسف حال دیکھے اسدا ہرگز نظر نہ آوے
 یوسف سُن ان سنیاں جانے جان انجان سدا
 یوسف پیرو پیڑ پچھاڑی ہر دم ہٹا جاوے
 اگو یار پیایے والا عشق پیوے غم کھاوے
 اپنا آپ گیا بھل سارا چاہڑی عشقِ خماری۔
 بن یوسف دی خدمت گاری اُسدی گھر ٹی جانڈی
 بن دیدار نہ کائی بھے ہو مراد کد اہیں۔
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے حساب نہ آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے شمار نہ آیاں
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ گنتی آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ پئے ٹکائے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے مکان نہ پتے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ آیاں سکھے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ درج آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ دھیلے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ ملے کناے

تک تک از زلیخا دل دل جان داندے پائے
 اُس نے پیش گذاریاں آہیں نال نیاز آدے
 بھر گھر بھلا کائے اُسے زلفا ند بوچہ تارے
 حُسن ندیدیاں لہراں تے ہسٹہ رُہے خزانے
 اسدیاں لدریاں ملکاں اُتے دلبر تے وگ گیاں
 دن دن بمقتصد زلیخا درد غما نوچہ ماری۔
 خون سُکا وچہ حال او اسی ہجر مصیبت بہاری
 بھاویں دلبر گھر وچہ آیا درد و فراق ستایا
 واہ واہ دلبر گھر وچہ دس در کھدا بچہ جدائی
 اوہ نیڑے تے ایہ وچہ دوری بچہ فراق جلدائی
 ہجر مصیبت وچہ زلیخا درد وچہ سر بھلاھے
 اک لعل تے دوینیں وصال تے تندیان خطا چار
 مکمل متھہ افسوس کریندی وگدے مین فوارے
 دانی ویکھ زلیخا تائیں عرض کرے کر زاری
 دل دی آس پئی سب تیری پایاں کل مرادوں
 میں ترمانی لہجہ تینوں دریا شربت والا۔
 توں پیدل وچہ جنگل زخمی ناقہ ملی عمارتی
 دوا کہیں تیر مردوں ملیاں ہُن اوہ اکہڑ آریاں
 تیر کہتا تیں وچہ جگرے طالع پُٹ کڈ دایا
 بحر غما نوچہ باہیں ترو دی متھہ کشتی تہہ آئی۔
 توں بیمار بہوں دے زخمی ملیا وید سیاناں

یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ تھاویں آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ حسابے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ شامے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ شان گمانے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے حسابے پیاں
 وقت دماندے جانڈے اُسدے اندر گریہ زاری
 پنجر کرد کھلایاں ہڈیں فرقت دی بیماری
 ملیا یار نہ ملیا جیہا جان مقصود نہ پایا۔
 سوہنے دے گھر و سدی سدی واہ واجے پرانی
 پاس ہوندا بچہ متھہ نہ آئے ایڈک درد نہ کائی
 کرے کہا بربہ ہونے شعلے تے وچہ غم دی نائے
 پنج حواس سنے شش رودہ ہفت طبعی کارے
 کھلے وال پے گل رہند زرد رہن رخسارے
 ملیا یار مرادوں پایاں ہُن کیا حال خواری
 ہُن ہوگیوں حال نتائے کہریاں وچہ فسادوں
 بیٹھ ننا کریں کیوں زاری اکھ سنا کچھ حالا
 ہُن کیا خون دورا دے راہوں ایہ کیا گریہ زاری
 بچہ نہ اوہ غم کیا دے تہیں کی ملیاں ایذا یوں
 ملیا زخم دمانی مدت درد کوں ہُن پایا۔
 ہُن کیوں غرق رہیوں وچہ زاری یہ کہہ حال کائی
 جس در و گھر بھرے شفاؤں تہہ کیوں حال سبناں

یوسف زلیخا
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ تھاویں آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ حسابے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ شامے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ شان گمانے
 یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے حسابے پیاں
 وقت دماندے جانڈے اُسدے اندر گریہ زاری
 پنجر کرد کھلایاں ہڈیں فرقت دی بیماری
 ملیا یار نہ ملیا جیہا جان مقصود نہ پایا۔
 سوہنے دے گھر و سدی سدی واہ واجے پرانی
 پاس ہوندا بچہ متھہ نہ آئے ایڈک درد نہ کائی
 کرے کہا بربہ ہونے شعلے تے وچہ غم دی نائے
 پنج حواس سنے شش رودہ ہفت طبعی کارے
 کھلے وال پے گل رہند زرد رہن رخسارے
 ملیا یار مرادوں پایاں ہُن کیا حال خواری
 ہُن ہوگیوں حال نتائے کہریاں وچہ فسادوں
 بیٹھ ننا کریں کیوں زاری اکھ سنا کچھ حالا
 ہُن کیا خون دورا دے راہوں ایہ کیا گریہ زاری
 بچہ نہ اوہ غم کیا دے تہیں کی ملیاں ایذا یوں
 ملیا زخم دمانی مدت درد کوں ہُن پایا۔
 ہُن کیوں غرق رہیوں وچہ زاری یہ کہہ حال کائی
 جس در و گھر بھرے شفاؤں تہہ کیوں حال سبناں

توں ٹھکھی وہی عشق اجاڑے ملیا طاش طعموں
 تن ننگے نوں ملیاں تینوں ریشم حقین پوشاکاں
 جلدی دھپ بھردی چوں وڑیوں چہ محلاں
 دل منزل مقصودے ٹریوں تازی ہی سواری
 توں چہ قید غماں دے حجرے دتی بخت خلاصی -
 عشقے پندھ اگلی پیوں ملیا ساتھ چنگیرا -
 اک غماندی تیدی تین دل نہر کھلی دریاؤں
 گرگ فراقوں ملی خلاصی وڑیوں منزل گاہے
 کہے زلیخا سُنے بڈھی میری گریہ زاری
 میں ترمانی بہا مینوں دریا مشربت والا -
 میں بیدل وچہ جنگل زخمی ناقہ ملی عماری
 دواکھیں میں دروں ملیاں ہن اوہ اگھر آیاں
 تیر گھٹا میں وچہ جگر دے طالع پٹ کڈایا
 بحر غماں چہ باہیں تروی میں کشتی ہمتھ آئی
 میں بیمار ہوندی زخمی ملیا وید سیاناں
 میں ٹھکھی وہی عشق اجاڑے ملیا طاش طعموں
 تن ننگے نوں ملیاں تینوں ریشم حقین پوشاکاں
 جلدی دھپ بھردی چوں وڑیاں چہ محلاں
 دل منزل مقصودے ٹریاں تازی ہی سواری
 میں چہ قید غماندے حجرے دتی بخت خلاصی
 عشقے پندھ اگلی پیاں ملیا ساتھ چنگیرا -

ہن بھیری ہو کیوں رو میں ظاہر دس کلاہوں
 ہن کہہ کیوں واکہیں اوں ہن ہی نسا کاں
 ہن فرما کریں کیوں اری اندر کہڑیاں سداں
 لے دل ہو کریں کیوں زاری ظاہر دس پھاری
 کر خوشیاں کیوں غم وچہ ڈبی ایو کیا حال ہوئی
 اچے تسلی صبر نہ کرادس گویں دل تیرا -
 آہیں گرم گیاں کیوں ناہیں ٹھنڈی آب ہواں
 شکر لے داو بلا تیرا گویں جلیں وچہ آہے
 جو مشکل سر سیر دتی آکھ سناواں ساری -
 لاواں واہ نہ پاواں قطرہ ایہی درد کوشالا
 نہ چہرہ سکاں پیش نہ جائے ایہا مشکل بھاری
 پرے نور نہ دے کائی آساں توڑ گویاں
 ملیا زخم مکھی پر زہروں ہی وچہ دکھ پایا
 گھٹن گھیر دکھاندی پچھتی ہن واہ پیش نہ کائی
 منت کرناں دوانہ دیوے کار کراں من بہانا
 لقمہ چاہن کھاوون دیوے شایع حکم سلیموں
 جس وچہ خار دے پُر کر کے ستاواں چلا کاں
 لاٹاں لگ برہونیاں جتھ جھوک کھاوون ہڈیاں
 نہیں لگام میر وچہ قابو تازی شد طراری -
 بیڑیاں بیرونیوں سہجہ کڑیاں واکھ ملی
 دور گھروں سٹ واٹ دورا ڈی ایہا پیا لوٹیرا

اگ غماں دل تیری میں دل نہر کھلی دریاں
گرگ فراقوں کی خلاصی دیاں منزل گاہ ہے
ایسا حال میرا دیکھو دریاں یوسف بختیں ستارا
میں کجیاں جھک افسانہ بیاں اکھیں اودہ نہ نظر آئے
میں ہو پاس کران سو آئیں وہ کہیں توں پاؤ
لکھ لکھ وار کران میں مایہ اودہ نہ کدے بدلتے
جے گھرے میں اندر عداواں وہ ٹھہرا ہر گھرے
میں ہوئی ان پہلی رشتوں غرق نہ بچا کوی
بے پرواہ محبوبتی و آتش و انگ تیا ہے
سچ بچھیں تے اپنی بختیں کپڑا البتہ لاف ہے
میں رہی توں تھا ٹھہر ہونڈی کدی نہ بھلاؤ
آپ رہے دگر دروں خالی میری جان جلاؤ
میں عاجز و احوال تاناں ویکہ نہ ترس نیاؤ
بنہیں اندر نظر سمانڈی کدے نہ میں دیکھ
شن وانی بھرا اکھیں پانی پیاں تے تھلے
میں قربان بھی توں کہی عشق مصیبت پانی
وچہ تفتیاں عمر گوانی چھوڑ ولایت آئی
دل و سناں میں کر کچھ حید اے جوانی ویلا
مُن ایہ گل زلیخا رو رو آہ بھرے فرماوے
انی کہے جمال جو تیرا پنچھیاں موہ دگا ہے
کہے زلیخا اودہ کد ایں نظر نہ کرے اوتاماں

بھی اکوں اس خبر زبانی بہر قہر و دواؤں
مُن دیروی ہے پرغای شیریں پانی ہے
میں قربان اُس خبر نہ کانی ہر دم ہے نیارا
میں ہر وقت طلب ہے بھونڈی اودہ خبر گنتے
میں تیاں کہ چشم مقابل وہ اوتوں اٹھ جاؤ
جے ہں کران شارت کجی بھولیں پانی نہ بہاؤ
آہیں گرم کڈاں جو رو دیکھنے اتر دساے
میں توں کران سوال و صل اہر گزشتہ نہ بھولی
بدیاں ناں اکھیں کچھ گھٹ نہ آب بچھا ہے
ہاں میں جلاں بدلاں وہ تھیں اپنا آپ بچا ہے
دیکھ گھٹے وہ پوچھ گھٹے ہے آپ بچیاں بٹھا ہے
ایسی اگ لکھتے چوری نہ ہواں میں آئے
اُسے ہی نظرائی میں نہیں رائے نہ آئے
اُسے سب تھیں تیاں اجیرا میں عاجز مکن لیکے
بٹنگے کوئل خالی و تروہ آں و کلا ہے
اے مرادوں خالی بیوں دلت ڈوب گوانی
ملیا بارہی وچہ گھرے اولہ ہے جدائی
کندل تلک پہا وچہ لے تار کہیں گھٹ سیلا
کندل توں وہ اگ لکھتے غاک اکھیں وچہ پاؤ
اودہ جوان جوانی بھرا بکوں وچہ دس نہ آئے
اہل جلالاں تے بد شکماں ہر تروہ پے نکاں

دور ویک و مہیاں شکران بدشگراں تائیں
 والی ہے قریب بہتر سے خداں تھیں بچ خانے
 مردوں دہل تہیاؤں سوکھا مول نہ کر کوتاہی
 کہنے لگا اگلی بڑی نہ کر بات اکاٹاں
 تے میں تیرے کہنے باجوں لگانوں لے پائے
 تیرے دل زلفوں لے دل نہ چہ دار لیا
 اسیاں بچہ دیاں والی سل وہ میرے لئے
 جاہ کوں کرست تیری آل تیرے وہ چاہے
 میں بڑی دہل آکھ کوں وہ کچھ لکھتے تھے
 والی جوش غضب کراٹھی ہن سیکھاں نہ تے

باجے آواز بچان نہ کر دہیں تیں چہ کہہ میں
 تیرے کچھ باجیا وہ ہے طلب نشانے
 دل کے وٹ چاہتے وہ لہیں بائیں گل ہوا
 اسد حال عقل تھیں باہر میں لاکھکی داناں
 تیرے سدا کر کر اس دل بہت وگائے
 تے اوہ تیرے تھے سیکھ توڑ ہوا اوڑائے
 اسی نظر جہانوں اچی کد پتیا یا جاسے
 میل میں مری جانہی تیں میر نکو جا
 چہ میں تیری مرض نہ تے دو میرا دل بچے
 میل دیاں میں نکے ماری ہر مر جانہ تے

ورور تعریف دایہ ورفتن آواز جانب زلیخا نر دلیوسف و سفارش و صلح سے کار
 آوردن اعراف نمودن یوسف و رشتن دایہ بوسیدی مطلع ساختن زلیخا را از
 اجراء سے و رفتن زلیخا بذات خود زلیوسف و ظہار عشق خود نمودن زلیوسف یہ فتح

نویں چوئل پڑانی آفت تن ہمار گجاری
 تن پیدا تر نیساں ناڑیں بھاٹے تے چٹیاں
 عمر بڑی تے آس چھو شیری قدم کے دم لے
 اچے ہڈے نیوایاں گہلاں تن منقوش جبریدہ
 شب صفاق صراق تہیاں پٹ اگاڑی ہر
 چٹیاں دواں نہ کوئی بھول ہوا یاں ہوں
 چھلے دار و نویں لب سکے گھڑوٹے دھپیاں
 گردن ڈٹے لگے پچھے کر دو گائی ہوئی

دوسرا ادا کا ہر اچھڑا ٹھک وہی ساری
 بھری فریوں خالی زور و طاقت بدن لائی
 وال سدا تے ونگیاں ہڈیں ہوس جوڑ کئے
 پروں وانگ ترکے قامت پر وجہ چکن کشیدہ
 مکروں ہونیاؤں لٹ کھا داتے اچے بہت نہ بھرا
 داغ سیاہوں و نویں بھریں چٹیاں ہوا یاں
 پیری ضعف چڑھایاں نہ جان نہ گئے وجہ ٹاں
 جہل بڑھپے نے وجہ چہرے گرد اوڈائی ہوئی

ماس پرانے کاغذ والی صورت بائی ہوئی
 پنجر چھاتی منجر کانی مس گلے داکھورا
 دوپستان دڈیاں مشکاں آب پنجر ہوئی
 کن بنو دیاں چھلان رگے نکٹا سک کالا
 داہراں داکچہ پتہ نشانی لچھلاں سچھ نہ آئے
 سن رخسار لبیاں منہ جا پے چھپڑ سک ہو یا
 انگلیاں کفہ ستاں اندر کلیاں ٹھوکیاں جویا
 گوڑے گندھاں گٹے مکے کھچا ڈونگہ کھوانی
 کمر موٹیری ساق چھوٹیری موٹی ہوں بہیری
 سر پہلے تے پیروں ڈولے دم نہ پوے نکانے
 دونوں بینیاں چہ ستیناں مچھیاں تکیاں جویا
 ہٹ دندان چہ کالوں ڈور بتیاں بلیاں جویا
 پُر پُرمغم نال بدن وچہ ہڈیاں پلیاں ہو یاں
 روگ بل بھیر پانی پس پس اکیاں گلیاں جویاں
 جوش جوانی والیاں چمکاں کھڑولیاں ہو یاں
 ایچہ دنیا دی صورت پوری گھنڈ چڑھائی ہوئی
 کھابرا یہ تے اندواروں پُر کراں دی بھیلی
 ایہ دانی جس صفت ایہائی اٹھ شری سر ملے
 بیٹھ زلیخا راضی بازی یوسف آن ملاواں
 میں بھی ہاں کچھ تینوں معلم میں پراہن بھاری
 یوسف پاس گئی جا بیٹھی میں واری فرزند

پسلیاں دی دوہیں طرفیں مسطرانی ہوئی
 ٹھوڈی بوڈی روڈی جھوڈی تے وچہ عدد ہو یا
 اک رگ شکم پیٹھا لہاں ہسیا تو بے توڑی ہو
 تنگ ستھانہ حدں گھلا جو چہ جیچہ نوالا
 جیچہ پتے جیوں چہ سوراخے چوہا پوچھ ہا فے
 یا عاصی تے وقت نزعہ گویا ڈھکا ہو یا
 ہنہ نغلاں چہ بہہ مولے ہاں مچھکیاں ہو یاں
 کبالک نکوڑا چوڑا علتی رن شیطانی
 سری سپیری زری لوٹیری کروں جمع اندھیری
 جاں بولے سولہاں چھلاندا ہر دگ پوے دھکا
 بیٹھی دے دوزانوں دس گر جھان چلیاں جویاں
 ناڑاں بدن ساون ظاہر دیاں لیاں ہو یاں
 چاہے غلطان سکے وانگوں ل مل کھلیاں ہو یاں
 پستاناں دی سوزیاں نکاں بھیدناں لیاں ہو یاں
 سردی گرمی چکھ زانیوں مزاں چلیاں ہو یاں
 ابریشم دے نال لباساں شکل چھپائی ہوئی
 وچہ جہان اوہا اُس پہاڑے جو مینوں نزل لیلی
 بار ملاواں پوریاں پاواں ختم گواواں لے
 سر کشیوں اج تو بہ کرسی کر کے نرم دکھاواں
 کھاگے ماری کائے ماری صحت ہاں بیماری
 میں قربان بناون ماریوں تن جسدا میں بند

طاقت عقل قیاسوں باہر تیرا حسن بنایا
 جستہیں قد چھانے رتبہ کارندے اندازے
 جوش جوانی تیرے چہ بھریا عیش اداون کارن
 بھری فراست عالی تیرے چہ دل دیاں لکھیاں پائی
 سنے نون دکھ درد منداں دتوں شہوانی پائی
 تے اُس میں پر لازم گیتا ہر شے تے شکرانہ
 اوہ مشتاق زلیخا تیری جس سنے دس آویں
 تیجی وار نشانیاں بدے مہر سہ بولائی
 قیمت تار خرید یا تینوں مقصد پاوے کارن
 رات وئے وچہ خدمت تیری آپ ہی ہو باندی
 جاں اچ حال دُنھا میں اُسدا رحم سیر دل آیا
 قد چھان احساناں اُسداں جوتیں حال وئے
 اچ جوانی تیرے اتے اوہ بھی ہے شے کافی
 وصل کریں توں فرحت پاویں اُسدا جی پہچاویں
 توں صاحب وہ بندی تیری چہ فرما ہر داری
 ایہ احسان تیرا جان جیوے کیے نہ مول بھلاوے
 آخر خون چڑھے سر تیرے پیر بچھوں بچھتاویں
 نہ کر شرم کرم داویلا کرم کریں من بھاویں
 تے صلاحات میری ایہا خوشی کرو دن کافی
 وقت ایہا کجہ کرے خوشیاں خوشیاں گدوئے
 ہتھوں گئی جوانی یوسف نہیں کسے مڑمادی

تے اُس حسن موافق تیرے چہ عقلوں گوہر پایا
 رحم دانا توں جستہیں سمجھیں دروازے آوازے
 لکھیں روشن تیرے چہ جڑیاں مزاں پاوے کارن
 تے اس قیوں طاقت بخشی دم وچہ درد گواویں
 تے سُن کے وکھ درد بھرن نون ملی قیوں دانائی
 ہر نعمت دی حق اداوی واجب کہے زمانہ
 دوواری کر گھائل اسٹوں اتل اتل سداویں
 روندی توں چہ درد چھوٹے ملی آن لکھائی
 دل بھرن درد چھوٹے والا رخ گواوے کارن
 وصل سوال کر دی نگاہ اوہ تیں بھریں شرمادی
 توں بے خبر تیریاں نظراں سُنوں مار گویا
 تے کرم کرا سداے اتے ویکھ سناں مر جائے
 تیرے باجہ نہ تانی سدا کی کسے پری نے جانی
 تے اوہ رہے کینز مادی توہیں راج کماویں
 کہیں رحم رحم داویا اُس تے مشکل بھاری
 جے اچ کجہ انکار لیاویں آہ بھرے مر جاوے
 تے ایہ تازہ جو فرحت خوشیاں بھیکے تے نہ پاویں
 اوہ تیرے پرواری عاندی کہہ توں عیوں شہاویں
 ایہ جوانی وہ جی وای نہیں گسے تے آئی
 جداں بڈھیا مسرہ آباں کجہ بیش نہ جائے
 کرے خوشی مزے داویلا حسرت ہے نہ دلدی

آج جوانی تہہ بضاغت کر لے سودا گانی
 اس توفیق سے شمع و دیہانے پہل نہ جائیں
 اس حسن و دل و کیم نہ بھلیں شکر نہ کریں انجیری
 عمر جوانی نہ دیکھندی اس حسن و دل و کیم
 ہاں یہ سیت گیا سر و دیہانے پہل نہ جائیں
 دن کا کانی تہہ بضاغت کر لے سودا گانی
 یہ اس وقت کہ ہم کہانے کے ذوق نہ ہونے
 زلف و یوسف بہ بدانی کہ کسے تہہ کوئی دل بھلا
 واہ انجیریں دل و مزاج تہہ بضاغت کر لے سودا گانی
 کہ احسان ہی ہیں دیکھناں جان نہ جوانی
 عمر جوانی میں گمانی اور دن چار زمانہ
 تن تجریں شمع و دیہانے تہہ بضاغت کر لے سودا گانی
 الفت و آدم بھرے کالی جان رنگ و پھیلا
 آج حوالی تیرے درے عمر میں کسے ہو گولی
 عمر و پانی بڑی سیانی میں بھی ہاں شمع و دیہانے
 شاہزادی ویاں آہیں کسے کتب گما دل بھلا
 بیون بھلا نہ بھلا و یوسف و مریم اہل سول
 ست سیری رنگ نہ نہ بھلیں شمع و دیہانے
 جہاں ہی مرادوں خالی جیت ایسا لکھاری
 دیکھ اوہا و کیم سیریاں انجیریں ہر خانہ از زاری
 اور گل کسے ہو یاہ و یوسف چھوڑ بڑی گل ساری

تے دل نہیں آج بیانے سستا کچھ لو گانی
 آج بندی کر چھٹے کسے نون گھانا نہیں کد میں
 چیدا حسن و دھماں انجیریں چیل مر کسے نہ بھلیں
 گزری کھانڈ گئی فرا آئی کدے نہ بھلیں شہراں
 بیون تہہ میرے فرزند اسرا تہہ نہ آہست
 عمن جوانی نون چو دنیا تھوڑے روز گناہاں
 شمع و دل و کیم جو کھانڈ جان نہ بھلا
 ایلا زلفاں تہہ بضاغت کر لے سودا گانی
 ہر کسے کہ سو بنیاں کلاں ہے دینے درانی
 عیش و آواوسن ہو جاو خوشیاں تہہ بضاغت کر لے سودا گانی
 ایہ فانی ہاں گئی جوانی تہہ ہی اہم خانہ
 جاں سر جہل ہی ویاں تہہ ہی تہہ حیرانی
 تہہ ہی حال سان کچھ دیکھیں غفلت جہاں جوانی
 میں کیمین تہہ ہی عا جہر تہہ ہی وچہ چولی
 سروں ہو ہوں کچھ جہل کسے ہاں تہہ ہی وچہ چولی
 سال رو کھانڈے جاں دل تہہ ہی تہہ ہی ہو یاہ
 آس ہنداں چو ہم کماہیں تو نہ شیں آسول
 اوہا و یوسف کماہیں چو وولایت آئی
 کیوں کچھ تہہ ہی تہہ ہی تہہ ہی تہہ ہی چاری
 دس ارادہ تہہ ہی تہہ ہی تہہ ہی تہہ ہی چاری
 ایہ گناہ بے وزن تہہ ہی تہہ ہی تہہ ہی تہہ ہی چاری

زخم میرے وہ گھت نہ انگلی میں ان عزیز بندہ
 اسے میں خوشیاں ان کی کیا ست پر درہ
 دانی کہ کہاں وہ آپ کا یہ سوال گداسے
 یوسف کہ عزت میںوں کہ فرزند رکھا یا
 گھر لٹے وہ چراں خیانت سیرائیک پیا
 دانی کہ عزیزند دیکھے تو جنتیں غم کہاویں
 یوسف کہندہ ظالم بدھی میںوں خبر نہ گائی
 صاحب سچا عالم جدا ہندی دنیا ساری
 اور ناراض اچھے ملکوں پھرتے وہاں ہاری
 وہ دماغ دلیخا سندے ایہ کیا وہم ہوایا
 کہہ میںوں وہ ایسے خیالوں لاپنا سمجھاے
 تے ایک کہ میںوں ہاں ایستحق ہونہ آجھے
 ایہ غضب ہو جانہ سکاں میں عاجز و ماندہ
 آپ میرے یعقوب بنیر ہمدان میں دل تیاں
 واد ہاک اسحاق بنیر بن غلیس ابھی
 میں امیر ہی دل محکم درساں شیطانوں
 میں ایہ کار نہ کر ساں کوئی پوٹ خیال نہ میرے
 ہاں صدائی ہاں کرداری کوں اسیلوں آئے
 میں بدھی میں ہول نہ کافی گل نہ کریں گاہیں
 ایہ گل کے دانی تا میں بھل گیاں تدبیراں
 اگلے گل نہ آبی کاری ہندی اٹھ سڈائی

سیر سیر و دوا ایہ بالطف زلفا سنو
 ایہ دلیری کہ کہہ گاں وہ صاحب میں بردہ
 ملکوں میںوں دلیری ایہ صاحب سے ویراے
 گھر سے وہ چاہیں بنایا سیرا قدر و دایا
 ایہ گل میںوں بھلاے ناہیں نہ سیر دل آیا
 علوت حاضر ہے زلفا کیوں نہ کریم کہاویں
 صاحب کوں بے فرماں کہنی نہ اندہ آئی
 نارغاب مقدر کہترخ ایہ اندکی حق خواہی
 بے فرماں ہندی کر ساں کوں طے چھٹا ری
 کیا خیال نکارا جیہا دل سے وہ چہ آیا
 لطف کرے وہ کارا جیہا نہ میںوں فرٹے
 عرض کران میں گاربری میںوں بے پیکارے
 راز انہاں امیرے سینے میں فرزند جہاندار
 قصد کران خود اپنے تا میں کوں جنم گھتاں
 چھوڑا نہاں میں میں اسے ہواں وہ چہ تباہ
 اس اپنی عصمت سندی نور سے ایہاں
 درد خواں میں جہل نہ سکد اسکے وہ تیرے
 پھر بدھی میںوں لگی ہست جھٹک شاک
 اٹھ علی جاہ میرے کوں لگی شہیداں آہیں
 جو دلوچا میدان میںوں کہ گیاں تقریاں
 پاس زلفا آن سنائی جہنمے وہ آئی

ایہ گل سنی زلیخا تائیں اک بلی وچہ سینے
 روندی آپ گئی دل یوسف ورو من سنانی
 زخم دے وچہ عشق تیرے واکہ دے آرام نہ آئے
 جان میری دی خبر نہ تینوں جان محبت تیری
 سب کجہ عشق ایہائی تیرا میں چہ کجہ نہ میرا
 تو میں میرے لول لول اندر کیتا آن ویرا
 نہ کرو روے گھر تیرا میں اجڑی داڈیرا
 عشق تیرے تیرے تیرے یوسف میں ل زخم چلے
 ایہ گل شکے نیویں عجزوں یوسف و یازاری
 دیکھ زلیخا آپ بھریاں تے روع من گزاری
 میں نے دکھ پئے نوں روندی تیرے لول لول لگا
 میں دوائ لے و نہ یوسف تیراں و نہ بلاتیں
 روان نصیب جہانہ ندی سنے خالی ہتھ مرادوں
 میں قربان نہ کروں زاری نہ روکدایں
 میں روواں میں بکر قصبے دوسروں لگی ہیں رنے
 میں بدے میں آپے یوسف رولواں بہا رتیں
 دکھ میرے میں دکھانوالی دیکھ دکھانول دنا
 بھار میرا میرے دوسرے دوسرے محبوب پیارے
 شعلہ و رو میرے دایوں دل بھیں ظاہر آیا
 دل میرے دی آتش سندی یہ خاصیت بہاری
 تے وچہ آب کہیں دے تیری ایہی حکمت ڈاڈی

ملن مراد نصیب میرے آئے وچہ یقینے
 میں یوسف وچہ تیراں روان بہت مصیبت پائی
 آہ بھرے جو دے درودن جان میری طباوے
 ایسا جان میری وچہ تن دے عقل ایہائی تیری
 تیرے شوق محبت دے پائیا گھمن گھیرا
 تو میں اند تو میں باہر دل میرا گھر تیرا
 واہ حیرت میں بندی تیری توں جو دور بہتیرا
 کون سنے میں کسوں ساں جو سر درد دوانے
 چپ زبانوں تے شرمندہ نہیں بخوں تہیں جاری
 میں قربان میرے محبوبا جان تیری پرواری
 منصب میرا توں مل بیٹھا ایہ کی ہوون لگا
 جگ جگ جو کرودن الی روز قیامت تائیں
 کر خوشیاں توں عالی قیمت کٹ ویداد شادوں
 اکھیں وندا وکھ نہ سگاں ہرگز تیری تائیں
 روون عمر وماندی میری ایہ دکھ گھٹ نہ ہونے
 تیرا روون میں زخمی اجگر کپائے کاتیں
 توں رووچہ میراں کھال یہ دکھ چل نہ ہونا
 میں تیری وچہ میراں روان سون اشکوں بھار
 حیف ایہی جو چشم تیری نوں آئے غرق کرایا
 جوں لداں لاناں دگیاں آب دکھا یا جاری
 جیوں جیوں میں تیری دو گدے جلدی جان ساوی

ایہ اکھیں دیا پانی تیرا میں دل لا بنو لا سے
 یا حضرت ایہ تیرا رونا مینوں بھلا نہ بھلا سے
 اک اک قطرہ اشک تیری دا جگر لے چکیا
 نہ روویں نہ بیدل ہوویں مینوں و ہر نہ باتیں
 تیریاں آیاں میں سر آون میریاں بھی میری
 خال و چار ڈٹھے دُکھ خوشیاں سا جھجھ میں تیرے
 میں اس نڈ عدالت و لوں اضنی مان سواری
 میں ررواں و ہر نہ جواواں دل تے جان جلاواں
 ویکھ تماشا بنے میٹھا لے محبوب پیارے
 سوہنیاں سوہنے مین رنگیلے تارے غمیری پانی
 بحر غمانے رُہڑنے ماری کیوں نہ رُہڑی لڑا میں
 میں پر زور برہونداں بنایاں تر تر کے زباں
 میں آزمودہ کار دُکھانڈی دُکھیں روون باری
 جے توں ویکھ میرا دُکھ روویں مجھ باہٹ جانی
 لیاں شانان درو میریاں تیں دل کوں جھک گیا
 تے جے روویں اپنے درووں نہ ہر او بھی میری
 سوہنیاں لگیاں حیاں سداں تیریاں اکھیں دُون
 ہوئی و نڈ عدالت والی اے نہ راضی ہوویں
 توں نہ روایہ تیرا رونا میری جان جلاوا
 میں ررواں دل درو میرا سن تیریاں آ میں
 جاں پھو بھی نہ لطف محبت میں پرودہ کھایا

ایہ پانی نہ اک بھلا لائیں لائیں پاوے
 پونجھ اکھیں ست سیر دُنوں تیرا درو جلاوے
 آتش بالے تن من جانے رکھے واس او جاوے
 سر متھے پر سیر یوسف تیریاں درد بلا میں
 توں دُکھاں تھیں خالی چپکا مینوں دُکھ بہتیرے
 آئے دُکھ بندی دے حصے خوشیاں تہہ حوالے
 کیوں یہ و نڈ پسند نہ تینوں کرناہ گریزاری
 اشک دگاواں عقل صبر نوں دنگے و ہن و ہڑاواں
 مینوں تیرا نڈ بے در داندے و چکا سے
 ترے مین تیری اس پانی میں ہر دی رُہڑ جانی
 مین میری جان تاریاں لاوون داندے دریا میں
 وچہ کوہ سار سیاہ شبانے غیناں جھڑیاں لایاں
 روون یہ توں میرا مین توں رو میں واری
 دُکھ میرے جگ سے نہ ہنہ و سدی دنیا تائیں
 رو ہڑ دیاں بانڈیاں میریاں اکھیں دیر پوچھ چلا
 کر دیناں پھنے دُکھ میرے ناز بہ ہو نوچہ میرے
 میں کہو نہ دے دُکھ مینوں کس درووں توں و توں
 و نڈ میری وچہ کریں نصرت نہ وچہ عدل کھ توں
 سن یوسف ایہ سداں گلاں روو کے فرماوے
 میرے پر عشق کے داخیر گذارے ناہیں
 وچہ کھنا سنے چوراں اندر میرا نام کھایا

تے جہاں باپ پیارا کیتا بینوں جہاں نالوں
 ہن کیا ویکھ لوں میرے تیرے عشق لیاوے
 کہے زلیخا میں ناتانی ایتھے خوف نہ کافی
 میں مروی کر جم میرے تے وصلوں رکھ نہ خالی
 کر اوار کر م دیاں نظراں ویکھ میرا دکھ بھارا
 کھیا دن بیوں چھٹا میرا تیراں چہ قضیاں
 نیند حرام اکھیں چہ میری درد فراتوں تیرے
 میں بے حال کینیز بچاری جسم میرا پر کھاؤ
 میں بچاری کرایاں ماری بینوں روہڑ سجاؤ
 میں بچاری کر دی زاری ٹور نہ دور ہٹاؤ
 میں بچاری عشق اجاڑی نہ چہ فرق جلاؤ
 سوہنیاں اکھیں نازک نظراں تھکیاں دل میرا
 بندھٹی میں دوزخ دکھیں زلفاندی زنجیروں
 میں مچکی بارہ مولیوں موڑ نہ وصل براتوں
 میں موتی وچہ درد چھوڑے تیرے دل گھاتوں
 میں یوسف چہ غم کی ترزاں جسم نہ کیوں دل تیرے
 میں چہ طاقت ہو نہ کافی جھلے دکھ بہتیرے
 گرم نکھٹی بہنوں ٹی میں پر دیس ۴ تی۔
 آہ بھراں اٹھو گن لاناں گھرنوں لاہو لاہو
 ناز باری وچہ ستر مریاں ہل دس آئے
 میرے تھیرے دکھ جاندا خوش ہو میں ستر مردنا

بھایاں چاؤ گایا کھو ہے دیس چھٹا اس حالوں
 جان میری تے ویکھاں کافی کیا نصیبت پاؤ
 توں صاحب میں بندی تیری کہہ نہ خوف کئی
 عشق تیرے وچہ جلدی رہیاں تے نہ ستر تہمالی
 ہجر تیرے نے سل وگاٹے دگے نین فوارہ
 میں وانگوں کس ماواں ظالم خج جنینیاں دھیاں
 عشق تیرے غمیں نیند رسی غار اکھیں چہ میرے
 میں بچاری کر میں ماری میں پر جسم کھاؤ۔
 میں بچاری وچہ بیماری میری مرض گواؤ
 میں بچاری روون ماری حال میرا کچھہ پاؤ
 میں بچاری درواں ساڑی تے ہن ہو نہ پاؤ
 آج قراروں میں چک چلی کیتا صبر بہتیرا
 وائے دریغ نہ تیں دل گھلیا آنا دی تاثیروں
 مرگ بھلی سو وار فراتوں درد غماندی اتوں
 دیلا بے جو بخش کد اہیں قطرہ آب حیاتوں۔
 دیہ مراد کد اہیں وصلوں نہ جاہ پری پریرے
 بحر حقیق غمانوچہ ڈبے واہ واطالع میرے
 لے مقصود فراتوں ماری تیرے ہجر ستانی
 صبر کراں ہن ہو نہ آئے کوں وچہ جل جاوے
 پیو پیہ لاٹ برہوندی بلدی شکل نظری آئے
 جیون مرن دونوں کھ کینے ولہروی میدوی

انے محبوب کر توں اتناں میں پرناز بہو را۔
 اُس جامع ہندو برہمن ڈبیدی نوں گ لانی
 گذر با حال بیانون میرا بے کرم کرو دیا۔
 میں بندی دی عرض کد این یوسف نہ کرا یاں
 میں ہوئی مرگھائل ہوئی برہمن قصبے پھریا
 غارتگر میں طالع ظالم جدیاں فوجاں چھیاں
 تیز نگاہاں تیغاں ہو کے جان جگر وچہ وڑیاں
 سرچا ویکہ اٹھیں ل میرا بے ترس لوٹیرے
 چھیاں انک وین تتی نے ہر شکیں تر دے
 بے پرواہاں دے سنگ یارسی وں شکل بھاری
 سُن کے اُس دی گریہ زاری تا یوسف فرماے
 میں بردہ بہہ ہمارہناں و انہیں میں تائیں
 کھانک گھر وچ عزیزے کراں خیانت ناہیں
 روز لیا ایہ گل سُنکے دروہوں کر ہی پکاراں
 جے اک کارچے آئینوں کرنے مار بہتیرے
 میرے حق کھیں دی دھیری توں محبوب پیارا
 یوسف کہے جو کار کندے جیونکر موہنراں
 خاص کرد اک کار میرے سر کر سال داغدا می
 نین میر دو پانی بھرے عشق تیریک برے
 غم دکھ و فراش بندی دے بستر سلاں دہر دے
 رنج دی زردی تے پردی خانہ میر دردے

مرگداری میں جل بھجے علی طاقت ہی نہ بہو را
 علموں عین ہو یا جان حاصل دہی دھیر جدائی
 تن میریدی رگ رگ اندر برہمن لیا میلدا۔
 نین میرے رت رنگے دونوں سندساوون جھریا
 عشق تیرے نے بے پرواہی سینے میغاں جڑیاں
 میرے درگیاں دکھیں بھریاں خست ٹاواں بھریا
 آتش شوق تیریک اندر ترف ترف میں شریاں
 ٹھاٹھ سمندر دی چہ ترے نین پاپے میرے
 سوزاں لٹ فرافول ہڑے اچہ نہیں ڈب مردے
 تے اچ لاج اے نوں ساری میں جتے بلہاری
 دس میں کار کراں کچھ جو چہ میرا وقت و ماوے
 کار غلاماں حکم کرو میں جتے جان جدا میں
 کر ساں کار غلاماں الی میں چہ جان جدا میں
 میری کار گزاری اندر خدمتگار ہزاراں
 اک اک کار اترے ہے دوسو کار کندہ میرے
 چھوڑا نہاں میں کہہ کر تیوں کاروساں کہہ بھارا
 میں بھی اک نہاں تھیں آخر کیوں کار گزاریاں
 کہے زلیخا وندگی میں گھر دے کار متا می
 گھر دے دونوں ہتھ پیکھا جھلدا اندر وقت ہٹو
 شوق طلب و پھرے دے راکھے میرے گھر دے
 میرے کل قوت طبعی بریاں ساں جاوے

درو میرادل پاڑن سیون وزری سیر گھرے
 سینے دے صندوق میر لویہ کھڑ تلو اران ہر دے
 تے سیر اسن رنگین میر انبن لہو و پے تر دے
 سینے داتو تیرا وں دل دیاں تیر ہوا یاں
 ندی ندی نہلا وں مینوں تیرا یاج پروا ہیاں
 توڑن جوڑن آس دے دی تھی وڑ گوا یاں
 ہر دم میری خدمت اندر نکتے ہوئے تیرے
 اُس کو منصب ہیانہ خانی سہر گز باجہ وصالے
 ایہو کار گزاری میں حق کرنے دا غلامی
 جاں توں انہو خدمت کر میں ہسان باندی تیری
 تاکہوں میرے کہے موافق نہور تیں ورتارا
 میرا کہیا سن زلیخا جے میں سچی یاری
 کھروں کنارے میں رہنمی کیوں نہ رحم کماویں
 تے یوسف دی مرضی باجھوں ہو علاج نہ کافی
 ڈھونڈ چا کے چہ دلے لاواں کھڑیں کاریں
 اُمّہ کھداں کراہی اُسوں لے گزری دل اُسے

من پر چا وں گیت سنا وں آہن قہ سحر و
 بے سیر شاگرد سدا وں دل دے آہنگ دے
 آہ تھلیندیاں جیجھ میریدیاں ند جو تھیاں کھڑے
 ویک دماغ چکا وں میرے سوز فراق جدا یاں
 شب ندوہ میری نوں نیند احس تیرا وں شایاں
 روندی نوں چہ ماتم خانے ورجیاں یاں
 مثل انہاندی باجہ شامے خدمتگار تیرے
 توں مینوں یہ خادم دے ہر ہر خدمت وائے
 سوایہ منصب ہواں تائیں خاص حرام دہمی
 جے توں خدمت میری چاہیں ایہو خدمت تیری
 ایہ گل سن فرامے یوسف جی میں بہت پیارا
 میں راضی وچہ کار و دراوی کر ساں کار گزاری
 لکھ وچہ بیٹھن تھیں میں ناخوش کیوں راض کراویں
 سن کے پیر زلیخا تائیں ہو دلیل نہ آئی
 چپ ہی مین دل دے اندر دہائی سچ و چاریں
 آما باغ زلیخا والا سیر کرے وچہ جس دے

در تعریف بستان سرائی زلیخا و ذکر فرستادن او یوسف را بہ گلشن آرائی و حیلہ
 انکیختن برائے وصل و تعین فرمودن خواصان خود و خدمت بابرکت یوسف

ہرے بھرے وچہ جوش جوانی سوچے نازک کوئے
 تائے کھول اُکھاڑو کھائے چنبیلی وچہ باغے

باغ عجب و امانی جبدا ہوگ نہ کسے کوئے
 ریاں عطر کھار چہرہ نایاں پکیاں وچہ دماغے

صبح ہوندی نون نازک غنچے ہنس ہنس گلاں کرسے
 زگرچ چشم اوکھاڑنے وچیکے فتنہ نظری آفے
 سوئس سوئس بادبہاؤں رنگ ریسا چپ کیتا
 گلناراں میں خونی شکلاں گل لالہ پروا غول
 کلفیدار پہنارت کلمنہ لاک چھوڑتا باد غول
 گل عباسی سب گل سوری کرسے ناز بہاراں
 وچ خوش رنگ گایاں کہ لائق رکھتے تابلہاراں
 گل کچنار کچا وچہ رنگت کھولے راز بہاراں
 میوہ دارد رختاں باغے خیال دہرے نیمانی
 نارنجوں نے رسا جوانی ٹھنڈے وچہ سینے
 کھاوندیاں دی جانہ دال وچہ صنعت قواں سار
 گوچھے داکھ شکدے اچے جیوں کرسی پریناں
 ماہ جیناں دے دل تائیں قوت فرحت آئی
 شہوتاں وچہ تکیڑاں لکھے رہن داماں
 راگ انہاں داکو لہاں پکیاں جس جو دیکھا جاندا
 پیوندی وچہ بیریاں نازک خارہ نظری آئے
 جا وچہ ہر پتاں بے علم چپ چپا آکھائے
 بلیل چھوڑ گلا ندی یاری بعضے دقتیں آئے
 سہے قد خجوراں گیاں دھو دھو کے پڑاں
 پکیاں لعل خجوراں سیاں پرواہ نظر نہ آون
 راکیاں حاجت انہاں نہ کافی ایچہ دواہ نہ چوراں

لائے لاساؤں بلیل شوق طلبدے دروے
 شب بیاں خاک آلودہ اکھیں نظر پون شرابے
 زلف کھدا سیل نے سمس جام وصالوں پینا
 سوچ کھی سیاہی راتیں بھی نور چراغوں
 مرز خوش خوش مرزا چھوڑے کسے داغوں
 تل پنجے کھول چناراں کرن مصافحہ یار
 سوسدہ برگ سزار ہزارہ لکھ بلابل بے چارا
 رس سداے رس سوسدا وانگ پریت گواراں
 باد بہار کھیراں بھکیاں بھی خوشخبر سنائی
 چکھ انجیر ہے وچہ اب دے لذت چار مہینے
 ورم طحال مہراں الکیہ سینے دے دکھ بھائے
 تے وچہ داغ قرضل بوئے لئے ماہ جیناں
 جشت تے وسواس اڈائے ذہن داغ صفائی
 بال سیاہ پید ہی سینے خوش آواز متامی
 صبح کھولندیاں شیریں شربت لب دوہر جوشاند
 بیرنگاں طوطا چوری پکڑے آڈ جاوے
 کچھ کھا کچھ کھٹ کھٹ گونے تان خیل سداے
 چوٹے چنگ پک کھا کھا بے رنج ونب ہلاو
 سر چادور کھیندیاں سب جانداں گم نگاہاں
 واڈو کے چہر پون زمین پوندیاں ضائع جاون
 طوٹے تے پکڑا باجوں تھنہ نہ پہونچے ہوراں

دل طوطے چمکد رانیں تھکے بھکے اندے
 ان پکے تے ظالم طوطے پھرے ڈانی ڈالی
 کتے رنج کتھائیں نفوس دردوائے سوکھالی
 فتق نور دو دین چہ جہزاں کشمش پڑے کنار
 میوہ وار دخت ہزاراں کھلیاں گل گلزار
 غنچکیاں چہ گلشن اداں خون جگر واپتیا۔
 گلبن دے نوزا و مراتب لب بستہ گلزار
 دامن چاک تورت روند گل خوشترنگ چمندے
 میوہ روندے تے گل مسدہ چہ اس باغ ہزار
 گلزاراں چہ بلبل بوئے گل نون لیاں کردی
 تے گل حال زبانوں کہندا وہ تیری نامردی
 اوہ کہندی خوشترنگی تیری تے تگت دم بھردی
 ہر برک تیرا آئینہ صنعت صیقل گردی
 اوہ کہندا توں صلواں و دین فیدراتوں روی
 وچہ گلاں دے بلبل جھی تے سزاں وچہ قمری
 وچہ عراقاں چلن کبوتر مور پھرن دیوارے
 رمل کانوں کرن فریاداں کوئل دغا لکایا
 زیر کمرغ اکدا شاخوں حق حق بھری گواہی
 نقشب نار بہنود اجلیا دیندا خبر فراقوں
 بوسلیک صفایاں کوچک ہوہر بزرگ عراقوں
 ارحم ارحم مرغ سنہری پڑھدا صدق یقینوں

دہن عائن شکر گزارن آون کھا کھا جانے
 سید نار بیباں باں شان ہم گمانوں خالی
 گل گل کتے لگدی شاخیں لچھ گواون والی
 خشک ماناں فتن ہر شاخیں جھل جھل کرن اشک
 غنچیں قبض گلیاں دیاں سلطان کھوین از ہزار
 باد صبادم مرشدوائے غنچے تھیں گل کیستا
 نگہت پلے تلے برقے گل ہو گئے بازار
 رنگ مجازی زود فنا تے تہقہ ویکھ سمن دے
 رنگارنگ جناوراسو چہ سوڈا رانیاں ڈاراں
 میں وواتن کھل کھل مسیں واہ تیری بیدوی
 جیں صدات فنا متعاقب شوق اہداسروردی
 توں منظور نظر دلبر داولوں جہدی میں بردی
 جلوہ دیکھہ سخن و اجستہیں میں تاب نہ دہری
 ہوا زار و مقید نقشوں ٹٹے بند صورتی۔
 شمشاد اں پر کوئل کوکے نار وناں پر خمی
 سنگے مینہ بیبا بوئے ہد ہلین ہولارے
 بیٹھ عدالت کسے چو ناں عملاں واپچل پایا۔
 موسیقار اندر موسیقی پڑھدا احمد اہی۔
 وقت نولے حجاز راوے لدا مبر عشاقوں
 رنگیوں کر راست جو نتم پڑے حسینی طاقوں
 ملی نوید قبول وادام اسنوں مرغ امینوں

چیلان چھوڑ گیاں گھر و سدر دیاں کال کلینوں
 تے باخوچہ آب چو فیہ حق حق کرے سو یک
 گھکی وچہ وظیفے رجھی لٹ کھاوا گھر کاواں
 تے شارک دے پیر رنجیکے کرم نکھٹی سوئی۔
 خوش آواز جناور کوکن وچہ گلستاں زارے
 واہ و باغ جہد یوچہ و سدر کی بہشت کھارے
 تازہ رویوں وچہ بہشتاں یک گش وڑ بہشتا
 مرم رنگوں حوض و دریا پر خوش لذت آبول
 دوہنہ حوضاں دے تخت وچے کر زینت کھویا
 اک سو ہو کر کنیزک زینا خدمت گار پہونچائی۔
 جے بیر آپ حلال نہ تیں پر ہساں اندر دوسی
 اٹھ یوسف دل باغ سدا یا جانوراں گھر شادی
 کہے زلیخا پاس کنیزاں سو سو کر تاجکراں
 زہر دیوے لے کھا یو پتھوں نذر نہ مول لیاؤ
 یوسف جسنوں رعیت کر کے خلوت طرف بلاؤ
 میں و سنوں زاد کرسیاں خوشیوں عمر دھاؤ
 آپ گئی وچہ باغ زلیخا یوسف تخت بہسایا
 آپ مڑی دل گھر دے اونویں شاد دے وچہ آئی
 جن باندی نول راتیں یوسف خلوت طرف بلاؤ
 رات ہو آئی جان وچہ باغ باندیاں شوق سوا
 اک ویکھا پلم دیاں لفاف و طرفیں رخسارے

ہوم کلخ انداز فساد می مجھلا دنیا دیوں
 نہراں وچہ مرغابی بوئے کھایاں وچہ پیسے
 باز عقاب کے جہٹ جتول پت نہ سانھے انواں
 تے گل گلے رنگاں اتے بلبل بھی بہہ روئی
 تے قمر اسرار دلائنوں مدے راز اشاہے
 تے وچہ وگدیاں جاری نہراں طرف مجھلا جائے
 تے شاعر اس باغ وڑ پار نکل نول اڑ بہندا
 دودھوں چٹا شہڈں مٹھا خوشبودار گلابوں
 اس گلشن دامانی کر کے اوہ گل رخ پہونچایا
 یوسف نول اس جاندی واری گل ایسا فرمائی
 ایک نیزاں پختیاں تینوں جا کر لذت پوری
 تا نظراں وچہ آون لکی جنت دی آبادی
 یوسف دی وچہ تابع ہو کے بنیاں رہو مریدا
 میں نعام دیاں زر زریور تے قستیں زر چھپاؤ
 اوہا اول میرے تائیں آن پتہ دس جاوے
 ایسی نصیحت میری اتے چہڑی عمل کماوے
 ہاندیاں تائیں حاضر کر کے سر سجدے رکھوایا
 ایہ فریب بنایا خفیہ آس وصال نگائی
 دل چاہیا اندھیرے اندر تہاں سدی خود جاو
 ویکھاواں اچ کسنوں یوسف لطف کرے گل لائے
 عرض کرے میں سب تیں منی کرے دل پیار

اک بھرے وجہ انھیں سر نہ نازوں کر و اشار
 اک کہے بے ویکہ جوانی میں پر آئی ہوئی
 اک کہے میں پر سی نہیں پر پر یوں پر پر
 اک کہے میں سب تھیں جنگی بنے جوانی آئی
 اک کہے میں نال کر شے تاسے توڑ لیا وان
 اک کہے میں بدالاراں کہولان زخم ہزاراں
 اک کہے میں دندا کھاڑاں داغ ہو ویکہ کلیاں
 اک کہے میں نازاں والی سیری چال نرانی
 اک کہے میں گل رخ دلبر طفت زانک دانی
 اک کہے جے میں ویکہیں ہر دم میں سولی
 اک کہے میں سب تھیں غارت چو حسن دیاں شاں
 اک کہے میں اس تھیں وڈی غمروں کچھ چھوٹری
 اک کہے اس حسن میرے دل مبر کے جل جاتے
 اک کہے میں رنگ جوانوں سس رنگی ہوئی
 اک کہے وگ میریاں نظراں لٹن رخت پائے
 اک کہے وچ سلسے عالم کون جمی میں ثانی
 اک کہے آستین میری وچہا ہی سیم نہانی
 اک کہے وچہ میریاں مزاں شہدے سواری
 اک کہے شمشاد قدان دی نام میرے سلطان
 اینوں ہر اک خوبی اپنی ظاہر آگہ سنا دے
 اک توحید خاں وارستہ چاہے انہاں سکھاوے

میں ہی چہ خدمت حاضر غمروں میں پوکارا
 ذوق طلبے مستی خوابوں تنب جگانی ہوئی
 مینوں کران سلام ہزاراں پر پیاں اٹھ سویرے
 مر کے اچے انگل کر کے میں مل نہ دیکھائی
 نظر گزاراں نازاں اوں چھیک پتھر وچہ پاواں
 نظر گزاراں ناز کھداراں جھڑن جاور ڈاراں
 پر پیاں ہن سیری وچہ مجلس ہن گھٹے وچہ لیا
 گل لالے گیا اساتھیں منگ ولبدی لالی
 کردی وصل اشکے تیں دل میں نفدی کالی
 تے توں میں تھیں مقصد پاویں کردی نہ جادیں خالی
 میں دل تھیں کردہ سکین بے خوشترنگ جواناں
 خاطر تھے دھراں کہ ہوراں پر لائق ماں تیری
 مثل سیری آئینے باجوں کتے نہ نظری آتے
 مینوں چھوڑاں لکھ دلبر پاویں مثل نہ کوئی
 ابرو قوس دو پیکر پٹوں غمروں تیر چلائے
 واہ واسیری شیر اندامی واہ سورج پیشانی
 طالب شتر یونٹ ایک ماہی رمزوں سمجہ معانی
 فقٹاریں شیر بنیاں بھریاں پر چشم کٹاری
 میں انگوں وچہ دل میں صدف کس تہری جوانی
 پر یوسف دل انہاں کلامان زادھیان پاپے
 ایہ بیت پوچھن ترک کر میں سدا راہ ویکھاوے

لے نیز نام ستارہ عطار و غلام عطار و دیگر است و در بال ۱۲ طے خانہ کتاب برج اسد است و اسد شیر را گویند و شیر حسن تو گویا است و اسد کے خانہ شتر کی برج حوت است و حوت ماہی بہن و لطف رمزی ہزاراں

یوسف نے فرمایا انہاں نکمہ راز ایمانوں
 توڑے بُت ایمان بیاباں واحد رب بچھاتا۔
 اوہ مقبول ہو یا نہ رہا ہے کردیاں لکھ دعائیں
 شاموں لاصبح تک یوسف حال کچھ سرائوں
 جاؤ ٹھٹھا سو یوسف گرے پوے پکار شہادت
 نور حکم عرفان نہانیاں جرم سیاہیاں ہو یاں
 ایہ انگشت ریانہ سے حلقے لعل ہو یاں چہ دم و
 حال پیچھے سو کس تھیں راتیں یوسف ات گزاری
 روندی مڑی کراں لکھ جیلے اوہ چہ پیچ نہ آئے
 واہ و ابانڈیاں مقصد پائے مزے چکھے ایمانوں
 کہے زلیخا دانی اگے کیا کراں دس مانی
 واماں لایاں کم نہ آیاں ڈٹھیاں بے پرواہیاں
 میں میدرد سخن تھیں لایاں و سن روٹھ گویاں
 کہ کچھ لطف کوں کرکاری وصل بے میں جواں
 یار میرا وہ چہ گھرے رہنا ہے میرا دکھ اونویں
 میرا رات دے ورتا راناں اسے دے سارا۔
 میرا باجہ اوہدی دیدار ساحت نہیں گذارا۔
 اوہ ظاہر وہ چہ ہر ہر مظہر گھر اسدا چمکارا
 ہم خانہ ہم خواب مدامی سیرا یار پیارا۔
 میں اس تہیں اہمیتیں نہیے دوری اے بہتری
 دیوں کاہ اوہ جہاں یمنوں جان سفید وہ چہ لایاں

اثر گیا کروچہ دلاندے رہیاں رنگ ایمانوں
 راہ شرع داروشن نوروں صدق یقینوں جاتا
 کم گیاں نون اہ و کچھ یا دیوہ رب جزائیں
 اٹھ زلیخا وڈی فخری سیر کرے گلزاروں
 اکی رات دہرے سر بہناں ٹٹھرتا ج سعاد
 ہو متعجب کہے زلیخا کی کچھ تہیں کی ہو یاں
 شیخ کبیر فتوح دہرے اچ دیکھہ نفوس حکمے
 جیوں جیوں وعظ نصیحت ہوئی سنی حقیقت ساری
 عقل اُدی کی کہاں کو سی دل معلوم کر جاوے
 عشق جنہاں ایمان بچھاتا اوہ محروم جہانوں
 یوسف وصلوں نسیا جاندار سیا علل ج نہ کانی
 میں جیسا سوکھ دایاں دایاں گلگ جیوں بایاں
 تو بھی کرے دوڑ کو دایاں میریاں و ہر جہاں
 جو تیرے بھی بس نہ کانی زہر پہا لاپیواں۔
 ملیا دیکھ و ہندیاں داناں اونویں اکھیاں و نوں
 میں بھی اوہ تے اوہ بھی اوہ پراوہ اے نیارا۔
 اے فراق جدائی اونویں کچھہ تعجب بھارا
 اے اند میر سیری وہ چہ اکھیں و کچھہ برہوندا کارا
 اے میرا وہ درد و چھوڑی دم حال آوارا۔
 دکھ سکھ تہیں میں گذر ساری اجاود دکھ گھیری
 میں جڑی دے جاں گھر و سیا اوہ اے جہاں

ازل آخر ظاہر باطن آپے سب کچھ جانے
 دل و چو جان جگر و چہ او ہوتے تن من و چہ سار
 بے مانی او ہے بندی تھیں سدا بہت دور آوا
 خانہ عکس سخن و انبیاں دل رنگین آئینہ
 باہر تیرے میں درواں لٹی پاس کدے دکھ بھولا
 نت محبوب کا گھر میرے نہیں نصیب وصالوں
 عرض کر ان تھے بھہر اراں دل تے نہ بیا و
 ایک میں تھیں نہیا جاوے کد میرے تھے آوے
 عیدی جن چہرٹاں بن بہاویں تا بھی دیکھنا ہیں
 جے سہرہ ہواں سس ل آواں و چہ چشم ہواں
 اُسے پھر کیا ہی مشکل میں قسمت نے باری
 دل تیرے آفت چائی میری جان کھپائی
 جے میں دُردی حوروں پر یوں غا کون رنوائی
 لاواں اک جلاواں خانہ جلاں و چہ جی چاہے
 خاک لواں سہراواں سہراواں و چہ جدائی
 اید و کھاں تھیں مرگ سو کھائی پستہ موت قبولان
 درد میرے بدل روزی ندیاں نیرو کائے
 خونی چشمے چشم میری دشتیق بھی رت روئی
 براس بے پرواہ سخن نواں ترے سیر درووں
 کیا اراں کچھ پیش نہ جاوے میں کر تھکی زاری
 کر جلاں واری یوسف میں ل کرے نظر ا

جان بنے انجان اساتھیں کار کرے من بجانے
 دھیر باندی و چہ تروا پھر داویندا لشک ہولائے
 تے بیدروہن کیوں ہیں سُن سُن درد اسوا
 تے سُن کھڑی ہڈیں بھریا بیدرواں اسینہ
 دل تھیں سُن میں تیری گئے دردے داکھولاں
 کیا کر ان بھاری ہو یاں و چہ فراق دبالوں
 اُچی نظر نہ کرے کد ہیں میں دل حیات نہ پائے
 چہڑہ آسمان ہواں میں سوچ دھوپوں نظر تھاو
 و چہ کنناں وہ انگل گھٹے گجاں برق جدا ہیں
 بلک ہواں بینائی سیاوین اکھیں دخل نہ پاواں
 باری بھاری جالں ہاری یار کرے بیزاری
 تے دلبر نے و چہ جدائی میرے گرد اوٹوائی
 جے میں شمع جمع و چہ بجلی سہرا پیر جلائی
 پیر گزایہ دلغ نہ جاوے بُری برہمندی بھالی
 عشق اسانوں کنہ یاں یاں انگ مچھی رُٹوائی
 قبر سیریدی مٹی و چوں بن ختم دیاں سولاں
 سنگستان مصرے و چوں نالے ظاہر آئے
 نئے آتش سُن سیریاں آہیں جلیل کولا ہوئی
 ناتا شیر میری آہ گزوں ترس نہیں سہراواں
 نواں نمخواریاں میری واہ لکے کار سی
 بن کرے دل سیریاں اکھیں سُن گئے چہ بکلا

سُن دانی بھر ٹھنڈا پاں میں سوچ و چارین دانی
یار ملے ہُن اس تدبیروں حکمت دی زنجیروں
زر چاہیے پر کئی خزانے دولت سے انباروں
یوسف دی تے تیری ہر جا سورت وچ لکھاواں
تیرا سُنیاں خوشی تھیں وصل کرا یا ہو یا
جو نکھرے حوت دو پیکر تیر چلا یا ہو یا
اوس کو تھے وجہ یوسف تا میں پھر باہوں بچا میں
جے ہُن تینوں نظر نہ کر دانتوں کری نگاہاں
سُن کے شاد زلیخا ہوئی اہ لگی دل ساری
کہے زلیخا من مراواں دولت مال اوڈواواں
پکڑے پیر زلیخا اُسے کہندی شاہش مائی
دل میرے امیدیں پایاں وصل ملے اس حیلے
لے ہُن کراں عمارت خانہ روہڑاں دولت ساری

ساعت بعد چکے سر کندی اک صلحت آئی
دکھ نہ ہے پھوٹوڑی والا خبر نہیں تقدیر یوں
میں اک کراں تیار عمارت زینت و دہ شکاراں
ذوق خوشی دی حالت ظاہر سوچہ نقش کراواں
وچہ کنار پیادوں تینوں پکڑ دیا یا ہو یا
جیوں ایام سلخ وچہ سورج چند کایا ہو یا
عشق پرستان اُبت مانہ سُنوں جا دکھلا میں
دیکھہ دہ دیوں جوش اٹھیں وصل ملے دھواں
واہ تدبیر بڑی دی عمدہ بڑی کاسے ہاری
دولت مال میری کس کاری جاں لگ وصل پاواں
ایہ تدبیر جو کھوج نکالی خوب نکالے لائی
زردولت میں خاک برابرین محبوب رنگے
چاہیں جیویں تیویں کر ظاہر سچہ تیری مختاری

عمارت کنابین زلیخا خانہ نگارین بردن یوسف راواں ملتا س وصل کردن
واپا نمودن یوسف از ان و گر سختن از پیش سے و رسیدن زلیخا از عقب و دیدن
دامن پیراہن یوسف و پیش آمدن عزیز و ظلم بر آوردن زلیخا و مشکاف احوال
نمودن عزیز و شہادت دادن طفل حیل روزہ بر عفت یوسف علیہ السلام

آورد اوگ پرویاں وچوں پاوچہ وین دیاں
گوشتے تھیں کڈہ لاٹ برہندی دیاں انبر لاؤ
مے رسوائی واسٹ شیشہ مجلس سے وچکاسے
جاں امیستی جوش کھلا سے ورلے من کناسے
کہے زلیخا پاس عزیزے اک دن لطف پیاروں
ان سُنیاں نول چاساؤ سوز مزان جذباں
بے خبر انوں خبر پہنچاؤ آوروگ ونداؤ
دیکھ خوشخبر رقیباں تا میں آن رن چہ داسے
تے ایہ تلخی ہوں نہ باکے دین رہن جگاسے
اذان کریں خواواں خانہ زینت و دھ شاداں

کے عزیز حوالے تیرے دولت مال خزانے
 تے معمار عزیز پہنچائے فن جنہاں فرما دی۔
 حکمے نال زلیخا سندے دہریاں آن بنائیں
 مَر مَر سنگ صفائی اندروانگ صبح دس آیا
 وانگ بہشت اُنہا نوچہ زینت چکن وانگ ستارے
 ہر خانہ زیبا پیش اندر سوہنا نظری آیا۔
 زریں سرور سونوئوں کنڈا پستیباں مرصع
 ستواں کوٹھا سب ہتیں سوہنا بہت کشاد بنایا
 چالی وجہ ستون سنہری موتیاں جڑت جڑائے
 لعل اکھیں دُم پر یا قوتوں قطع عجیب بیانی
 پورا سیم سوہری شاخاں برگ زمرد لائے
 شاخاں آتے مور بہائے لعلوں پیر بنائے
 نہ اوہ اُڈن نہ اوہ بولن بیٹھ رہن چپ کیتے
 اُس کوٹھے دی چہت سنہری لعل جڑی دیواریں
 زریں تخت وچہا یا اُسوچہ گوہر جڑے چوہیرے
 چہت کندہیں چہ فرش لگایاں تصویراں کیکے
 کتے خوشی تھیں ستا ہو یا زانوں تے سر دہرے
 بانڈیاں جنہاں ڈٹھا سو جہریاں خن ندی ترکے
 دلوچہ آب قلم ہے ہندا وانگ نمک کھکھرے
 یوسف دی ہرورت اُتے قامت جہکے قردا۔
 اک ہتھ گردن ووجا چہاتی مہر خوششیاں کسوا

یٹھیں فن ایہائی تینوں جیواں چاہیں کر خانے
 مینا کار فلک دی طاقی نقش بہن استاد ی
 برفوں ودھ سفید رخاموں دیواراں ہر جائیں
 کوٹھے ست اگے تے پچھے اک تھیں اک سوا یا۔
 استادان تھیں واسے جاون اُسے ویکھن ہارے
 آنہو سولہ رصندل بازو تے وجہ عاج جڑا یا۔
 دروازے وجہ لطف سوہا و صنعت نال مقطع
 چار ستون عقیق زمرد مَر سنگ لگایا۔
 زریں اسپ شکم پُر نازہ گول ستون ٹکائے
 ہو درخت صحن وجہ اُسے زینت حد نکائی
 دُر رانی گوچھے جڑ جڑ میویاں تھانوں لگائے
 بال زمرد اکھیں موتی چوہہ عقیق سوہلے
 تے اوہ مست حُرے نشیوں جام جالوں پیتے
 رنگیں فرش زبرجد والا بھگوان نقش نگاریں
 مینا کار مقامال گوشتے ہووے دور اند میرے
 نال زلیخا یوسف بیٹھا شوق کلائے بھر کے
 ہو رکتی کہاں کو بیٹھا شعر بھسے ڈورے
 ہر صورت دی رمز اداؤں بچیاں پر مَر کے
 چاہنہ تھوں ل چھپے آخر آہ چہے جڑ کے
 نال زلیخا وانگ دو پیکر الفت دا دم بھر دا
 میل وصل وجہ کتے بہائے سچ کہاں جی ڈر دا

کھول دیاں دل زخم نہانی ایسے شکلاں بے پردہ۔
 ایہ عجائب بہت عمارت ظاہر کر دکھداں
 جاں بن خانہ پورا سو یا جہات زلیخا پائی
 پہا ہی مگر صبا دکھداں باز پھسے اک واری
 بدی اک رگیاں بھوکاں تپل کھل کسیدا
 ہو سی نوں اس مارن کارن تیغ قریب چلائی
 ہو سی نوں اس مارن کارن کڑوں مار چڑھائی
 ولبرے اس موہن کارن سوہنی شکل بنائی
 تھوڑا بہت اگے دل قبضے صبر صبری جہلدا۔
 اس کوٹھے دل ویکھہ زلیخا شوق جوش کھلدا
 جیوں جیوں کے وہیاں زلیخا ہو و شوق سوایا
 اُس کوٹھے وچہ ورن دیوے ہرگز ہواں تائیں
 آپ زلیخا جس بت تائیں سجدہ نت گزراے
 اوہ بھی ایسے کوٹھے اندر پوچن نوں کھوایا
 کر کے مارنگا زلیخا اس کوٹھے وچہ آئی۔
 اج امید جدائیں یوسف میں ل کرے نظارا
 اس اندر وچہ میں تے یوسف ناز کرانگے رل کے
 بُت اگے جاسیں بھوایا اج مدد دا ویلا۔
 کرا یہ عرض چھپایا بت نوں ویکھے متاخری
 جاں سامان تیار می ہوئی دانی سد بلانی
 انگلیاں پرندیاں تئیں تیجے رنگ حنائی

تے نقاش قلم دی کاڑں ٹھاٹھ غصہ دی تر دا
 وچہ زمین اسدے وانگوں جا اچنبہ کاٹی۔
 ویکھہ دوہاں تصویراں وصلی تر وچ جھڑپ آئی
 باز پھسے یا پھسے نہ ہوئے خود پھس مری شکاری
 اجے کسے کچھ اثر نہ پتا جلیا رخت اسیدا
 ہو رس نوں کچھ اثر نہ پتا اسدی بند گوانی
 ہو سی دابے گیانہ کاٹی اسدا رہیا نہ کاٹی
 دلبر نوں اجے خبر نہ کاٹی خود من مار سدھائی
 ہن صبروں منہ موڑ کھلو یا تے کچھ نہ ورن چلدا
 نظر مراد لوے جاں ویکھے ونوں بلن ہونا کر
 رہی ایسے وچہ مڑ مڑ ویکھے صبر قرار سدھایا۔
 را کھیاں ہن کینزاں دے دن تے رات اُتھائیں
 اُس تئیں طلب مرادوں کردی ہنوں بپکار
 اُس تئیں نت منگے رو مقصد تے کچھ اجے نہ پایا
 آریوں رخ ویکھہ پکارے کیا ہر حسن صفائی
 ہوگ فرشتے لکھن اری عاشق ہے بیچارا
 بدخواہاں سر خاک حسوداں سٹھڑ سٹھڑ جلیں گے
 نظر کرم دل میرے کہیں بارے آج میدا
 تے ایہ سنے یوسف اگے میری گریہ زاری
 ہن مائی اک یوسف باجوں ہر شے لگے آئی
 پوشاکاں تن زیور نہ بائیں گلہ و شنائی

شوق و گے طوفانِ دلی بھیں میری جان ہرانی
جو چاہئے سو سب کچھ حاضر اک محبوبِ جدائی
بھہ لیا جا دلبر میرا ج قسمت از ماواں
تے جے پچھے کم کیا ہے رکھیں راز چھپایا
آئی دانی بھہ لیا ئی آن وڑی دربارے
نظر اداں اکھیں یوسف و یکدیگر لڑائی
آج دور کرو دکھ میرے توں صاحب میں بڑی
تدوئل بھیں جلوہ نوری چکیا یوسف سدا
میں سو گند کیا توں چنگا وچ فراں برداری
آ احسان تیرے وادہ اک دم موڑ ویکھاواں
حق گزاری کراں اوہی ہے جگت وچ چھتہ
کر ولد ارکلام اوہی اندر وار لپائی
میں یوسف اوہ خواب میں لٹی پر دیاں چھٹی
تو میں ابر بہار کرم و امیں ہاں خاک پیاپی
دہن نظر گھٹ روہر پیندی ویکھ میرا دکھ الہیں
سرنیویں فرمائے یوسف وقت سنبھال زلیخا
ہتھوں پکڑ لیا واندرا پاؤں توں بدراہیں
یوسف ڈریا دل سے اندر ہوں رگا کچھ کارا
یار بقت میرے سر آ یا فضل کریں بچ جاواں
یوسف خوفِ الہوں ڈر واکنے میرے آوے
ہتھ اوہد اُس پکڑ یا ہو یا گئی ڈوڑے لے خانے

نقشِ سنور وچ محلاں چمک کدہن زیبائی
تے اُن باجوں سچ جو بھیں حاضر ہے نہ کافی
کچھ دیکھاں میں سداں چنگاں کچھ آپ دیکھاواں
کہیں زلیخا باندی تیری تینوں سد بولا یا
لگے دروہ کھڑی زلیخا دلوچہ کرے اشاکے
کریں نگاہیں بھیں آہیں ترس تیرے دل ناہیں
میں قربان کمان ہواندی زخمی تیر نظر دی
پکڑ ہتھوں تیں کہو زلیخا توں کیا نیکو بندہ
لکھ احسان میرے سر کینا خدمت خوب گزاری
تیرے حق میرے سر بھائے عذر قصور سناواں
آخر تک جہاں چٹائے ملے لقاؤں حصہ
در پہلے وڑ جندرا جیٹا رور و عرض سنانی
جہاں تیرے قہقہے بھوں آئے نہ ختم تہیں چھٹی
قطرہ آب و سا جھپٹ پلا باو غبار اوڈا سی
ایہ جمال نہ ضائع کرواگ نہ بھاؤ لکھیں
دید و بھول سداواں باہر نہ کر خوار زلیخا
چھوڑ میرا ہتھ میں توں گھٹک چنگ لگے ناہیں
عرض کرے میں عاجز بندہ رکھو نگاہ غفارا
شیطان نفس و دیری ظالم کداں برابر آواں
تے اوہ حال زلیخا والا شوقوں مردی جاوے
جڑ بند راوہر میں قدم تے کھوئے در و خزانے

لیا میں تینوں سب پاؤں میں اُسیدیاں
 غم کھاواں دکھ پیواں یوسف تینوں تن میں آئے
 یوسف کہے خدا تئیں درو میں ممانہ سکاں
 لے جاوڑی تریبے غانے محکم قفل لگایا
 عشق تیرے وہ پرفت جہلی سیریاں واہ مرادیاں
 یوسف کہے خدا تئیں مینوں رحم امید ایہائی
 چوتھے حجرے داخل ہوئی قفل حجرے خود رو کو
 ویکھ سیرول سرچا شوقوں کیدک چمک جالوں
 یوسف کہے اکھیں حل جاوے تینوں لکراں نظارہ
 ہونچویش وچہ درو داخل اوتھے قفل لگایا۔
 آہیں نال گزارہ میرا وچہ دکھانے واسا۔
 ویکھہ کرم کر صاحب سیر میں باندی دراندی
 میں طفلی تھیں من تک یوسف وون نال دایا
 خلوت حاضر ہو یونش سب ہوڑا تھے کوئی۔
 یوسف کہہ بیکے مالک دفتر باں بھلا یا۔
 تے اوہ آپ بھیانے نیڑے سہوں عال میں آون
 چہتیوں خانے نال لیائی در پتہ بندرالا یا
 یوسف وقت وماندا جاندا میرا جوش جوانی
 تو میں سیریاں اسقصد اکھیں دی روشنائی
 یکا دنارہ اسادہ میں رو درخیز آئی
 یوسف کہے ہمال ایجا دنوں رو کو کھانے

یاتے وچہ زندان حجرے جہاں میں سرقیدیاں
 اک بچہا نہ جاہ پریرے غم نے دکھ جاوے
 آئے نظر جنہم واسا نظر پھیراں جوتکاں
 میں یوسف وچہ تیریاں درواں درو وقت دایا
 لکچہ رحم میرے سر شامس سن کے فریادیاں
 جراج قہر گناہ دی قیدوں مینوں ملی رمانی
 تیرا اک نظارہ یوسف داغ پیراناں دھوے
 دکھ میرے غم درو دیکھ ہون خواب خیالوں
 چہو مینوں میں باہر جاواں نہ کر حال آوارہ
 یوسف تیرے درو وچھوڑے مینوں مار گویا
 ساڈا ترف من وچہ آتش ایہ دلبر دالاسا
 تیرے قہر قضیاں گھر تھیں بچہ مصر وچہ چاندی
 عشق تیرے نے کی کی آکھاں جو میں نال گمایا
 تے سو گندہنراں تینوں میں نہ رکھہ جڈائی
 نال گولہاں جہوٹیاں تائیں حشرے سر مایہ
 تیریاں سیریاں سہ کما یاں سنوں نظری آون
 بال النبا آہیں کر کے دل وادرو سنا یا
 بے پردہ ای ویکھہ تشاؤی نیل اندر حیرانی
 پر اک تیرا ظلم کنہیرا سا تھیں بے پردہ ای
 تیرے باجہ مذ یوسف سیرا مطاب مقصد کافی
 اوٹے سوٹے رو درخیزے ایت سال پرانی

ویکھ جنہاں چہ دنیا وافر خوشیاں عیش مندائے
 چھوڑ پھٹوں میں باہر جانواں حال دوزخ پھلے
 آن وڑی وچہ ستوٹ کوٹھے جو چہ کالے بہار
 بند کیتے دروازے ستے عرض کیتی روحالوں
 آتش بہریاں میں کر کر ایتھے عرض سنائی
 چھ خانے بے مقصد آنے تے ایہ آحسٹریا
 یوسف نولس خانے اندر خون پیادہ ہمار
 دے آزار بندست گندہیں منگ پناہ الاہوں
 آہی اگے یوسف جانی دل وچہ نال آگاہی
 پراوہ باپ پیریدے بیٹے کھوے جنہاں سٹایا
 ایہ دکھلاوا اللہ صاحب یوسف نول دکھلایا
 جاں یوسف وچہ خانے وڑیا شیطان حاضر آیا
 تیز کرے اوہ دوہاں رخت ویری نظر نہ آوے
 تے اس وقت چلیتاں مزاں شہوت یوسف پائی
 تے شیطان وچہ دشمن بہار سودو سواس اٹھائے
 باجہ قراروں رہی زلیخا یوسف دالڑ کھڑیا
 کہے زلیخا یوسف تیری واہ صورت نورانی
 کہے زلیخا چہرہ تیرا سورج روشن جیونکر
 کہے زلیخا یوسف تیرے دال عجب ایہ کالے
 کہے زلیخا تیراں اکھیں ویکھیاں نل جائے
 کہے زلیخا یوسف تیرے تھیں روشن نور چمکدار

اوہ بھی وقت گزار سداٹس اوڑب پھر پچھتائے
 فہر خدا جہل نہ سگیاں دل ایہ درونہ چاہے
 دہریا قدم جہاں چھانے محکم قفل گزارے
 کر چپیتی ہن حضرت یوسف نہ کردیر وصالوں
 میں قربان لوکانہ اکھیں ہن کر عذر نہ کائی
 لے مراد رہے جند جیواں سچر غضب اسیدا
 اج میرے سر وقت ایہائی شکل ہے چھٹکارا
 تھر تھر کنیاد دلے اندر یوسف خوف گناہوں
 میں عصمت وچہ رہیا ہمیشہ ایہ ہے فضل الہی
 بے اسید نبوت ولول اوہناں گناہ کما یا
 یاد کرے دم مارے ناہیں ہو دوس درد سوا یا
 اک مہتہ زلیخا اوپر دہریس دوجا اتول چپایا
 یوسف پختہ خام زلیخا اوسنوں مکر سکھاے
 زناں پنجاہاں جیڈ زلیخا تسنوں صبر نہ رائی
 ایسے ویلے باجہ بنیاں کون کوئی بچ جائے
 تیرے حسن اساد ا یوسف صبر سیدی ٹٹ کھڑیا
 یوسف کہے جیویں بہانی اکدن ہو سی فانی
 یوسف کہے قیامت کدن یکجاں ہو سی کیونکر
 یوسف کہے انہا نموں وڑک خاک قبر دی گالے
 یوسف کہے انہا نموں قبر کرم بھکھا ج کھاے
 یوسف کہے بنادن مارا سر جنہاں رفلک دا

کہے زلیخا یوسف تیری صورت دل لیجاندی
 کہے زلیخا شکل تیری نے عقل لٹی سب میری
 کہے زلیخا رخ تیرے عقلیں رچھڑے شکاے
 کہے زلیخا دو دین تیرے گل نازک رخسارے
 کہے زلیخا تیرے جیہا ہوگ نہیں جگسارے
 کہے زلیخا توں لانا فی قدر تیرے نے ہمارے
 کہے زلیخا نہیں تیرے دو لگد بہت پیارے
 کہے زلیخا نہیں تیرے تھیں ترگس برگ سوارے
 کہے زلیخا دند تیرے مار پروئے تارے
 کہے زلیخا ابرو تیرے گزرو گے پر کارے
 کہے زلیخا لہاق تیرے دوساز کس محارے
 کہے زلیخا قفل کرم تہیں میں لگت نظر آئے
 کہے زلیخا میرے رخ تے دو ہتھ پھیر پیارے
 کہے زلیخا وصل میرے عقلیں کن تہیں کہ پیارے
 کہے زلیخا کرتے خوشیاں خوشیاں دے دن چارے
 کہے زلیخا وصل بکریں تے کی گھاٹا اس گارے
 کہے زلیخا نفع اتھائیں اوٹھو کیا خسارے
 کہے زلیخا بیکہ زلفی میں تیرے در آئی۔
 کہے زلیخا چرکان الی تیری حسن صفائی
 کہے زلیخا یوسف تیرا دستہ منور ہو را۔
 کہے زلیخا زلفاں تیریاں گرد بد رھیوں ہلا

یوسف کہے بنائی جس نے رہو اسیدی باندی
 یوسف کہے ہوش اوٹیں عقل گوانی تیری
 یوسف کہے اجیہے کتنے دیکھہ شکدے تارے
 یوسف کہے اجیہے کتنے صاحب دی دربارے
 یوسف کہے اجیہے کتنے تہیں کس شہارے
 یوسف کہے اجیہے کتنے تہیں کس مقدارے
 یوسف کہے اجیہے کتنے اوٹک گذر سدا رے
 یوسف کہے اجیہے کتنے جہاں غراں کھدا رے
 یوسف کہے اہاں بڑیاں نت رہن چارے
 یوسف کہے قبر و امرکز کھڑے سمیٹ دو بارے
 یوسف کہے فلک اخالق جس یہ طاق آسارے
 یوسف کہے ممکن جے اکھیں گزرو گن تلوارے
 یوسف کہے ڈراں ہتھ میرے جلن متا نوچہ ہارے
 یوسف کہے خلاوی ہیبت جوش دیوچہ ہارے
 یوسف کہے کہاں کی آخر اسدے دربارے
 یوسف کہے دے سہرا یہ علما ندے بازارے
 یوسف کہے بکت وچہ سارے ساما ندے بجارے
 یوسف کہے کیا تے میری جس تہیں تر فائی
 یوسف کہے نہیں میں میرے اک نہ تہیں کائی
 یوسف کہے کدں تک ہی انت چھری ہو کھورا
 یوسف کہے نذر غلام حسن خاویہ زلفاں والا

کے زلیخا میرے لئے جوش جواہری آندا
 کچھ زلیخا جو تیری باجی عدول زیبائی
 کچھ زلیخا شان تیری نہیں جو دشمنان ہوائی
 کچھ زلیخا میں ماں بنی توں سلطان ہمارا
 کچھ زلیخا تیراں لڑائی کے دل چھپایا
 کچھ زلیخا دلیہ سے چھپ چھپایاں چڑھیاں
 کچھ زلیخا تیرا یوسف سب کچھ میں اچھا ہے
 کچھ زلیخا یوسف تیرے تھیں دگر ہی رہ گئی
 کچھ زلیخا یوسف زلیخا میں بن جبر ہے
 کچھ زلیخا دوست اس تھیں گویا گدا ریا ہے
 کچھ زلیخا جیوں کوں میں نہیں کہیں توں چلتے
 کچھ زلیخا آج یوسف ہم کریں میں حیاں
 کچھ زلیخا اس میں آہیں جو نہ ہو توں خواں
 کچھ زلیخا آج یوسف وصل کرے یا مرے
 کچھ زلیخا وہاں رہاں جان ملی پہ پہراں
 کچھ زلیخا نہ کرنا لیاں جان دہری لب آبی
 کچھ زلیخا کوں نہ ہاں میرے دس کیانی
 کچھ زلیخا اس جو انہوں گھٹ نہ لے
 کچھ زلیخا لائے سینے آج میرا کھانا
 کچھ زلیخا اس سے یوسف میراں دور ہواں
 کچھ زلیخا جوں گال نہ لیں پہ ہاں

یوسف کے پاس میرے اکہم وقت و انداز جا ندا
 یوسف کے پاس لیل اللمیہ سی سٹ گویا جہاں
 یوسف کے پاس جہاں میں بندہ اسے جیت نکالی
 یوسف کے پاس خدا سے ہے توں میں نے چکسارا
 یوسف کے پاس دلوں میں جان قہر و جہاں
 یوسف کے پاس کھانا ہندی ملی ہری ملک باگیاں
 یوسف کے پاس میں تھا ہر باطن نظر نہ آوے
 یوسف کے پاس میں ال گھٹا دگر ہی رہ گیا
 یوسف کے پاس گدا رو سے تھیں جیوں کوں وقت
 یوسف کے پاس گدا والی ہے تیرے کم کدے
 یوسف کے پاس خدا ہے حاضر غیور اسے واسے
 یوسف کے پاس تھیں پہلو میں میں تھیں
 یوسف کے پاس کوں نہ تھیں شہر ہاں
 یوسف کے پاس پناہ خداوی ہوں یہ کار نہ کرناں
 یوسف کے پاس چاہتا ہوں میں یہ جوں رہاں
 یوسف کے پاس زلیخا وہاں ہے دم کاٹی
 یوسف کے پاس خدا تھیں دوس گئیں لے لائی
 یوسف کے پاس جو یہ عمل نہ لے
 یوسف کے پاس آج جو یہ دیکھ گواہ
 یوسف کے پاس صاحب بنیاں غریب ہاں
 یوسف کے پاس تاجاں میں جو کرناں

کہے زلیخا سبچیں شکل عشق تیرے دیان اناں
 کہے زلیخا سنے مینوں عشق تیرے واسیلہ
 کہے زلیخا میں سر بھارا اور وفاق کو شالا
 کہے زلیخا ایہ دم اوکھا وارے زخم کھلن وا
 محو جمال پہ چونکہ جانی ترے کرے زلیخا
 اوپر تخت لیانی اینوں حضرت یوسف تائیں
 ویکہ پہاں حال فروزاں عشق تور تپا یا
 کرے بڑا پوکاں دھول کہے کریم کرارا
 بھری جوانی والیا مردا میں لگھت نظارا
 قسم تینوں میں نہ کراڈیاں مع سفاوڑاں ہوئی
 ساری شرتیہ پچھ ورواں میں یوسف جہولی
 ویکہ تیرا جہ ویا تیرے کھول اکھیں اکوای
 چاک اکھیں کر نظر سیکل ویکہ جمال مستمرا
 وروپا تا میرے دل دا اکھڑا جہاں ایہا
 یامراں مقصد لہواں اج عنوں جھٹ جادہا
 میراں پو مرواں سٹ لہیاں لہنا میں
 کی ہو یا او مرواں والی چون نہیں من تیرے
 تیرے جوش جوانی تیرا کوں نہ اچھل وگے
 کرے زلیخا دسی اینوں یوسف نظر ہیشاہاں
 پھیرے نظر گزرتے لالچے مال ایہا دیوارے
 کرے نگاہ اقبال یوسف جھٹ نظر وچاکی

یوسف کہے ہر سبچیں گل سبک بنم لاناں
 یوسف کہے جو تھیں ڈاڈا جان کندن دیلا
 یوسف کہے جو تھیں ہاں ہواں قیامت والا
 یوسف کہے جو استہیل اوکھاں اناں تلن وا
 خودوں وروپا تیرے یوسف دوسرے زلیخا
 ہنسی آپ بھیا اینوں تھہرے دھند سناہیا
 لاناں چھوڑ گیا چہرہ والا میرے راجہ لہا
 مدت دی میں نہاں تھی ایڈک ہوتہ ہارا
 اک نظر ایوں میں بے دیاں ارے پاؤ تارا
 کرے شوق نہ جاہ پیرے ایڈک مرد کوئی
 وصل تیرا اک وار ویا نہ لہا الج سوئی
 ایہ دیا شرتیہ نہ آت تیرے سبب جے ساری
 ایہ جوانی پھیرے تھی تھوڑے میں جی مردا
 جاں مقصود لیا میں پاتے سیرا اکھڑا
 لے یوسف میں وہ زلیخا جو میں نہ کراواں
 جہاں نہ توڑ کوئی جے ناہ مارا زانیں
 ایڈک زم تیراں دھند کوں چھنا اکھ میرے
 تے یثقلہ وروپا تیرے اکوئی نہیں لگے
 وروپاں چہرہ لہاں کڑیاں فرش نکاں
 چار چہرہ پیرا یزید نقش وٹھے ایہ سارے
 اہمال وصل وچہ وروپاں ہاتھ نکاں چہ پانی

تیرے جھلنے لگانے سے دل نظریں اک واری
 ساری خبر کراہیں اگے نظر نصیب نہ ہوئی
 کر زاری ستھ تکرپا پس کر یوسف کجکاری
 تینوں خوف بہدا کہو یوسف عرض منو کیوں نہیں
 اک عزیز دلوں بٹراواں تے اسدے احساواں
 وڈا خوف خدا دامنوں جو دیکھ بھر وسیلے
 کہے زلیخا یوسف چاہے خوف عزیز نہ کائی
 اوسنوں جو چہ طعام شتانی نہ ہو دیا نوچہ پرستے
 تے توں آکھیں ستر میرا رحم کرم اُس بھارا
 کھیرے وچہ بہت خزانے باجو حساب شمارے
 راضی ہو رہ تیرا یوسف بخشے تیرے تائیں
 یوسف کہے عزیز اساتھیں بہت احسان کمایا
 ایڈ احسان سیر سیر اسد کیوں اُسوں مرواواں
 جاج ماریں پرے اندر حشر کھلن جہاں نامے
 تے سیرا رب خالق خلقتاں بے پرواہ قدیمی
 بندے نوں چہ فعل اعمالاں کر مختار اعتباری
 بندہ تے اعمال بندے تے ایرب خلق الہی۔
 عرض کراں میں پاک جنابوں تیر ہدایت سنگاں
 توں آکھیں میں بدل گناہاں دیوان مال خزانے
 تے امیر رشوت تے نہ موئے حاجت اُس نکائی
 قلب سلیم گیانے چیراواہ اسدے دربارے
 نہ شرمندے حشر دہائے ہوسن بدیاں والے

تاوچہ ذوق زلیخا تائیں عشقوں چہر ہی خماری
 ہن دھٹھاتے جاتس وصلوں فرق نہ رہیا کوئی
 میں مری توں نہ کسختی میں درواں چہ ماری
 یوسف تے فرما اُسوں کر کر خداں آہیں۔
 اسد خوف سیر سیر بھاراست لے سن جانوں
 تس عذاب نہ میں چہ طاقت جگر و گناہ سیلے
 نہ ڈراس بختیں اسد چاہے میں سر فرض ہو بائی
 اسدی خبر نہ پائے کوئی بار و باں چہ کھر جے
 بندیاں خطا تصور گناہاں فضلوں بخشہارا
 تیرے اک گناہ تے بدلے کراں تصدق سدا
 وہیہ مراد نہ جاہ پریرے من ہواں کداہیں
 کرنازیں پروردہ مینوں چٹکے بھانویہایا
 جے میں یڈ کراں غداری کیڈک بُرا سداواں
 راز دلائے ہوں ہویدا و زخ من مقامے
 سچ کہیں اہ رحمت والا اسدی صفت رحیمی۔
 تے تمیز بدوں تے نیکیوں بخشے عزت بھاری
 فضل غضب سب سدا طرفوں نیکی تے گمراہی
 اس دنیاوی لٹ غضب دی مت جمل مرن تنگال
 دولت مال سبھی شے اسدا ہر شے وچہ دلائے
 حال دلائے معلّم اُسوں بُریاں بھلیاں۔
 اُسے فضل کرم دیان نظراں ملن مراتب بھار
 روز قیامت ہوسن بی بی زانیانے منہ کالے

زانی وچہ جنم بہن کرے گریہ زاری۔
 اس میں کس طاقت بی بی وراستہ دم مارے
 پیغمبرِ ان میں بیشا جنہا ندی و دیالی۔
 چھوٹے بیٹوں میں باہر جاواں پنا آپ بچاواں
 دوزخ و دیو چھوٹے بیٹوں جو نول بہت پیاری
 ذکر و رضا بخش بیٹوں میں چہا میں تائیں
 چھوٹے میرا ہتھ نہ کر زوراجہ تہ طلب دہیری
 کہے زلیخا صبر نہ بیٹوں زور تھکی لا بھاسے
 میں بے جان کرہم کر یوسف آب حیات وصالوں
 جاندا وقت وماندا یوسف نہ کر عذر بہانے
 نہ کر دیر وصل وچہ یوسف بیٹوں صبر نہ آفے
 یوسف کہند انشاء اللہ سب مراد ان پکیں
 دل نول زور صبر کر بی بی مطلب ملے تمامی
 کہے زلیخا میں ترسانی جان بہاں پر آئی۔
 سب بخش لا کہیں بی بی جھلنے میں یہ طاقت میں
 آری تیر کٹار زلیخا اتھہ رکھی سی لگے
 کہے زلیخا ہو رہا ہے جوتوں میں لیا میں
 یوسف کہند ایہ ہے میری عقلنداں کم ناہیں
 ہتھ وگا چلائے گلوچہ یوسف رو کہہ ثانی
 پکڑ زلیخا یوسف تائیں ملیج کہے لے پارا۔
 یوسف کرن خوشامد لگاتار مری ہو گہاں

میرے نام لکھائی جاسی انہا ندی سرداری
 مشکل وقت اوامیں ہرتے جاں حق ظلم تارکے
 نے میں مہرواں سب بخش بیٹوں کران بہان پائی
 نول آتش میں بلدی لائے جان کوں چھوہ پاواں
 میں دل خوف جو زانیان تائیں موسیٰ سخت خواری
 وچہ پیرا میں عصمت وائے میرے داغ نہ تائیں
 کہ کہہ صبر مرادوں باوین نہ کرا یڈ دہیری
 میرے سن نہیں سن کالی عشق کھتے دس سائے
 ویکہ ایہی میں کیونکر بلدی غم و حال ملاوں
 میں زلیخا توں بے پروا بیٹوں میرا تیر کیلئے
 میں سمجھتا مران وچہ غم نے جو ویلا پہل جاو
 اسوئے پر جوتوں چھوڑیں دنوں موڑ مٹاویں
 ہر بی بی سخت کٹ صبر بخشیاں کہے آرمی
 شربت وصل تیرے ہتھ یوسف ہن کہہ صبر کی
 نہ کر عذر بہانے یوسف لیاں چھوڑ مٹاویں
 یوسف اگے ار مریاں حجاج واہ نہ لگے
 ار کٹار ہواں میں کھال ہر توں پکڑ لیاویں
 سکے پکڑ کٹار زلیخا لکی مران اکتا نہیں۔
 پکڑ لئی وچہ او ہے رہے دہرت کٹار سٹانی
 کہ میں وصل تیرے یاتے میں دہل چھٹا
 عذران چہا نیاں ٹائے دلوں نہ ہوئے مائل

اشیطان دہرگاناں کینا دہر پاستھان لے
 قصہ زلیخا یوسف یوں تر اُسے تن لادواں
 انتہا بیت جرم ہوئی اسے کور باروں
 جو برہان دیکھائی اسے یوسف توں سن آئی
 حکم کرے رب میرا لعل خالص بندہ میرا
 حکم میرا ہر روک نہائی مت لغزش کہاجو
 آئیں بل وٹھی وجہ کرے جو گل قلم ہر تری
 پے وسیعہ ک لکھی نصیحت جبرائیل اکھائے
 خود حیرت بے نظری آیات کندہ کھائی
 یوسف ایسا تھا میں و توں پھیرتی سن آئی
 اسے تار تار ہر زمانہ دھنسن رقم ترا ناں -
 اوہ حال ہے پھر ڈٹھا ٹکھیا تلی اوہا
 یوسف ایسے نہ نیا اچھوں پھر لکھیا آں با
 کیا کہاں ارہ وقت کو یہاں جو نہ اثر و دایا
 بھی تاثیر ہے کہہ تھوڑی غیبوں پو پو کلا
 کہیں زلیخا چوں نام کشت ایسا جاسی
 یوسف کتب گیا سن قریا کیتل قدم پچھا ال
 بعض کہیں جبریل ہو صورت آیشلی عقیدوں
 صورت عقیدہ لکھت نال چو ہو میرا ہر کار
 کہ کہیہ شرم میرے فروزا نہرت نبوت بھاری
 لے یوسف جو عمل دیکھاں ننگ ہوون بدالی

وقت تمہاری دواں لال نقیر پا قصد ہووے
 لے یوسف و قصد ایسا ہی جوں کہوں وک ہواں
 کیا کہاں ہو جائے کانی قہر غصہ ہی کاروں
 ایتھہ جرم حقین بچیا یوسف راویاں قول ایسا ہی
 دیکھا اج اوہے تے آیا پائیں رفت گھیرا -
 تو نبوت دی ہر شانلی مت گت ہی بچا جو
 یوسف ایسے توقف نہ کرے رچہ غوث انجی
 تا یوسف وادھن لے قصد ہی وودہ جیابے
 رب دلاں یاں گلان جانے پھر رقم ایسا ہی
 تر تے لکھیا وہ جتھہ کھتے تہا رب ایسا ہی
 لے یوسف فران نبوت پچھسی نال گنا ناں
 بھل نہ یوسف اسے دیکھے ہا نہر ناظر ایسا
 شاہد ہیں گناہوں سمیت سہی پچھتا یا -
 توں پھیرا وہ یوسف پھر لکھیا دس آیا
 لے حدیق پیارے میرے صدق چاٹھو ہلا
 لے کرا و قیامت دیکھا مشکل سے ندا سہی
 وقت سہا وامت بایں ہرگز ظن گنا ناں
 یوسف تا میں نظری آیا ہو صورت مجبوروں
 تینوں ورجہ وروں آیا میں یوسف ہار
 ایہ کیا وقت تیرے سر آیا ننگ پنا لکھواری
 کہ اوہ عمل نیساں لایز شان جینا مذی عالی -

بعض کہیں ایک یوسف تائیں نظر جتا و س آ یا
 بعض کہیں اس کہیا زلیخا ان خبر سے پہچانے
 بعض کہیں جبریل مقرب جو کوٹھے وچ وڑیا
 بعض کہیں ایک حور سی آئی حضرت یوسف تائیں
 کوں کوئی قوس کیں میں عورت تے آویں کیں شاو
 تے ایک ہر روایت غالب آکھ شاو اوں ساری
 غالب لیٹا اصل تبتانی یوسف طلب پہلے
 یوسف چھے دس دینا پر دیون پار کیائی
 بہار دیو لہ لہی سیرا میں جہاں میں تائیں
 آہ بھری سُر و دیو یوسف سنگوں سنگ تائیں
 یہ کل آکھ سنا پھر یوسف دروازہ مردان آ یا
 نئی آکھ زلیخا گریے جہاں کتوں جہاں
 یوسف جہاں دقتیں نیزی نفس شکن دل بھڑا
 قفل پیادہ وازہ آپنے یوسف باصر آ یا
 بہر دروازے کرے شادیت یوسف میں غلامی
 ان میں دروازے خوں کر تا کپڑا سیا سو
 پست پلا پیرا ہن مالوں جہاں میں دیو پہلا
 جہاں پارا کھ گوشتہ دنی پار غیا سبھاں
 میں غمگنی کڈہ سنگھوں سر کرے حال سبائی
 میں کر خرقہ خزانے سائے ہر اشق تر تائیں
 تے اوہ دیکھ دیکھ بہا و میل وچ دھا کھبائی

اسے یوسف چھٹ چلی جو تائے آکھ سنا یا
 بہر صبر لے دن کافی دلعستان گجائے
 یوسف دے ہتھ پستے تائیں شہوت نطفہ جہریا
 یوسف اس دل مال ہوا کچھ حال زندا میں
 حور کے میں اسدی باندی حور کے چکے زناں
 جہاں یوسف دو طرٹ زلیخا نظری انوار سی
 بت چھپا یا نظری آ یا آکھ گوشتہ وچ عمارتے
 کہے زلیخا گلین باتیں قوس کیں دیر لگائی
 پردہ دیار تے اوہ وچھے سیرا اصل اتھا میں
 دنا میں تھیں میں غافل شرم سے کچھ نہا میں
 دروازے پر کڈہ حکمہ آکھ لکھ لکھا یا
 قفل جھڑ ورا کھ کھلوی پھیر سیر تھ آکھ
 کرے لکھنے لکھ سنی قفل کرے الیہ جہریا
 کرے لکھنے لکھ سنی قفل کرے الیہ جہریا
 سیرانی دل گر زلیخا اندر حال اوہا سی
 پکڑ پکڑا دل اندر چھے یوسف دھڑکنا سو
 جہری تر اک زمر بہر ہندی سیرا حال سبھا
 لے طالع کی ایہ لڑاں مال ہیرا زلیخا یاں
 وقت کو یہ عالم ای کس شیفانوں بیانی
 ایہا عشق محل اسے ہو سکتے کہ میں
 اک گل میں تھیں تمامی نہیں پس طلب نہ کوئی

لیا یار و چھوڑ دیکھا یا قسمت سے پیداں
 مدت تھکی سنا کر میری نور نگینا وچ دم سے
 ایہ چھپتا او دل توں کھلے تے آرام نہ آئے
 میں تدبیراں کر کر تھکی کائی پیش نہ کیاں
 ہے جاناں ایہ کچھ نہ آئے کیوں کردی ایہ چلے
 تے جس اونی کا بے کینے کامل نال دلیے
 چھٹ زلیخا غمگیر جان یوسف درویشی الیا
 مذاں عزیز و دوانوں لیا ڈھکی سرگردانی
 کیا سزا عین اسدی میں تھر جو بد چاہے
 سمجھ عزیز غمگیر چہ آیا یوسف نول سراپا
 میں دلی مختاری تینوں ولت مال خزانے
 چنگا حق پہلے توں پایا خوب وفا دکھلایا
 قدر بلند تیرا وچ گھر سے جی جی خدمت کرے
 تے نول کی عمل کیا با حق احسان بھلایا
 نہہ من جان ولوں سچہ دھوکے نول یہ تہہ کیا
 آپ زلیخا میرے لئے کردی زور و ہنگامان
 لئے کچھ بھیراں پاوے میرا سن تپا دوسے
 محسن کے نام محبت والا زار زلیخا رونی
 کہہ زلیخا جان اس میں غلطوں ہتھ چلایا
 یوسف کہہ دہگانے کر کے دنا پیر پیراں
 کہہ جو حبیب گواہ پکا سے کس نے ظلم کیا یا

جھٹنی لاج کرڑی کر کے غم دیاں چہ کندراں
 بھلاہا یہاں میں جان تے جی گھاہ فراق المے
 تے یہ فرغ نہ دلتیں بائے خال ابوی سراپا
 روپہ خزانے سناڑے خانہ دونیاں سختیاں پیاں
 ہن میرے کس کاتے آوں نقش محل رنجیے
 اور بھی کیتیاں نول ہن سے منہ کاتے تھہ نیلے
 ورنہ چہ بی زلیخا رونی حسرت جگر تپا یا
 وچہ غمگیر سے خوش زلیخا کردی شور زبانی
 باجوں قید یار عذابوں نہ کچھ بھلا اصرار ہے
 ایکی یوسف نول احسانوں بدلہ کر دکھلایا
 کہہ وار دکھلایا تینوں وچہ حکایت خانے
 میں پر میں احسان کیا یا تینوں خوف نہ آیا
 دن مرداں سب میں تھیں زلف سے تیری ہوہرکا
 جے میں تینوں اچا کیتا تو میرے سر آیا
 وکھو غمگیر اجوش عزیزوں یوسف نے فرمایا
 وچہ محبت میری ہر دم کار کے سن بھاناں
 تے یہ آپ کتاو کاٹے سب میر سرا دوسے
 وکچہ عزیزے یوسف لئے وہ تہا رہی ہوئی
 میں پیراں پاوے اسدا رکھ نشان لگایا
 بھلا تہہ عزیزے ولوں لال ہو یا تپا ہن
 کہہ زلیخا ظالم باجوں ایٹھ ہو رہ آیا

ایٹھے کون گواہی دیوے خفیہ نامعلوموں
یوسف بول عزیز چکائے تو ہیں ہو گواہاں
اک عورت اتھے خویش زلیخا کھڑی قرابت الی
یوسف کرے اشارت استہین بچو آپ گواہی
سن ہو رہیا عزیز تعجب کی یوسف فرمایا
دیکھ لو ال زماواں تیری ایڈ کراست بہاری
اچا چیت پوکار یا لڑکے نامیں چلی کر دا۔
پرول دساں کچھ دچارول تلک کہدا ول لوٹا
کڑتبول پگڑیا ہوگ زلیخا جال اس سختی چائی
جے پیرا ہن بچبول پھٹیا جھوٹی ہوگ زلیخا
یوسف سن گیا جے ہوسی استہین پگڑ کنارہ
دھونڈ کیتی پیرا ہن دھنسن بچبول پھٹیا ہوا
ایہ ہے شیرا کر زلیخا کر تسا ڈے بہا سے
پر کچھ ایڈ سزا نہ کیتی لایق قدر گناہ ہے
یوسف تائیں کہیا عزیزے امی فرزند پیار
کہے زلیخا نول کر توبہ نول ایہ بدی کسائی
شمر نہ ہو رہی زلیخا عاجز حال نتائی۔
واہروا میں یاروں ٹٹی روسبہناں کر سٹی
وچا فسوس زلیخا تائیں روون وقت وٹا ہے
یوسف تہیں شمراندی ہر دم جن ہنیں غامکما یا
عشق ایہائی کارا اینویں زخم ملے یا مرہم۔

اس جاگہ نہ تیا کوئی بن ظالم مظلوموں۔
یا وچے آبے تیغ دہواواں فریز بھری گناہاں
گودا دے اک بال یا نا عمر جیدی دن چالی
ایہا لڑکا سچ نتاے ہوئیں حکم الہی۔
ایہ طفلک کی بھرے شہادت بولن ول نہایا
لے لڑکے کہہ حال حقیقت جو تین معلوم ساری
شکر حنبل نہ بخشے جاوون میں حنبل حقیر فردا
جے پیرا ہن اکوں پھٹیا تا ہے یوسف جھوٹا
سچی ہوگ زلیخا جس نے پگڑ نشانی لائی۔
یوسف سچا تے ایہ فتنہ بہار روگ زلیخا
لکری پھڑ پچھوں جامہ کیتا ہو دس پارہ
دیکھ عزیز زلیخا لے ول کر کے قہر کھلویا۔
کار بہار یا نہ لے پراہن مشکل ہن چھٹکار
اسدی میں خوشامدو دی سخت ایذا نہ چاہے
جان دہواس بدی چھپا و عجبٹ ہو اس سائے
اپنا آپ نگاہ رکھ لے نہ ہو دسے بریائی۔
حسرت وچہ دے غمناکی چشم و سائے پانی
میری عقل بری کتھ دواں دواں لاں تھیں ٹی
ہرویلے رول نول تافے شرموں چشم نوا ہے
پراوہ عشق نہ جاسے مل تہیں ہوئے نت سوایا
قدم اکیر دہر ہر ویے جوش اٹھا ہے ہر دم

پراہ وصل دوراؤں سے نہ ڈردی دم لے
عشق اودھاشہور ہو یا سی تیک گیا جگ سارا
جال یہ سو دور درہوں تہیں کرکے تسلی دانی
بہار بہار دکھیراں ناں عشق چکایاں پنڈاں
جو گزرتے تیں درد قہقہے بے مقصود نہ جاویں
مرن بہلا سو واری اس تہیں پُر زہر نوالا
عشق دے توں ایڈ جلا یا کیتس و انگ کہاں

یوسف دی چہ خد شکاری نجات گزرتے
دن فکریں تے زائیں و نانت اُسد اور تارا
مگر ہی پرستہ نہ آیا ملی مراد نہ کائی -
توں فرزند پیاری میری اہ لگے دکھ و نڈاں
جہں صیبت مرتے آئی اوڑک مقصد پاویں
پر کر صبر نہ توڑا امیدان تیں عشق سو کھالا
ہی زلیخا دست اینویں غم دیاں وجہ خداں

طعنے کردن نہان مصر زلیخا را در عشق یوسف بر آشتن زلیخا و خواندن
طاعنان با بضیافت خانہ خود و جلوہ فروز ساختن جمال یوسفی اور چشم
ایشان بخود افتادن ایشان بچرخ و مشاہد و بریدن دستہائے خود

جاے جان مقابل اکسیر خبر نہ پاواں مولے
خون آلود رہن کہاں جاے حال نہ رانی
تا وہ نزع نہ جاے دلوں شوق اقاؤں کائی
بخش امید کھلے اوہ جلوہ پاواں فوق صفائی
نویاں رماں تانے غم نہ دیکھ نہ ہر دل شیدا
پُر پُر لالی بے سواہی نین زلف دے کلی
کرن زناں لکھ بیسیاں نخی لاطنے دیاں نکال
عشق غلام جھڑی کر کھال ہوش نہ رہی کائے
خد شکاراں توں کل لائے کر کے عجز نیازی

ساتی بھر دو جام وصالوں سخن غلام رسولے
چھری و گے تن پرزے ہو ہستی چہرہ سوائی
جان کند ان چہ آخر دم کیوڑی بار ویکہائی
نہیں صبر حال نہ قہر م کائی دہر دی غیب لو کائی
دو نگہے راز نہ کھلنے والے جسم ہون ہویدا -
پہرہ چا اوکھاڑ پدک بھر چشم کر شیبیاں والی
جاں وہ حال زلیخا والا راز کھلا و پہلو کال
کس زلیخا نقل حیاؤں لاؤں عشق نہ جانے
شرم نہ کر دی ناں غلاماں عشق کہ بندہ بازی

وچہ گمراہی حال تباہی دُب نہیں کیوں مروی
 ننگ منوسوں بس کھلونی طہیوت دی پیاری
 برفے نوچ مسر پر ہر باور جہاں تہیں لڑدی
 سُنیاں ساں ہرنت مگرے اندرے لے وڑدی
 کہے اگے آمنت کردی سو سو عمر من گزراے
 ہتھیں پا پو شا کال و سنوں اکھیر وچ بہا و
 آپ کھلاے آپ پلاے اپنے پاس سلاے
 نہجے ہتھ گزراے عرضاں وصل سنگے اک واری
 تے اوسنوں چہ نازاں کھدی انگون جان پیارا
 کوٹھڑیاں چہ لے تے اُسوں قفل درانو چہ جڑدی
 تے ابھ بیت تجب بہار کرے غلام کنارہ
 مَنہ نہ لاے جہاں نہ پاے خاطر تلے نہ لیا و
 جاں اوہ چشم اولارے نامیں اکھیر نیو نیو کیجے
 خبر نہیں جے اوہ اُسوں کتے کدی مَنہ لاے
 ایہ بوے سورمزاں کھوے تے اوہ دلوں نہ ڈوے
 اسدیاں آہیں سنج صبا حینے اوہ سندا ناہیں
 ابھ جلدی و ابھے ساہیں ہوندی وچ بہا میں
 بن باندی و حال سناندی ترقی نہ کیجی جانندی
 ویکھونی ابھ جی جنہاں تنہا ندی لاج گواندی
 مسر پے مسر دہر غلاماں پاے نت پوڑاے
 ویکھونی اوس ہو رہ سو مہنا کہ ہر نظری آیا

قدر غلاماں نت کیمائی اوہ پر شرم نہ کردی
 نال غلاماں زری کردی شرم گوانی ساری
 تے اُسداں موہن کارن کر زنجیریاں گھڑدی
 جے اوہ ساعت نظر نہ آسکدی قرار نہ بھڑدی
 کہے بچھے ہو داسن بکڑے جان فدا تن وائے
 یکہا جھلے گرمی ہوے شوقوں مروی جاو
 تن اُسدی ہر گھڑی پیرا میں اکسلا ہر اکہ پاے
 مروی جہا دمیر نہ آے گل تے دہری کٹاری
 تے دیدار بغیر اوسیکہ ساعت نہیں گزارا
 دل و دل کے رل خدمت کردی ورو داسن بھڑدی
 عرض کرے ایہ کہ کر زاری اوہ چپے ہر چہا رہ
 جھڑک ہٹاے سدا جاوے اسے ہتھ نہ آتے
 بھاویں بن بن ہر زلیخا اسے کتے نہ لیکے
 ہُن ایہ حل ایسے حالوں پیر کیا بن جاوے
 واہ زلیخا مغرب زاوی جہاں بہاؤں گولے
 کہے کدہیں ناں نکاہیں اُسدی چلے نہ راہیں
 تے اوہ مَن میں اسدیاں میں ناں داوڑا گا میں
 گھر دا بردا دہ نہ بھر دا ہے نہیں شرم اندی
 قُبے فی ایجنہاں ہیٹری جگر تنہا نہ اٹھانندی
 تے اوہ ایڈ غلام دلاور قداں مہر لتاے
 کر فرزند غلام و ما جیا اوہ یار بنایا۔

ذریعہ نہ کرے زینیا ویکہ مزاج اوچیری۔
 بھاویں مہنی حوریں پر یوں نہ بے نواں بہاؤ
 ابن حسن جالون بہاویں مثل زینیا کاٹی۔
 بے شرم اندام نہ لیناں شرم زینیا ماری۔
 این خیراں وچہ کن زینیاں پیاں دل جلیا
 سل لکن نت و نواں تائے رزکن طعیناں نوکاں
 جھل نہ سکے دل اچھلا یا غائب جوش اٹھا یا
 عشق ہتیر آتش بہاری جان جدا وں کارن
 اک یوسف و عشق ستانی اسی بے پڑا ہی
 طعنے مارن والیوں نام ویکہ یورخ نوری۔
 تے ایہ جو وچہ دلاں تہاڈے دڈائی مغوری
 ویکہ لیندی میں گنڈو کیوں کر اندر صبر صبری
 تے اوہ ساقی نین بندی دکر چھڈو مخموری۔
 خود نامحرم جو اس حالوں طعنے کرن کو یہی
 اوہ کی جان سار دکھاندی جنہاں ٹٹھو دکھ ناہیں
 کی معلوم ہیراں تائیں مردنداں آئیں
 گذرن حال زبانی سو کہا پر جے وار دہو دے
 ویکہ لواں اوہ کون دلاور بڑیاں شرماں ٹالی
 شرم جھڑی بے شرم ناں لوں قدم چلے دھچاں
 شرم جے نے جرم گلے تے چلے چال نرالی۔
 کون جی اوہ ایڈ بہادر وڈیاں صبراں والی

اسد نام نہ لیو پیاے ایہ گمراہی گھیری
 نہ اوہ خاطر تے پیاے بری لگی ہٹ جاے
 قدرساں وچہ جو کا ویکہ ویکہ ہے سودائی
 یاریاں دن نواں وہ ہونڈی نہ جاتے پاری
 صبر ہی کر اندر جردی لاٹ ٹھپٹی دل بیسا
 پر اوہ غرق ہی ہو چو وچہ برہونڈیاں جھوکاں
 برہوں جالی میں بے حالی دیریاں کیوں دل تیا
 طعنے ہو رو دے اچھ غم داباں پا وں کارن
 جان رہی کچھ ہو کیاں اتے رہندی نہاں جلائی
 کھلاراز ہونڈی اس کارن اس عشقوں مغوری
 ویکہ یوں کتھ جانڈی نظروں کتھ تسان تہیں وری
 جند کوں لے جانڈیو ثابت اس میدانوں پوری
 ویکہ یو دکھ کیڈ بہونڈا تے فرقت مجھوری۔
 کدے نہ ڈٹھے عمر ان اندر قضیے جنہاں او یہی
 تے وچہ سینے زخم نہ کھاے برہونڈی جنگاں ہیں
 منزل عشق دوراڈے جان جاں ترفن بے پڑا ہیں
 ویکہ لواں اوہ مانی جالی جو سر جہیل کھلو دے
 جو محبوب میریوں ویکہ ہے نہ شرموں خالی
 شرم ہے یاد رو ہے یا حال کہے بے حالی
 شرم سنے بن کرم نکٹے شوق گھتے گل جانی
 جو یوسف دل ویکہ نہ ہو دغم عشقوں متوالی

کون کوئی بھر کے نظارہ رکھے سرت سہالی
 نال میرے دل بھر بھر آہیں رین کٹے بہکالی
 جواک وار مقابل ویکھے ابرو قوس صمدالی
 تیر برہوں بختیں ہود و پیکر مٹرگاں بھر لالی
 نظر پئے اک واری یوسف ہر دم رہن عالی
 یار میرا وہ دولت میری میرا نور حنائی
 دکھداواں اکبارا نہانوں ویکھے لواں زواں
 ترٹ مرن میں انگوں جبروں گورن چاہیرے
 غینداں نین چڑھاؤں سولی درو و نڈاؤں میرے
 کھاؤں تیغ برہوندی سینے چاؤں قدم اکیرے
 بیڑیاں و بمرن چہ ڈونگے پے وچ گھنٹا ہیرے
 چھاتی نوک نظر دیاں رکاں پاؤں گھاہ گنہیرے
 میں سُن تھکی ظالم زاداں کردیاں طعن بہتیرے
 تے اوہ کیڈ تاثر والے مین جنہاں دل گھیرے
 اوہ جمال جلال سخن دا جاں نظر اُچھے آف
 ہستی سوز برہوند اشعلہ سینوں چمکاں لے
 جاں سوہنے دیاں شانان ویکھے ویکھدیاں ہی وارے
 جنہاں شان جمال سخن دناہ سفے وچہ ڈٹھے
 لو پیاریاں کہا نیوں فی سُن رفو بیٹھ نصیبیاں
 جو بجلی سر میر درہدی رات دے لکھ واری
 ایگل سوچ کنیزاں گھٹے طرف گھراں امراں

اک دیدار پیاسے والا مین بھرے رت لالی
 تے محبوب میرے عشقوں ہر دم ہے خیالی
 عمر گزراے وچہ قفتیاں ورومرے رزالی
 تا وہ جانے خوش اقبالی میری بدافعالی
 پھیر نظر وچہ اداوتے ہر پتر ہر ڈالی
 جسدی شمع خوں طحاکے خلق جو میں پروانہ
 عشقوں مین تڑندیاں ظالم پھیر نہ دید کر اوں
 میں خلدی اوہ بلدیاں مین تن پرز دل ہیرے
 رین کٹن وچہ وین فراقاں ہم بہہ ہون سویرے
 بھدیاں بھرن قراروں خالی مار تروڑاں دھیرے
 رخت لے محبوب ساڈا جسک مین لو میرے
 جوں جس کرن دوا میں ہودوں وچہ زخم و دھیرے
 خبر نہ جان چیز کھانی حبدا شور چو فیہ
 میں اک واری سناں نہانے خود تہیں شورا چیرے
 جلوہ گاہ نظر داخل بل خاک سیاہ ہو جائے
 آپ جلے گھر اپنا جائے وچہ اس بلدی نائے
 اپنا آپ تے سکے پیارے جنن سہیڑن ہارے
 میں دل کا ہنوں طعیناں لے ٹوڑ گانے چٹھے
 ویکھے تجھے برق حسدا میریاں نبول رقیباں
 نیویں کرو سرائوں کدم ضرب جھلو اکواری
 ساریاں بیویاں بدلایاں لے مہیاں سن باواں

سہناں توں پیغام گھٹے میں مخمروں عرض سناواں
 زناں مصر دیاں من ضیافت سہجے حاضر آیاں
 خبر خیریت سب تھیں تجھی تے ظاہر خوش ہووے
 بڈھی دانی کا سے ماری کہے زلیخا تائیں
 توں کیوں سد بلایاں ایٹھے خدمت کر کرکری
 جھڑک پر ایہ جاہن گھرانوں بُردا سر کھانوا
 جاں ہڑکے گھر اپنے جاون طعنے کرن ہزاراں
 کہے زلیخا چپ کر بڈھی توں ایہ بھید نہ پایا
 جے ایہ دشمن میں کہہ دوست سیج پچپیں جے مانی
 ساڈا نہاں میں بالن کیتی طعنیاں نال جلدائی
 سڑیل کے میں دل اپنے دی چالوں لاٹ بھائی
 بار میرا اچ نور اکھیں دا لگا دین دیکھائی
 تے اچ مھر ماکم خانے ہوں لگے دن کاٹی
 تے اچ طعنیاں والیاں ظالم ہو چلیاں سودائی
 جے میں دیکھہ جمال فردزاں جان دکھانوچ پائی
 آیاں زناں مصر دیاں سبے حرمت نال تہا یاں
 شربت بھرے تھانوچہ کوزے پھر اپنا تھکا
 سینے موج چھڈن وچ خوشیاں وچ وچ وگن اشلے
 ویکھوئی ایہ حور پری تہیں ویکھن لوں اوجاں
 ویکھوئی ایہ جس رنگیلا مرغ عقلمی جانی
 ویکھوئی ایہ سہنی صورت دانش تھیں ستوائی

اج ضیافت میں گھر آئیوں بلہاری جاواں
 بلیاں آن زلیخا تائیں آوندیاں گل لایاں
 تے باطن وچ سہناں کولوں تھک محبت دھوک
 ایہ دشمن تیں دین اولانٹھے بھلی نہ کہن کدہیں
 ایہ دشمن توں دوست بن بن جھک جھک میں اوی
 تے ساعت گھر تیرے تھیں عیب تیرے جاون
 میں دھیا ایہ تیریاں دشمن بریاراں مرداراں
 جواج راز میرے وچہ دلیری تیری سمجھنے آیا
 دشمنیاں دے بدٹ لینے ہور نہیں گل کاٹی
 میں دل بلدی لاٹ برہونڈی پابالن چپکائی
 وار چلائی انہاں میں رہیں میں ماری آئی
 اچ کچھہ کارا ہوں لگا کرسی یاد لو کاٹی
 تے اچ دیں روٹا ہوں لگی دہروی وشنائی
 میں انگوں وچہ ہر خانے لگی بھرن صفائی
 ایہ اچ وچہ جلال حسن دے جابل رہن نہ کاٹی
 بانڈیاں خدمتگار زلیخا خدمت وچہ جھوکایاں
 تے ایہ بیٹھیاں نہ قطاراں کچھے لین ہولاسے
 کراگل دل کہن زلیخا ڈب موئی دم مارے
 بلیاخن اچھا سنوں پر ایہ قدر دں خالی
 بے قدری ہو خاک رُلا یاواہ اسدی ایہ جانی
 کس قضیے وچہ پھس مر گزری تے نہ سرت سمہالی

دیکھو فی ایہ مغرب زادی بانکیاں میناں والی
 دیکھو فی ایہ لاناں چھڈ کر بگلخ دی لالی
 اینویں نہ صفاں تنانے شکویوں وگرا اشارا
 پئے طعام تیار ہزاراں باہجہ حساب شماراں
 خوشبو یوں پر مغز زانڈے جیوں وچہ باد بہاراں
 چائے طاس کنیزاں کدھر بھٹے کمر طاراں
 کھڑی زلیخا دل وچ اپنے ہس ہس کر وچاراں
 دھو بیٹھی نی ہتھ آرا مویں نہخت کرو قراں
 کونجاں انگ کڈ ہن سر ویکھن ایہ ڈارندیاں ڈاراں
 چوری چوری لکھی نون کھیاں مزاں لے
 کتھے ہے مضرب کھڑی دے دل دامو ہن مارا
 لکھے در چھڈو پھر نکلے چار چونیر نظر را
 آہ یوسف اندر بیٹھا کردا ذکر الہی
 رمزاں سمجھ زلیخا اونویں یوسف بول آئی
 یوسف عرض میری ریتیری عذر نہ دہر ہی اگیرے
 یوسف کہے خداے حکموں جہادہ پیہر جہاں ہیں
 کہے زلیخا سنیل ہوسن توں سامان ادا یاں
 خدمت کارن جداں بلاواں اونویں نکل شابی
 تے میں تیرے لائق ہتھیں خدمت لواں ضروری
 یوسف کہندا میں ہاں بندہ سوچہ کی بُریائی
 ہودل شاد زلیخا آئی زاناں طعام کھدائے

برے ہتھیں اس دہریاں کھیں مہدی نت سوالی
 پرایہ لالی خوبوں خالی طالع دی بد فالی
 تے سامان ضیافت والا حاضر کیتس سارا
 خوشبو ناک ختن صحرا یوں صحن چین گلزاراں
 اچے نہ کھاد کھاد یوں اول نشی چڑھے میخواراں
 چرمچیاں دہر ہتھ دھولائے اول خدمتگاراں
 دھو فی ہتھ زندگیاں نہیں کردی مرگ پکاراں
 رنج بچ بچھو ہو میں جہیاں بے صبراں ناداراں
 جے اوہ شامی باز دس آئے جہیاں مسکواراں
 دیکھو فی کتے چھٹا گھنٹیوں گوشیاں دیول سارے
 اسنوں لکھتے لگ بیٹھا اسدا ہزن بھارا
 دیکھہ لے اوہ کیہا کو سوہنا اسدا یار پیارا
 طاعن تے مطعون دماں غنیں کھدا بے پرواہی
 تن خٹے بھر زپور زیبا ہتھ بندہ عرض ستانی
 من سوال میرا اک یوسف دیلا ہے سر میرے
 من سوال لواں میں تیرا عذر نہ کراں کدا ہیں
 اچ ہشراف زناں گھر میرے مہمانی پر آیاں
 برقعہ لاه ننگے کر ظاہر نشیوں نین شرابی
 او گنہاری دے واہ طالع جے کر سین منظور سی
 جدوں بلاویں باہر آواں میرا عذر نہ کافی
 ایہ بھی شاد دلاؤ چہ سے مرے طعاموں پائے

زناں طعناں فالغ ہو یاں خوشی کرن لکھ واری
 کہاوں کٹ اجازت دتی بھی اک عرض سنائی
 طعن میرے سر جسے عشقوں جو آکھو دیکھاوں
 جس دیاں مزاں میں دل و گیاں مل لیا میں لکھیں
 اک زبان پوکارن سبھے ای خاتون پیاری
 ایہ ترخ مہمناں چہ ساڈے اچے حرام تمامی
 جاں اوہ نظر پوے آسانوں کرداں تروں و گلے
 گئی زلیخا کرے پوکارا یوسف دے دربار
 پھیرا گھت قدم چاہا ہر تیل نیم پڑتلاں دے
 چہڑھ چندا کر روشن خانہ ہوون دورانہ میرے
 جاہن بخار پڑیاں مہضائیں لکھن کھبہاے
 حصہ وندہ اساتھیں منگن پکڑ ترخاں کرداں
 میں دل و یکہ گھنٹن دل ستمے کھول دیو دل سار
 سن یوسف کر نیویاں اکھیں اونویں اٹھ کھلویا
 زناں مہضدیاں نظری آ یا جلوه یوسف سدا
 بجلیاں جھاڑ اکھیں چہ پایاں یہ دہشت چہ آیاں
 بخودیاں چہ کرن پکڑے جان جنہاں کجہہ باقی
 پاک اسد جس یہ آ یا یا جنوں نقصوں پاکی
 جیفس چلے دیہن ہر بدن نقیب تورت دس آئی
 وچہ حیرانی تے بیہوشی یاد ترخاں آیاں
 ہنھوں فرق ترخ نہ جا پے درونہ معلوم کافی

ہر سہدہ ہرے ترخ زلیخا تے اک تیز کشماری
 حکم ہوو کنعانی بندہ دیوے آن دکھائی
 ماہ کنعانی دہر شامی پردیوں کڈہ لیاواں
 جہ چاہواوہ جلوه نوری ویکہہ لیو خود اکھیں
 پچھیں سچ اجابت دعوت طلب ساں پیاری
 جاں لگ کر اک جہات نہ ویکہاں تیرا دہر شامی
 پالقا محبوب تیرے داکٹ ترخاں کھائیے
 اے محبوب پیائے تیر کھول رخوں چمکائے
 لاہ برقہ وگ مجلس چدی جاوون روگ دلانے
 وچاؤ ویکاں راہی تگن شوق جنہاں تیرے
 میرے نال برابر کر یو تول ترازو سارے
 وند وندہ اگر ترخ پوے تاک دل ہری وچہ درد
 اے محبوب کریں جہب پھیرا گھر وچہ کرن اشائے
 جاں باہر چا قدم ٹکایا صحن منور ہو یا
 مجلس دیو چہ پیالہ پوکارا ایہ کنعانی بندہ
 ویکہہ گیاں وچہ غنڈے غوطے بخود ہوش لٹایاں
 قسم اسان یہ خاک ناہیں ملک کریم افلاکی
 مصری زناں ڈٹھا جد یوسف عقل دہری چٹا قی
 ہوش اوڈا کی عقل گواہی تے انہاں سرت نہ کافی
 انگلیاں تے تکیاں اندر چھریاں چاؤ گایاں
 وندہ تھان وہ منڈیاں ہو یاں تے اچے ہوش نہ آئی

خونوں جھپٹے رکھے رب پر دگتھاں خون دس آیا
 کسے زلیخا گم گیاں دے سر تے کھڑی پوکارا
 ویکھہ یو جھیرانی چھڈو کرونگا ہاکٹاری
 دیو جواب گویو ہوفانی ویکھہ لیا یا ناہیں
 کون وڈیری صبر الی بچے سخن لالے
 ایہ محبوب میریاں چمکاں جھل لیاں کس بولو
 صبر بڑے تھان ویکھاں کیونکر بولد یو کیوں ناہیں
 کون تسالوچہ بڑی دلاور صبر سمہالن والی
 اٹھ بیٹھونی طعنے کر دیو بہ بہہ کر و نتارا
 موڑیونی اٹھ تسیا جاندا صبر دلال داسارا
 عقداں ایو صنا شرموں شرم کرو کجہ عقداں
 ویکھو عقل کچیر و ہو کے صبر شرم لے چلی
 رہن دیو تئیں لبرے درینوں مردی بھڑی
 ویکھونی میں درد تازی دروایے سردہردی
 تھانوں سیری پے پنج نہ ہو یو طاقت تھان نہ جھری
 ویکھو سوہنے دا چمکار تیغ قضا و دستہردی
 سوہنی وانگر ویکھن الی خون ندی چہ نزدی
 اس صورت وجہ تھے چکن توڑن حد صوری
 ویکھن ہاردا ہو مرنے تک صورت و لبردی
 بیوں طعن جیادوں دا بیو ویلا ہے اٹھ ویکھو
 ایہ اوہو میں جہدے درودن اس لیراں کیشہ

حیفوں خوں ایہی یا ہتھوں غمیراں فرق نہ پایا
 جسدے تنال لاپے میں سہرا یہ اوہا چمکارا
 ایہ کٹانی عبد حقانی جہدی دید کٹاری
 مانی جانی کون ایہائی اچ وچہ قوم تنہا میں
 یار سیرا یہ حاضر ویکھو کویں نظر جل جاوے
 کہو کیا فی بردہ میرا عقلوں پیر نہ ڈولو
 ترط ہو یاں پنجو دہو یاں جلیا نوچہ بھا میں
 سیس اٹھا دے صبر کھپا دے رکھے سرت سمہالی
 صبر تنان کیوں نش و گیا ویکھہ او چمکارا
 شران جانیاں نعل اٹھ گھیر و ویکھو کھول نظارا
 کیونکر وسدیاں چہ دلال دے محبوباں نیشکلاں
 پکڑونی اٹھ جالیاں تانوں میں و مراں کلی
 تئیں پیاں نواں آیاں تے میں بروی گھردی
 تے اچے پنج بندی نوں کردی لبردی بیددی
 کون کوئی اچ کھول ویکھ دے نہ چہ تاب نظر دی
 اچھی شرم جہد یو چہ قداں ڈگڈگ کے رومردی
 صبر فراو لشی جاندی شرم جیادوں ڈردی
 زلفانہ یوچہ کنڈلاں بھسدی مجھلی ڈوگھو سردی
 لہنی لالی و تھنگا ہوں مل لے رخ نزدی
 ایو دیا رحمن واسن وچہ سیلاب اٹھ ویکھو
 محویت دے بحر عقیقین زہر پیاں پیتے

گم گئیو اٹھ بیٹھو ساعت کیوں پیو حیرانی
کو دنگا دل ہے ہاں مریں ادا سر جامی
عمر گزاری رو رو ساری وچہ فراق دما می
سر چاہے تال تال تپ کی میں کیا ظلم کھسایا
ہے شہنشاہ پایہ بندہ یونہی چنتارو
جیہ بندہ تھیں اس امروں تل وچہ دلاں چارو
علا تہ تال تال تپے پائے یا کجہہ رگیا باقی
انھونی کجہہ ہوش سہا لو بو لو سخن زبانوں
باہیہ جو اس پیاں وہ سببہ بخود جان بہانوں
وے چہ کار اندر وڈا یوسف پاک پیارا
پاڑیاں گھیاں جانوں خاکوں اٹھ نہ سکیا
دیوانی زن ہوئی تن سو بے کیتے لیراں
کجہہ بگل وچہ واسار کے عمر گھیاں کر پوری
کجہہ ہوش اندر مڑا یاں انگ زینار ہیاں
یوسف دیو وچہ شوق مدانی ہیاں کو یاں اسی
انگھیاں اسان مٹو نہ باقی سرج دانش ہوشیاری
کجہہ انعام چہ کجہہ نصیب کر دے نہ پائی
سچ نہ لے اچہ نصیب یوسف حیرت انگیز
اچہ نصیب یوسف نام کی جیہ کجہہ نظر کرنے
اچہ نصیب یوسف نام کی جیہ کجہہ نظر کرنے
اچہ نصیب یوسف نام کی جیہ کجہہ نظر کرنے

خبر نہو جوب جو دپہ جانان ہتھ گئے فربانی
و کجہہ لٹو ہے کس دے عشقوں سر سیرے بدنامی
میر کو فت و لذت و لذت جانے جسدی وچہ غلامی
میرا یار جہدی میں بندہ کیا کہہ نظری آیا
جے میں برکت نون سر دہر یا سیت سون تارو
میں معنہ و نہیں کیوں اچھے ہمدرد و بیارو
کدہہ گئی شادے دل نہیں میا کی چالاک کی
اگ بھائے دلوں زلیخا چہ تیر کمانوں
تے اوہ کافی خبر نہ رکن دنیا دیں ایمانوں
بھینیاں ہوش پی مڑا وڑک داغ رہیا دل ہیاں
جان گئی قربان انہامی اچہ عشق وچہ کیاں
کھڑی خستہ یاد پیاں چہ دیاں حال فقیراں
کجہہ گھیاں چہ بھونڈیاں چہ دیاں ٹٹی صبر صبری
بانت ہی تر جاں اک نعل عشقوں نہر لکھیا
کون لیاں توں ساقی غائب میں سوا کی
نہ توں ثابت نہیں کجہہ دیاں بیک عمر گزاری
اچہ نصیب یوسف نام کی جیہ کجہہ نظر کرنے
اچہ نصیب یوسف نام کی جیہ کجہہ نظر کرنے
اچہ نصیب یوسف نام کی جیہ کجہہ نظر کرنے
اچہ نصیب یوسف نام کی جیہ کجہہ نظر کرنے

دل و دل تھی میں دل اسد پر ایہ ہنڈ نہ آیا۔
 خدمت فقیر یہ اُچھا ہو پوواں کرو کھداواں
 جنہاں زناں نے نال بنے طے بویاں دیان
 کہن سب تیں سختی جھلی مشکل عمر گزار سی۔
 رن کمال یہ نال زلیخا پر خود عشق لٹایاں
 کرن محبت نال زلیخا پر یوسف دل آون
 شہر ہر وجہ داراں پیاں گھر جڑے سزاراں
 اگے اک پر بال توڑائے ہن ڈال اندیاں ڈاراں
 اگے اک چپے وچ غم دے ہن لگی اک جہلیں
 اگے اک گھر بے آرامی شہر زندا ہن سارا
 اکناں گھر ویران سولوں جنباں گھیاں فانی
 اکناں تنگ ناموس باقی جنباں نان بازاریں
 اکناں سن گھڑی پل ساعت پہ اعتبار نہ کافی
 آجڑا ہن ہر دس آٹے و سدی کوئی کوئی
 چنگے بدلے زلیخا وندیان پٹ گویاں
 گھر آباد زلیخا والا جتھے سب سہایاں
 تے جو وچ سیانت آیاں تنہاں سزایاں یا
 پاس زلیخا آون جادون کرن خوشامد بھاری
 رال مل کہن زلیخا تائیں یوسف نٹن سمجھائیے
 کرے اجازت انہاں زلیخا کہو کوں جو متے
 یوسف پاس گھیاں کر عادت جہل گھیاں دیدار لو

جے ہن میرا کیا نہ تے چاہاں قید کر یا
 دیوے چول ہر یا قیدی کچھ دیکھیں مر جاوے
 انہیں بانی اسداں یہ بہہ پاس کرن ڈیالیاں
 ترس کرے کدہیں تیں پر ایہ بے رحمی بھاری
 آون جادون پھیر باران وں بھردیاں کچھو تیاں
 راتیں وں کرن وں ترے روندیاں مر مر جاوے
 اگے اک زلیخا عاشق ہن ڈوڑن ہزاراں
 اگے اک گھر گریہ زاری ہن وچ ہر کچھ پکاراں
 اگے اک ویرانی لوکاں ہن ہوشو و سلیں
 یوسف ٹٹیاں گھر کیاں ہر جا پوی پکاراں
 اکناں دے دل حیرت دہانی جنباں نان بیا بانی
 صبر ترٹیاں عقل و گتیاں غرق تھیاں چہ زاریں
 ہن گھیاں گھر ہی پکٹ جانے دیکھ لوکاں
 مغرب زاوی قہر گزارے گھر گھر شہرت ہوئی
 شہر آجاڑ ویکھا یا پلو چہ لیاں دیں دویاں
 یا آباد انہاں دے خانے جو نہ سد بلایاں
 اُنوں ہسداں گھر وچ وسدیاں پھیر نظر پائی یا
 ظاہر اسدی چہ غنچہ زاری وں چہ رمز نیاری
 جیوں کیوں تیری آس پچ جائے کرے نرم شے
 میں دہر دی وچ بھر جدانی پکڑاں گھاؤ بے
 تے برہنہ ہزاراں تھیں پنج ہانڈی کار لو

ایہ آئین یا حضرت یوسف ہیں سوا آریاں
 سب سفارش کرنے آریاں موڑنے دیک چھاواں
 سرکشیاں نگہ مڈ گیاں نیویاں کرونگاواں -
 توں یوسف کیوں دلوں مساری راہ گھنوکراواں
 ہونیواں جھک کچھ کہہیں تے کرنیں اوتاواں
 گھن گھیر چھپی اج اسدی کشتی باہجہ ملاواں
 اوہ احسان پہلا وناہیں گھت ملیں گل باباواں
 مردنی دیکھ تپے دل ساٹے تے سیں نہ چاواں
 عشق تیری وجہ جلی زلیخا شوق بلیندیاں بھاواں
 اُسی کرن سفارش آریاں تیری طرف نڈاواں
 تہہ زلیخا بھا وناہیں تے آہیں حاضر ستھ
 ساریاں سیں جان پریاں خوشیاں سکھ پاویں
 دنی سال جانت تینوں جیوں چاہیں کرپارا
 ساتھیں نگہ نہ موڑکدہیں بہاویں کہے زلیخا
 سانوں کھ کنیزاں کر کے تے دکھ سہے زلیخا
 اوہ بڑی دل گئی جوانی تے ہن نظر نہ پوری
 بہر کشیاں چہ ورمیا جانوں دم قدم آکاواں
 پہرے دیکھ سال کوو چھڑے مڑلنے نوں جھوٹے
 بیت کردیاں سہاں نیویں غن جھوٹہ سارے
 تنگ ہویاں یوسف سندا دیکھ نہاندیاں نکال
 یوسف و اگر ہے ہویاں اکدن ایہ مرداواں

باندیاں سب خد شکاراں شرافاندیاں بیاں
 وچہرائی زلیخا مردی آئی نظر اسماواں -
 شے جہن ان غن اسدی دوزخ بہکدیاں آواں
 تارگدیاں نال نگاواں ورنہیں ایہ شاہاں
 یف تھوڑا تھہ چین تائیں نہ چہرہ جاہ اپراواں
 سن سوال تیری اوہ باندی ساڈیاں نیک صلاح
 کہ انکہ نظر کرم کرو کیہیں کھڑی تے دچہ راواں
 عشق تیرے اوہ لئی یوسف چھڑیاں بھر سپاواں
 مار گھتی اوہ تیریاں درواں بہ ہونڈی جنگاواں
 تے آہیں پُصلدیاں خواہاں جوج طلبتیاواں
 خوشی کرو نہ ڈرو پیارے مڑا یہ عمر نہ بٹھے
 آپ نرو کہ سانوں تار وڑہڑے زلیخا بھاویں
 مڑے زلیخا جیوی بھاویں نہ کر مول نظارا
 آپ سہو کچھ ساں سہا ورنڈی رہے زلیخا -
 جان توں نال ساں بن بیٹھیں گروں لہو زلیخا -
 سبھے آہیں اوائل عمراں رخ بہ عیب قصوری
 دیکھ کہے دکھ بہر با آجان کنڈن بیاں ساں
 تے جھوگن ساڈیاں نظاراں گھت جان تنورے
 سن یوسف چپ غم وچہ رہندا کہے نہ نظر اولارے
 اک غنیں ہون ہزاراں ہویاں ہر بھرائی چہ سداں
 جلیاں بلیاں آس تریار طعنے کرن ہزاراں

نے یوسف سرنبویں بیٹھا کرے نہ مول نظر را
 اک کہے اس تائیں ہرگز مزویوں خبر نہ کاٹی
 ایہ بے خبر کیا اس معلم مزہ نصیبے ناہیں۔
 اک کہے میں معلم کیتا ایہ فرتی بھرا
 چاہے دلوں نہ جاوے تھوٹا ایہ بولے ناہیں
 اک کہے اج وس زلیخا سنے اسا ڈاکیا
 سن یوسف نے عرض گزاری اللہ دی دربارے
 جے نہ پھیریں مکرانہ اندامیں بقیں پاک الہام
 اند صاحب عرض قبولی دور فریب کرائے
 تا اوہ زناں زلیخا لگے توڑا سیدال آیات
 لوہا نرم کٹیں لکھواری اثر نہ ظاہر آوے
 جے اس طرح ہزاراں رہیاں سنوں نازکراویں
 تیریاں نازاں کرڑا کیتس عادت نہیں ٹکانے
 ہن خوشیاں نہ مارنے جانے پی مصیبت ناہیں
 جاں پیراں وجہ تیریاں ہیاں چہ تھان تھکریاں
 ایہ تدبیر زلیخا تائیں دل لگی سن ساری

وارو وار زناں تھیں پونڈ رنگ بزنک پکارا۔
 ایہ زنا ندی لذت اسے کدے نہ ہوسی پائی
 ہوئے ذوق اسانوں ویکھے صبر نہ کرے کدہیں
 کن دہرے سن گلاں پھلے مزہ ایہی اس سارا
 سنوں ذوق جو ہر دم تھیں کن گلاں بھراہیں
 ناسنے نے قید پواوے چارہ اسدا ایہا۔
 قید چنگی اس کاروں قبول کردیاں زناں پکارتے
 دل سیرا جھک تول جاسی جھل کھتے گل بچا ہا
 سنے مار دلاں دا محرم طلب نہ ہو رہاٹے
 کہن علاج نہ اسدا کافی باجوں قید ایذاں
 گرم کریں تے نرم بنے اوہ سٹ وجہ لف جاوے
 سرکش ہو مروت و دہیر اکے نہ مقصد پاویں
 سختی جہلے نعمت سندا تاہیں قدر پہچانے
 وجہ مصیبت نعمت جا پے ہوئے نرم تداہیں
 تاں یہ تیرا تاج ہوسی توڑا و اسی اڑیاں
 یوسف دی ہن کرت لگی زناں طرف تیاری

در زندان فرستادن زلیخا یوسف را بامید حصول وصل و بخدمت پیش
 آمدن آنحضرت را داروغہ زندان ذکر احسان یوسف بر حال اہل زندان

تے امید لے وجہ ہر دم وصلوں بند یواناں
 تے اوہ وصل لے و مقصد لے لے نازاں آپ
 ایہ قدرت دل تھیں تیرے ہرگز جاوے ناہیں

چل چہ قید دلاکٹ ویکھاں جھپن مکر جہانیاں
 کثرت چھوڑ قدم دہر وحدت اپنا آپ نہ جاپے
 وجہ ربانیت بند بخانے قید نہ پویں جداہیں

ساعت دو گھنٹہ میں خوشیاں طلب کریں مہنگے آٹے
 کے مراد اٹھن دو گھنٹہ سا رکھو پوری تسلی پوری۔
 تازی واک الایہا کے چل مطلب گھر بیڑے
 مڑ چل بار دوراؤ اویگوں بھیڑے سمجھے جاوے
 بے امید ہوئی حال وصالوں یوسف تپیں شہزادی
 یوسف تائیں قید کرن دادوچہ منٹا چکا یا۔
 کہے زلیخا پاس عزیزے اک دینے کر کر زاری
 بدنامی سر میرے آئی طعنے کرن نسائیں
 خواری پانی شرم کوئی عشقوں باز نہ آئی
 نام گواہ شرم نہ آئے مڑ مڑ ایک لوائے
 اوہ ہٹا دے ایہ نہ جاوے رور و غم سنو
 باں اوہ آئیں چشم لوائے ایہ رو پچھتا دے
 ہو برودی برودی مودی خبر نہ رکھے گھر دی
 نشر ہوئی لاہ بیٹھی لوی خشت لٹی بر روئی
 پردہ بھی ہٹ گیا چچا مال یکہ بلندیان بہاں
 ابہہ روندی مہنگہ کھلوندی پردہ نظر نہ کرا
 اڈالا ہے کیونکر جھلداں خطا ہوئی اکواری
 باجوں قید علاج نہ دے حکموں قیدی کر لے
 تاجیہ تہمت سر یقین جاوے لوکاں شک سدائے
 کہے عزیز میرے دل نیویں گزری کتنی داری
 میں نہیں کہہ داتا تھتیرے جیوں چاہیں کر پیاری

ایتہ سوالی حاضر آیا خالی کدی نہ جاوے
 دوسری دور حضور ی نہیڑے عرض کھلی منظوری
 یاد نہ تہن بھلن وچہ دے دے دھک در دھک چہیر
 محبوباں لوں بند بچانے پار تھیں چا پاوے
 زناں بھکھائی مار پھلائی سر پائی بر باد دی
 باجیہ یزایوں نرم نہ ہوئی ال ائد یوچہ آیا
 اس عبرتی بندے دلوں میں سر سخت خواری
 کنگانی دے عشقوں وندی کہندیاں میر تیاں
 مردی جاندی طعنے کہاندی تنگ نمونہ کافی
 یوسف دے اوہ اگے پچھے ہر دم پھیریاں پاوے
 جاں وہ اٹھوں جھاڑ بہاے ایہ نہ بڑا منا دے
 جاں برے یقین تنگ لبے شرم ہو و مر جاوے
 سب لوکاں طعنے کر دی ایہ جردی دم بھر دی
 ہن اسول نہ کرے نہ کوئی کدھر لے نہ ڈھوئی
 تے اچے ائد پیراگاں پردوں دم آماں
 ایہ طعنے میں سنے عزیز او گیا خون جاگردا
 میں سچا رنی طعنیان ماری جھل نہ سکاں خواری
 جرم گناہ جو میں یقین ہو یاچا ائد سرد ہر سال
 اچھ گھر نہدا اسان بھاگساں تنگ لگاؤ
 پرین اسوں قید نہ کیتا تیری خاطر داری
 فہرگا لکھ دلتش کاغذ یوسف دی مختاری

خلقت ویکہ یہی متوجہ جھوٹے بول سنادی
 یہ صورت ہر بیہوش خالی سوچہ نہ بُریائی
 سُن سُن شور پیاوچہ گلیاں مصری کرن چار
 ویکہ کسے دل تھنوں چھٹاتے مڑھتہ نہ آیا
 نیویاں اکھیں چپ چپا تا یوسف دلبر شامی
 جے تیرے دروازے دُگیاں بُرا برا جگ بوسے
 صاحب زنداں سو نپیا یوسف پایا بند بخانے
 جے ای صورت قید کو لائق قید ایسا آزادی
 قیدیاں جے ملے پیارا داہ وا بندی خانہ
 بند خانے وڑیا یوسف شہر وڑی ویرانی
 بند یواناں صورت دُکھی گیاں دور بلائیں
 بند بلی نہ ملے خلاصی یارب کرن دعائیں
 بیڑیاں چہ اساوایاں پیراں ہو گیاں بازیایاں
 بند یواناں ہے ہو بردے حضرت یوسف لگے
 یوسف تائیں مہ صاحب علم و تاقبسیروں
 حضرت یوسف قیدیاں تائیں کہند اُسو بہر او
 کھول کہاں تعبیر تسانوں شکل ہے نہ کائی
 بند یواناں خواباں سُفتے کر کر عرض سُندانے
 تے ایہ خبر ضرور چلے سُننی تمام لوکانی
 سُن تعبیراں بابے خلقت جج ہو کو آشکارا
 یوسف دی ہو بند خانے نہ دست کرے لوکانی

بُریا یوں یہ پاک فرشتہ نہ ایہ چور فسادی
 ایہ کسے ظالم ظلم کما یا ظلموں تہمت لائی
 بس سنادی بول نہ ظالم جھوٹھیاں کرو نہ وار
 آپ گواہ نہ مڑ پایا چا اس دے سر لایا
 تیں ل آیانے میں سُنیاں گھسوئی بدنامی
 رکھ سہاں بندے نون شاہ قادیانوں نہ ڈوئے
 قیدیانے دل خوشیاں ہو یاں صبر گھلے پروئے
 جے آباد زنداں اس نغروں آزادی بربادی
 بندی واناں تہیں چاوارو جے بے قید زمانہ
 اکھاں کر دل گئے پچھاڑی نال ہے زندانی
 اچ خلاصی اسان و داسی بند پسند اسائیں
 ایہ دیدار نہ اکھیں کولوں دُور پسند کدائیں
 طالع تو ڈنک تہیں آند اسورج نال فیریاں
 تے شہری آکر نہ زیارت ہن زنداں مل گے
 مشکل حل کرے سُن خواباں تے غم تقریروں
 ہن دے سال دُکھا جس سُفتہ مینوں کھ سناو
 مالک میرے تائیں ایہ تاویل سکھائی
 تعبیراں سب ظاہر کرے یوسف حال دسائے
 خواباندی تعبیراں کچھن خلق زنداں وچہ آئی
 جھکیا شہر زنداں دل سارا علم دُکھا ایہ بھارا
 آن محبت دلیں سمائی بھاوے نہ جدائی

طاش طعام لباس هزاران شہر و ملک لیاون
ایک طعام پوشاکاں یوسف دیوی قیدیان
قیدان کو چھوڑ دینا یوسف پات نیارا
تو لایا تن تنی دیو سے تے ہنگیانتوں کھانا
بیاراں میں کر سہہ نہیں حال پہچھے سواری
جیکو سنفہ آکھ سائے کھول کہے تھیراں
صاحب ننداں عرض کریندا گن یوسف کھ
دل تیر چہیت محبت تیری آج سہائی
سب پناہ دیو سے میں تائیں یوسف نہ فرمایا
اوہ سن عرض کہے یا حضرت تیراں کھون خرنی
یوسف کہند عشق کبہاں ہو کھاندا ناہیں
ہر ہرے میں عشقوں پارا چہیے دیکھ تیرے
قتل ہی اک باقی میں سرگئی دیکھندی تری
ایویں بند خال اندر یوسف وقت گزرتے
آکھ سائے کھ حال پہچھے دھاش حال طوے
اثر سفارش ظاہر سوسا خوش چھوڑ دلاں

یوسف لگے میں تو ان مجھ کرناغ دیوان
میں قیدی مردان گن غرضیں گن باتیں
شفقت کہے دلا سوسا ہر حال کر کھانا
ننگیانتوں پوشاکاں چھوڑ دینا دیو سے من بھانا
بہناں دیو گرم کما کھ کر شفقت بھاری
راتاں توں خوشیاں ننداں مال سیراں
یا حضرت دل تیراں گن تیراں کھ شنگ
دل تیراں دل بھالے تیری پاک بلی
تیری باتیں بہت کھول وقت میرا دل آیا
دھاش کھول تیراں کھول میں چھوڑ خوار
ننگیانتوں تیری تیری لی تاساں کھیں
میں تیراں عشق اوہالی آن لکھول تیرے
کی جہاں میں تیرے عشقوں وہ بھی آدھاری
شہری قیدی حاکم ننداں گن محبت سائے
یا رسول گزراں ایہا آن غلام رسول
تو مجھکی سہدائی شوق نگاہاں کرواں

باز آدمیم ہر سرقہ زلیخا در ذکر نداشت خوردن و برگردہ خود و آمدن و
وقت شب و روزندان نامت جس حضرت یوسف علیہ السلام۔

یہ خود وراں دم کانی آخر قصہ پاواں
عزیز کھ چری زین بھال دیو میں گھر نظر آیا
گرہاں محبت پہ سب غالی میں دھتیرا

دیسائی اک غلام کھ محبت بھریں کھایا
بندی غالی پار زینا بھیں لور و گایا
غالی میں نہ اندر بکت غالیان چواند میرا

بلکہ نہ دے مہر نہ آئے گھر بھر یا سودر دول
 مدت عیش ملی دیرا دل بہن سختی سر آئی
 جے اک مصلح ملد امینوں خوش مہندی دیواؤں
 یا رہتھوں چھڈا پگشتی میں ناشکری بھلی
 کیا کران نہیں اس نہ سہیا بے درواں ہتھ آیا
 قسمت ڈبی عقل ڈبائی بھلا نہ کینا کائی
 گھر خالی لالانا بھوکاں لادواں اک تھلیں
 بعد وصال فراق نہ علم کیز کافت بھاری
 یوسف باہم نہ بھاؤنیوں گھر دہی نہ تری
 میں بھل مراں کس تھاویں تھاؤ نہ چیلے کائی
 جاں بے تہی میں چہ دنیا سک نہ ڈھیلاں گھڑیاں
 کراں علاج ہے بیماری اک تہی ہو جاو نہ
 شہرت درد گواہوں والا جان میر ہتھ آئے
 گدے حال چہار زلیخا رور کے پچھتاے
 کھا خضہ گل رسا گئے جا ہے جان گواواں
 بدامید وصال اپانک پکڑا لوسے ہتھ موڑے
 رور کے مور ہی نتائی غدی ٹھاٹھ رڈاے
 پیرا بن پوشا کال سدیاں کھڈا کھیں دھروک
 میں بے وصل فراق بیانی جہلی بے آرامی
 پیرا بن بھلے تنیاں چتے ایدھ پئے پد آیاں
 تاج صوم سرے رکھے پھر نا ہے فراتے

رخ زردوں پر خون و چشماں لال بلوہم سر دول
 دشمن ملہ نہ چاہوں مڈیاں میں جنہاں رہی ملانی
 نہیں دیر نہ نظری آئے گذریاں صبر قرار
 بے عقلی ہی قہر اندہیری سر سیرے چھلی
 زخم لے تے ایہ دو جاکاری طالع نہ خم لگایا
 رڈیاں ظلم کرایا میں پیرا جنہاں عقل سکھائی
 کنوں علمن ایہائی آپے راہیں پی کولیں
 ملوں لگے جو دکھ جھلے اید نہ ہو رڈ شوری
 اہل زینت سول جہتھوں کھیل جوئے و چہاری
 اس دنیا وچ میں نہ پاری غم کھا دنوں آئی
 ورڈ کھاں پھر نہ آئے غماں سایاں جھڑاں
 دو خط تھیں چاچاں بھٹیں دسو پھیر گنتی آوں
 گنت بھراں ہوا ہر بلال غماں ہر گولے
 تے ایہ دل بھیں داغ نہ ہاے رور کے بھڑکے
 کدی عداں اچھاں توں چاہو ڈگ مہراو
 آخر ملے مراد وایدی بعد فراق و چھوڑے
 یوسف پیر پتھواں جاکے رور کے خواہے
 ہے پیرا بن میں میں انگوٹھ کھیا ہورے ہورے
 وصلوں چھوڑ گیاں تینوں انور دلبر شاہی
 غلیناں چاہا سرے کھے ایاس پیراں
 میں خود لاتی است تاہیں یوسف تھی بہاؤ

کمر بندوں کے عرضاں پیچھے سج کہہ حلقہ دارا
 نین تیرے چہرے دکھانے کے زلیخا زاری
 طرفے جاگم زنداں ملنے کے پیغام پہنچائے
 فرش گھٹا پریشم جامے ہیشہ چہاون کارن
 طاش طعام گھٹے پر کر کے ہنسی کن جولے
 کہ گھٹیا اس تھا نو عیرو صاف گریخ شریں
 مشک گھٹے کے عین خوشبو فرش کھلا و چھا دیں
 تے خود گھر وچ ہر دم سعدی صبر گیا اٹھ سلا
 دانی نے چاست سکھائی نہ گریہ کو شائے
 عاشق نون سو در زلیخا گدے تل صبری
 بے صبر نون دلخ حال صبروں مقصد حال
 جوش نہ کھلے آہ نہ چھٹے اکھڑ قدم نہ جائے
 نول نہیں کھ قدم کھانے چل زلیخا پیاسی
 صبر بناؤ کہ جاوے ناہیں صبر کو کھلا دوارو
 سن کر صبر زلیخا بھی پہ کیہ ساعت ادھی
 عشق جتنے وقت صبر کو یہاں جھوٹ گئی کہہ دانی
 جو سر آپ نہیں چل گذری آنکھوں غبرگانی
 عاشق سے دل صبر اور پیاجوں بانی وچہالی
 عشق صبر وچہرہ پر نہ آئے ہوں بعض لڑائی
 عشق سنگ تیرے فولاوی صبر سن دی دانی
 دانی کی نصیحت نہ کہہ گیس اٹھ سارا

چھڑکوں کدھ باہر آریوں میرا یار بہارا
 سے وہ بیانیستہ در فراقوں اکٹک گھڑی گزاری
 میرا بند یوان پیارا ست کوئی ہشت کہائے
 زم سر ہانے نال پر چائے تکیہ لاؤن کارن
 نال گلاب پوچھائے شیشے شربت والے
 سخت زبانوں گدی نہ بولیں میرا دہر جے امیں
 تے ایہیت پیارا میرا سدی خبر رکھ دیں
 غشی پوچھتے ہوش کدہ میں دم دم حال آوارہ
 عشق پوسے سختی جبے چاہیے صبر سہاے
 صبر کرے سو مطلب پائے آس ہے دل بوری
 میں سنیاں کر صبر سزا دل عشق ہو دو اصل
 عاشق تے اندھیری جھلے ذرہ نہ جنبش کھانے
 اہ بھی دیکھ نہ نہسی آخر دکھ نہ درد خواری
 صبر بناوچہ مشکل ویلے ہو نہ کوئی دلہرو
 عاشق صبر نہ دے چاہا پہنڈ ہواؤں بدھی
 سچ کیا پراسدے سرتے ایہ سختی کد آئی
 او دل جانے میں پرگندے اندھ عشق ٹھانی
 باتھیر اڈھلا جاسی نظر پوسی حسانی
 عشق جتنے وقتے صبر سزا را دخل نہ کہہ لکھی
 انت کدیں تک نہاں لڑائی تہر قنیاں والی
 اونوں ہی زلیخا گدی درووں شو پکارا

رات ہی تھو وہاں ہوا نظم پھر رس و گے
 پڑا بی بی چو در سے رہو کہ کیا سبق تھا ماحول
 نظم پھر سے نکلے اسد و آفتوں نے بیان نہیال
 رات ہی کچھ چمکے اسے دل سے حال رسائے
 وہ بھر دیاں لقاؤں انگوں کا لی بات بھول
 گھر بھول آج تیرے با بھول سدا ماتم خانہ
 رات بھر دس اکہ پھر وانی طاقت سے نہ کانی
 نے مانی میں عقل و گنتی کی کہ جیتی کا سا
 و کچھ بھولان شجیایا اندھا نگہ میں بھولان میں
 میں نے قید و بند و لہو کی انشیاں پیاں
 والی گنتی جسد نہ گھر چو تول وہ سہ بولیا
 کدہ نہاتوں گھر تیرے باہر سے تیرے پیاں
 پاتوں میری کہ نہ گلی اور تیرے گھر دیاں
 ستر دیاں گند جواں گیاں سے بیاں ویری کی
 جاتوں بھولان لقاؤں میں وہ ہی تمام نہیال
 ویران ی توں میں نصیحت پیر کو مارا لایا
 توں بھی طے کر کے والی کا بھول ساڑن لگی
 جھپٹ کھلا پیرا یوسف پلزل بند ہی غارت
 نے افسوس ناں میں چھری دیکھن ہا کہ پلنے
 ہو گئی دل لشی و آئی پارس مٹی و والی
 بیشی آفتاب غالی گیتی جھپٹ تیار

دفتر غیب کچھ نصیبان آن بہرے سرگے
 یہ لفظاں سچا ناگہ معنی شکل سچے جاون
 آماں تال غیری شان وقت بن وجہ قبران
 انہویں گھاہ تے وجہ میرے درد و قراقت پائے
 نے عیب ہرئی میں گھاہ تیری بے پرواہیوں
 شمع رخسار ج روغن چھوئے طلح بند یواناں
 اونوں والی سدا بھلائی سدا دھرم سنائی
 چوڑچوڑ کا گھر رہنریا ماندا بند یوان پیاں
 اندھا پھر بھولیت دھمکے تھیں پانا میں
 تال میرے کیوں ہر وہ کر گیاں میں بھولان میں
 تے غم و پرائی تیری میں موری دوایاں
 آخر تیرے لاشناں ہوس تیرا ناگہ نصیبان
 دیکھ بھولتی لاٹ اچانک کچھ بچیاں کچھ بھول
 رہنریاں پوٹ لیا تینوں تال تیرے بہرے روایاں
 میں تھیں بدل لیا انہاں تینوں بھی پٹ گیاں
 کچھ زلیخا اور دھو چھوڑے مینوں مار گویا
 کدے حال چھوڑ دیتے نظم اکھاڑن لگی
 میں ہی تھیں آج دوڑ لڑی وہ کرن بیکٹے
 واد واد اور دوا جیسا جیسا بیاض جائے
 دانی تے ہاں گھر مٹی والی تیاں جس جگائی
 ہی کرتا رہی کر دی دانی بھی جڑہ ماری

پر کر تھاں زردوں کے دانی سدا نیاں سدا نیاں
 زرد تاتے کر تا کھیل کبیرا ز چھپا یو
 جدوں قیباں جانیاں ظاہر ایسا دبا نواں
 تے یوسف دا تھاں مچکھا یاد و نوس اندریاں
 ملی شمع اوہ وچ نمازے کردا شکر گزاری
 کدے کھڑا کدے لندا جاندا خاک کدی نہ ہڑا
 دوروں بیٹھ زلیخا ویکے نیڑے مول آئے
 بڑا کیتا میں گھڑی برکت دی تہ بند یواناں
 کر کر زاری رات گزاری ویکھیاں جہ نیٹ
 اٹھ گھر نہ نہیری آئی دل وچ سوز حبدانی
 آن وڑی گھر روندی روندی گھر وچ درو دیہا
 دل نور در سوائے دے صبر اوائے گرواں
 کھیلن مارے واقف بیدل چلیا ناں کھلارو
 گھر وچ زلیخا تائیں صبر قرار نہ آوے
 اک محل چیرا سدا ماریاں وچہ بندہاں
 ویکھ بیٹھ زلیخا ایہوں تے اوہ دین لاوے
 ایہ لوہ کنڈاں مع ست ستیوں جتھے چٹکار
 یوسف اوتھے پھر داہوں خبر کیا کت عالے
 بکھا کون چھلیندا مہی تے کس فرش وچھایا
 کس نے وال ہوارے ہوس کس بیابان ہائے
 کون قیباں وایاں اکھیں اج گنتی وچہ آیاں

نڈاں سے وروانے اُتے پاس قیباں آئی
 اوہ محبوب تتی ہے دل دا بند لیوان ویکھیاں
 ہتھ بچھ کر آو اب سبھاں نے گردن آن نواں
 یوسف تائیں ویکھ لینی بلدیاں چا بھڑ کایاں
 وچہ رکھ سجود قیاسے کرے عبادت ساری
 پٹاں تے ہتھ رکھ نہاں بیٹھ شہادت بھر دا
 مشر مول کھدی کیتویں تیدی درویند او
 قسمت گئی نکھٹ لقاؤں بدلیا ہور زمانہ
 صبح ہوندی پرچھنڈی مرغان باغیں بلبل لولے
 مگرے دانی ڈگدی ڈھیندی ہو بیتاب تانی
 بے آرام دلوں بے طاقت غم دا گھن گھیرا
 ایشی طرح برہوند اٹھا لٹیاں سداں زرداں
 مارے ہن بازی جاندی بخت بنایاں مارو
 کوں گھڑی پھر جی دل پرچے سوتد پیر بناے
 نظر کریدیاں سن ستھیں قید خانے ویاں کنڈاں
 یوسف دا گھر دیکھاں دوروں جواہ نظری آوکر
 درو دیوار دا جتھ کیتا ڈیرا یار پیارے
 مقول ہوں کھلے اُتو یلے نین دونا زانے
 خبر نہیں ج ہدی اکھیں کس نے سر مہ پایا
 کس نے نین نظر کر اسول ہوئے خوشی وچہ آئے
 وچہ جندی لہر جنہاں فرج رج تاریاں لایاں

ساعت بعد محلوں لہندی بھڑدی طاش طاش
 دے طعام جو یوسف تائیں مڑ باندی گھر آوے
 قدم مبارک ایہ ول یوسف کے زیارت پائی
 پھیر پھیرے کہہ کیونکر ڈٹھو حال کوں دس آیا
 اکھیں نال ڈٹھایا ناہیں اُس نے تیرے تائیں
 تے پچھیا یا ناہیں تینوں کس گھلیوں ی باندی
 ایہ طعام جوئے کے کیوں خود کھا دس یا ناہیں
 کچھ پچھیا یا ناہیں قریں تھیں میرے حال احوال
 راضی ہے یا نہیں زلیخا فرمایا یا ناہیں
 تے اوہ تھا نو موافق آیا یا ناہیں اُس تائیں
 تے اوہ چہرہ انور اُسدا ہے یا نہ اس تاجے
 زلفاندی شب یاناہیں دنوں کالی کالی
 مشکین جعد منبر کا کل کیونکر حال پریشاں
 اوہ دو اکھیں روشن تینوں کیونکر نظری آیاں
 تے اوہ گو بھی رمز و گیندی کتول نظری آئی
 مڑگاں تیر کماناں برو کس تھیں کرن لڑائی
 اوہ سو ہے رخسار سواندے سرخ اجے یا پہلے
 کاسے ناری تیغ و دھاری رسی چشم خاری
 اوہ محبوب سیر از ندانی تے سیری زندگانی
 اینویں ہی قصبے کردی ترازو فراقوں مری
 دن سارا نت اینویں گزرتے در وادچہ دلی

و باندی لڑنڈاں گھلیدی تے پیغام سلام
 اس کے پیر چنے سواری درو کے فراموش
 چشماں چم کہے جا ناہیں ہوی نظر و گانی
 توں کی تھتھہ عرض گزاری اُسے کی فرمایا
 تے کس حال ڈٹھاتوں سنوں شیخا کٹر استغیاں
 واد واد ایہ گلن والی جدوں جی مرجاندی
 تے کچھ مہر پی یا ناہیں سن سن حال اسائیں
 مین بھری یا ناہیں لستہ میرے بخت زوالوں
 مڑ کھیا یا ناہیں اسان بن کیونکر اسیاں آہیں
 تے اوسدا ول راضی اوکھے یا ہے وچہ ایزاں
 تے اوہ مین چھو شیاں ہند یا ہے وچہ عزائے
 بازہ ہے یا ناہیں دنوں وہب لالی والی
 کارن زخم لیا یا ناہیں لبوں نکدل ریشاں
 روڈیاں مین ہسٹیں سداں کتول ٹور و گایاں
 پیشانی دیاں نوری لہراں کینڈک ٹھاٹھ چیر لائی
 کس تھیں بیان تبسم بھراں کھیاں صلح صفائی
 کیرھاب رکھے کس زہد ابر و طاق رنگیلے
 کتول گدی کس دل لگدی جھلیدی کون کواری
 دس پلائی میں بھاری اُسے کچھ نشانی
 خبر نہ گھڑدی اگ پھڑدی ہے پگڑ وچہ جھڑی
 اینویں راتیں بند بختی تے قصد کسنت جانی

جاں لگ یوسف قیمتی ہیا اُردا حال ایہائی
 طفلی تہیں لاسب جوانی اندر غماں وصالی
 تے اوہ لاشیر ہوندی سعدان بندی گئی جوانی
 دل مشتاق اچھا ہو بلکہ دامن عشق پکائی۔
 جہاں اوہ کرے تلاش دے نون دوا دے تھکے
 دن دن پیڑھیلی اندر قدم عشق دے والے
 عشق اچھا غالب ہو یا توڑے گئے پیوندان
 اپنا حال زلیخا تائیں بھل گیا سوسدا
 جہاں عزیز زلیخا طرے دیکھے زرد وں آئے
 پر اوہ مال علاج کہہ لیں کافی نفع نہ پائے
 جاں نشتر قصا و کلافے قطرہ خون جو آئے
 یوسف تھیں پر ایڈک ہوئی اوہ اوہ دسکو
 جیکو ایس بلا یا چاہے سو سوسدالاوے
 پکڑ ہلاکے کچھ کوئی تائیں گل سناو
 اکھیں دیوچہ یوسف باجوں کچھ نہ نظری گئے
 جتناں لو جو باہر آئے اوہ نشان دیکھاے
 کل جو اس اند اوہ دہیا ہر علاج چھوٹاے
 بلکہ نظر بھی اوہو جا پے خود دیکھے دکھلاے
 سورج چند فلک سے تائے راقش لہر ہولار
 تے سب ہانڈیل غم سنگاراں یوسف نظری آیاں
 یوسف نال ہوئی ہولوں غم دہل گئی تھائی

گئی جوانی پیری آئی شوق نہ گھٹیا رانی
 تے اچے عشق چھوڑیندا نامادوم دم مرض سوانی
 عہد پراتاں زخم برہوندا پکڑ گیا پکیانی
 ہو خود دور سما یا دروین پھیر نہ رہی جدائی
 اوہا درواہا دل بنیاں تے ایہ فرق نہ پائے
 جیوں جیوں قوت تن تھیں چاندی اک دھیری لگی
 برہوں سخت عذاب گھنیرا درچہ درچہ بنڈاں
 رگاں پیاں چہ تن سے رچا یوسف باریار
 اس بیماری دل وچہ جا پے نت علاج کرائے
 ہو رعلما جوں قوت امیدان آخر قصہ کھلاے
 جوے زمیں تے یوسف یوسف ہر جا لکھیا جاو
 تے غرقاں خیال اُسی وچہ دن قرات دہلے
 تے ایہ غرق خیالیں رہندی کچھ نہ سنیاں ملے
 باہر ہلاکے گئے نہ اونوں جو لکھو ار بلائے
 اوہو انداز ہو باہر حشرے اوہو پاوے
 ہر شریان رید نکلاے یوسف ظاہر آئے
 خود دل دیکھے اوہو دیکھے نظر شرابے
 آپ صبر قرار تلی آپے غم دکھ ناوے
 آتش آب طیور بہا تم یوسف دین سائے
 کیتا دسل دے نون پہوں کھلے نور صفایا
 ہن آرم نہ جا پے انھوں اندر بے آرامی

جان و لول بہن خبر نہ کافی تن دل نظر نہ پائی
 نیندا بہائی نے ایہ جاگن حال ایسا اس سارا
 آہ ہرے تے بدیاں لاناں مویوں باہر ون
 ایدوں پرے کیا ئی لے دل رو مندیاں واناں
 مر ظالم اپے عشق زماندے تے فانی دمی یاری
 جاں جہاں اتہ مقام نہ پہنچے طلبوں میر نہ آوے
 جلوہ بار کرے ہر ویلے واٹا ہو کر جاں پوری
 اکھیں میٹ لکھے یا کھو لے دیتے یا رمدامی
 پہلا سیر تمام ہو یا ئی جس وچہ سختیاں چایاں
 بہن اتہ طالب بچے ناہیں نہ منزل سر آے
 مڑوگ اچے قلم کچھ رہندا و دھو دھو جہاں نہ موٹے

کھاوون بیون آون جاوون رنوں خبر نہ کافی
 یارو تے ہر جائیں تے جوں وگے نظار ا۔
 جاں روکتے سڑدا پائی اکھیں نہرو گا وون
 حیفنا ہی دل غیر ان جاوون گدیاں بچے نگاہاں
 جاں صورت وچہ ایڈک جلوہ معنیاں کید خاری
 تے اتہ جو کچھ عالاندے اتہ نہ لکھیا جادے
 بہن وچہ وصل تے دھک جاتے دور کے ہودوری
 تے خود اس بُت خانے وچوں نکل گئے تمامی
 تے ایہ منزل مقصد والی گیاں دور جدایاں
 چھوڑک زمان کماناں ویکھے جو دس آوے
 دھوے ایڈ پے دم کھوتے کہ صرافن قوت لے

رجوع بقصہ زندان و گفتن یوسف تعبیر خواب مقربان ملک ذکر توحید حق باطل
 زندان و خلاصین گفتن زندانیاں تبار و دعائے یوسف و رسیدن جبریلؑ
 نزد و دور زندان و باز گفتن از احوال یعقوب علیہ السلام و رجوع

یوسف بند سجانے اندر شکر کرے سوار می
 رایتیں دے عجاوت اندر فاسخ وقت و دہے
 قیدیاں تائیں لطف پیاروں رکتے وچہ جہاں
 یوسف نال جوان و وقیمہ خاص مقرب شاہی
 دشمن شاہ مصر کے انہاں سی پیغام پہنچا یا
 تئیں کھلانے تئیں پلانے کا تئیں تئیں نہرا
 باسانی وچہ گھت پیالے دے پیوری مر جاتے

مکہ ناں تھیں ملی خلاصی فضل ہو یا غفاری
 بند یواناں تے ہر پے شفقت لطف کماے
 یوسف تے اوہ عاشق سائے ویکھے میرا تب شناں
 اک شہزادہ اک ساتی بچے غصہ سی بچہاں
 دیہوز ہر عزیزے ناز و بھوس ملی پایہ
 باپو شائے نہ حرم کوئی واقف خاصہ گھروا۔
 یوسف باز رلائے کھاتے کھاتے شاہ سدائے

اتنا کار کرے جو میرا پاسے فرحت بھاری
 ساتی کر انکار کھلو یا میں یہ کار نہ کر ساں
 میں انعام دیاں کر دیتیاں دشمن نے تحریراں
 خبر کہی کسے پاس عزیزے ساتی تے خبازوں
 پکڑ لیا سلطان دواں نول نذر قید مٹائے
 پورا بھیت نہ اچے سنجھا تا شاہ تلاش کرے
 ایہ دونوں وجہ بند سچائے اندر رنج خواری
 اک دن یوسف وقت مسجدی دیکھے حال سیراں
 اک جا بیٹھے نظری آئے ایہ دونوں بیچے
 یوسف پہچھے کہو جو انوں حال بدال کیائی
 اک کہے میں سفنہ ڈٹھا انکھروں متھ خوش
 دو جا کہندا میں یہ ڈٹھا روٹیاں سرتے چایاں
 جھپٹے مار سروں لیجاو ن کرے شور مچایا
 کہہ یوسف تعبیر سانوں غم غم بند چھوڑاویں
 بیماراں غم خواری کر دوں دیویں گھول دوں
 سُن کج عرض انہاندی یوسف دلچہ سوچ گزار
 اول انہاں ایمان سکھاواں بھیر کہاں تعبیر
 اول انہاں تسلی کارن یوسف نے فرمایا
 ایہ بیوں رب علم سکھایا خاص شرف درگاہوں
 چھوڑو تا میں مذہب غیراں رب نہ جنہاں بھاتا
 تے میں مذہب سچا پکا حق کر جاتا سارا

بہت خزانہ دولت حشمت دیواں گاسر داری
 تے خباز ہو یا اقراری کر ساں عذر نہ دہر ساں
 جے ایہ کار سر دتھ ہتھوں ملک دیاں جاگیراں
 زہر دیواو ن لگا دشمن خبر لوں جب رازوں
 سخت سزائیں انہاں دہانوں نافذ حکم چلائے
 انہاں دواں تہیں کہڑا میں پرچاپے وار چلائے
 سخت عذاباں وجہ تقنیاں کرے گریہ زاری
 شفقت کرے تسلی سہناں خواب کہے تعبیراں
 حال اداس نرے روون بند بدن پر سار
 جاں یوسف تہیں شفقت ڈٹھی انہاں عرض سنائی
 آپ پنجوڑ پلائے شاہے خمر خوشی دا توشہ
 دچوں چک جناور کھاندی چلیاں کلاؤں بلایا
 اسان دواں نول سفنہ اندر ایہ کچھ نظریا
 تو محسن احسان کنندہ سانوں نظری آویں
 بھکھیاں غریب پیاسیاں پانی بجائے نیکیاں تائیں
 رب تھیں غافل حق نہ جان ایہ قیدی سچا رے
 مطلب کارن سنن نصیحت حق سخن تقریروں
 کہاں بیان طعاسوں لگے جو تسان مغنہ آیا
 سر سیر احسان وڈیرا پاک جناب الالہوں
 آخر تہیں وہ منکر ہوئے حق نہ جنہاں سنجھاتا
 ایہا دین ظلیل اسحاقی اسرائیل پیا را

میں شریک کرے مولے مال خدا کے کا
 ایسے فضل سے اس پر اسدا سچا دین سکھایا
 پرنا شکر سے لوگ متیرے شکر گزار نہ ہیں
 اے دو بار اسیر ہائے دیکھو سچ کیا فی۔
 ظہر سے پتھر لگروٹوں خالق کہن انسانوں
 جتنے توئے وہیں مرادال کاہنوں خالق لیند
 کرو پستخشن نہیں جہانڈی ایندیشہ کا فی
 تیں تساؤیاں بڑیاں اینویں اسدی سندی
 حکم خداو اسبے جاری اس بن حاکم نہ ہیں
 بھاوین کیڈ بڑا کو قدروں جن ملک انسانوں
 داناینا واحد خالق سند اعرض سنانی
 نام دہرے جو جہانڈتساں نو پیودے
 پاک خدا سے سند علی ناہ کچھ حکم پوہنچایا
 میرے تے متصرفن اللہ سب کچھ کرتے مارا
 پر سب خبرے لوگ نہ جان مالکوں اک کے
 این سن ساقی کلمہ پڑھیا ساریاں ہو سیراں
 پر خبازا ایمان نہ آندا عرق رہیا گمراہی
 تے سن یوسف نے فرمایا دواں جوان سیراں
 جس نے فتنے وچہ نظری آبا خدروقی سلطانے
 حاکم سب انوں خدیرا و سعادہ اداں چیرکے
 سلاوے انوں ایمان بناوے صاف مارا ہواں

واحد خالق پاک شریکوں اسدی سچ خدا فی۔
 احسانوں ل خلق انسانوں ہی پیغام پوچایا
 اللہ نوں کو واحد خالق حق چنارن نہ ہیں
 بت چکے رب یاتے آگہی سچ خدا فی
 ہتھیں کہن تیار جہانٹوں خالق کہن تنہانوں
 ایچہ بیان انہاں تیں ناقص جو انہاں نہ کہند
 ہے ایہ نام جو دہرے سناں یا بڑیاں سم نہیں فی
 جس مذہبے عمل بتاؤا کی اسدی پکیا فی
 سو فرمایش میں بن ہواں پوچو نہیں کہ انہیں
 معبودیت والارتیہ اعلیٰ اسدی مول نہ شانوں
 اسد باہج مدد کر کیرا سکتے غلوں رمائی
 تیں بھٹے تے بڑے تسانے جو دہرے کھکاو
 دسو غیر پرستش لایق حکم کتھا یوں آیا
 ایہا دین سچا تے پچا اس بن باطل سارا
 ظلم کماون اپنے سر تے جانہ جنم مر کے
 بنی سچھا تا یوسف تائیں سن سن کے تقریراں
 ہو تمام ایمان لیائے پایا فضل الہی
 اے دو بار و بندہ یوانوں خواب سنو تعبیراں
 پیسوں روز خلاصی پایا تے خوشیوں پر و آئے
 تے بنار چیرا ہیسی سولی دن جہانڈوں جہانڈے
 جیلاں کا انجناو سچلے زن سدیوں کماون

سُسن خباذد کرید ازاری کر کشور پکارا۔
یوسف نے سزا پائی اُوہ حکم کیا ہو جاری
ساقی نوں فرامے یوسف جیں حق ظن رہائی
جاں توں خمر پلاؤن لگیں بیش عزیز کدہیں
اک جوان غریب سناں قیدی باجہ گناہوں
کرو نظرب جرم نہ رکھو قید اسانوچہ غم دے
ایجو تعبیر جو یس یوسف دو مانوں فرمائی
ملی خلاصی ساقی تائیں اُس نے مقصد پائے
ایہہ شیطان فریب لگا یارب دانا م بھلایا۔
آئے یوسف قیدیاں تائیں رحم کرے فرامے
ہُن نشیں سب ایمان لیانے لگو اسال پیارے
جاوچہ گھراں عبادت کر یونال فراغت سارے
کیا انہاں ساں بیڑیاں پیریں کیڑا توڑا تے
جے بالقرض ایٹیا یوں چھٹے پکڑن رکھے زنداں
یوسف کہندا جس بلایوں اللہ آپ چھوڑا تے
چار سیاں سو عرض گزار یں جوتوں بند بخانے
ساٹے حق دمار نہ کرنی اسان طلب رہائی
اُن ہزار گزارن عرضاں اہل عیالوں والے
ہتھ اٹھا جناب الہی یوسف عرض گزارے
رنگ سفید سیاہ ہو بائی سُرخ رنگوں سب پیچے
زنداں والیاں خبر نہ پائی حال نہ جاتا کائی

میں یہ خواب سنانی جہوئی سچ نہیں ہے بار
جس تھیں حال بچاؤن کلرن میں تھیں عرض گزارے
اک پیغام میرا ساقی یاد رکھیں توں ساقی
ذکر کریں اُس پاس اسواتے ایہ عرض سنائیں
برساں پنج گیارہ چہ زنداں وندیاں اہل اتناں
دیو خلاصی ہٹے اور اسی جاوون داغ غم دے
ساقی تے خباذدے اوتے حالت سچ ومانی
بھل گیا سو یوسف دل نہیں کتنے سال دے
پاس عزیزے ساقی تائیں یوسف یاد نہ آیا
کہو بہر اوقید جنگی یا سناں خلاصی بہارے
کراں دعا جناب الہی من سناں چھٹکا تے
دین ایمانوں بھر یونا میں ناخلسو وجہ تارے
ہتھانوچہ ہتھکڑیاں پیاں گاوچہ نکل بھاک
ملن سزایاں دن سوایاں پکڑ گھٹن وجہ بندان
کون کوئی جو پکڑا تھا تئیں دوجی وار لیانے
قید بھلی اسال رنج خلاصی ہساں امت مکانے
قدم تیرے وجہ بہر باجوں سانوں شوق نہ کائی۔
قیدوں چھٹ عبادت کرے جاوچہ گھراں سوکھا
ٹٹ رنجیر ہزاراں تن تھیں مہر نہ چھوڑے بھاک
شکلاں بدل گیاں سو نکلی سب قیدوں نہ جیتے
اوہ قیدی اگر ن وطن چہ یوسف دی وڈیانی

آتے یوسف نول ندر بندی رہیاں ست واپا
 اکدن یوسف پاس جنا بول جبرائیل جو آیا
 کہہ یوسف کس بلدی آگیا ابراہیم بچا یا
 اللہ باجہ چھوڑے کہڑا یوسف عرض سنائی
 میں ہونڈ توں کہیوں لہو راں لدی اس لگائی
 سیکر باجہ چھوڑے تینوں عاجز کون لوکائی
 ویکھ مہیشا مان یوسف پیاری یوسف چشم نوائی
 ستویں ہر توں مہیشاں آ یا نظری پتھر بھارا
 کیر اسرخ نکل اک سنگوں باہر ظاہر یا
 رب کہی وجہ پتھر کیرا مینوں بھلا ناہیں
 تہ تینوں چہ بند بچائے کیونکر دس بھلیندا
 مینوں بھل گویں کہہ یوسف مین کہیوں بھلا واپ
 توں جس کو لوں مدد چاہی اوہ محتاج بچا را۔
 شاہ عزیز نکارا بندہ تینوں کوں چھوڑے
 ایہ طعنہ سن یوسف رو یا صبر قرار و خالی
 مین بندہ توں مالک مین توں بخشہ را۔
 مینوں ہونڈیں دروازہ باجہ تیرے دربارے
 تہ برساں قید رہاں یا عمر بندی چہ ساری
 نیزا قہر جہل دی یارب میں وجہ طاقت ناہیں
 روکے روندے یوسف تائیں صبر کیا اٹھ سارا
 جبرائیل کہے یوسف مہی فضل اسیراں

قید رہیا وجہ دروغماندے کنے نہ تہراں پایاں
 بعد سلاموں یوسف تائیں یہ پیغام سنایا
 تینوں زندہ کڈھ کھوڑ تھیں کس نے مصر پوچھا یا
 رب کہی پھر کیوں توں غیروں کیتی طلب رہائی
 تے توں جس تہیں مدد چاہی اس دا زور کیا تی
 وجہ نہ میں آسمان میں بن کس دی حکم روائی
 فرش میناں ستاں سند اوٹھا پھاٹ گیا تی
 مار پروں جبرائیل فرشتہ سنگ کرد دو پارا
 ہر ایتہ منہ اندر اسد یوسف نول دس آیا
 رودی تازہ نت پوچھا واپ خطانہ کراں کد میں
 سیکر باجہ کیا تی جبرائیل تیری بند چھوڑیندا
 رحم کراں میں خالق تیرا تیری قید چھوڑا واپ
 میں بن اوہ خود اپنے دکھوں کد پائے چھٹکارا
 میں قار جو چاہاں کرساں ہوراں پیش نہ ہاے
 میں بھلا توں بخش آئی توں عالی توں والی
 فضلون بخش نہ پکڑیں عے یا خالق غفارا
 کتول جاواں تھانہ کائی بخش رہا چھٹکارے
 اسد دکھ نہیں میں کائی غضبوں خوف قہاری
 ہوراضی رکھ بندی خانے ہونڈ طلب سائیں
 بچو دہر دم پایا یوکارے فضل کریں غفارا
 اللہ رحم بخشہ را بخشیشی تقصیراں

تھوڑی دیر میں وہ چہ قید کے مٹی جیب غلامی
ختم الرسل بنی فرمایا قید بھونڈی بیچ سالی -
جاں جبریلوں ٹیٹیاں یوسف چھو کر دم داحالا
یوسف بچھے جبرائیل باپ احوال کیا فی
اک ساعت اوہ میرے باجوں صبر نہ کر دکائی
ہن دنیا وچ ہے بانا میں میرا باپ پیارا
جبرائیل کہے یوسف پیغمبر کنعانی
وچہ وچھوڑے تیرے یوسف سائیاں کھیں گیاں
طاقت گئی بدن نہیں ساری رات دئے غم تیرا
سن یوسف احوال پدر دار و یازار و زاری
واہ درد میں ہوتا میں باپ نہ کر داری
میں پردیسی باپ چہناں وہ فرزند چھٹاں
جبرائیل گیا ہونخصت اس معصوم سیروں
اوس غمیں بچھے جاں لگ یوسف میا قید تھا میں
استغفار کرے نت رو روا متہ و دربا سے
دل میرے امید کر دی توں لگ میں بندہ

رحمت دے دروازے کھن سب شکل کٹ جاتی
جے نہ ہوتا سانی کولوں یوسف پاک سوا لی
حال ہو یا سودل نے غالب رحم الہی والا -
کہہ کیا سر اسے گزری میری وچہ جدائی
وچھڑیاں سن سال و مانے کینڈک سختی پائی
جے ہیکا کہہ حال سنائیں میں بن کوں گزارا
زندہ ہے پر تیرے باجوں مزہ نہیں ندگانی
نور نہ میا چٹھاں اندر تیریاں وچہ قضیاں -
یاد تو میں نے تیریاں درواں پائیں کھن گھیرا
پنجینہ وچہ میریاں درواں بہت جہلی دشواری
ناج اسد اور دیریدان ہر داتیر کٹاری -
میں وندا وچہ اسد درواں وہ میرے دیکھ رتاں
دوہنہ درواں چہ یوسف رندا ہجوں تقصیر
اوہ تقصیر کلیجے رٹکے نہ آرام کدا میں -
میں بھلا توں بخش خدا یا فضل تیری نے بہار
تقصیراں سے دفتر دھوک قطرہ رحمت سندا

ملاتی شدن شتر سوئے سپر ل نام بہ یوسف علیہ السلام و شبنہ دن یوسف علیہ السلام
احوال و باز گردانیدن یوسف علیہ السلام اور ابہ پیغام و سلام نزد پدر خود

بابہ نظر جبر کے بیٹھا ہر فقرہ پایا ہویا
وطنی لوگ نظر وچہ آئے یوسف دل چھلایا
ترنہ ترنہ دل کہاں ہویا وچہ فراق پدر

اک دن یوسف بندہ بنایا غلام ستا ہویا
کہ واناں داؤزا اناں شام دیاروں آیا
ویکھو ملن دہاں کال تائیں نہیں مئے وچہ پرہ

نام سپردل چہ انہائے اک بندہ کنگانوں
 ڈاچی نے ہاں یوسف ڈٹھا دوزندانوں آئی
 کر آداب زمیں تے بیٹھی رور و عرض سنائی
 میں یعقوب بنی دا یوسف کی کچھ حال سناواں
 اسدا حال تیرے دریاں وں گزر گیا فی
 قدمان ہو یالفت ہجروں لگس تیر جدائی
 رات دنے وچہ تیراں مرداں خون جگر داجاری
 مرگ ڈکی دربار و ہدی تے گھڑی اوڈیکے واری
 وچہ فراق تیرے دے یوسف حال کئے دشواری
 دل سے تہیں گزر سد ماری دنیا گزر نہاری
 اج مصیبت اسدی ساری زمیں فلک تہیں بجاری
 سن یوسف نے دکھ پدر داکینی گریہ زاری
 ناقد روندی و ہندیاں اکھیر روحو حال سناوے
 ویکھ سپردل ڈاچی تائیں چلے مارا وٹھایا
 ایہ ناقدنوں مارا وٹھائے نے اوہ اوٹھے نامیں
 زانوں نیک گیا دس دہرتی حیرت دیوچہ آیا
 کر توبہ اس لاٹھی سٹی دہرتوں باہر آیا
 یوسف پیچھے دس جواناں کس دہرتی تہیں آویں
 نام سپردل کام تجارت کیہس گھر کنگانے
 جے وٹھاتے دس سپردل یوسف نے فرمایا
 جڑ وڈنگی تے ہر یا بھر باہت بلند اوجالا

اسد پاس ہی اک ڈاچی تیز قدم پریشانوں
 یوسف کے حاضر ہو کے گردن آن نوائی
 میں یوسف کنگانوں آئی پیچھے سینہا کافی
 اسدا غم میں آکھ نہ سکدی آہ چٹے مر جاواں
 پتھر دیکھ ہو کھل پانی رب دی بے پرواہی
 گوشت خون گیا سک تن تہیں اکھیں تہیں مینائی
 وچہ بولوں جسدن دا یوسف باپ مصیبت بہاری
 اوہ سرور محبوب آہی دم دم وچہ تیساری
 اُسٹوں خبر نہ کتول و سدئی نیا خلقت ساری
 تون لمیوں مڑاک واری آس ہی ل دھاری
 اسد غموں سمند زیاں جوش چھدن سو واری
 روند روند دیوچہ اکھیں خون رہیا سو جاری
 تے یوسف چہ برقتے روندانیں تہیں سچھپتائے
 کیوں ناقد اتھ بیٹھی آہی اس نے راز نہ پایا
 لے لاٹھی قس مارن لگا کر کے جوش تداہیں
 امنوں مول نہ مار پایے یوسف نے فرمایا
 یوسف دیول نیڑے ہو کے ادبول سیس نوا یا
 کام کیا تے نام کیانی کتول پیش سد ہا یوں
 قصدھر کر گھر تھیں ٹریا آیا ایت مکانے
 وچہ کنگان بڑا رکھ بہا را پڑ میوہ پر سایہ
 شاخاں لمیاں تے وگ جہلا جھولا سختی والا

نازک شاخ نرم اک تازہ تور کھڑی اس جھولے
 سن ایہ گل سپر دل تائیں چھٹ گیاں سو آہیں
 وچہ کنعان اوہ پھل شیریں تے سایہ جگسا کر
 نازک شاخ گئی جھڑ اس تھیں جھاڑستانی چھوٹے
 رات دنے کلا یار ہند اہر یا نظر نہ آوے
 اک دن ہو پڑا نا جھڑی وچہ غماں نش و اسا
 کیتو قصہ سپر دل وڈا پھر یوسف فرماے
 کہے سپر دل اکتے واروں آس ہزار دیناروں
 آما لکنگن زربازو یوسف دات حالے
 ایہ لے وڈو تیرے ہتھ آیا نفع تجارت نالوں
 جاگے یعقوب پیغمبر میر اکہیں سنیہا
 شہر مصر وچہ بندی خانے مغربیاں دا بردہ
 وچہ وچھوڑے تیرے حضرت کردا گریز آری
 وچہ فراق تیرے دیکھیں جاندی عمر سداری
 چشم دونوں و خون چشمے خسار گل آری
 تے اس نے سودر دکھاری و جدی جگر سہاری
 دل پرورد تیری وچہ ذکر اس جوش کری سواری
 عرض سلام غلاماں والا بندی واناں والا
 عرض سلام دکھاندا بھر باجیہ خادم نہیں یا
 ایہ پیغام سپر دل یار اکہنہ پیغمبر تائیں
 کہتی و تیرے دل مڑے نام کہاں کی تیرا

ہن اوہ رکھ بنائیں اس شاخوں کھڑا ہے یادوں
 ایہ رکھ باجیہ نبی یعقوب وچہ کنعانے تائیں
 ابراہیم خلیل اللہ دے ایہ رکھ وچہ گلزارے
 سنگ کیا رکھ جڑ ہوں نہ ڈولے میوہ برگ کھوئے
 وچہ وچھوڑے شاخ پیاری نین لہذا جاوے
 آب ملے جے کرم الاہوں تا کیوں ہی زرا سا
 اتنی واٹ تجارت آیوں نفع کیا ہتھ آوے
 فرق مصر کنعانے اندراڈک نفع بیاروں
 کیتا لاہ سپر دل تائیں چا اُوقت حوالے
 مڑ کنعان سنا جاہ یار امیر و حال مالوں
 تینوں ب بہشت پہنچاے عرض کریں جے ایہا
 شوق تیرید از خم جگر تے ترف سحر وچہ مردا
 تیری خاک قدم دا خواہاں اس دیو وچہ بھاری
 تے دیدار تیریدی شوقوں نین و نوزینت بھاری
 دید تپے دل پکھے فراقیں لے نہ تیرا وڈاری
 توں بھی جیوں وچہ لے سہاری تیغ دکھاندی داری
 بدھے ہتھ سلام پوچالیں عجربوں عرض گزاری
 دید وچھنیاں جانناں والا بے ساماناں والا
 قلم فراقوں لکھی لکھ قاصد ہتھ دہریا
 بند یوان دے دوا حال اگر عرض سنائیں
 یوسف کہندا نام نہ مانت ایہ پیغام پیغمبر

اوہ کہندے برقعہ لاپیں کیجاں تیر تیاں
 ایہا کہیں نہیا اتنا جو میں آکھ سنا یا
 وچھڑیاں نول میل خدا بار وندیاں جگ وٹے
 یار وچھنے نین جنہا ندے کر دے گریہ زاری
 میل امتہ توں میلن ہار اہوئے زخم پُرانے
 دل نے اج او داسیاں چایاں دکن جگر تھیں آہیں
 شوق طندیاں تانہاں دلنوں دینداں جوش ہولار
 یا اللہ توں رحم اکرم توڑ زنجیر غماں دے
 بدخواہاں دا چھوڑ نہ قیدی چا بخشیں جینکارا
 میں پڑیں کا نذا در در تے اج مہنگا خاکوں
 وچہ کنگان سپر دل ریا لے پیغام فراقوں
 یابی اسد کرے پکارا آن سپر دل دے تے
 نال کسے کچھ بنی خدا دانہ رکھدا ورتارا
 اوہ کہندا میں قاصد آبا چل اسیراں لول
 وچھڑیاں پیغام پوچا لے غم دے راز چھپائے
 بندیاں مصر دا کوئی مغربیاں دا چیرا
 آہیں سوز پکار ایتس گھٹے در دسو نیہے
 سُن یعقوب اٹھے پھر عاصا دل کس پکارا
 کیا کہیں کہہ کنھوں آہوں کس کریک پچاؤں
 کیتی عرض سپر دل رو رو سُن حضرت امیداں
 سینے زخم تھانے شوقوں بے آرام فراقوں

یوسف کہندا امڑجا بھائی ہو رہ نہ گل چلیاں
 سُن یا گل سپر دل مڑیا دل کنگان سدایا
 دور گماندے وچہ گمانے سکھہ سینے آئے
 دت گزری وچہ وچھوڑے بہت کٹی دشواری
 ایہ دونین لہو بھر و مہندی تے ہو رہے تیاں
 دل دے محرم تنہاں وچھنے اوہ روون کیوں ناہیں
 مہجور دیاں جگراں تے در دوسرا انگیارے
 در تیرے بن نکیہ ناہیں اسیں بند در ماندے
 بندیاں غماں دا حال اوکھیں گھت نظارہ
 چاخر پد کرم دے دیں کڈھ فتور ہلاکوں
 تے اوہ درواں بھر سینے مہجورں مشاقوں
 خبر سنی وچہ غم دیاں آہیں سرتے سختی ورتے
 جاں تے اُسوں چھوڑ گیاں یوسف پت پیرا
 میں پیغام ہجر دے آندے تیرے ہون دستوں
 راز کھتے دل جہل نہ سکے رو رو کے مرجائے
 شوق تیرے دے نال فراقاں سینے دے گھنیرا
 میں چلاں شمعے مہجورں غم دے زخم اوہے
 یوسف گھل پیغام کتہا یوں جہلے در دوسراں
 کن گھلیوں کہہ کس دی طرفے کی پیغام لیاؤں
 مغربیاں دا رو داکوئی وچہ مصر دیاں قیداں
 بدھے تھہ سدا م پوچا اسیں مہجور دلوں مشاقوں

رات نے وہ چہرہ لٹائے اکھیں ساون جھڑیاں
سُن یعقوب جگر سہہ ضرہاں کہند ورجی واری
کہے سپر دل پرے اندر دل سے درد سُنائے
چہر یعقوب بنی فرمایا کہہ کی نام دسایا
پرے اندر رمزیں رمزیں تیری حیاں بچھائے
نقہ نال کلاماں ہو یاں جاں میں خبر نہ کائی
اثر بڑا وہ چہ غم دیاں آہیں مینوں نظری آیا
غم و نام سہنیہا دہر یا مینوں موڑ چھپایا
کی جانناں اوہ کون پیارا کیہ کہ تختیاں چایاں
بنی کہے بوالفت وانی وہ چہ پیغام سمائی
محبوبانہ دیاں گھیاں مزاں ظاہر نظر نہ آون
منگ سپر دل دنیا دولت دیواں تیری تائیں
دوست دنیا دی ہُن مینوں حاجت رہی نکائی
بنی کہے رب تیرے لئے نزع آسان گزائے
سُن پیغام بنی سے دنوں ہو یا در و سوا یا

یار پہیل پکاراں کروا پہر ایک دم گھڑیاں
تو ان سُنوں خود اکھیں ٹٹھایا وہ چہ پردہ واری
مینوں مین گیندے خونوں ظاہر نظری آئے
کہے سپر دل میں چھپ چھپکا پر کجہ پتہ نہ پایا
نعلے جھاڑ جگر پر درد دل ابھی پیغام سُنائے
درو کہ سپر دل ساری حالت عیوس و مائی
سے پیغام جگر تر طوایا اپنا راز چھپایا
اپنا در و جہر و کے دھیری جھاڑ میر ہر پایا
مصرول میریاں تیں در تائیں اکھیں و گدیاں یاں
ایہ محبوب پیار سے ڈالا ہو گئی سنیہا کائی
زخم دلیوچہ رسیاں داں ٹھائل کر دھکداون
اوہ کہند ایہ خیال دالے دما بست اساہیں
جنت دی حق سیرائے بھی اک عرض الانی
واہ و اتمام درد سندانہ جہر و د عالم تائے
کر کے دوع سپر دل تائیں مر جگر سے وہ چہ آیا

رجوع بہ قصہ زندان

موڑ دلا ہُن واگ سچھاڑی چل بند ہواں
ست گئے جاں یوسف تائیں سال بند ہو چہ سار
ما جبریل فلک تہیں ٹپتا حکمے نال خدائے
تے یوسف تقصیر وں روندائے نظری آیا
بہہ کے پاس جبریلے کہیا مجھ جا تو یا تائیں

پھری بہا خزاں رُت بہری ہُن خوش سے نہا
رحمت داد ریا خبابوں لگا دین ہوا سے
یوسف پاس گیا وہ چہ بندی جیو نہ وہ چہ رات
سائیکار سے عرض گزائے کرتوں فصل ندایا
یوسف کہے پچھان نہ آہوں بلکہ سوال تائیں

میں جبریل کہہ ماسو ظاہر تے یوسف سن دیا
میں تقصیری عاجز بندہ کو میں ہو یا نبی پھیرا
جبرائیل کہے میں میں دل لے خوشخبری آیا
اوہ تقصیر جو ہوئی تیں تھیں بخشی کر غفاری
کوئی روز یہاں دکھ تیرا ج کل ملے خلاصی
یوسف کہند جبرائیل باپ میرے و احالا
کیونکہ وہ چہ جدائی میری حال ہو یا وہ غم نے
جبرائیل کہے لے یوسف تیری وہ چہ دھچورے
وہ چہ جدائی تیری یوسف کھا گیا غم سینے
رورو کے فراق یوسف میری خبر پہنچاؤ
باپ میرے نول جبرائیل میرا حال سناؤ
جبرائیل کہے ایہ نامیں ہرگز حکم الہی
وہ چہ تیرے غم اوسنوں پھڑپھڑاتے تینوں چہ بندی
مگر جبرائیل گیا ہو رخصت یوسف صبر گزاسے

خاص مقررتے درگاہوں کیونکر آون ہو یا
میں حیاں تہیں جبرائیل کم کیا نبی تیرا
اللہ نے آج نام سناؤ اچا پاکاں وجہ لایا
ہو سلام پوچا یا تینوں لطف تیری پر پہاری
سرتیرے نہیں درو صیبت سب سختی اٹھ جاسی
آکھ سناست حال گزاسے تاج نبوت والا
کیونکہ بھڑوں سینے اُسدی چکن داغ اُم نے
چشم و ہدی گنہراں انگوٹھ نول خون نچوڑے
روندیاں چہ فراق تیریکے ہوئے نین تانے
غم درووں چا وہو خلاصی دل دی زخم گواؤ
یوسف تیرا زندہ حضرت نہ رورو دکھ پاؤ
اچے بچاؤن خبر سناؤی نہ ارادہ آہی
صبر میں ملے دو ہاتھوں تہہ پاسو قدر بندی
وہ چہ فراق پردے روندادلوں نہ مول و سائے

خواب دیدن سلطان مصر خواستن تعبیر آن زندانیان بارگاہ و دراندان ایشان از جواب
داد کردن یوسف گریہ از کار سر بسته او و ملائی یافتن از زندان رسیدن بقرب
سلطان و امین شہن در ملک مصر و نشان دادن شاہ مصر یوسف را بر تخت سلطنت

سنے دیوچہ ڈھس خودنوں میٹھا نیل کنائے
گایاں شت جسے نہیں بھریاں چون ظاہر آیا
گایاں شت جسے نہیں لائے مگر اُنھوں اٹھ دیاں

شاہ مصر آئیں ستائند رجوش کھلائے
پھاٹندی و وطن کھلوی کندار جوئی کال
جاں بیکہ کل بنے آیاں ہوئے کھنوں و ہلایاں

لاغز گایاں تخت فربہ ثابت نکل لنگھایاں
 کردیاں شور اڑاندیاں ستے لہندہ طرف سدایاں
 گھر گھر شور پکاراں چیاں ریاں جویں بلایاں
 دوڑ دیاں چہ گلیاں بھریاں گھر گھر آن ایاں
 تن گیاں نس مغرب طرف مشرق تن نہایاں
 ہوڑ ڈٹھے ست خوشے تانے انیاں تہیں پر سار
 ایسے مل ہریاں پلچے اوہ بھی انہاں سوکائے
 بعد انہاں اک مرد ڈٹھا صورت نوزی سایہ
 شاہ عزیز ڈٹھا ایسے نہ رہیا قرار دل خالی
 تن کنبے آرام نہ دنوں غالب ہیبت دہانی
 سد معبر کا ہن سائے ہو را میر وزیراں
 خواب سنی سپہر و چارین سمجھ نہ آئی کانی
 وہم خیال دے داکانی ہر تعبیر دل خالی
 انہاں کیا ایہ خواب پریشاں کیا کہاں تعبیر دل
 خاصے شتر مرد عزیزے پکڑے قتل کر لے
 مشکل دے کار سی کر سودل امید ایہاں
 دوست میری ورت گوانی تے نشان عقل نہ کانی
 باقی دے سب قتل کر لیاں جرنہ کر سو کا رہی
 عقلمنداں توں پکڑ عزیزے دتیاں سخت ستر
 چپ چپا تے غدر نہ کر دے چھٹا پیوں بھاؤں
 داناواں دانائی بھلی گم گیاں تدبیراں

تے اوہ اچے رہیاں سب لاغز تازہ نظر نہ آیاں
 چاکو داڑا دایاں گرداں بایاں مصر دویاں
 ہیبت ناک و ہناندیاں شکلاں ظالم نظریاں
 مڑ شہر دل باہر و گیاں نہ قرار زیباں
 اک گئی دل ڈا آسمانے کردی شور دو دایاں
 بعد انہاں ست سکے خوشے نظر پے یکجہ سے
 تازہ خشک رہے ہن سائے سکے نظری آئے
 بیٹھا تخت مصر داتے بھی اُس پاس بٹھایا
 خوابوں ٹھکھکا ویا کنبہ عقل رہی متوانی
 ددم دے دیوچہ دہشت چشم و سائے پانی
 شاہ سنائی خواب تمامی طلب کر کر تعبیراں
 کیا ہوا لاپار انہاں نے وہی خواب ایہاں
 سکے شاہ غضب تہیں کہنا ایہ نہ بان خیالی
 اسدا علم نہ سائے تائیں کیا کراں تقریر دل
 نہ خزانے مال نشاں تے میں سب عمر گولے
 اکا مشکل سرتے آئی نشاں نہ کھوار و کھمٹی
 عقل تساوی مشکل دے میرے کم نہ آئی
 ظالم نشاں گوانی نعمت بیکاری وچہ ساری
 جان جلی دل ایہ امیدیں کل امیراں تائیں
 تے وچہ قہر عزیزے تائیں لا بولنگہ جارت
 عقل لٹی ٹٹ قہر عزیزے کون کی تعبیراں

تائیں ساقی تائیں یوسف یاد پیا سو
 دل وچہ شرم کرید ساقی میں ٹیل پیا مول
 عقل نہ شکل برابر سدی تقویٰ حد نہ کافی
 ووی شان کہاں وڈیر کیا کہاں میں شاہ
 حال خباڑتے اپنا سارا پاس عزیز سنایا
 تے پیغام جو دتا تیں دل میںوں لاو نہ آیا
 حکم کروستہ یوسف تائیں جہاں خواب سناو
 حکم ہوا با حال سناو جہاں شکل کھل جائے
 منہ پہلا پاؤں کھایا ناں یوسف دل آیا
 لے ساقی لقمہ لکھی تیرے وس نہ کافی
 ساقی نے لاہ پڑو ہوں پیریں میں جب کیا
 لاخر گاہاں ست قویاں کہا گیاں کر زور
 کہہ صدیق بیان انہاں انورہ مطلب میرا
 کال نشانی نہ تر گاہاں یوسف نے فرمایا
 ہرے تے تیسرا بیانی سالانہ ہی ارزانی
 آوان کے ست سال ایسے اول حکم لاہوں
 جو کچھ جمع اپنا نوچہ برسات کھور وک لوکالی
 اول ست ہے ارزانی کثرت پیداواری
 پھر ست ہے نہ پادشہ ہو و ویرت نہ کچھ کٹ
 اس تیں بعد سے بینہ ہر جا ہوگ زراعت سار
 شن ہو شاو گیا مڑ ساقی پاس عزیزے آیا

اوہ پیغام زندان وچہ اسدا سنو ٹیل گیا سو
 پاس عزیز کے وچہ بندی ہر اک یوسف ناول
 صفت کراں جو لکھ لکھ واری لکھوں ک نہ کافی
 تبسیراں دا علم تمامی اوسنوں علم آلا
 ہو خصائل یوسف اندر وڈاخن چلا یا
 ناں شرمندہ اس کے کولوں میں شیطان بھلا یا
 جو کچھ اوہ تعبیر سناو پوری خبر لیاو
 ساقی تجا نہ ناں دل پریشان یوسف تیں شراف
 ساقی نول کر شرف محبت یوسف نے فرمایا
 لاہ پردہ میں رنج نہ تیں تھیں شرم نہ کر کچھ بیانی
 عذر قصور کہے تے خوابوں سارا حال سنایا
 تانہ کیوں ست ہر جگہ تیں خشکوں نہ پیا
 رگاں پاس کہاں جانا ہر قدر سچا بن تیرا
 فریب تیں تیسرا رزاقی عددوں سالی بتایا
 ست نہاں تیں بعد جو اینویں خشکوں قحط نشانی
 ونگر فریب ہری زراعت کثرت غلہ کہا ہوں
 کال زلے سب کہا جاسن ہے قرار نہ کافی
 چھ کھاوون کہہ ان سے سن جہر جمعیت بیانی
 ارزانی واسب ذخیرہ اس چہ کہاوا جائے
 تیل تلوں انکوروں شیرہ رسا کما و تارے
 جو کچھ سنیاں یوسف کولوں ظاہر آکھو سنایا

سُنبان شاہ بیان جدا ہیں جاس سچ یقینوں
یوسف نے وہ چہ شوق محبت دل میں شوق کھنکھار
ایک مرد شرف و ابوالہ وہ چہ عالم سارے
نہم بلند بڑی و انانی ہوش کمال صفائی
کہے امیر و پیراں تائیں یوسف نوں نے آو
کہے امیر کرن تعظیم ہر اک میں آو سے
بند بخانے و چوں حال لگ قیدی سب جاو
شاہ کہے سن سنبان میں بخشی اسان سامی
قائد نہیں کن اوکل یوسف کہند و دیواری
جنہاں ناں تہو و کیمہ و دہانے چچہ نہاں نہیں جا
پہچو کس خیانت کیتی کس نہیں ہے بُریانی
سندھیاں شاہ مصر نے زان مصر نہیں سبہ
شاہ کہے اے زون متا و حال جو نظری آیا
انہاں کہہ چہ یوسف کافی ہول نہیں برائی
تسے لے کے زینار سچ ہویدا آیا۔
روہ چا میں چھوٹی شاہ و چہ میرے بُریانی
اسد حسن میر لول طہریاتے میں میر و لاری
میراں رو بہدراں کراں جو شباک کھامی
قاصد یا پیغام نہ آیا حضرت یوسف تائیں
تائیں ظاہر حق کر لیا یوسف نے فرمایا
نظر و رخسار اسدی میں کچھ کیتی ناہیں

ایہ کام تو تر ہوئی یوسف پاک امینوں۔
یوسف نوں پابند بخانے میں سر قہر گز اسے
قید ستم نے لایق ناما قدر اہدے نے بہا سے
شاہ عزیز مصر نے والی اج دے وہ چہ آئی۔
بندوں کدھ لیا و جھبیدی میرے پاس بچاؤ
عرض کرن اٹھ چلو حضرت سن یوسف فرماے
جا کے کہو عزیزے تائیں مشکل میرا آون۔
تے خود یوسف باہر آئے ویر نہ لائے کافی
مڑ باطر نے صاحب اپنے آکھ حقیقت ساری
معلم پاک خدا نوں سائے مکرناواں والے
جس میں میں چہ بند بخانے ایہ مصیبت پائی
تا یوسف داخل کو یہا حال حقیقت سے بٹھے
کہیں ٹھکانا یوسف تائیں خود دل جدوں بلایا
کل سنانی نظری آئی تے سب نیک کمائی
ایہ وجہ رہیا امانت پورا میں اس جدوں بلایا
اوہ خود پاک فرشتہ نوری اُسوچہ عیث کافی
سلطاناں میں و کنہاری اُسدی عھمت بہاری
دست باجہ گناہ و چہ قیدی اُسے عمر گزاری
حق ہو یا اج ظاہر یوسف چل میں خوف کھائیں
جانے شاہ جو اُسدے گھر و چہ میں نہ بُرا کمایا
مکرکاراں نوں ب صاحب کے نہ پاک کدیں

جے میں کچھ خیانت کر داج ہوندی رسوائی۔
 جبرائیلے یوسف تائیں صورت آن دیکھائی
 سن یوسف کر خوف چکائے خود حق کہاں پائی
 پر جستے۔ بچم کماے اوہ بدیوں بچ جاو
 سنکے حال امیراں تائیں کہے مصر داسائیں
 آہی دربار مصر بخش پندھ زنداں کوہ بار
 فوج سنگار چلوں زنداں جان سب سپاہی
 دیبا فرش کھلائے راہیں تے سنگار بنائے
 ہو رہنزار غلام پوچائے زیریں کمران والے
 زبور خلعت یوسف تائیں زنداں چھپچھپائے
 وکنے دے دن جو کچھ زینت اوہا اسدن باری
 جسم بند بچانے وچوں یوسف باہر آیا
 میں اندھیر خانہ یوسف توں میں نور ہمارا
 یوسف کہے بُرائوں خانہ رہن تیرا بُریائی
 جان دیوار گھیا لکھ یوسف بچ گاماں دیوار
 جیوندی اندی قبر اپائی جس تہیں تنگ زمانہ
 جنہاں بھڑے دم یاری کے انہاں داؤڑاوا
 خدمت کار زلیخا گھٹے دے نافہ تے عنبر
 شاہ عزیز امیر وزیراں بھناں جشن منائے
 تن دماں پہ پینڈا سار قطع کیتا وچہ شادی
 یوسف دی تعظیم گزارن جاں درباے آیا

بھلا ہویا جو سیر کو لوں نہ ہوئی بُریائی
 یوسف قصد دے دا اپنا کیوں اج بھل گئی
 نفس اسکھلا و جیاں سرکشاں بے باکی
 ہے میرا رب بخشہارا اوہ افضل کماوے
 یوسف نوں لے آویتیچھے پاس کھاں تائیں
 شوق عزیز زیارت یوسف حکم کئے سوار
 استقبال چلے ول یوسف خاصے شاہنشاہی
 درباروں لازنداں تائیں لشکر کھڑے کرائے
 یوسف دی سب خدمتگاری کیتی انہاں حوالے
 کر تعظیم تھل شوکت سب اُسوں پہنائے۔
 گل لباس مرصع زیبا جامے زیریں کاریں
 اک آوازہ زنداں چوں اُس نے ظاہر پایا
 جاو نجاست وحشت ساں میں تھیں تیرا سارا
 میں چہ تھانواں سید آخر جدا تھانو نہ کاٹی
 ایہو زنداں بلائیں خانہ دکھ بدوچہ بھار
 دشمن دلاں خوشی دا جاگاہ یاراں دا غم خانہ
 بندی خانہ دنیا اندر دوزخ دا دکھلاوا
 قداں پیٹھ کھلا رو راہیں یوسف جتھ پیغمبر
 شدلیئے دروہت خانے سرداران بجوائے
 اک دھبے نوں لوک خوشی تھیں کہن مبارکبادی
 لہہ تختوں شاہ سرمنہ چھے چھائی نال لگلا

تخت اتے لے یوسف تائیں اپنے نال بہایا
 شاہ عزیز زباناں ستر بولے یاد متا می
 ملے جواب جو یوسف دلوں ہر ہر وچہ زبانی
 ستر تخت کلاماں کر کے یوسف نوں ازایا
 وچہ بولی عبرانی یوسف کجہہ کلام سنائی
 عرض کرے اچھ کی فرمایا یوسف راز وسایا
 یوسف دی دانائی دھکی شاہ عزیز پکاسے
 کر مینوں وچہ زمیں خلیفہ یوسف نے فرمایا
 یوسف دی دل طلبا بیانی رہسانوچہ شغولے
 شاہ خلیفہ کیتس خلقیں موش دھکی آگاہی
 توں فرزند امیرے تائیں لائق نظری آیا
 میں اسدی وچہ عبادت بانی عمر گزاراں
 ہتھیں تاج دہر سر یوسف اوپر تخت بہایا
 یوسف تائیں ملک مصر داجان قصو وچہ آیا
 کم چھڈو سب باہجہ کفایت کرو زراعت ساک
 ملک مصر وچہ اکل جاگہ وہلی نظر نہ آئی
 پنجواں حصہ گھر وچہ لوکاں رکھن حکم کرایا
 وچہ خوشے ہر غلہ اونویں دی قیمت منگوا یا
 غلے بچیں ست شہر بہرے کیتے خرچ خزانے
 غلہ گھاہ جو دٹھا لوکاں کر دے ویکھ پکاراں
 برساں ست رہی رزانی بہت زراعت ہوئی

یوسف نال کرے کجہہ گلاں دانا یوں ازایا
 ہر ہر وچہ زبانی پونڈا یوسف نال کلامی
 دنگے حسن شاہ مصر دا اندر صاف بیانی
 ہر بولی وچہ پکا دھس کامل عالم پایا۔
 شاہ رہیاسن اندر حیرت اسدی سمجھ نہ آئی
 بہت پسند پیار یوسف دل سکے نوں آیا
 راج مکین امین ساڈا اتوں ای یوسف پیارے
 خلق نگاہ رکھاں جو مینوں علم لغاتوں آیا
 یاد رہے رب ہر دم دل تے خدمت تدان قبولے
 سال پچھے تس شاہ بنایا چوڑ گیا خود شاہی
 کرہن راج رعیت رکھیں تینوں تخت بہایا
 میرا وقت قریب ہو یائی کردی مرگ پکاراں
 سرداراں امر او زیراں نیو نیو سین جھکایا
 بیل دے اہل گھر نہیں لوکاں جاری حکم کرایا
 جنگل کوہ گھر انوچہ خلقت غلہ خم کھدارے
 باہجہ زراعت کھیتی ہر گز خالی تنھا نو نہ کاٹی
 حصے چار لے خود یوسف ہر جا مل پوچایا
 گھاہ چوپایاں قیمت دے دے بخود دہیر لکایا
 مصری گرد بنائے ہر جا بہت ضیافت خانے
 جے اُسٹوں جگ کھاوون لگے کھاوون لگ ہزاراں
 جو یوسف دے قبضے غلات شمار نہ کوئی

گیاں گز خوشی دیاں سسار کوک پی جگ گال
 روک لیا مینہ دہرتی اتوں بدل کئے چھپائے
 نعمت کھادی شکر نہ کیتا دنیا کے وچہ لوکاں
 جبرائیل پوکار کیتا ادھی رات آسمانوں
 جھکھ تھال پر غالب کیتی کھاسور جو ناہیں
 جھکھو جھکھ سبھے گر لاندے صبر آرام نہ آئے
 سُن آواز کلیجے دانی جھکھوں بر جھپی کاری
 خادم جھب طعام لیائے جتنے نول سوکھا
 جھبے سد و یوسف تائیں وروپیا پوکا سے
 وانگ تیاں سب لوکاں حالادول قرا سدا
 شاہ کہہ فرزند امیر یا جھب کو کجہہ چارہ
 پڑھ بسم اللہ حضرت یوسف چھاتی تے تھو دہر یا
 کال رہیا ست برس اونیویں پے وار کو شاہ
 مڑکا غلہ سارے ملکوں دانہ نظر نہ آئے
 تے یوسف کدیری خچ نہ کھا دبرساں سن کدیریاں
 کہیا امیراں یوسف تائیں ال غلہ سب تیرا
 ذابا لے جے کھو دیاں جھکھے یاد نہ آون
 یوسف حکم کرے وچہ مالکاں کرو زراخت ناہیں
 سٹ غلہ وچہ خاک گوا سو بارش حکم نہ آیا
 ایڈک قحط پیا اوہ بھارا کیا بیان کرائیں
 نرے خلق جھکھی کر نغری پیش نہ جواسے کائی

جبرائیل پوکار کیتا ادھی رات آسمانوں
 جھکھ تھال پر غالب کیتی کھاسور جو ناہیں
 جھکھو جھکھ سبھے گر لاندے صبر آرام نہ آئے
 سُن آواز کلیجے دانی جھکھوں بر جھپی کاری
 خادم جھب طعام لیائے جتنے نول سوکھا
 جھبے سد و یوسف تائیں وروپیا پوکا سے
 وانگ تیاں سب لوکاں حالادول قرا سدا
 شاہ کہہ فرزند امیر یا جھب کو کجہہ چارہ
 پڑھ بسم اللہ حضرت یوسف چھاتی تے تھو دہر یا
 کال رہیا ست برس اونیویں پے وار کو شاہ
 مڑکا غلہ سارے ملکوں دانہ نظر نہ آئے
 تے یوسف کدیری خچ نہ کھا دبرساں سن کدیریاں
 کہیا امیراں یوسف تائیں ال غلہ سب تیرا
 ذابا لے جے کھو دیاں جھکھے یاد نہ آون
 یوسف حکم کرے وچہ مالکاں کرو زراخت ناہیں
 سٹ غلہ وچہ خاک گوا سو بارش حکم نہ آیا
 ایڈک قحط پیا اوہ بھارا کیا بیان کرائیں
 نرے خلق جھکھی کر نغری پیش نہ جواسے کائی

آیاں تائیں حضرت یوسف مول بسوڑ خالی
 مسکینانوں مفت کھوئے دیوکل غنیاں -
 جاری رہن ضیافت خانے کار گزار ہزاراں
 جو نقدی ہتھ پہ لوکاں کے یوسف ہتیر آدن
 وجہ خزانے یوسف آئی نقدی لنگوں ساری
 یوسف لگے حاضر ہو کے زیور کل لیائے
 گھر وچہ ناکے زیور سیاہ کچھ درم دیناڑوں
 گھوڑے اوٹھ بولشی سارے یوسف ہتھ آئے
 یوسف ہتھ غلام کنیزاں چوتھے سال وکائے
 گھراں زمین گیاں وک لگائیں چھوٹاں تامی
 چھتویں سال وکائے لوکاں دھیاں پت پیائے
 تے خود غلہ قیمت لوکاں لے اک سال نگہایا
 تے ہن چیز نہ کاٹی پے واہ نہ چلری کوئی
 ہوا چار گئے دربارے لنگوں لوک پیارے
 دیہ طعام خرد یا سائیں خمر رانگے برے
 کیتا رحم تہاں پر یوسف ہتھ خلق اتاری
 عورت مرد بچے تے وٹے بنے ذلیل عزیزاں
 یوسف دی ایسوی کرے وٹے لے وڈیاں
 یوسف وایہ ہتھیں اسد بولی سب اتاری
 ہن سارے اقرار می ہوئے یوسف کہیں ہر
 کال کیا مینہ جہراں لگاتے ست سال لے

اک ہن ہر شام مہا بین تے کھڑے سوالی
 ساری غلہ مصر دل ڈوکی اندر قوط فضیال
 کھا کھا جان غنی تے بے زرا ہر حساب شماراں
 پہلے سال درم ویناڑوں کل غلے کھاؤن
 دو بجے سال زیادہ ایدوں چھلی ہتھ تھاری
 تغل چا سہرے باقوتوں خلق غلہ لے جائے
 تینے سال جوڈو گرو چھا کھا لے سب بیماروں
 توڑی گھاہ جمع جہراں یوسف اُتھاں کھوائے
 آپ غلہ لے لوکاں کھا وایوسف اُتھاں کھلا
 دسکر ہن دیوے پر یوسف کر کر نطف مدامی -
 یوسف وچہ نعمت خاصہ نرج کھونیدے سارے
 شتواں سال غضبہ ہتھ ہیا لوکاں صبر نہ آیا
 یوسف باہی طعام نہ لیتھے کتے نہ ملدی ڈوہوی
 اسیں غلام وائیں بن سارے رور و خلق چکائے
 رکھ غلاماں نوں جیوں چاہیں روز و سنت کرے
 خاص ضیافت خانے اندر کھا وکھنت ساری
 یوسف وچہ قہقہہ آئے بنے غلام کنیزاں
 جیڈک صاحب الی ساڈا ایڈک ہوگ نہ کاٹی
 یوسف بندہ مصری سند اکہند غلقت ساری
 عماراں شکر کراں حاصلوں حق ادا کر دے
 سب کتے کتے کتے کتے کتے کتے کتے

کر وزارت آکھ سُنایا و سو گھر میں خود جائیں
عبدیت دی خدمت سب سے ستریں اسان تازی
اس آزادی بے مینوں یوی رب سعادت
یوسف حق کران عا میں کرے شکر گزاری
یوسف وچہ عالی سائے کر دی شکر خدائی
کویں زلیخا درد اٹھائے کو نیکہ مطلب پائے
یوسف کیونکر کرم کمائے کیڈک عیش کرائے
تے یعقوب بنی نے کیونکر دے مقصد پائے

مال اسباب مویشی ملکاں موڑتے سب تائیں
میں بھی بندہ خالق سدا جسدی خلقت سیاری
جا و خوشی کر و گھر باریں ب دی کرو عبادت
شاد ہوئی گھر باریں آئی سُن کے خلقت ساری
آپو اپنے شغلاں نذر ہو مشغول لوکا ئی۔
آکھ دلا وچہ کال زمانے کی کی حال وٹائے
اسرائیل بنی دے بیٹے کویں مصر وچہ آئے
کویں قبائل سدا منگائے ڈیر مصر لگائے

در بیان ضعف حال زلیخا در مصائب فراق و رسیدن و بعد از ناتوانی
به نوائی و درآمدن زنگاح حضرت یوسف و رسیدن او به عشق حقیقی

دیکھ کویں مطلوب صوفیہ پندین چھدن ت نہر
بت کر گردیلندی ہونی دلبرے دربارے
سب مقصود میسر ہوئے جویں ارادت آہی۔
شہر سائے کرم کمائے گھر گھر فرحت شادی
گردن کش شاہ ہر سر ملکوں ہو یا شہزاد
باہجہ شمار بیانوں یوسف خلقیں کرم کمائے
بے سر رہی زلیخا عاجز درد وچھوڑے لٹی۔
یوسف دا دیدار نہ بھیجے جائے سوز جدائی۔
جو یوسف دی خبر سناے کر دی مال حوالے
نور اکید بخش توت بدینوں حال جمال تباہی

چھوڑ غلام رسول پاک بھر خوش فلیڈاں
توڑ تعلق چھوڑ تعلق روہر تکلف سارے
کیا عزیز چہانوں جسدن یوسف تہجہ شاهی
عدل انصاف طریق تمامی خلقت دی آبادی
شان کمال اجیہا ہو یا حضرت یوسف سدا
حق رسالت یوسف سندی لوک بجا لیاے
قودا زمانے شاہ عزیزے مرگوں عمر کھٹھی
مال غزائے دولت زردی اُسُنوں کمی نہ کائی
کہ کال شہیں یہ خبراں پچھے یوسف کچھہ جائے
سال گئے پچو تہ عمر وں زلفوں گئی سیاہی

ماس بدن سب ہڈوں چھٹا لپیٹا قد کمانوں
 طاقت تنوں گئی چکنے وراقدموں تیز ادائی
 بیٹھا یوسف تخت جہاں اینت خبر چچھا و
 کونیکہ بیٹھا کی کچھ کرد کیا کچھ عدل کما و
 مظلومان دیاں سن سن آہیں تکرہے یا ناہیں
 تے اوہ جدوں عدالت بہندگی ورتے ورتارا
 اوگنہاریاں میر جہیاں جاں اُسدر در آون
 لے لوگو سچ آکھ سناؤ یوسف عالی سایہ
 یوسف یار پیارے والی جواک گل سناوے
 مسکینا ندیاں زناں مصر تہیں راتیں نے ہزاراں
 جھوٹھیاں سچیاں بچاں کھن کر کے لٹ کھڑا زلوکاں
 اینویں رخت ٹٹائے سارے قبضے رہیا نہ کافی
 دن دن رچدا کیا ہونو چہ نشہ برہوندکاری
 رہیا لباس پُرانی کبیل جامہ ہو رہ نہ کافی
 جس بت نول یہ سجدے کردی ہو رعایت دساری
 ایچہ بھی وصل سوال کرن نون یوسف تہیں کواری
 پے سجدے وچہ ہر دم بت تہیں کہ دی عرض دعائیں
 کر مقصود میسر میرے کٹے درد پتیرے
 میں وندی نون رہیاں گزرتے غم دکھ درد و دہیر
 وٹا ظالم سنے نہ کافی اینت کرے دوامی
 اچے یقین نہ اس تہیں جاوے عرض کر مکرلاوے

دندگے منہ لقمیوں خالی تے بیزار زبانون
 جہاں شیان مان ہزاراں مہن وہ پاس نہ کافی
 کس نے ڈٹھا یوسف تائیں مال لوی دس جاوے
 داد میری کیوں دینا ناہیں تے کیوں ترش آوے
 محروماں ل ویکھہ کد اہیں کرے یا نہ نگاہیں
 کن بہری باپے پری جان مردوں سنے پکارا
 کر فریاد رسی اُکھ کٹے روٹیاں یا مڑ جاوے
 کونیکہ اُسی نے عدل کما یا کیا کچھ جگت و سایا
 گھر میرے وچہ بھرے خزانے جو نگے سو پاوے
 آ یوسف دیاں سن خبراں تے ہو یاں زواراں
 ہتھوں خالی رہی لہجا وچہ برہونیاں جھوکاں
 تے اوہ آتش برہوں والی ہو ورت سوانی
 مہن یہ خودیوں گئی پریرے عقلوں گن رسداری
 رسن کمرایہ پٹکا غم دا محکم بند جدائی
 اوہ اک رہیا ہتھ اسدا اُسدی بہت پیاری
 مینوں یار ملاوے ایو آس لے وچہ بہاری
 میل میرا محبوب کد اہیں صبر پوری میں تائیں
 یوسف نال ملا اک وازی جگر ہو یا پیرے
 اچے کدے محبوب نہ ملیا میل تو میں مں تیرے
 عرضاں کردی عمر کوئی کدے مراد نہ پائی
 جانے ایہ معبود نکار امینوں یار ملاوے

ناتن نہ رہنے اکھیں سے انت زلیخا ہاری
 کہہ کھڑوں ہٹ باہر چھوٹی عشق سے دیان سلطان
 چھوڑ گئی کھڑ چھیکر واری عشقوں چہ پی خماری
 گئی اجاز کھڑ انہوں دندی خود اجڑی کھڑ بار
 واہ عشقا کر بردہ کہیں حیرت نظر اولاریں
 جالبے رکھ سکھان کھڑ افضل سخت بختیں بیماری
 کھڑ تہیں گئی زلیخا باہر دندی زار و زاری
 وادروا میں عشق او جاشی گلیوں گلی ولانی
 محرومی وچہ مار گواہی جسدی بے پرواہی
 خبر کرو محبوب سیر نوں ویکہ لے دکھ میرا
 تے جے لایق رحم نہیں میں کیو او گنہاری
 مینوں چھوڑ گئی نوں دروین میرا درویناؤ
 جے نا ارض میرے او ظلموں میں کیتی بھربانی
 کیتیاں میں بدلہ پایا سوز فراق جدائی
 بے پردہ شاہنشاہاتوں ملکوں دا والی
 جے عشق میرا بھلائی جنت ہر گل کھوڑا
 سند پو دخل رکھیندے او اس درآن پھرو تھ میرا
 کھڑ تہیں باہر نکل زلیخا دندی پھر تانی
 اوہ اے ایہ پیچھے پیچھے رو در کردی زاری
 درد تیرے پر زور زلیخا مینوں کچھ لپائے
 توں درد اندی فرش بنائے ہر دم نوں مندا

نکل کھڑوں لیات بٹلے باہر گئی بیماری
 الوداع گئی کر دندی وچہ بلند محسوس
 پردیوں قدم نہ چایا عمری ہن سر سختی بیماری
 نہ رنکا ہن کھڑ وچہ اسنوں خبر نہ ملدی یاروں
 گلزاروں کرواویں توبہ آتش فرش سواریں
 تیرے چہ ایہ خاصیت بھاری جین چہ خوبی ساری
 رنج پر مار دو نوں تھوڑوں پندی مارواری
 درجہ کے خاک رولانی اسدی اج دولانی
 در اسدے اج ہو سودانی میں فریادوں آئی
 لایق رحم ہوواں جو عدول کر کریم دا پیرا
 تا بھی اسدے فضل کرم دی آس میر دل بھاری
 جے اوہ یار گیارے میں تہیں میں ل ہوڑ لیاؤ
 جے میں درو دامن پھریا اے منہ نہ لائی
 لہدوں پر پہنیا جے کائی واہ والے پرواہی
 در تیرے سب جگت سوالی تے میں سب تہیں خالی
 جے ہی برا نہ حاجت دوزخ کافی اجر و چھوڑا
 در اسدے لے چلو مینوں دکھ سیہا بہتیرا
 مگرے نکل ٹری اسدے دانی اوہ غنوار پرانی
 میں اری فرزند بیماری تیں سر مشکل بھاری
 ایہ لباس تیرے دکھ سیتے چاہیے گل پائے
 توں وہ مڑ مڑ جوڑ رکھائے جے میں پاڑ گوائے

پر آستین کھاں تھیں کر کے ہن منیوں بھلیائی
 باپیاں نور دتی ساں دھیانال تیری کر بندی
 تے ہن رو میں نال دسیاں شکر وین کرسیاں
 دانی ویکہ رو کو کھاسدا ہنوں خبر نہ کافی
 تے اوہ حال زلیخا والا ہن پہ لکھن نہ آئے
 جان جہانوں خبر نہ کافی یوسف دلوں نہ جاپے
 میں تنخواہ پرانی تیری مینوں چھوڑ نہ جائیں
 میں گھر باہرں اجڑی آئی تیری عشق او جڑی
 بھریا نور پکدا چہرہ آن ویکھا اکواری
 و ہندی ٹھانڈا حسن میں دیکھاں خسار نورانی
 کافی رین چھوڑیاں الی گیسوے زندانی
 لشکریاں وہ زلفان دیکھاں تے اوہ خطر یحسانی
 اسے دلبر کتے ٹریا جامدا لٹھیاویں میں واری
 دن کافی توں میں گھر ستوں میں تکیاں ملیاں
 جے وجہ درو تیری میریاں لکھیں جلیاں ملیاں
 اولبروس دورہ تھیں تے نہ پھر پیر سے
 ہن اکواریں دیا تلہ بنگاں نوں گیندیاں میر
 اب دل دیدندی وجہ ترواپے گیا گھٹن ٹھیرے
 جے توں چھوڑ گئیں اور دالالانم اسانوں
 لے سلطان مسکروالی داگ اولار کداہیں
 کوک کراں فریادیں تیں در داوہرین سلطان

چل ہن حوّل صبر علیساں جتہ قسمت لیجائی
 وادہ اسیر طالع مندی تے اوہ حیرت مندی
 بھر آہیں توں روں بھریاں میں داوہر لیاں
 دانی پر تاثیر کھاں تہیں رو رو کرے دوہائی
 نہ دیوانی نہ اوہ عاقل عقلوں دور سدھائے
 مینوں چھوڑ گیا کت یوسف رو رو کرے فراہے
 احساناں دے بدے دیلاح پلے کچھ پائیں
 روہری تھیر کچی دکھ تیرے بہوں اپنے ساڑی
 بل مینوں میں غلام تیری کرساں خدمتگاری
 شیریں بہاں تبسم بھریاں تے انور پیشانی
 زلفاندے زنجیراں دیوچہ قیدی حیرانی
 اوہ رخ بد رسنور دیکھاں تے ہوواں قربانی
 رحم کما کچھ حال میرے تے ویکھہ میری ناواری
 توں اچ حکم روا جکساے میں لدی وجہ کلیاں
 درو تیرے کیلیاں دیاں تھیں بھلیاں بھلیاں
 میں ساں لاس چھوڑ کی ڈگ قدانوجہ تیرے
 میں نیا تھیں چھوڑ بندی نوں ل درو کسیرے
 جان توڑ چھوڑ بندی نوں گھر سٹگیوں اندیرے
 جہنم جہل ڈکاں رتیری چلاں چھوڑ تسانوں
 بھل بھلائے پھیر عرقی آ دیدار کراہیں
 توں وہ بردہ سیر کھر داتے اچ شاہ زاناں

توں وہ مل و ماجیا ہو یا ویچوں بازگاناں
 توں اوہو جس کر پروردہ میں خوشیاں کروایاں
 دے میں ماری توں اوہ سوہنا ہر سوہنے نہیں سوہنا
 جس دل تے متجمل ہو کے چاہو دریں دہوناں
 اینویں ہندی شہروں باہر کدی زار چوراہے
 زلیخا دی اُس گلی بدی یوسف دوجہ راہے
 راہ سخن دے عشق سنگر بیٹھا مارنقارہ
 لاغر ضیہ برہوں دا ہڈیہ بیٹھا گھٹ پوڑہ
 آہی بعد مہینے ہندی یوسف دی سواری
 لاکھاں چار سوار تھامی سیر چڑھن ہمراہی
 یوسف دا اک گھوڑا کوتل اُس دی صفت نیاری
 پاؤں زمین جدا ایں اُسے کرے آواز اوچاری
 حال رعیت دا جا یوسف دیکھے اکھیں سارا
 نئے جھٹھے وچہ راہ زلیخا کیتا آن اوتارا
 جھٹکی بھڑ زلیخا بیٹھی یوسف دا راہ پھر کے
 ایڈ زلیخا دے وچہ دلے برہوں شر چایا
 جاں واروں فوج آوائی دانی نوں فرایے
 جیوں جیوں فوج ڈھکے آئیں ہوندا شوق سوایا
 عالی پایا جس داسا یا دیس مصر وچہ چہایا
 اوہ بازار و کیندا آیا خواب لیسندا آیا
 میں جس دی وچہ دکھاں زنی ہندیاں فوجاں آیا

تے اچ دیں مصر وچہ تیریاں سب تہیں عالی شان
 تے اچ ملدیاں نام تیریدیاں مائے دیں دایاں
 لاہ برقعہ وچہ مجلس و کیوں دیں گیا پے ونا
 اُس دل نوں سر سہناں بنیا ہونے تہیں انہوں
 سچے عشق سکھایاں تہیں حیرت دی وچہ کاہے
 کدے ہو وچو یا داسا نوں دیکھے نال نکاہے
 کدے ہو وچو یا داسا نوں دیکھے نال نکاہے
 کدے ہو وچو یا داسا نوں دیکھے نال نکاہے
 کدے ہو وچو یا داسا نوں دیکھے نال نکاہے
 لکھ لکھ گرد سوار چوٹے رکھدا زینت ساری
 کئی ہزار نقیب گارڈی زینت حد نہ آہی
 جاں یوسف چڑھ سیر سدا دے اُسے کرے سواری
 فوجیں سنے آوازہ اُس داسا بٹن کرن تیاری
 ناداراں منظر ہواں اُسے رحم کرے اوہ بہارا
 ایو راہ جھٹوں دی گڈے یوسف پاک نیارا
 جاں یوسف اُس باہوں گڈے زخم اہر دل رکھ
 جاں یوسف دی چٹھے سواری جا یوسف آیا
 اُنوں منہ کر وچھب میر ابو یوسف دی آفے
 کر کے جوش بلند کاکے دلبر شامی آیا
 جوش رنول بھرتن اچھلا یا مہ کنغانی آیا
 دیسوں مارا و جاڑن والا مصر سیندا آیا
 مالک دا وہ بندہ آیا پایاں مصر دویاں

اوہ آیا میں جس دیاں لایاں سر تے توڑ نبھایاں
 خاک رین دیاں بے پروا بول چہ فراق جلدیاں
 روہڑ دگاندی وچ جھکی دے لاناں بلدیاں لایاں
 سفینا ندیوچہ پیر دا پھر دا شہر مصر آوڑیا
 شاموں آیا مصر وڑیا سدا لے لشکر آئے
 میں جس دے دکھ کھروں اجاڑی اُس دی چڑھی سواری
 جاں لشکر آجاے نیڑے بخود اٹھ کھلوندی
 لشکر دے ول دوڑی جان دی یوسف نام پکار
 شور کرے بلجائیں یوسف بلیاں جگ وٹائے
 ویکھ نہ سک دیاں سیریاں اکھیں جٹا ہر رخ تیرا
 تے اکواری بول پائیے تیرا بول بچھاناں
 سُن جائیں فریاد بندی دی دردور اڈاناں
 میں سفینا ناداراں دی توں کردا ہیں غم خواری
 دیکھ دیدار ہے دم سیرا دیں مصر دیا شاہ۔
 اوہ دن یاد نہیں جہ تینوں آیتھیں سُن جائیں
 میں بچھی کر قصد اٹھائیں بھدی تیریتائیں
 کر پُر زے ایتن دُکھیا راجا وچہ خاک لائیں
 انت دُکھا نوچہ میں کھپ مرنائے وڑاں وچہ پرو
 لے یوسف توں کتوں جان دوں ویکھ میرا دکھ جائیں
 عالی قدراں والیا شاہ ویکھ تانیاں تائیں
 ناداراں دی ویکھ ناداری پا دیں لکھ جزائیں

اوہو آیا میرے ورگیاں جسے خاک لایاں
 جلدیاں بلدیاں بھی وچہ فرت روہڑیاں وٹ گویاں
 آون بیونہ ورجیو لو کو ساڑن دیوہو جدایاں
 لشکر چا پڑ برہو بند خانے مصر وں کتول چڑھیا
 ویکھ کہے مشتاق کھڑی لوں کہیں سو نہیاں
 نے جس دہری جگر وچہ میر تیز کنڈ ہے دی دھاری
 تے یوسف دی طرف سواری اُس دی فندی فندی
 جاہندی کر گریہ زاری لہے دوچکائے
 موڑ لگام چلاک سواری ویکھہ بندی وٹہڑ جا
 میں ل آوین لوں انہی لوں بچھان لو شیرا
 لے سلطان عالی شانوں کرین زور دہرگاناں
 والیا ملک مصر دیا حضرت سُن جا میراں آہیں
 آمل ویکھہ میری ناداری ہو نصف ہواری
 اکدن ساں میں سرور تیری تے توں برہ آہ۔
 ہو نیڑے میں دُوسناواں تے نہ مارا زائیں
 چاہے میرے سر ظالم کو تل تن کر گرد آدائیں
 درد تیر دیاں لاناں لائیں ہو دن سر دتائیں
 دُہوتا زلی میں اسوچہ راضی کر جا چور کھلوکے
 میں دیدار تیریدی خواہاں آ دیدار کرائیں
 بے قدراں دیاں لالائے کریں نگاہ کدائیں
 تے دیدار وچھنیاں اکھیں گتیاں دور بلائیں

نین ٹنگھان نشو دیاں ندیاں شران گدیاں سیال
 دھیر پاش سر ضرباں سیال غرق ندی چہ کیاں
 جاں توں نور اکھیں داسیر اکھیں چہ نہ آیا
 اج احوال میرے تے شاہویر کاندل کلدے
 واہ تعجب حراجے تینوں میں تیرے نہ آئے
 حال جدے پر دیری دون تے غم کہاں پر پئے
 آج ویکہ میری ویرانی تیر تے حیرانی
 میں غلنی گھر میرا فانی واہ واسر گردانی
 میراں وہ سر کشیاں سٹ کچھ کدیر او گیاں
 نہ اج میریاں تیاں بیان اج خوش قبیلے
 نہ اوہ سولہاں ہائے مست و نین سیدے
 شک چڑھا کدی ہر چہ بیوں جانیو سہاں ایسا
 پہن کفن میں کھڑی اوڈیاں قاتل دیو چہ راہاں
 ایہ اینویں چہ لشکر بیٹھی رو رو حال پوکاں
 گھوڑے فوج ننگہں چہ رہند سگول کوئی بجائے
 اندر شور آواز نہ سُن دے تگھدا لشکر سا
 اینویں مڑ جان سٹ آئے کسے فوج سزائی
 دُور و دُور نقیب پکاراں ایہ سُن کرست دلی
 دور ہوئی میں جیونے کولوں جل سویا نوچہ دوی
 میں دل میں تہیں تیری سوہنا چکیا نور نوری
 شوق جہاں جمیل سخن داول غل پاس کریدا

صاحت برق زندانیاں کج میراں سر سیاں
 تے میں و ب خوشی دیاں سیاں فرد تیر پوچہ سیاں
 ہوئے نور اکھیں تہیں میں سُن سکھ چھڈا دکھ پایا
 آہ میری تھیں پھر ولید و پنکھیاں نہ پر خلد
 ایڈ حکیم کہیم تیرا دل کوں کہاں پھل جاوے
 تہیں جہاں خود سہرا والی پھر کیوں رحم نہ کھائے
 میں چہ درد تیرے دیوانی تھیں کوئی جوانی
 انفس تے آفاق تمامی سب تہیں نورانی
 سنگ محل گئے چھت میں تہیں گلیاں بہر نیلایا
 نہ اوہ میریاں تنداوا تہیں نہ وہ مکر نہ حیلے
 راوہ وچ محل حسن ٹے ابر و طاق رخیلے
 میں دل آکھڑ غلنی تیاں میراں شمع سیاں
 میں میدان تیر پوچہ حاضر میں نہ تہیں چھاواں
 ویکہ سوار تانی تائیں ہٹ ہو بان غنائے
 تے ایہ کرست دھیری زاری رو پئے ویکہ چھائے
 مڑ گلی وچہ داخل ہم ندی روندی مال آوارہ
 وچا اوڈیاں تیراں یوسف میراں یہ عمر گزاری
 دور رہی میں شرماتی اہل دل دور کیاں
 بیڑے ہوں بہو کو لہری تھہ لوان سنج نور کی
 دور ہو و تہیں دور کرید ویکہ دوری دوری
 آپ نقیب جلال اوچہ دیکھ کدے وٹھیندا

گرد آئے تم سب سپاہوں انول چمکے و دھیر
 قوجاں دو چہ راہوں ڈگر کی چہ آہیں دل ساٹے
 جے اوہ آپ نہ تیرے آئے لال سنبھان چہ فوجیں
 چھاتی تے چاہے چڑ پاؤ کہ سپاہیاں تائیں
 جاں وہ گھوڑا یوسف والا دھرتی سنبھا چاوی
 اید جانے جتہ یوسف جاندا اتول مروٹی جاو
 اک دیدار کرن نول تے اکھیں نظر نہ آئے
 القول اک بہ ہوندی چمکے بے بریاں کر سٹی
 تے حرام ہوئے سکھینوں خواہی چہ پانی
 رروندی نہ زاری کردی ستیں سکیندی تیری
 متادو من بیاں ول برہوں تو منی طاقت تیرا
 عین غماں نے گھروں اجاڑی تے فرقت نے لٹی
 لاکھ لٹی میں تیم مروٹی توں نگہاری یادا
 لاکھ لگاں غمداں تیغیاں القول اس شٹی
 اینویں کردی گریہ زاری برہوں لبو لاکھ
 جہاں یوسف داکٹر شکے اس ترٹی جابے
 لے معبود رہی میں تیغوں ساری عمر پوجیندی
 دیکھ مقصود میرے معبودا یار لے اکواری
 یار لے دکھ جاو میرا پوریاں ہون مرادوں
 لے معبود ہوئی میں گھائل میریاں سن فریادوں
 ایسا حال رہیا جگ جیتی بہتا عیش شکاے

فوج تیری دیاں محبت گرداں ٹھنڈ گھٹن دل میر
 بھلا ہو وجہ گھوڑا اہل سنبھان چہ تھکناٹے
 ایہ مراتب عشق سچے قدم دھیر چا او جیں
 یوسف دی جوہر فرقت ہوئی کہیں لوک کدایں
 چھاتی وچہ زلیخا اپنی سٹ وجیندی پاوے
 وچہ سواراں راہ نہ ملدا ڈگ کردا ٹھک داکھ
 القول جیے تک غم نے جہیز کر کر زار سٹو
 تے ترافاں تے ثابت ناہیں جیم جہاں غم لٹی
 دال لکھاں توڑ گواہی ڈالوں فرج کرا لٹی
 شین شکار ہوئی میں تیری قصا و صبر چمکدی
 طوے ظہور غماں دا ہو یا عینوں عقل و ساری
 قاف قرار کیا فی تیغیں کافوں کرم بھٹی
 واقو ساری دل تیرا محبت تواری دل سارا
 تے یاروں میں چہ جہانی جہیز سب سٹی
 تپے کچے کچہ پیش نہ ہاوی نہ بہت یار ملاوے
 بت لے جاسیں تو او رو رو دھن الاوے
 تہہ ڈھنچی میں چہ دھچوڑی ریاں زار کریندی
 میں مفلس قد شاد زانہ قدر جہانی بھاری
 جے اکواری جالہ عینوں کہ سبار کباداں
 برہوں لٹہ پئی گھر باروں گھٹ ندی زانوہا
 خاص مقام فنا دا ہو یا ایہ زلیخا بھائے

بالمحبوب بقا و چہ آئی تے اوہ خود دیوں فانی
 سیر الی المحبوب نذاں نوں ختم کیا ہو سارا
 سیر عن المحبوب پوکا ہے جاں کئی دل آئے
 دل دھڑکے جان لبر آئے سنب جرو چہ سینے
 جدوں سواری یوسف سندی اس پر دل آئے
 ہو لنگھن جو لکھ ہزاراں سفلوں خبر نہ کائی
 لو کہ کن نڈھ کو نکر جا پے یوسف دی سواری
 تینوں اکھیں نظر نہ آئے یوسف کو یں پہچانتے
 بچ و مرغ بچہ یوسفی کردی مات خیالوں
 یوسف اس گھوڑے والا سنب جو وچہ چہاتی
 اینویں چاری رہی لیخا برہو نہ وچہ سوزاں
 وہ سنب گیاں ہوز لقاں شیروں تے کاوڑاں
 عرو و نور ہوئی اوہ تن میں خلدی نور تھوڑاں
 خود تیں نور والا اکھ لبر بھل نہیں اس راہوں
 چشماں شک کیاں ہو وچہ دور گئی بینائی
 نذاں تیں نہ غائبی سیاہی جھڑی صدق تیں
 اس ہڈوں چھٹ ٹھن لگا واکوں پت پڑے
 اس زیادتی گوش اندوڑیں پڑے ہوئے
 جیکیا قندگی ہوئیوں عشق بڑا ویکھائی
 بند و بند گے پیو ندوں گل بل کے وچہ ورداں
 اکرن دور و زاری کردی بارین یاں تانگال

سن غیر ان خود عشق جلائی ناںاں سبک نہائی
 فی المحبوب سیار ہو یا ئی ہن دل دا ورتارا
 بالمحبوب جو بھی اولوں خود نوں کدی نہ پاوے
 رخم سبے وچہ دل دیکھیں تیں آخر تیک سینے
 دل سدا خود دے پکاراں اکہیں دس آئے
 اچھاپے وچہ دور و قضاں کردی رہی دونائی
 ہوزاں ل دھیان نہ تیرا اتول رخت بھاری
 کہے لیخا یوسف تائیں خود میرا دل جالتے
 دل دھڑکے تن بھڑکے میرا جگر پتے وچہ حال
 تن میرا کجہ سیاہی نہ اس عشق جیانی
 تے ہن غرق نہ چاہے سفلوں آناں وچہ روزاں
 اچھوڑی وچہ عشق تیرا ب شوق نہائی نوریاں
 دلبر دا رخ جلوی کر داز دیووں تے دوروں
 عال شرط اناں لم سکں نوں ملے جزاں ہوں
 اس منزل چاہناں اکھیں حاجت نہیں کائی
 اس حیران میں کیا دن بیاور اوہ بے و شرف تیں
 گئی پہاڑ خزاں رت آخریت سکے جبر جانے
 وندے ہن پتے وطرے خسار انوچہ ٹوٹے
 بھٹ بیاں تھوں بہرتی ایسیدی اٹھ آئی
 عشق سیاہی زاری زاری گرم آناں پائوں
 اشک اکھیں دی کا فیر نہ پڑاں گئی وچہ کال

سے بہت نول کھانگے روئی یادیں جھول ادا تھی
 وہ مراونگے واہ تیری ہن میں دکھیں ہاری
 کر کر عرض مرا دل تنگیاں ہیں درود تیرے
 بدلا کچھ عبادت سداویہ بینوں اچ و بد
 جے اوہ یار پیارا سیر اوصلوں پہن پریرے
 دکھ میرے نول وہ سچ و درجہ کسے اکواری
 میں وصال چاہندیاں رواں وہ رو دکھ پیرے
 ایہ ناری کریت دے گے باہر وارسدھائی
 انکے وانگ نہ لینا اونوں کردی ہی دو ہائی
 تے اوہ اسدی گریہ زاری کچھ نہ اٹھ لیائی
 فوجاں بوجھ ڈگ ڈگ روی کدھر ملی نہ ڈھوی
 مڑ کلی دل روندی آئی دل وچہ غصہ آیا
 تول وٹا جڑہ ٹٹا ظالم پہ کھڑیا بدکاراں
 عمل میرے داوٹا ملیوں میری عمل کوئے
 پتھر بیڑیاں دھوبن والا تول میری ہتھ آبول
 میں بھلی کیوں پوچھا تینوں جھگڑی ستر ستر کے
 تولی تاوچہ چھائی نگوں خم تیرا دل رڑکے
 ننگ نہیں چہ تیرے کافی تول میں سنگ نکارا
 میں کیوں متھار گڑ گویا دہر دہر تیرے انکے
 ملیا یار وچھوڑن مارا رہیں جھم سٹریا
 تول دوزخ دا بالن کلا سترن تیری راہ جلیے

اے معبود چکی مر میں ہن کر مقصود روائی
 تے میں وچہ عبادت تیری ساری عمر گزاری
 پر میں کدی مراد نہ پائی پائے درود میرے
 دکھ میرا سب علم تینوں عشق جگر وچہ سیلا
 کر دود و کس کی کلا مال آن مقابل میرے
 تے میں اپنا حال سناواں کر کر گریہ زاری
 کر میرا مقصود میرے جے اتنا و سس تیرے
 تذلول حضرت یوسف والی پاس سواری آئی
 دیکھے کھا رہی ڈگ رہے ملی مراد نہ کائی
 کون اپی تول کی کچھ کردی کوئے آن بھائی
 ہن پاس رہیا آس نہ کوئی درود نہ بیدل ہوئی
 اے بہت ظالم تیرے کولوں میں کچھ نفع نہ پایا
 کس پیاروں چک لیاندول بہت سازاں نکال
 آن بیوں گل میرے ظالم ڈوب کیوں تھکے
 میں ناتانی سے سرخیوں کس وقت چالایوں
 تول سڑی تول ربرہوں چہ ساڑیا خود پھر پھر
 تیں سینے وچہ اُن البندہ سو میرے دل بھڑکے
 ہوندا کم گواہن مارا یار دوزان مارا
 خاک اڈی تول جل بجھ جاویں گے اجھی لگے
 بد ماناں رہے گل تیرے جس ظالم تول کھڑیا
 میں نہ بھکدے رہن ہمیشہ دوزخ دی و بجایے

تے مقصود جو منگن تمھیں دن سدا جہاں بارے
 بے مقصود رہیوں نا تھاواں تیری دس کائی
 مقصود توں آپہ خالی سب تہیں آپ نکارا
 آپ وٹا توں جنڈوں خالی ڈگیا اٹھ نہ سکیں
 تیرے لگے گرفتار داں میں سب عمر گواہی۔
 جواج حال تیرا میں جاتا لگے سمجھ نہ آئی
 تیشے نال چہلے تہ پائے ستے نک بنایا
 کہہ سواہ چنگیری تیں تہیں جس وچہ کائی نرمی
 تیرے جیہاں تیر پوچہ تینوں نور گواہاں
 سجدہ کرے جو تیرے تائیں پاتے نور گواہے
 ویکھن سنن کلام حیا توں توں محروم بیچارا
 نے جہاں صفت نہ تیں وچہ کوئی اے دشمن مردار
 تینوں بے ہی میں کہندی عقل قیاسوں لاری
 میں تینوں کیوں ب بنایا میں شیطان بہدائی
 تہیں تہیں ہوس دے بت دی کیتی عمر غلامی
 یوسف دارب قدرت والا سچ یقینوں پایا
 یوسف دارب سب تھیں چہ گما خلق او پاوہنارا
 یوسف دارب لہ یان جان چھپا وہنارا
 یوسف دارب حاضر ناظر آس پوچا وہنارا
 یوسف دارب سب انا لک رحم کنا وں ہارا
 یوسف دارب سن فریادان درواٹھا وہنارا

چوڑ چپٹ چلن تھہ خالی جہاڑ پے سب چار
 ہو راندی لڑکیں کیوں کر توں مقصود روانی
 ڈب مگر تینوں جانے مقصود دیوان مارا۔
 طالع میرے جہاں گھر آون منج کچے چا چکیں
 توں نہ سفیاں داوندی لفع نہ لہیا رانی
 جے جاناں توں سندا ناہیں کر دی شور نہ کائی
 کناں دیوچہ سننے کارن کیوں نہ چھیکے کھایا
 توں بے زرتا ناں عاجز سخت تیری بے شرمی
 کن مروڑاں وچہ دہرتی بینی خاک رلا وں
 غصہ خوشی نہ تیں وچہ آٹھ سرق نہ تہہ دس کسے
 قدرت علم نہ تیں وچہ کائی توں نا پاک نکارا۔
 کداں عبادت لائق ہوسیں کیا بنا وں ہارا
 میں وچہ جان تے تیں وچہ ناہیں یہ ناہجہ چاری
 بہار تیرا میں چکی پھر دی میں وچہ عقل نہ کائی
 گھدارا زوئے وچہ جاتا ایہ دکھ درد سماحی
 جس بے نون تخت بہا یا سرتے تاج رکھایا
 توں میرا رب سب تہیں مندا کم گواہنارا۔
 توں میرا رب کچھ نہ جانتے مفت ستا وہنارا
 توں میرا رب چکے باہجوں کیتے نہ جا وہنارا
 توں میرا رب تن اپنے دی خبر نہ پا وہنارا
 توں میرا رب گونگا بولا مغز کھپا وں ہارا

یوسف وارب پاک شریکوں اک سدا و نہارا
یوسف وارب درد سندانے درد و ہٹا و نہارا
یوسف وارب سچا خالق خلق بنا و نہارا
یوسف وارب توبہ کردیاں بار لنگھا و نہارا
یوسف وارب رہ ہرے بیٹری بنے لا و نہارا
یوسف وارب باہجہ دوائیں گھاہ ملا و نہارا
یوسف وارب بند یواناں بند چوڑا و نہارا
یوسف وارب برویاں می سر تلج رکھا و نہارا
یوسف وارب جو کچھ چاہے کرد کھذا و نہارا
یوسف وارب زمیں فلک می نقش لگا و نہارا
یوسف وارب عالی والی روگ گوا و نہارا
یوسف وارب چھریاں نواں نوڑ ملا و نہارا
یوسف وارب بے بہا نذا اس بن بنگائی
یوسف وارب با سدا اُسی خفت ساری
تیرا نام نہیں رب مولے اکارب اومائی
یوسف جیسے بند جیدی واہ اُسی وڈیائی
اے پتھر خود بند جید تیں تھیں بہت چنگیرے
انسانیت دایں گوہر توڑیاں سنگ تیرے
اکارب بے بہا نذا ملک خالق تیرا میرا
اُس دے ہو مقابل ناہیں واسبہ دا والی
توں پتھر چہ را ہے اڑیوں میرے گولے

توں میرا رب چہ پھاڑاں رمل جا و نہارا
توں میرا رب دوسن بھارا مرفق و ملا و نہارا
توں میرا رب باہجہ بنائے کم نہ آون ہارا
توں میرا رب پوچا کردیاں دوزخ پا و نہارا
توں میرا رب نرویاں تائیں عرق کر و نہارا
توں میرا رب نہ خماں اُتے لون لگا و نہارا
توں میرا رب سکھیں سدا یں کھیر پا و نہارا
توں میرا رب تاجوراں نول خاک لا و نہارا
توں میرا رب آپ تاناں دتے کھا و نہارا
توں میرا رب نہ کھانا نہ گھر میں کا و نہارا
توں میرا رب آپے روگی لیکھاں لا و نہارا
توں میرا رب لمل بندیاں جدا کر و نہارا
توں میرا رب نہیں میں بکسیا بچھتا ئی
توں میرا رب ہرگز نہیں شتم کراں سواری
یوسف جیدی پوچا کر اُس دے جید نہ کائی
جس یوسف دی شکل بنائی اُس بن ہو کائی
میں اُس چھوڑ تیرے ل جھکیاں واہ واطالع میرے
میں بہت نواں لائی جن سٹ گئی اندھیرے
میں بے سداں صفتاں سُہیاں توڑ عدا تیرا
اوہ اک بے بھج جگ بند سُہیاں صفتاں عالی
جے میں سچا رب پوچیدی کیوں و ہڑ دی دیا

میں تیری بھل بوجا کیتی ملکوں اُجڑا آئی
 قدر نہ مول بیہزار کائی جنگی خاک اڑائی
 تے توں کم نہ آون والا کیا کراں میں تینوں
 مِر جاں لون نہ پین لائق تیرے بند کوئے
 جے خطا دہیر ہوندوں ہوندوں گھٹ بہتیرا
 توں دیو چہ کستا ہوندوں گھاٹ دیو چہ پورا
 کئی روک چھڈی کیوں میری لگے تنگ بہتیری
 گھاٹھ کدہ کئی دچوں باہر سٹ وگایا
 تے اک پتھر اوسے جتنا سیراوسے وچہ لایا
 کس نوں طعن تنوئے کیتے اوہ نہیں شے کائی
 وڑ کئی وچہ اللہ لگے رورور سیس بنوایا
 تیرا ہور شریک نہ کائی تیری سچ خدائی
 توہیں سوچ چنہ بنائے دیں تے رات او پائے
 رنگارنگ بنائی دنیا دت عمر ٹھیسرائی
 توہیں جمال میرے دلبر داسر جیا لور قمر دا
 تے توہیں ل دلبرے نوں میں ل نہ جہکایا
 توں میں مقصد دیون ہارا حکم تیرا سب جاری
 اک پناہ تیرے حکموں ہرگز پہلے ناہیں
 ہر جا ویکھیں نہیں دعائیں حکم تیرا سب جائیں
 گم گئی میں راہوں یارب خطا کما کی بہاری
 توں قادر توں حاضر ناظر رحم اکرم والی

بھیر رہی میں سجدہ کردی ایک متھوں لائی
 ہن گئی وچہ کراں وائی تینوں خیر نہ کائی
 کراں سہرا ناں سرو چہ رگین پہاڑ بجاویں مینوں
 سیر شہیری یادہ سیرا کھڑ دیاں پوسے نہ پلے
 شتر پاندے دل نوں کہا نڈا ہر جا گھانا تیرا
 تے توں پورا کدے ہر ہوندوں کدے رورامندوں
 کانے ہن گولے لائوں توں دکھاندی ڈھیری
 جاہ ظالم مل سیراں ہٹھاں توں کیا ستر نکلیا
 توڑ گویا خاک رلا یا صبر دے نوں آیا
 ایجھ سب قہر قضیہ دل دے رورواگ بھجائی
 لے اللہ توں واحد خالق توہیں جگت او پایا
 جو چاہیں سو توں میں کردائیں بن ہو نہ کائی
 سب ستارے سن آسمان چہ فرمان دوڑائے
 دائم قائم توں اک والی میں مذہانت نہ کائی
 توہیں میرا دل غم چہ ورہ کیتا اُسدا بروہ
 جاں میں آپ جھکی دل غیراں تاہیں میں گم پایا
 واگ دلائی تیرے قبضے تیری خلقت ساری
 اول آخر غیراں تینوں غفلت نہ کداہیں
 ہر نقصوں توں پاک ہمیشہ ہر خوبی میں تائیں
 چھوڑ تینوں بے بت بنایا ہویاں وگہاری
 چہوڑ تینوں بے راہے چلی ہی مرادوں خالی

بھل گئی میں میں بہن اہل بھاراز کھلا میں سلا
 کو اقرار گناہ زلیخا تو بہ دے در آئی
 پاک اما شاہنشاہ افضل تیرے نے بھار
 کو منظور بندی یاں عرفان بخش نمود چھوڑا
 عرض قبول ہی درگاہے رہیاں حمت ہاں
 ہاں یوسف مریروں یا اٹھ زلیخا روتی
 اندر دیکھا ریاہاں اس مٹھی عظمت شاہی
 ملتا ہاں ہوں تھوں سٹے پات سرگوانی
 موتیاں بھرے خزانیاں لے روگوان جاناں
 دلیں جہانڈے حکمے اندر دلیں پے دھرا ہاں
 واہ اندر دلیں پے دھرا ہاں واہ پاک اکہی
 لے پیغام ہو اسدائے حکم کرستہ رب عالی
 جہاں یوسف دیوایہ آوازہ گوش ہیا کواری
 نہ ہنر کر دیکھا ہاں والی یوسف نے فرمایا
 ہو جا کھڑا نہ جائیں یوسف گل ہری جاہ سٹے
 سیر دلیں میں خزانیاں جائیں بیول نظر اکہریں
 اٹھ کھڑا ہو چلاہ جائیں میں فرادی آئی
 یوسف جہاں بڑی دل ڈٹھا وہ چھپاں گئی
 یوسف ہاتا ہوتا ہاں حاجت مند پیاری
 جبرائیل خدا کے خوں اسما ہاں تھیں آیا
 ہو جا کھڑا نہ جائیں یوسف اسدائے فرمایا

بخش بہا میں اوگہناری تو ہیں بخشہا را
 استغفار کے سواری ہو و عرض سنا
 تیں تھیں دور ہی میں عمر ارج دیکھی دربار
 یار پیل ہاں اکہری جان میر و کھنڈار
 چھوڑ دینے دیکھو دیکھو خوشیاں مل ہزار
 لے واگ کھنڈی تھیں کل رستہ مل بھلوی
 سنبھان اسدائے خدا دی واہ دے پرواہی
 برویاں لے سراج رکھا کھنڈی یوسف سلطانی
 کج لے تے دوت حنت رہے بند یواناں
 پرواہی چھو دلیں پے حکم کرن و خزان
 واہ قدرت تے واہ وار حمت واہ شاہنشاہی
 یوسف دیوایہ کن ہو پاک کھنڈ زلیخا والی
 بیڈک کہاں تاثر ہو یا گدڑی حالت بھاری
 ان زلیخا نیوے ڈکھی کر کر سوز سوا یا
 دیکھ انصاف تھاریں دو ہوں خالص فی سچے
 حاندی تیز سواری دایا واگ ذرا کھلیا ریں
 زاہ تیرا میں مل کھڑی دی دیکھیں عمر دہائی
 لے اوہ کھڑا پھرے لکھوں درو کر دہائی
 رچلیا کہ خادم تائیں اسدی کر یوکاری
 اللہ دلوں یوسف تائیں ان سلام سنایا
 فرادی دا اپنی گئیں سن لے دکھ جو پایا

سُن یوسف بہ گھوڑیوں آباؤں را خوف الہی
 کون کوئی توں کتھوں آئی حاجت تہ کیکی
 گل سنی بیہوشی آئی نڈاں زلیخا تائیں
 بیناں والیاؤ کہیں پالیا سیریا بے پروا
 اچ پچھان نہ سکدوں مینوں ہوئی نظر اچیری
 توں بے خبر خبر نہ کائی میں سر کیا وائی
 درد تیرے بے پُرسے کر کر میری خاک وڈائی
 میں چہ میں اس شوق تیرے نہ پش وئی رائی
 کون ہوواں میں کون سداواں کون نہیں میری
 کی اکھاں میں کتھوں آئی آئی تے کر لائی
 کون کوئی توں پچھیں مینوں میں بلہا جی وائی
 کون کوئی میں سال تینوں سُن میری بھائی
 اتھیں کچھا جہلن والی ناز کر اون والی
 شہرت شہد حقیق پیا لے کھول پلاؤن والی
 بار پر وگلے وچہ تازہ ت پلاؤن والی
 خواباں دیو چہ طفلی اندر عقل گواؤن والی
 چھوڑ وطن وچہ تیریاں تاننگاں سکر آؤن والی
 کرنازیں پروردہ تینوں عرض سناؤن والی
 میں اوہ خد شکار پُرانی جان جلاؤن والی
 وچہ مضع زریں خانے نقش لکھاؤن والی
 جاں ویدی لوں چھوڑ سداؤں گرسداؤن والی

طرف زلیخا ہو توجہ سخن پچھے بھڑا ہوں
 کہہ بد ہی کی دکھ تیرے سرتوں کیا سختی چائی
 ہوش پی بھڑاہ چاکے یوسف پہل نہ جائیں
 اکھیں کہوں نظر کریں وائیں مصد یا شاہ
 وائے برج رہیوں بے خبر اہان گئی کھپ میری
 عشق تیرے حضرت یوسف میری جان جلائی
 شوق تیرے وچہ عمر وائی تے توں خبر نہ پائی
 میں مددیں و عمر گواںی لے پچھان نہ آئی
 میں خود کون نہیں کی سال خود اتھیں اچ پائی
 آپ مقام تہ تہیں تو میں ل تفریق وگائی
 کون کوئی میں پچھے تینوں اپنا حال سناؤں
 توں لباس تیر میں یوسف میں ت پلاؤن والی
 سوتیاں جہاں گل ہیراں شہد پناؤن والی
 نگہی واد تیرے وچہ زلفاں لعل جلاؤن والی
 میں اوہ بانڈی حضرت یوسف یور پلاؤن والی
 سفینے اوہ قول نساؤں ہار پناؤن والی
 بازاروں میں مکہ تائیں لک لیاؤن والی
 تے تاجی دروازے تیرے دخل نہ پاؤن والی
 تے پتھیں وچہ تیریاں اکھیں سہرہ پاؤن والی
 پچھرا ہوں تیں ستوں کوٹھے تال لیاؤن والی
 میں وہ تیریاں چہ قضیاں غٹے کھاؤن والی

مصری زبان عنایت کر کے سد منگا و نوالی
 سختی نرمی عشق تیرے دی سہرتے چاون والی
 ست و رہیاں چہ بند کھائے راتیں آون والی
 طفلی نہیں لاپیری تائیں صدق نہاؤن والی
 مال خزانے نام تیرے تہیں چالوٹاؤن والی
 فوج تیری دیان قدان مٹیاں جان لاؤن والی
 اج اوہا میں حضرت یوسف حال سناؤن والی
 تن میں دی میں گرد اوڈائی شوق تیرید میں
 ہوتیری میں خود تہیں گزری درو ابھے ساتب
 کروں کھول سنگر تغا دیہ یوسف تہجہ میرے
 ویکہہ بچیاں لوں توں شاہ بدول مردانہ چہ علیا
 لے بریاں کردل میریکہ جے ویکہیں دل میرا
 ایہ تن کوں بچا بنیاں جائے گزریاں جنسیاں
 اک ن سی ایہ تن میرے تے رنگ عقیق میں دا
 سن یوسف بھر اکھیں دیا ایہ اوہ مغرب زاوی
 ایہ اوہ بیوی مھر سندی جسدیاں عالیشانال
 ایہ اوہا جیں اگے نبویں کر آداب زمانہ
 ایہ اوہ زریں تختاں والی جسد اسایہ عالی
 یوسف روڈ زار و زاری ویکہہ غماں دا حال
 اج کیانی حال زلیخا یوسف نے منسرایا
 یوسف پیچھے کوں زلیخا تیرا وقت دھایا۔

وسدیاں دی گھر گھٹت او جارا قہر کماؤن والی
 کیا کہاں منہ زیب نہ دیند ایتد کر اوں والی
 جسدن یوسف قیدل جھپٹوں جشن کر اوں والی
 قول قرار بہ ہونہ تیرے پال ویکہاؤن والی
 وجہ جدائی تیری یوسف رٹھری جاؤن والی
 ہوا تہی وجہ راہ تیرے دے کئی پاؤن والی
 دل تیرے تھیں والے دریا بھل دی جاؤن والی
 کیتا سینہ ساڑ سواہیں درد تیریدیاں آہیں
 لے افسوس میر مجبور ہا جے بچھا نیوں ناہیں
 سینہ جھیر کڈاں دل باہر دسراں گاڑی تیرے
 دریں جلیاؤ کھیں بلیا تیل شرافتیں تلیا
 تذاں بچیاں تیری جہ گزے شبہ و خجہ اسٹھ تیرا
 سے رنگیں تن نگہ نگائے دلایاں و ہورہیاں
 حسرت دیوچہ رٹھریا جاندا گل خوشترنگ چین دا
 جیں جیہا وجہ مصر نہ کافی اندر قدر آبادی
 سلطاناں پر حکم چلان دی جیتی گھر سلطاناں
 تے عالم وجہ جسد اسبہ تہیں عالی دولت خانہ
 بڑی بلند عمارت والی جیں گھر ملک سوانی
 جم پیادل رور و پچھے حالادرداں والا
 کہے زلیخا جو کیکہ تینوں ظاہر نظری آیا
 کہے زلیخا جیوں جیوں یوسف تینوں اکھ سنایا

یوسف پچھے دس زلیخا کہہ گئی جوانی
 یوسف پچھے دس زلیخا حسن کتھے آج تیرا
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے چاک جالوں
 یوسف پچھے دس زلیخا زلفاں کہہ گئیاں
 یوسف پچھے دس زلیخا دندان سلک کتھیں
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے لب دی لالی
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے کالی دھیری
 یوسف پچھے دس زلیخا اکھیں کہہ گئیاں
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے ادھ وڈیاں
 یوسف پچھے دس زلیخا لفتیا فذکیائی
 یوسف پچھے دس زلیخا بہاں پائے کتھیں
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیز نظارہ
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے گئی بینائی
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیرا چال
 یوسف پچھے دس زلیخا ادھ کتھے رخ نوری
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے طعن تنوڑا
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیرا شان
 یوسف پچھے دس زلیخا آج کتھے ادھ شاہی
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے قدر بندی
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے حشمت بہاری
 یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیز ادائیں

کہے زلیخا عشق تیرے تھیں کہ چھٹی قربانی
 کہے زلیخا ہجر رٹ لایا مہتھ نہ پہننا میرا
 کہے زلیخا غماں بھجھائی تیرے یوں رد وصالوں
 کہے زلیخا تیرے درد میں کہیں میں جھڑپیاں
 کہے زلیخا گھس گھس ٹٹی گردیاں وصل دعائیں
 کہے زلیخا جال سدھائی لٹ فراقاں والی
 کہے زلیخا منگ سیاہی طالع لئی فقیری
 کہے زلیخا فرق تیرے واہ چھڑیاں کہہ لیاں
 کہے زلیخا چھڑیوں فوں مینوں یاد نہ آیاں
 کہے زلیخا مٹن لگی مینیکھ ہولاسے چائی
 کہے زلیخا پرزے ہو یاں چہرے نیرے دی نوکیں
 کہے زلیخا درد تیرے نے کیتا پارہ پارہ
 کہے زلیخا دوہری ہو ہو بھدی بھراں گئی
 کہے زلیخا گم گئیاں ادھ تیریاں وچہ خیاں
 کہے زلیخا مبر صوبی جال گئی وچہ دوری
 کہے زلیخا گم گئیاں جاں تے پیا وچھوڑا
 کہے زلیخا ادھ دن گزرتے بدلیا ہو زمانہ
 کہے زلیخا میں تھہ آئی رہتی بے پرداہی
 کہے زلیخا نام اُسید ہے آج حیرت سدی
 کہے زلیخا پار دھاڑے ادھ بھی گزرسداری
 کہے زلیخا ہجر وٹ رمی گئیاں دور ایدائیں

یوسف پہچھے دس زلیخا شوخیاں اچ کتھیں
یوسف پہچھے دس زلیخا ہوش و گی کت جائیں
یوسف پہچھے دس زلیخا عقل کتھ اوہ تیری
یوسف پہچھے دس زلیخا کیوں بلد اسر تیرا
یوسف پہچھے دس زلیخا قدم تیرا کیوں ڈولے
یوسف پہچھے دس زلیخا نور متھے کیوں ناہیں
یوسف پہچھے دس زلیخا نیں تیرے کیوں دند
یوسف پہچھے دس زلیخا نیر نہ کوں کھلوند
یوسف پہچھے دس زلیخا کتھے مال خزانے
یوسف پہچھے دس زلیخا رنگ محل کتھائیں
یوسف پہچھے دس زلیخا کتھے عمارت عالی
یوسف پہچھے دس زلیخا کتھے کلخ اُجالی
یوسف پہچھے دس زلیخا دولت کنول ڈالی
یوسف پہچھے دس زلیخا صحن کتھے ڈالاناں
یوسف پہچھے دس زلیخا کتھے محل مناسے
یوسف پہچھے دس زلیخا حجر کتھے نیاں
یوسف پہچھے دس زلیخا کتھے فرش حریری
یوسف پہچھے دس زلیخا کتھے نرم سر ہاتے
یوسف پہچھے دس زلیخا کتھے زیور تیرے
یوسف پہچھے دس زلیخا اچ کتھے بازیاں
یوسف پہچھے دس زلیخا گئے لباس کتھائیں

کہے زلیخا تیرے بچوں دھمکیاں نہ کدراہیں
کہے زلیخا اُسے سر تھ پیاں آن بلائیں
کہے زلیخا عشق تیرے کوٹ غنڈب وچ گھیری
کہے زلیخا جنش دیندا تیرا عشق لوٹیرا
کہے زلیخا میں ناتانی وگن فرائقوں جھولے
کہے زلیخا چند نہ چکے اندر زلف صباہیں
کہے زلیخا میرے رخ تہیں گرد و کھاندی ہوندا
کہے زلیخا موتی غم نے تار و تار پر وندے
کہے زلیخا نام تیرا لے کھا دے لٹ جھلے
کہے زلیخا قدم نہ پایا جبرگئے تداہیں
کہے زلیخا خاک لیندی اچ عمارت والی
کہے زلیخا اچ تنخواویں سے لکھا دی والی
کہے زلیخا بیدول دے دیکھو وٹوئیں خالی
کہے زلیخا آلو بولن میراں چہ مکاناں
کہے زلیخا ڈگرے جانے کھا کھا در دھولاں
کہے زلیخا تیرے باجوں بھر دھکاں تہیں
کہے زلیخا پلنگ چھوڑا فرش میری دلگیر
کہے زلیخا پھر تیرے نے لٹی زور دھکاں
کہے زلیخا نام اُنہاں داپاس نہ آہیں میرے
کہے زلیخا بند پواناں لیاں نال فریاں
کہے زلیخا جھل اوڈلے غم تیریاں دایں

یوسف پہچھے دس زلیخا کتھ متاع چنگیرے
 یوسف پہچھے دس زلیخا کیوں تن زبیدہانی
 یوسف پہچھے دس زلیخا کتھ زیور ساسے
 یوسف پہچھے دس زلیخا کتھ تخت سنہری
 یوسف پہچھے دس زلیخا کدھر گئی عماری
 یوسف پہچھے دس زلیخا باغ کتھ گلزاراں
 یوسف پہچھے دس زلیخا کتھ خدمتگاراں
 یوسف پہچھے دس زلیخا گئے ندام کتھائیں
 یوسف پہچھے دس زلیخا کتھ تیریاں سیان
 یوسف پہچھے دس زلیخا آج کتھ اوہ دانی
 یوسف پہچھے دس زلیخا آج کتھ سرداری
 یوسف پہچھے دس زلیخا کیوں یہ یقینا چایاں
 یوسف پہچھے دس زلیخا کیوں یہ درد و افسانے
 یوسف پہچھے دس زلیخا ایچہ کیا گر یہ زاری
 یوسف پہچھے دس زلیخا کی شکل سر آئی
 یوسف پہچھے دس زلیخا کیونکر حال گڈے
 یوسف پہچھے دس زلیخا کوں تیری دم دیتے
 یوسف پہچھے دس زلیخا کوں سکھیں دم سیتے
 یوسف پہچھے دس زلیخا کیونکر عمر وصالی
 فرمایا دس کار تیری دی کس تے ذمہ واری
 فرمایا دس کون کر بنداج تیری عنخواری

کہے زلیخا اوہی گڈے سر صد وچ تیرے
 کہے زلیخا عشق تیرے تھیں کسلی ملی پُرانی
 کہے زلیخا نام تیرے نے وار دو واری واسے
 کہے زلیخا تیرے ناموں لٹ گئے لے شہری
 کہے زلیخا عشق تیرے نے سار بھائی ساری
 کہے زلیخا خزاں فراقت جہاں گئی گل غاروں
 کہے زلیخا چوڑ سدا یاں اندر درد سہاراں
 کہے زلیخا نظر آئے جانے میرے تیرے
 کہے زلیخا جان غم لٹی چھوڑ گھر انہوں گیاں
 کہے زلیخا درد میرے نہیں کردی بھر دوہانی
 کہے زلیخا درد تیرے نے لٹ کھڑی اوہ ساری
 کہے زلیخا تھیں کتیاں میں سیر میں آیاں
 کہے زلیخا غم کاتے انت سیری سر آئے
 کہے زلیخا عشق تیریدی ایچہ نامیب بہاری
 کہے زلیخا عشق تیرے چا آتش وچہ پانی
 کہے زلیخا وچہ وچھوڑے دوزخ وچہ کالے
 کہے زلیخا دم دم یوسف زہر پیالے پیتے
 کہے زلیخا دکھ تیرے تھیں سکھ تھرق کیتے
 کہے زلیخا روون مایوں گھڑی نگڑی کائی
 عرض کرے سب عشق تیرے تے میری گریہ زاری
 عرض کرے غم درد وچھوڑا تے ہو کر یہ زاری

فرمایا دس کون پیاری تیر اور دونڈاے
 فرمایا دس گھاں کر کر کون تینوں پرچاے
 فرمایا دس نیچہ تیرا کی کچہ ہے سر فیڈے
 فرمایا دس قسمت تینوں کیا طعام کھلاے
 فرمایا دس شربت شیریں تینوں کون پلاوے
 فرمایا دس ردی ہو کے کون مئے دکھ تیرا
 فرمایا دس وقت مصیبت کون مئے فریاد
 فرمایا دس اج زلیخا کتول بدری ڈھوئی
 فرمایا دس اج زلیخا کسوں کریں ندائیں
 فرمایا دس اج زلیخا کس تھیں ہو دل کھٹا
 فرمایا دس درد تیرے دل کوں طبیب سدا
 فرمایا دس دن تیرے راتیں تیرا فرشتہ کیا فی
 فرمایا دس کون زلیخا تیرا فرشتہ وچھاے
 فرمایا دس تیرے تائیں کیڈک ہے بیامی
 فرمایا دس اج زلیخا نال کد ہے ورتارا
 فرمایا دس سوون ویلے تیرا کیا سر لانا
 فرمایا دس دھوکہ تیریاں کون کوئی ہشاکا
 فرمایا دس کیونکر گذرں تیریاں دن رات
 فرمایا دس کون زلیخا تیرا وقت دہاوی
 فرمایا دس اج زلیخا نال کد ہے پیوندی
 فرمایا دس دکھ تیرے دا اج علاج کیا فی

عرض کے دکھ و نڈن والی کوئی نظر نہ آوے
 عرض کے بچھتاوا ہمارا ہو جھور یوں ہے
 عرض کے وچہ فرقت تیرے آہ غماندی سیدے
 عرض کے اک بیہوش الی جسد امرو نہ آوے
 عرض کے دل جگر غماں تہیں خونی جام لبابے
 عرض کے دکھ سزا میرا تیرا عشق لوٹیرا
 عرض کے سن بچہ بچا کے تیریاں دور مراد
 عرض کے در تیرے باجوں ہو نہیں سکوئی
 عرض کے در بادشاہ میراں سوز و دھماں
 عرض کے بت بیوس کو لوں جو علامہ اوتا
 عرض کے اوہ محل تیرا اک جو میں تھنہ آوے
 عرض کے پڑ کڈے سولاں جسد نام صبا
 عرض کے اوہ وہم پڑاں جواں عشق سدا
 عرض کے بیامی میری دو عالم تہیں بھاری
 عرض کے ورتارا میرا شوق تیرے تھیں سارا
 عرض کے میں سوواں تہیں جاگدیاں مرجاناں
 عرض کے بہہ غم ہے پتن دوا کہیں نمنا کاں
 عرض کے جل بلدی سہنا کرد واندیاں باتاں
 عرض کے غم آوے تافے پانی سنجہ ڈرٹاوی
 عرض کے دکھ لکھینوں میں کھانندی بندہ
 عرض کے اوہ مسلم تینوں تھیں تھچہ نہ کافی

میں یوسف بیماریاں والی میریاں کرو دوائیں
 باہوں پکڑ دلاسا دیوں جھڑک نہ دور سٹائیں
 جے اچ میریاں زاریاں سنیاں حضرت رحم کمائیں
 مان ٹٹی دیاں سُن کے کوکاں در دھیر دیاں چپکائیں
 تازی نوں کھلار کھلو تیا سدا میریاں آئیں
 تے متعجب ہوں میں نہیں دیکھ میرے دکھ بھائے
 جے میں جل بل گئی چانول تے ہُن رہی نکائی
 لگدی گئی دلوں دن کاتی تیغ برہمندی خونی
 بلدے گئے دامد لا بنو دل دیاں صبراں تائیں
 رچد گئے ہڈاں چپ میر درو قفینے تیرے
 بدم آتش برہوں والی گئی ہڈانوں کھاندی
 زور زور شہود تیر دیاں میں مل چکاں پیاں
 جھکدیاں آئیں تیر بل تانہنگاں سیر و پیراگاں
 خونوں خون ہوياں تے بھنیاں اکھیں مٹریاں
 نوز نور ہوياں میر اور داں مقتل چڑھائی
 اُڈے گئے سبے رنگ میری وانگوں تند ہوئی
 تھدے گئے تعلق میرے خود تھیں پئی پرانی
 سے رنگاں دیاں مایاں گئیاں نور سیاہ ہلانی
 چھندے گئے لوازم میرے دم دم وچہ جدائی
 عالم سوز تیری چمکاریوں میں یک رنگی پائی
 توہیں اندر توہیں ہر چمکیوں عالم سائے

دیکھ میرے دکھ اچے لئے روندی چھوڑ نہ جائیں
 بحر کرم واجاری تیر اجام وصال پلائیں
 مردی دیکھ نہ چھوڑ سدا تیں داسیری دیجائیں
 یوسف دیکھ کرم دی اکھیں عشق لگائیاں لیکائیں
 عمر گئی وچ تیری راہیں تے ہُن طاقت ناہیں
 تے دکھ دیکھ نہ عیب لگاویں روندی بڑھو وارے
 اودا تیر عشق قدیمی اچے نہ کھٹیا رانی
 جیوں جیوں گئی اساڈے کولوں قاسدی موزونی
 جیوں جیوں گئیاں سیر تن تھیں شوخیاں تیز ادائیں
 جیوں جیوں زور توان بدن دی گئے تھوں چھوٹ میرے
 جیوں جیوں تیری وچہ وچھوڑے مدت گئی وماندی
 جیوں جیوں تھیں صفات تیریاں فانی ہوندیاں گئیاں
 جیوں جیوں میں اس میں کئی تہیں بندھی گئی بچپاں
 جیوں جیوں حسن عقیق تیر دیاں میں لالٹاں چڑھیاں
 جیوں جیوں میں متلون ہو وچہ تلون سمانی
 جیوں جیوں میں چکر تلون تیر لُہڑی آئی
 جیوں جیوں تیریاں وچہ فرقاں میرا رہیا نہ کائی
 جیوں جیوں بھردی گئی بندی دلفاں چٹپائی
 جیوں جیوں ڈھک تیر لول آئی تیوں تیوں شوق جلائی
 جیوں جیوں چہ آئینے دل دی بہ بہ نظر وگائی
 جیوں جیوں ٹ اضافت تھیں تیر گئے سبہ لپائی

مست الست جہان نیاں اکھیں ہمہ جہاں بہلائے
 میں یوسف اودہ ملک الی مغربی شاہزادی
 سن یوسف بھونچوں اکھیں دور کے فراموش
 کہے زلیخا عرض کراں میں ہوئے منظوری
 چپ ریاں جو کریں کاری دیکھ جھلاں بخوری
 جے توں عرض قبولیں ناہیں کراں نہ عرض ضروری
 یوسف نے فرمایا رور و چوڑا اندیشے سارے
 جو تنگیں سو دیوں ہمارا پوریاں کرسی آساں
 عرض کرے دو اکھیں اول من مینوں تیں دیکھاں
 سن یوسف دربار آہی عجوزوں عرض گذاری
 عرض پئی مقبول جنابے اکھیں اٹھڑ آیاں
 یوسف تائیں اکھیں فٹس جاں کھلی بینائی
 پائی ہوش اٹھی پہر کھنڈا یوسف و حیواری
 عرض کرے اودہ جوش جوانی جو تیں نظری آبا
 ایچہ بھی یوسف عرض گذاری پئی قبول شتابی
 لعل بدخشاں انگوں دے سر انگشت عنابی
 زلفاں لول رخسے گردے جھل پیاں راتیں
 در رحمانی دند چیسلی یا تاسے آسمانی
 موزونی دپہ باں سو مایاں جاں لعل و چہ پیاں
 لہر حسدی ٹھاٹھیں اسے پیشانی پر سارے
 مژگاں نوک کرشمیوں قاتل قوس بھیاں ٹھہریاں

جے اکوار تن دکھ میرا رہن سر شک نہلائے
 دیکھ اکھیں اچ عشق تیرے کینڈھتی بربادی
 منگ نے لینا جواج حاجت اللہ کر م کما دے
 جے توں پکا قول نہ کر سیں کھاں صبر صوری
 غم گئی جیوں دکھیں روندی باقی کرساں کجری
 دور ہوئی میں چہ مجھوری سر مرہاں چہ دوری
 کمی خزانیاں حمت ناہیں اندے دربارے
 تدوں زلیخا دل وچہ جاتا لگیاں من خلاصاں
 منگ خدا تعالیٰ دے یوسف جو میرا نوچ لپکھاں
 یارب بخش زلیخا تائیں پھیر اکھیں اک واری
 کھل پیاں سو نور حجابوں چک پیاں و شنایاں
 رخ پر نور نظر وچہ آبا بیہوشی وچہ آئی
 ہو مراد کیا فی دل دی آکھ سناے ساری
 کہہ سہاں و ہو حسن جوانی بخش جمال حسدایا
 ویکھ دیاں قد سدا ہو یا چڑھیا رنگ گلانی
 چہرہ چندوں دون سوایا جیوں وشن مہتابی
 کیسوتا کناریوں لٹکے ناگ تن وچہ گھانیں
 سینہ نخ وچہ غنٹ ونگھا اکھیں گھیر نہانی
 سورج وانگوں دور خساے جھڑیاں نور لگایا
 کالی رین ستارے واسے زلف سیاہ دے تاسے
 وچہ دوچند وچہ دل دے کالیاں راتیں جھڑیاں

چو دُاں برس عمر دی بالی ظاہر نظری آئی
 شعلہ حُسن جوانی والا لاثالی دس آدمے
 مَتاں دے نوں موڑ ہمدی کشش کئے لیجاو
 پنجی واری کہے زلیخا عرض ہی اک بھاری
 کئے عقد نکاح اسان نہیں مہن نہ تاب جُدائی
 تِنوں جبرائیل جنابوں آن سلام سداو
 اوپر عرش تیرا تے اسدا عقد کیتا میں یار ا
 رہی مراد توں ایہ سنگدی تے کجہ ہتھ نہ آیا۔
 اس دروازے جو کوئی آوے خالی ہتھ نہ جاو
 اُٹھ زلیخا تے تن بلایا جبرائیل فرشتے
 جاں یوسف نے صورت ڈٹھی جوش محبت پلایا
 وجہ محال داخل کیتس زینت تے زیبا یوں
 یوسف نے وجہ خدمت ہمدی باندیاں بہت کھایا
 یوسف اُتے جویں زلیخا سی احسان کمائے
 زیر تخت جواہر جڑیا میٹھن نوں اس تائیں
 وصالوں مقصد حاصل کیتے دل دی مرض گوائی
 صحیح سلامت پالیں یوسف راز نیچھے دس آیا
 تے فرمایا ویکھ زلیخا جو تہہ طلب حراموں
 کہے زلیخا نہ پچھ یوسف میرے دس نہ کائی
 انا یوسف جاں گھر اُسدے اول وقت جوانی
 جاں ہُن ویکھن حاصل ہر یاد کہے سو سو واری

زہرہ وانگ فلک می سرے دیو حُسن نکھائی
 یوسف ویکھہ جمال جوانی مراد چشم لوکا مسے
 شکل زلیخا پریوں سوہنی بندل تاب لیا مسے
 نمونہ لوکا نہیں مہن یوسف اوہ بھی سُن ساری
 یوسف چپ پیغام اوڈیکے کہے جواب نہ کائی
 من جویں تیں کہے زلیخا پاک اللہ فرماوے
 دروول غنوں زلیخا تائیں بخش و تاج پکارا
 ارج سوال اساتھیں کیتا جو سنگیا سو پایا۔
 ارحم اکر میں ب صاحب جو سنگے سو پاوے
 حُسن اگے تھیں دوناں ہو یا وانگوں حور شرشتے
 حکے ال خدادے اوڈیں اُس تہیں عقد کرایا
 حو کبھی لائق حاضر کیتس شان شرف وڈیا یوں
 جو اُسدے گھر خوشیاں پایاں سہیں وہ کرایاں
 یوسف نے دچنداں تھیں خوشیاں پیش کرائے
 رنگ برنگ محل سنہری خاص مٹھلی جائیں
 بعد زلیخا دوجی عورت ہو رہی کیتی کائی۔
 کامل عشق زلیخا والا تا یوسف نے پایا
 اوہ چنگا یا مہن ایہ چنگا ظاہر دس کلاموں
 راہوں دور پئی ساں سیدل عشق خواری پائی
 انھیں کدی نہ ڈٹھی ہمدی ایہ صورت نورانی
 تے یہ صورت دہمدی جائے جان جگر وچ ساری

دم دم شوق محبت اُسدا دل تے غالب ہویا
 صبر گھڑی بھر مشکل دے ہُن اُسدے دیدار و
 صدق کہاویں تے کجہ پاویں اے دل سمجھہ کدایں
 آپے جدوں زلیخا وصلوں لے مقصد پائے
 ولول عہد الست ازل دی قوی نہایا لورے
 وحدت دیوچہ آن سمانی چشم دے تہیں کھلی
 شوق وصال گیا اک راتیں تہیں یوسف پیارا
 یوسف پکڑی اوہ اوکھ دوڑتی یوسف مگر پیاسو
 اجے زلیخا نسی باوے تے یوسف فرات
 کہے زلیخا تیں تھیں چنگا بھہ گیا میں تائیں
 تے مت کہیں ناؤں خالی اوہو ماں میں بر دی
 تدنوں حضرت یوسف تائیں اتہ درباروں
 آسانی تھیں سختی ہوئے سختی تھیں آسانی
 آما اکدن دامن تیر اس نے پاڑو کیا یا
 تہیں برابر اج وچہ عشقے پر کجہ فرق ایہائی
 کر رخصت جبرے تائیں یوسف شکر گزارے
 شکرانے وچہ عمر گزاری دو ماں شکر گزاراں
 ایہ یاراں مغیرہ ہوئے اپنے وچہ زلمے
 ملیا رب کفایت ہوئی مقصد و ماں جہاں

اُسدے وانگ برہمندی منزل آسمان کھلویا
 بدل زمانہ ظاہر ہویاں دسریاں دلداروں
 مبدلواں جونس کھلویوں تہا نو نہیں تہہ تہیں
 صورت چھوڑ چھکی ول معے راز عجب دے آئے
 علموں عین الحق پایا غیہ تعلق تو محبت
 عشق حقانی غلبہ کینتس ہو محبت کھلی
 یوسف طلب صال کرے تے اوہ پھر کری کھار
 پکڑ پلوتس کہیں لگا جانہ پاٹ گیا سو
 اوہ تیرا تیں عشق زلیخا مینوں نظر نہ آوے
 اُسدے اُکھ حضوروں یوسف جاواں میں کھائیں
 پروچہ صبح شمع شمع دی اید ظہور نہ کر دی
 حیرانیل سلام بیا یا تے پیغام اسراروں
 عشق زلیخا تیں ول آیا حکم ایہی رحمانی
 اوہ حال ایہی اج تیر جوہن نظری آیا
 توں مل حق تے ایہا سویلے سی طرفے مائی
 واہ و اجنت زلیخا سندے لے مراتب جہاں
 تے فرزند زلیخا جانے چھ حلاں تہیں یاراں
 واہ و اعشقا کیوں نہ خالی پتوں نہ کھائیں
 پکڑ دلا راہ جانہ بھلا اکالی روز زمانہ

شنیدن اہل کنعان احسان یوسف بر اہل حیان رسیدن برادران یوسف

ابلاغت مصر و شفقت نمودن یوسف بر حال ایشان طلبیدن نبیا میں

کے دل کھول لئے دفتر بکھر فرما دیاں والے
 جہاں یہ سب کچھ ہوتا ہے درویشاں و مہاؤں
 ملک ہو جس سلطان مصر داخل ہو جیسے
 آون گئے وہ حال تاتے دیر تیرے ستر پر
 جہاں میں شاہ مصر راہو یا یوسف اوت نہانے
 نو و ندر و تاتے یوسف ہتھیں نال اندازے
 آون گئے رات شبیاں نہانے کھئے بہن بدامی
 پیازاوارہ ملک اندر یوسف مے احسانوں
 میں بہا میں رفتا وڈیکے یوسف نبی پیارا
 چو کیاں گئے صبر بھایاں اک آدمی سرداری
 حکم کیتا سو گئے گزے خبر بکھن بہر حالے
 انہاں ہاں نہافت غائے رختوں ہو خزانے
 بہن ملعام ضیانت انہاں کر کردہ شکاری
 لواتی یہ سب کچھ فوں کیوں اسطرے آبا
 بہر حال لکھتے ہیں کی واد اول خرمن پوچھا ہے
 یہ بھایاں ہے لئے کارن یوسف قتل و ڈانی
 زور دان پہنے پردیسیوں مے اول بہانی
 جو قیمت کو حاضر آئے خالی مول نہ جاوے
 ستر شیشے کے پر غلہ جو کوئی مل بیٹھے

دروندان و مرداں دیاں آہیں پُر غم و حالے
 جبرائیل نبیا و نثر دیر تیرے اٹھ آون
 غلہ ہو گئے تیرے جو چہ قبضے پوسی قحط چو فیرے
 رٹ گئے جو اک دن تینوں ندر کھوہ اندھیرے
 غالب قحط پیا جگسا ہے اٹھے صبر جہانے
 مسکینا نول خورش کھلائے کر کو آپ آونے
 پردیسی تے غفلت بکھئے کھاون لوک تمامی
 آن دھکے ول مصر خلقت ہر ہر ملک ملکوں
 تے بہا یاں مے ملنے خاطر قصد اٹھائیں بھارا
 ہر اسوار رکھائے ہنج سے وچہ فرما نبرداری
 وچہ مصر بے خبر نہ آون لوک قوافل وائے
 پردیسی رواناں تائیں روکن ایت مرکا نے
 ملک بچیں تے مسکن ناموں حال حقیقت ساری
 کس اولاد کیانی نزدیک پہلے کیا لیا یا
 حکم ہوئے کزان مسافر تداں مصر وچہ آئے
 رت اوہ آون مصر بھین جان و خیر مڑ بہانی
 آن مصر وچہ داخل ہوئے بعد حکم سلطانی
 تے یوسف سرایہ تقوٰی موڑ نمول بہانے
 دہریاں ست احسان نیادہ باجوں مل بواوے

خاطر خدمت کرے اویسی جو کوئی روند آفے
 اکا نرخ میانہ قیمتس اول آخر تائیں -
 ملکاں وچہ چو فیر کیگاں یوسف تہیں دیباں
 تخت مصر دوالی تائیں کہے عزیز لوکاں -
 بیڈک کال جگت وچہ دہاناں منجھ نہ آئے دانہ
 جھکھی خلق سیندی واراں کرن پکاراں سار
 خلقاں تہ پیاں دل تھکرون من مراداں
 شامی لوک جو آون جاون پاون فرحت بہاری
 کرواناں جتھہ ڈیر کیلہندہ کر آن اندر کنگانے
 پاس نبی دے مصر آیاں صفت کہی کرواناں
 نوری شکل ہشتی صورت شیریں بات پیاری
 خیر کرے خیر اتاں متھیں آپ طعام کھداے
 دوروں گیاں ضیافت خانے کتنے روز رکھاے
 ہوراں نول ود آپ کھدا کھانا نظر نہ آئے
 سکبیں ملک سایا سار اظلموں رسم ہٹائی
 رہزن چور نہ ٹھک مکاری ملک امن وچہ سارا
 چھوٹے بڑے عبادت اندر سا نول نظری آئے
 تقوے وچہ امانت پورا ہر ہر نظری آیا
 خلقاں وچہ سیارت اُمدی تے الفت وچہ جانال
 بنویاں اکھیں خوف الاہوں دلیبر رحم کرم تہیں
 خلق حلیم کریم طبع دا عقل فراست بھاری

ہند اجاے صفت سنا و جان چھوڑیں سداے
 آون کہاوں لوک دورا وے ہر دم کرن عاں
 کہن عزیز مصر دوالی خلقاں تار و پھیاں
 یوسف نام عزیز سد و خلق کرے دہائی
 طبق زمین وچہ بھے نامہن باجوں مصر کمال
 غلہ جمع ترازو قائم اج وچہ مصر دیارے
 کرن دعائیں امنی جاون خوشی کرن اُشاد
 شام ولایت شاہ عزیزوں جابجا صفت کہاے
 سی یعقوب بنی دا حجرہ تنھا ایتہ مکاے
 وانگ عزیز مصر دوالی ہوگے وچہ جہاں
 سکیناں پر حمت کروا سیماراں غمخواری
 شور جہاں ہر کس گرفتہ تھکے نہ پانس
 تھوڑی بہت بضاعت ایہاں دس سو تھکے
 کہے عدالت دن تے راتیں بندہ ہنوں آئے
 اساتہ سنیاں دین مصر دے حکم کردہ کالی
 دیس بھی مہمان اسید اصدقاؤں کسان گذرا
 اسدہ دروز بانی لوک سبھی دس آئے
 شاہ عزیز کیانی چنگا جس دا عالی سایا
 اس وچہ نقص ڈٹھا کوئی کہے پکار زمانہ
 جیکو کرے زیارت اُمدی جھکے وچہ نقص
 جے سکیناں پے اس نظری ٹھکے مات ساری

ایسا مرد عمر و چہ سانوں ہرگز نظر نہ آیا۔
 سن سن کے یعقوب پیغمبر ننگ ہے تعریفوں
 ایسے مسائل باسجہ پیغمبر مشکل نظری آون
 کی بنائیں ایسا بدنہا جس دی شان ایہائی
 وائے دریغ ہوندا تن زور میں چہ ہر جا ندا
 یوسف میرا سببتیں سوہنا اوہ بھی سوہنا سنیا
 اوہ سکیناں حال پھیندا میں پچھدا سن تائیں
 اوہ بھکیاں سن وئی دیندا کر لطف سوایا
 یوں ناں پر شفقت کردا میں لبدا اس سارا
 اوہ سنگیاں پوشا کاں بخش کر کریم تھیں سایہ
 میرے یوسف ننگے تائیں ہووس کچھ پینایا
 پیغمبر ایہ مال چپاے یوسف دکھ سارے
 تے یعقوب نبی نزل نزل لوں محبت دہانی
 جاں کر ان اتارا کرے حجرے پاس دہانی
 سن سن کے وڈائی ہدی ہے محبت بھاری
 خطیرا کنعان ولایت بھکھی مرے لوکا ئی۔
 گوشہ دار مرگیاں سمجھے ہوئے حال تلنے
 ہو کے جمع پورے اگے حاضر آن کھلوئے
 جالی سال ہوئے میں حجری یوسف وچہ درداں
 ساتھیں گل نہ کریں کد میں سال گئے ہو جالی
 لڑکے گیا اساتھیں کہا نا تھہ نہ آئے

جوں عزیز مصر سے والی عالی پایہ پایا
 شاہ عزیز ملی ایہ نعمت کسے قرب شریفوں
 والی مصر پیغمبر موسیٰ صفتاں ایہہ فرماون
 سنوں کون اچھا ملیا جو کر پار گئیائی
 کر کے آپ زیارت اسدی دلدری درد گواندا
 کر دیدار تملی ہوندی جگر وچھوڑے پینیاں
 اک مسکین میرا پت یوسف دکھدا دس کدائیں
 میں پچھدا ہے یوسف میرا بھکھا نظری آیا
 وطن پھیناں یوسف دکھس جے کتے وچہ ہزاراں
 میں پچھدا کدی یوسف میرا جی اسدی در آیا
 صورت سوہنی ویکھہ کدائیں ہووس رحم کمایا
 مصر عزیز عزیز مصر دامت مر نام پوکاے
 کرواناں تہیں صفت عزیزوں سندا ہے کہانی
 بنی خدا شاہ مصر دی سندا صفت متامی
 شاہ مصر پیغمبر موسیٰ سوچہ خوبی بھاری۔
 پیغمبرے پتاں قبضے پڑ رہیا نہ کا ئی۔
 تے کچھ تھہ نہ ہے سپاہ و دانا نوچہ دہانے
 یا حضرت اچ سن عمنان میں منجوں بھر گئے
 نکل ویکھہ حوالا ساوا کال اڈایاں گرداں
 حالت سیاوی اچھیں ناہیں در و صیبت والی
 اللہ جان سچا ہے نہ کچھ پیش نہ جاوے

کرو دعائیں عرض گزار و اللہ سے دربارے
 بن بخت نے فرمایا تانہ رزندان تائیں
 تے میں سداں صفتاں سنیاں کماں حال سنایا
 مسکیناں رحمت کریندا بھکیا ندی لاری
 ہتھوں سخی زبانوں مٹھا پورا چا احساناں
 رجاؤ فرزند و جھبکہ ناقباں دی اسواری
 فرزنداں نے عرض گذاری اسان بضاعت ناہیں
 شرم اسان جا اُسے اگے کھوٹا مال لیجا ناں
 بنی کہے کم قدر بضاعت اوہ موڑیندا ناہیں
 دوجی واری عرض گذاری فرزنداں لگے
 بنی کہے اوہ خود مسکیناں بہت پیار کریندا
 پھر فرزنداں عرض گذاری تے جو موڑ ہٹاؤ
 فرمایا کہ نسب سنایو ماں اولاد ٹیلیوٹ
 مٹھندے جو نسب نہ منے پھیر کیا فی چارہ
 کر یو عرض وطن تہیں آئے پوئجی فقر لیائے
 آیاں تے کر رحم عزیزا دیسی رب جزائیں
 سن ہو شاد کہیا فرزنداں ہوئے مسج روانہ
 انہاں کہیا اسان خبر نہ کافی کدے نہ حال دئے
 اول جاں لگا اذان نہ ہو و وجہ حضور نہ جایو
 وچہ دربار کھڑے ہوا دیوں چپ بہو ہوسار
 لائے کتے وہیاں نہ کر یو ہے نظر دل شہ

۵۰ سال لاکھ ہزار ہزار ہزار

رزق ملے دکھ جان اسائے نے دل سے غم سے
 سنیاں بہت اناج رکھیندا ملک مصر داسیاں
 طبق زمین پر موراجیہا سننے وجہ نہ آیا
 دوروں گیاں دیوے مل غلہ کرا دو رخواہی
 اہل اللہ بہت پیارا حال دے کرواناں
 سیرا جاسلام پوچا یو اس ایہا میں بھاری
 سوچو دانے درہم کھوٹے سے پاس ساہیں
 رو کرے دھک کدے سانوں بہر دس کتھ کتا
 اس تہیں خالی مٹھ کوئی آیا سنیاں نہیں کدیں
 بدن ساڈے نہ پوشاکاں ننگ سانوں لگے
 مفلس لوں اوہ دیک نہ کدھے قدریا سوں دیندا
 پھیر علج کیا فی حضرت مقصد حاصل آئے
 اسرائیل بنی دے بیٹے صدق صفادیلوٹ
 فرمایا پھر عجز سنایو تے جیوں حال آوارہ
 دھک نصیبیاں تسہنچائے آئے نال قصائے
 سنیاں صفتاں کٹ مسافت پہتے تیرے تہیں
 بنی کہے آداب کیا فی کہو اگے سلطاناں -
 دس حضرت آداب کیا فی تا یعقوب سنائے
 اذن ملے تے حاضر ہو یو پر کجہ نہ الایو
 آپس اندر گل نہ کر یو جاں ہو سو دربارے
 کدے گل سنایو پڑی جاں وہ بہتر چاہے

جداں اجازت لے مرن دی پھیر نہ عرض الایو
 بے ادباں مقصود نہ حاصل درگاہ نہ ڈھوئی
 سن فرزند تیار می کرے نایقاندی سواری
 ابھ ساکے دس وچہ شامے جودل مصر سدھار
 جاں تے یوسف باپ وچھناں کنگان زمینوں
 ایجو حجرے وچہ نال پدرے اندر خدنگاری
 جیوں یعقوب فراتوں وندایوسف وچہ غم ہے
 بنیامین پیارے تائیں باپ نہ کہے وسار
 سنوں باپ چھوڑے ناہیں سعوت گھر کی کہیں
 کٹ بنی اسرائیل مسافت مصر نواحی آئے
 ہتھ مہارانا قیاں لے چندوں وشن شکلاں
 اکو جیسے جوان بہادر عمرے نظر نہ آئے
 لوں لوں ذکر آہی بولے تسبیحاں تکیراں
 ابھ کوئی ملی خدائے ہوسن جاتا چوکیدار
 حاکم چوکیدار وال ویکھہ نہان ول آیا
 صاحبزادیو کتھوں آئے کت جادولت خانے
 انہاں کہیا کیوں پھیں یار کم کیا تیتر
 وچہ ضیافت خانے شاہی اول ہوگ اوتارا
 کہن اسیں کنگانوں آئے مل فرزند بنی
 ماں اولاد غلیل السدی پیو یعقوب پیغمبر
 اُس کہیا کی کم تسا میں طلب نہاں سنا یا

وال سلطان نہ پشیاں کر یو پچھلی پیریں آو
 تے منزل مقصود نہ پتا باجیہ ادب نہیں کوئی
 کر کے گئے سلام پدرنوں ساکے جان دیواری
 بنیامین ہیالک پو پھیں خدمت نہت گداے
 لندن تہیں ہو کرے تسلی حضرت بنیامینوں
 ویر وچھناں انگ پدرے کردا گریہ زاری
 انیوں بنیامین لے وچہ کھاندا زخم الم ہے
 بہت محبت کردا اُس تے چہداناں پیارے
 ٹور دتا ول مصر بنی نے دس فرزندال تائیں
 حاکم چوکیدار تائیں یہ دور ول دس آئے
 صاحب شان جوان بہادر ویکھ گیاں و عفل
 ایہ جوانی رخ نورانی چند مدہم کر جائے
 پر پوشاکاں تن پیوندی جو نہر حال فقیراں
 لورا نہاں پیشانی چمکے ور ہر سمت باراں
 شوکت شان انہاں ڈوٹھائیوں نیوں سیس لویا
 کی مذہب تے نام کیا فی چلے کس رکائے
 اُس کہیا ایہ کم عزیزوں کم ایہ صافی میرا
 بعد ازال ول مصرے جاسو حال کہو جان سارا
 دادا پاک اسحاق اساڈا ساڈے پاک عقیدے
 باپ بچاے مصرے آئے طرف عزیز تو نگر
 پھیر پچھے کی قیمت غلے ہتھ تہاں سرمایا

ایک گل سن سرنبویں کر کے سپہناں خیر و ہائے
 حاکم کے نسلی انہاں دیکھ نہا ندیاں آہیں
 وچ دلاں کجہ فکر نہ دہر پور ہو ضیافت خانے
 تے نشیں سچے نظری آؤ پیغمبر دے پیاسے
 حاکم سن سب چوکیداراں کروا خدمتگاری
 تے بنی اسرائیل تمامی شکر کرن لکھ واری
 پھر حاکم لکھہ عرضی گھئی یوسف دے دربارے
 وچ کنعان وطن فراوان ایچہ پیغمبر زادے
 سچ زبانوں مٹھی بولی حلم کلام صفائی
 قصد حضور ہوئے آ حاضر بڑیاں شان والے
 سوہنیاں شکلاں کامل عقداں بہواں کمانوالے
 حدوں دھانہاں زیبا یاں خوبیاں وچ سواندے
 حکم ہوئے دربار پوچاواں یلیختے کھلیا راں
 تے یوسف ہنوز معنی تائیں حرف پڑھ دوچار
 معلم کیتا بھائی آئے لغو چھٹ گیا سو
 ترشے پایز میں تے یوسف لاٹ بلے وچ پینے
 چالی برسوں بعد بھراواں میں ل بھیرا پایا
 چھوڑ گیاں د بھیرا ہو یا آئے بہت پردے
 ویکھیا سیر و زیر کھیری یوسف دے احوال
 قاصد کی پیغام لیا یا بھولاورد الم دا
 کی کجہ حرف د کھاندا بھرا بکھیا لکھن والے

اسیں ستھیاں تھیں خالی آئے پونجی فقر لیائے
 اے پیغمبر زاد پو حضرت ہرگز روؤ ناہیں
 اس درگاہ خالی آ یا کھڑا مال خزانے
 چہر مبارک وچ تسافے رحمت جلوہ داسے
 رکھے وچ ضیافت خانے خدمت خوب گذری
 اوہ عزیز مصر داوانی جسدی بخشش بھاری
 اک کروان آئے اج شاموں میں گنتی وچ سارے
 وائے فرشتیاں فری شکلاں تے ربی خدائے
 عقل بڑی تے ادب گھنیر اذکر فکر دانائی
 نیویاں اکھیں مشراں والے تے ایماناں والے
 پیغمبر دے پت پیاسے صاف زبانوں والے
 تے الین غلامن آئے گھیر قضاے آندے
 عرضی پیش گزائے قاصد کر کے ادب ہزار
 اوہ شامی کنعانوں آئے پیغمبر دے پیاسے
 پئی خوشی جھڑ تختوں یوسف دہرتی آن پیاسے
 مینوں نت اذیک جنہا ندی آئے ایت زمینے
 نقش پردا اکھیں اگے غم دے جوش لیا یا
 غمراں بچھے لئے آئے د بھیرا ندے گھر دے
 حیرانی وچ ہتھ لیندے روند حال ملاواں
 ایہو کی حرف تیر د وچ نامے بجلی بان قلم دا
 شعلے در و گھبراواں قاصد کیتے آن حوالے

ہوش بی جان یوسف تباہ حکم کرے دربار
 سُنیاں حکم گئی سب خلقت باہجہ وزیر تہامی
 غرضی پکڑ پڑ ہی چاہتھیں سے زار و زاری
 تے اوہ بڑیاں شانناں ولے سوہنیاں شکار
 پھر قاصد نوں پاس بلایا پچھے حال زبانی
 کیا بضاعت پاس لپائے تے اتہاں حال کیانی
 قاصد کہندا پرسوں آئے پیغمبر سے پیاسے
 تن پوشاکاں پزیر پرنے تہ برتہ پیوند
 یوسف سنے ودھیرا روینین و گن پرناے
 کردا عرض وزیر ادب تہیں یا حضرت فرماؤ
 کرواناں دے ڈیرے آون ن تے رات ہزار
 ایڈک اگے نظر آئے درد مندی دے حالے
 یوسف نے فرمایا رو رو ویر میرا آئے
 چونکیاں گرد جہانندی خاطر کر سامان بھال
 آج فرزند پر دے آئے بعقوبی تصویریاں
 خانہ زاد نبوت سندے حق پرستی والے
 عالی نسب پیغمبر زلف میرے ویر پیاسے
 میں رونواں دوگلاں لوں کا افلاس ستائے
 جے پکڑے رب روز قیامت پتے عذر کا
 کہے وزیر تسالوں انہاں دتا دس نکالا
 فرمایا جیوں نال بھرنواں بہا یاں اورارا

مرد کچھری والیو بھاؤ اٹھ گھر انٹوں سارے
 تے یوسف پر جگر خماں تہیں لنوں بے آرامی
 پیغمبر سے بیٹے آئے ناقیاں می اسواری
 پڑھ پڑھ عرضی روندا یوسف یاد کری مڑ حالے
 دس پیارے کدو نکھ آئے کنعانی کروانی
 پوشاکاں تن حال کو بہا دس حقیقت بھائی
 کیا کہاں میں حال نیوا ونگ فرشتیاں سارے
 شاید حال پسند ایہائی نیکانڈے فرزند
 باپ میرے بیٹے آئے پھٹیاں جامیاں ولے
 کون آئے ایہ حال کیانی اسدار از سناؤ
 اینویں عرضاں نت پہنچا یاں لکھ لکھ چوکیدار
 ایہ کروان کتھوں آج آئے ولدیاں سزاؤ
 نت جہانڈیاں چہا وڈیاں میر وقت وٹائے
 آج قدم دل میرے آندا دوروں میر بہا یاں
 براہی نقشیاں ولے اسحاقی تحریراں
 شیر شکار بہادر شامی جا بکدستی ولے
 بیتھیں وڈے بہائی میرے ماہ منور سارے
 دو جا رحم گناہوں کہاواں میں پر ظلم کمائے
 تے ایہ مینوں بھلی نہ بھالے بہا یاںندی رسوائی
 آپ بکھے آج ہتھ تٹاٹے کیا کر سوا حال
 ورتاں تال و نہانڈی و نون دے کھیس سارا

رہیا وزیرِ تعجب سُنکے صفت کہے سواری
 حاجبِ نول لکھ لکھیا یوسف مہر لگا پروانہ
 پیغمبر دے بیٹے ہرگز نہ پاؤں تکلیف
 شیریں آبِ پلاؤ شربتِ چنگی خورشید کھلاؤ۔
 خوب لباسِ انہاں پہناؤ تھلے فرش چھاؤ
 تن دن رات انہاں کی خدمتِ خوب کرو مہمانی
 حاجبِ نول پروانہ پُتیا حُکمِ بجا لیا یا۔
 آپ سے اسواراں پہنچ سے کراد خدمتِ گاری
 اسدِ نقیر پھر حضرت یوسف چونکیاں سجھایا
 تے حاجبِ نول چوتھے آیا بے بوسند بھایا
 ناقیاں تے جیوں چند چمکدی بد رُمنور آئے
 دس مردانِ دی فوجاں نالوں سدھی شانِ ہوائی
 سوہنے قد عجابِ شکلاں لٹ چھڈن رُخسار
 اُج وچہ مصر فرشتے آئے مصری گلاں کرے
 خبر کیا اُج شاہِ مصر دا کی ورتے ورتا را۔
 بوسند وچہ بھڑکے بیٹھائے برقِ منہ پروا
 اکھیں ڈٹھے ویکھتے پچھائے اوہو یارِ پیار
 یوسف ویکھتے انہاں نول روئے تو انہاں خبر کائی
 چہریاں حالِ اوداسی والے وانگ غریباں سارے
 پرواہ نورِ خال پہ چمکن یوسف نظر وگاڑے
 قبلیاں دیو چہ مصری بولی نہ سمجھن کنعانی

واہ گردہ اچھ کیدُ صفائی فضلِ اہی غفاری
 جھکا دیوں سب خدمت کر لو کنعانی کرواناں
 رہن نہیں دلِ تنگ کداہیں وانگ غریبِ ضعیف
 بادشاہِ ہندی لائقِ کہاں حاضری پیش رکھاؤ
 چنگی تھالو اتارا کر یو خوشیاں عیش کرو
 اچھ فرزندِ نبی دے پیارے انہاں عمر نہ ثانی
 قیمت دارِ لباسِ بدن تے سپہناں نول پہنایا
 شاد ہوئے پیغمبرِ زافے حمدِ پڑہن سوواری
 ویرے اوہ جتہاں کارن سے تدبیراں چایاں
 شتر سواروٹے وجہِ ہر خلتاں کین آریاں
 اوٹھنیاں خوش قدمِ قد اور ڈول سوار نہ کھا
 شہر وٹے پیغمبرِ زافے زمین جنبش وچہ آئی
 نور چمک پیشانیوں دیکے نین بھکھن انگیاں
 تے ایہ حال غریبی اندر جی کنبدی دل دُری
 بے وطن ناداراں تائیں کتول ملے اتارا
 ناقیاں والے ظاہر ہوئے نظر انہاں نول کر دا۔
 نال جنہاں مذکر طفلی دے وچہ کنعان گڈاے
 ایہ پردیسی حالِ نتائے مان ترے بھائی۔
 عاجز حالِ دس ناتائے ڈواں ڈول بجایے
 نیرے دیکے یوسف تائیں نول ویرے آئے
 تے لوکاں نول سمجھتے آئے اچھ بولی عبرانی

کران تھوڑا ایسا پس اندر پوراں سجود آئے
 یوسف انہاں پہچانے پڑ پڑن یاد کھینچ نہ کافی
 آہیں بل خدائے حکمون انگل نال چکھائے
 تداں چھیاں کھی سب یوسف لکھے حال تدار
 سیریاں خاص تدار اندر کر یو انہاں تدار
 حکم کرے باورچی تائیں کرو طعام تیاری
 قرآنوں شرم کریندازیں اطلس جٹے
 دیواریں لٹکایو اطلس چائیاں چھت تانوں
 عنبر عطر کھدارو تانہ خوشبو کر و رنگا ناں
 اک نادم نے عرض گزاری حضرت یوسف آگے
 موئی اصل بضاعت والے مال بغیس چہاں سے
 فرمایا نہ دھڑلے کیا فی پچھن حاجت ہوئی
 تال جیوں سی فرمایا یوسف کیتی خدمتکاراں
 خوب کباب عجائب طوکے چاول نال مٹھایاں
 آن ٹٹے ایہ خانے اندر و کھن اعلیٰ جائیں
 تے ایو کچہ رنگا ناں تائیں حیرت دیوچہ آئے
 عزت نال بھائے سائے پیش طعام رکھائے
 اسرائیل نیامے بیٹے دیکھہ کھل جھڑے
 ایڈک شات کیا فی زینت زیب حاکان کیا فی
 جام حقیق بھڑے پر شربت عربی کباب دلائے
 تے یوسف و جہ قبطی ہوئی ہڑ عطر لٹکاؤے

تے ہونہ دی گل نہاں تئیں مولیٰ نہ بھی نہاؤے
 کون روئیل ہوو اکیم پڑ جائے سب بھائی
 تے یوسف ایہ ویر فلاناں تاراں نام سناؤے
 لے جاؤ کدنایاں تائیں کرو حکم غلاماں
 خدمت دیوچہ حاضر ہوئے آپ گزار یو ساراں
 لایق قدحیں سلطاناں ہر ہر قسم نیاری
 تدار سبب چھایو انہاں کرو زیب مقامے
 شان انہاں سے سب تئیں ڈسے جے تئیں مدد چھایو
 عہود بھکھاؤ کرو تھل تے شوکت شاہانہ
 منت کرواں ہزاراں ملکوں سپہن انتھائیں وگے
 اسان مددھی ایڈک حیرت تے ایہ قدر تہاں سے
 کار گزاری کرد تاملی حال نہ چھو کوئی
 خوان دہرے خوش مزہ تاملی میوایں قسم ہزاراں
 اندر وار کھڑن تعلیموں لے یوسف دیان ہایاں
 یوسف آپ جہرے وچدی ویکھے ہایاں تائیں
 خوشبوایں تئیں مغز مدیہ خوشی وچے غم جائے
 ہتھ دھوائے کھادان لگے منے لے سکھاپائے
 بول نہ سکں ڈب ڈب جاوےن حیرانی وچہ سائے
 حیرش لہذا جہی عمرے وکھن وچہ نہ آئی
 جاں بیون پیغمبر رائے پاوےن مزے سولے
 خدمتکاراں کو ایں ہر شے حاضر یاں رکھائے

خدمتگار چو فیروزانہادی خدمت کرن سوائی
 وچہ مسافر غلے انہاں نظر پیا سی حال
 روئی خشک سبھاں بول آئی سی شاہی بار
 لے انہاں اپنے لگے ڈٹھے رنگ برنگی کھانے
 چا نظر ول شاہ نہ دیکھن اج حانوں شرمندے
 کھان طعام ہے سرخوین غالب بیت دانی
 اک کچے آہستہ تھجے وچہ بولی شبیرانی
 ستاں پوسے کچہ ختی سہرتے کھلے حال جد میں
 مل طعام سنگن پھیرا تھیں اسان پے کچہ ناہیں
 دو جا کہند احب نسب تھیں ڈا حال چھپا یا
 ہو رہے کہ اک حسن اسانے لگدے بہت پیات
 ہو رہے کہ اک حال فقیری نے وطنی ڈا واری
 اینوں ہر اک بیچ بچا رہے پر کچہ سمجھ نہ آئے
 کھا طعام ہوئے خوش تھئے کھئے نیک عاکیا
 یوسف جات ساریاں تائیں وہ انہاں معلوم ناہ
 یوسف قبلی بولی بولے اپنا بھیج دھپا دے
 مرد وسیلہ وہ پھپھایا یوسف نے من ریا
 کیا انہاں اسیر شاموں آئے لکھ ساٹے کنڈانے
 قلعہ ہیا انہاں عرض الائی خوبی سنی حضور
 یوسف کہ نہ جھوٹا لاد سبیل نظری آئے
 ہزاراں باخبر پھپھایا وڈی دھارایا

تے پیغیزا دباں شرموں رکھی چشم لوانی
 لنگر وچہ تو نگر مغلس کھاؤن خشک بوالا
 جیکول لوسے کھا بے باراں سو ویناڑوں
 وچہ داناں شرمندی ہوون عقل نہ بھیج دھپانے
 تے یوسف کر نظراں دیکھے حال اُنہاں
 اک دیت تھیں کنبی کنبی ہوئی کرن کہانی
 ایڈک خدمت کرن اسادی مل سیر حیرانی
 جان تو نگر کر دے ہوسن خدمت سادی تائیں
 ہن داکھا داعمر غلامی ادا نہ ہوگ کہاہیں
 پیغیزا دے بیٹے جاتے تال ایہ قدر و دایا
 شاہ مصر دا ویکھ جالوں خدمت حکم کدے
 ویکھ تریز کہ تہ اشفت گل لیا ہے بھائی
 تے یوسف کس نہات ساری خدمت دکر آئے
 پھپھایاں کھئے یوسف پھیر بہاواں تائیں
 یوسف پاس ہوئے ایہ حاضر نشہ نہ ہر تال
 پاس نہاں عبرانی بولی حرف نہ مول لادے
 لے کر والوں کہو جالوں ڈیا کتنوں آیا
 یوسف کہنا کس مطلب آئے امت نکالنے
 آسن ہر قیل تیں سائے قصدا تھایا دور
 ملک پیرے آادی دھکی اٹ متاں ایجاو
 نظریا دبا سوس جوالوں متاں فریب کماو

انہاں کہیا یا حضرت توبہ ایہ کی توں فرمایا
 دس سیکین اسیں پر دسی آئے قحط ستائے
 دس مردان دی طاقت شاہ آخر ویکہ کیائی
 یوسف کہندا اک لک مرد و سو سو تہیں ہوڈا ہڈی
 خوف میرے دل سیلو ہو سو دیں گھنٹو گے داڑا
 ماں یعقوب بنی دے بیٹے انہاں عرض سنائی
 باپ بڈا یعقوب پیغمبر وچہ ضعیفی حال ل
 تھہ سلام پوچا پس شاہا کر گر یہ زاری
 سچ یوسف دل آہیں دیوے تے پردی وچہ روک
 اج سلام انہاں دے آئے داغ جنہاں میں چائے
 ان سنیاں نوں خبر سنائی کجی رمز و گائی
 جنہاں سلام اسانوں گھلے تہاں سلام ہزاراں
 غافل بیک سخن دے مطرب کرے کوک و مایاں
 یوسف کہے پیغمبر زادو بڈا باپ سنا ڈا
 عرض کرن کرواناں کولوں پتے تیری ہتھ آئے
 شامی لوک تجارت ولے دس گئے وڈیا یاں
 لمن تیرے عاشق رکھیندا پرہیز سن کائی
 پیغمبر وچہ حجرے رہندا اسیں سمجھے جیوں برک
 کال پیا جگ جلیا جاندا بوندہ دے ہار ل
 حال تنگی وچہ عاجز ہوئے اسین پیغمبر زادے
 یا حضرت نے خبر ساڈی اہل عیال مرید

رہن اسین جو رہ سیلو و غناء کدے کیا یا
 اسان ساں بن نال اساڈے ہو کوئی کد آئے
 جگ جگ دیں سے خوش تیرا کون تھے برائی
 ودھ ہزاروں دس دس آو پوسو ملک اساڈے
 سچ کہو تنہاں حال کیا کی جھوٹھ نہ کر و پوڑا
 آپس وچہ اسیں سب بھائی اسوچہ جھوٹھ نہ کائی
 رات دن وچہ غمکے حجرے چشم رہے تر نال
 اوہ مشتاق تیرا ہر ویلے نام لوکے ہر واری
 اک بلے دل لایو سوزاں ظاہر دھول ہوک
 وچہ فراق جنہاں دے مینوں وندیاں جگ وٹائے
 واہ سلام پیاریاں ولے گھتاں وار جدائی
 وچہ اشاریاں تیغیاں وگیاں قاصد لین ساراں
 سننے لاریاں نے سن پایاں وہ خود وچہ جدایاں
 گھناؤں نپدھ مصر دوراڈا واقف کوں اساڈا
 پروسیاں یاں اسیاں سوتیری حال سنائے
 باپ اساڈے صفائ سنیاں وچہ پیاریاں لایاں
 دے پیغام سلام اسانڈی تیرے دل و اک چلانی
 لکھے گھرے پرے درے کار گزاریاں کجے
 بکریاں دے اتر ساڈے مقرر گئے ہزاراں
 بدہ ہتھ گزاریاں عرضاں اگے بی خدا
 کھاؤں توں کچھ کھجے ناہیں تے غمکے کرید

تے اسیں آپ بھکھوں چند باقی اصل لگائی طاقی
 کرد دعائیں اسد کولوں سالوں رزق دیواؤ
 باپ اسان دل تیرے حضرت کیتا تہ دل وادہ
 سُنکے حال کھاندا یوسف رویا زار و زاری
 اک پدرے پُت جوانوں کتنے ہو فرماؤ۔
 دس حاضر اک پاس پدرے اک کہا دیکھیا رہا
 غم اُسدی وجہ روکتا میں چالی سال و ہائے
 زخم جگر ناسور ہو یا بی یوسف دی وجہ درواں
 پیور و دھن یوسف با بچوں یوسف ہتھ آکے
 یوسف دا غم دلے پدروں گھاہ گیا کرکاری
 کہو کوں بگھیا رکے کھا دایوسف نے فرمایا۔
 گرگ شکر زور ایتا تے اسان خبر نہ پائی۔
 سن یوسف فرافے یار و نساں گھیا میں سنیاں
 نشیں جوان اچھو دسوشیراں پکڑ مروڑ و۔
 پکڑ درخت اکھیر و جڑ تھیں نور شاں ایہائی
 شاہ موڑ اجل نہ مروی بہا یاں عرض سنائی
 جسدن تھیں وہ بھائی ساڈا کھا لیا بگھیا رہا
 اُس تے بہت محبت کردا پیغمبر رحمانی
 یوسف پچھے ہن اُس با بچوں کیونکر کر گندارا
 یوسف دا اک جھوٹا بھائی بنیا میں سدا کے
 حجر دیو چہ رکھے سُنوں اکرم نہ دسارے

بخت طاقی بے اتفاقی گیا اکرم داسا قی۔
 نشیں سچے پیغمبر رب دے جو سنگو سو پاؤ
 دس تیرے دل ج پر ویسی سکھیں سلطان
 پھیر گھرا ل گل لیا کے مڑ مڑ و جی ڈاری
 انہاں گھیا اسین راں بہائی جو تے سچ بچھاؤ
 جسدن تھیں وچہ دے پدرے غموں تر تھیاں دھارا
 یوسف نام اچے بھی اوہ دل تھیں داغ نہ جائے
 تے ایہاں دلیاں شاما توڑ بھایاں مروا
 تے ہن کر کر یا د پھر نوں وندیاں وقت و ہاو
 چالی سال نبی نوں گندے اندر گریہ زاری
 انہاں گھیا اوہ نال اسانے اکدن جنگل آیا۔
 چیر گیا تن کھا سدا یا ایہ سرسٹ و ہائی
 بات کھائی جو سنائی دو دھول آب نہ پُنیاں
 پٹ پھار سلوڈ ماہ دہرتی کوٹ فولادی توڑو
 گھیا کوں بگھیا زنتاں تھیں کہا تادا ایہائی
 سی تقدیر خدا دی ایویں ساڈے وس نہ کائی
 اُسدن دا یعقوب پیغمبر چشم نہ مول اٹھا رکے
 جاں اوہ مول تداں پدرے تلخ ہوئی زندگانی
 جاں فرزند پھارا اسد اگر گ کیتا دو پارا
 عرض کرن میں اُسے تیں پچھاگ بچھاوے
 تے اوہ یوسف دلوں نہ بھلے اسد نام پچھاوے

یوسف کہند انہیں حج انوں کہند یہاں والوں
 تئیں سب سے فرزند اسید فرق نہ مول کدائیں
 یوسف دیوچہ کی دودھ خوبی انوں کہے پیارا
 انہاں کہیا سلطاناں جو توں دیکھیں باپ ہمارا
 یوسف نام چو شیر بھائی جو کہاوا بکھیاڑے
 پھیر بیان پور تحقیق کہتیں جانا سچ پدے
 اس سفتہ تئیں پوئے دلدی دہی محبت بہائی
 یوسف بچھے اوہ کی سفتہ جو اس نظری آیا
 یوسف کہند پھر اوہ یوسف شاہ بویا یا یا
 اس دنیا وچ شاہی اُسدی نہ دیکھن چہ آئی
 یوسف کہند اخواہیہ ڈھس شاہی تے سرداری
 سچ پچھا تا پھیر نہ ہو یا اسان تعجب آوے
 ہو رکلام جو انوں ساری جو نشان آکھ سنائی
 تے ایہ گل جو یوسف والی کرے ہو آشکارا
 پیغمبر بیٹے ہو کے جھوٹھ نہ کہو زبانوں
 باطل و ہم بنیاں ناہیں ہم مخالف نشانوں
 جاں نشان جھوٹھ کہیا اکواری کڈن ہر اعتباری
 اے کرد انوں مرد جو انوں جھوٹھ نہ کرو چار
 اوہ کہند یہاں جھوٹھ نہ شاہ ساڈیاں سچ کھانا
 یوسف کہند سچ ہو سچ اے مردو کرد انوں
 جے تئیں سچے ظاہر ہوئے ہون گے اعتباری

باپا ساڈا بی خدا واپر نشان کمالوں
 بیوں وہ چھوڑا انوں پہناں چاہے یوسف تائیں
 حال تساو اچھے ناہیں راز کیا فی جبارا
 عمدہ کل خصائل اُسے خوبا سدا ورتارا
 شفتہ کڈ ٹھانٹن بھارا جسہ سخت پوڑا
 یوسف تئیں دودھ محبت الفت کہتی اُس سردارے
 تے اس غلام محب پدے دے چہ فراہ برداری
 اسیں بندارہ شاہ اساو اٹھا انہاں سنایا
 عزم کرن اس چھوٹی عمرے گرگ بیا یا راہیں
 کی جانان وچہ لگے عالم اسدا حال کیا فی
 پیغمبر نے سچ کر جانا ایہ کیا حکمت بھاری
 جے یوسف بکھیاڑے کھاوا اُس کر شاہی پاؤ
 اسان فقیر ایہا تئیں سچے ہو سی جھوٹھ نہ کافی
 اسد و ہوساڈے تائیں شک رہیانی بھارا
 ہو راں لیڈ تعجب ناہیں جو سو کہن بیاناں
 تے تئیں جھوٹے ظاہر ہوئے اپناں بیاناں
 کوں خیانت کار نہ ہو سوشہ گو او ساری
 سلو ہو سو کارا کر سودا ر پوڑے لے یاراں
 بختہ کاراں لے گھر جائے نالے وچہ ناماں
 بس نہ بیا پوڑوں زبانوں نواں تہا بیاناں
 جھوٹھ کلاموں جو نشان لہیا ایہی تے غازی

اگے رہے تو گھوڑوں جاوے غلہ دس بھالے
 چھوٹا ویر جو یوسف سند اکھیا نشان جہانوں
 جسد اویر نیار یوسف کھا لیا لکھیا رُسے
 یوسف کے نیاری بھالیاں نے مڑ مڑ کرے
 دیکھو تول اسدا پور چنگے تنھ تو اوتارا -
 جے تسال بنیا میں نہ آندا میر پاس نہ آوے
 کرے عرض پدروگے کہیا انہاں جاں جلیے
 منشا افراتیم دو بیٹے سی یوسف نے پیاسے
 ودا منشا اسدے تائیں یوسف نے فرمایا
 پہن لباس عسی داتن تے سید صبح تاجوں
 منشا عرض کرے یا حضرت ایک وان آجھا یوں
 فرمایا فرزند پدروے اچھ کنعانوں آسے
 فرزند اچھ بھائی میرے باپ میری پیاسے
 گل گلزار خلیل اسدی عالی قدراں واسے
 بہت انہاں توں دسیناں اپنیوں حکم آہی -
 منشا کہے ہی جی تینوں اینہاں کہے ہے پایا
 دل غنیم تیری دشمن بھالے شفقت ترہ کہانی
 خود منشا جا بھرتی بھر وانا لے خدمت کردا
 اوہ نورانی صورت اسدی ویکھ رہی شرت لے
 بھرتی بہری غلاماں تائیں یوسف نے فرمایا
 شاید ویکھدے ان بھر کو غنیم یکھ خاوت بہاکی

مڑ آوے بنیا میں حال چھپیاں سارے
 جاناں سچ قساوے اوہ ایسا کہے زبانوں
 جے اوہ ابید گل کہے زبانوں جو ٹھہ نہ رہن پورا
 چھوٹا ویر نشان جو بیو تھیں وہ سیرول آسے
 خوب تواضع کرلے تانھیں تانھیں ٹھکھو تارا
 غلہ دیاں نہ ہرگز کافی ست خالی مڑ جایوے
 جے تے باپ بھجواے ہنوں اپنے مال لیلیے
 چہر نور یوسف داناں جلوی حسن کھلاے
 لے خود پیپاں بھرتی پاسیں قدر سوایا
 دیکھ تھیں بھر شتر انہاں توں عمدہ فتم اناجوں
 حال دینا نہ ایڈک شفقت خدمت ادا دایوں
 ویر میرے ستریاں جائے تیری سب تائے
 دافے پاک تیری نقشے آن ڈکے دربار
 بیوں جنہاں پدرو کھرتیں تے دیں نکالے
 خدمت کر جوتوں کر سکیں کریں نہیں کوتاہی
 مالک دے ہتھ ویکھ سدائے ودا ظلم کیا یا
 یوسف کہے طفیل انہاندی میں شاہی ہتھ آئی
 اوہ حیران شکل دل تندی ایہ سر لگے دھردا
 منشا نے خود کار انہاندے خاطر خواہ بنائے
 پوشیدہ وچہ گوناں دہر یو انہاندہ سرمایہ
 مڑ دیاں خچ ایہا راہ کہاوں پاؤں دشواری

تحفے ہو رہے تھے سو یوسف ٹوٹے بہا یاں تائیں
 اوہ ازخم و چوڑے والا رہن جگر و چہ لیکان
 ایچہ بلسن جا پھیر پڑنوں میں ہسان چہ دوری
 لے دشر بہار گئے تو بھائی اک مصر و چہ رہیا
 جاں یوسف نے بھائی پیارے ٹورے دل کنتا
 کہے یہ و اقول نبی تئیں خطا نہیںوں کافی
 تے ایہ نور کہن نون شیطان کیتے آن پوکار
 کہ نبی اسرائیل چلائے شتریں گھت مہاراں
 منزل نہ مراحل آخر آن وڑے کنعانے
 کوں عزیز ڈٹھا پو تیجھے کی ورتے ورتا
 صفت کراں تے ہونے کے عمر اں شکر گذاری
 خدمت بہت تو انفع کیتی چنگی خورش کہلانی
 اول شک پایا دل اسد سانوں سیلو جاتا
 ساتھیں حال بچھا یا تیراں رو یا کر دی
 کجہ اعتبار کلام اسان تے اُنوں تھوڑا آیا
 تیرا دکھ پھرے تیروں اُنوں ساں سنایا
 آہیں سوز جگر تئیں اُسے رہیاں ہر دم جاری
 شک و ہما مڑ تازہ ہو یا اُن یوسف دیاں کلاں
 مڑ کیا ایہ گل تساد ہی جاں سچ نظر نہ آئی
 سیلو ہوشیں اے کروالوں اک ہے تو جاؤ
 جے اوہ بھی آ بھرے شہادت تائیں سارے سجھا

ویر چلے تے روند یوسف مڑ سن پھیر کداہیں
 باپ پیر پیر پیر ب واکر و اہوگ اوڈیکاں
 تے وچہ شوق پڑے سیری عمر چلی ہو پوری
 یوسف خرچ دیوے تے خادم شاد ہوئیں کہیا
 صحبت اثر ہو یا وچہ انہاں چکے نور ایمانے
 نیکاں پاس ہے کو ساخت پائے نور صفائی
 ملی مدد و رگاہ الاہوں ہے سلامت سارے
 شاد و نو خوش حال عزیزوں کرے شکر ہزاراں
 چمن قدم سلام کریندی پیش پدرو چہ خانے
 اوہ کہندے اسان ڈٹھا حضرت فضل کرم تئیں
 شاہ عزیز مصر و والی اُس وچہ خوبی ساری
 چنگے تھان و تار یا سانوں کر کرے وڈیائی
 تیرا نام لیا جاں استہیق اُس حال بچھا تا
 تے یوسف و احوال اُنکے شک پے اُس بھاری
 اُن یوسف دے حالوں اُنوں ہو یا درو سوا یا
 اُن سن کے اوہ برقعے اندر روند نظری آیا
 یوسف دی تے تیری حضرت سنی حقیقت ساری
 مڑ مڑا بیا حال چلا یا وانگ پرانیاں سلاں
 رہیا کلام تساد ہی اُنے تہن اعتبار نہ کافی
 سچ کلام تساد ہی ویکھاں بنیا مین بیاؤ
 تے جے بنیا مین نہ آئے ثابت ہو سو گئے

رکھ لیا شمعون اساتھیں نذر بند پواناں
 بنیامین کہیا جے آئے سچ پتہ دس جاوے
 آوندیاں ساں تخفے دتے تے احسان کماے
 بنی پچھے کی مذہب کھدا ملک مصر دا والی
 کہن سپر اس مذہب پیاوانگ ساں ورتارا
 مسلم نیک عقل دا تودہ شرم کرم دا پورا
 عفت حکمت ہو شجاعت خصلت چار عدا
 افراتوں تفریطوں خالی کامل چہ خصال
 جے ہن بنیامین نہ جاوے سانوں ملے نہ دھوی
 کھڑے نال یایے بھرتی ہوئے کوں گزارہ
 باپ کہے اعتبار نشان اوہ اس دلبندوں
 سب نہیں چنگار حجت والا حضرت پاک الہی
 کر رحمت فرامے اندھاں ابھیکہا بنی نے
 جاں پیغمبر زوایاں کھوئے شترال بہار تائیں
 کہن پدربنوں مال ساڈا دونوں مڑیا آیا
 جو احسان عزیز کماوے کیدک وصف سنائیے
 اسپں نگاہ رکھاں گے استوں ساڈا ویر پیا
 بہار شتراک دھ لپائیے تال سے جو جائیے
 تے شمعون جو قید مصر وچہ مشکل منجھ آوے
 نے جو ہن مڑا سپن جائیے دیر ہے اک قیدی
 پیغمبر فرماں جے ہن موڑ بضاعت کھلی

بچوں جھوٹھ تارا کرناں ساڈیاں وچ بیان
 تال اعتبار دے نوں آوے ایسب شک سدھا
 خدمت سکیاں بہاواں کولوں پڈنہ کیتی جائے
 کس نوں پوچے کس نوں منو کس دے سوالی
 پراس نیک اعمال وڈیرے فرق اساتھیں بھارا
 علموں حکم تحمل تقوے اوہ بے عیب قصورا
 کرے دلالت نور رسالت متھے چمک جلال
 شاہ مصر وچہ ڈٹھے حضرت اکھیں بہت فضائل
 گھل اساتھیں بنیامینے جھل سچر دن کوئی
 رکھاں گے اسپں چہ حفاظت بنیامین پیارا
 جیوں لگے اعتبار کرایا میں یوسف فرزندوں
 حافظ ناصر ہر دم اولما ہوراں طلب نہائی
 قسم عزت میں میلان یوسف تے اس بنیامینے
 پائی انہاں بضاعت اپنی آئی مڑی انتھائیں
 موڑ عزیز پوایا بھازیں وڈا کرم کما یا
 گھل اسان سن بنیامینے غلہ مفت لپائیے
 جو ایہ نال اساڈے جاسی ہو سی مطلب سارا
 جے اس بچوں مصر سدائیے مڑ خالی منجھ آئیے
 شاہ مصر دا ساڈے اتوں کٹھ اعتبار سدھاوے
 غلے باہجہ اسپں ل مریے اندر نا امید سی
 شاہ اتناں زایا چاہے دل دی کرے تسلی

جے تئیں موڑ بضاعت دیو تاہو سو اعتباری
 جاں جاؤ تہن موڑ بضاعت کر یو شاہ حوا
 بنیامین سا تھیں گھٹو پٹاں عرض سنائی
 جے تئیں قول خدا دا دیو مٹیں پاس لیاؤ
 آوے اجل مروجے ساسے تائبان پکڑنہ کافی
 اوہناں عہد خدا دا تا کہندی موڑ لیاوے
 سو پ خدا توں کہے پیغمبر میرے فرزندو
 بُدا جدار وار وچدی کھنڈ جاو جو فیہے
 تے تئیں سہنے خوب جوانی نظر ستاں لکھاو
 میں تقدیر ہٹانہ سکدا حکم بے واجاری
 باجوں ب ہلا ساناہیں اسدا اکل ہلا سا
 سُن کر گئے سلام پدرون بس فرزند پیار

تھان دیانت دی زبانش ہووس لے گزاری
 حق دیانت لے اندر کرونگاہ بہر حالے
 نبی کہے میں گھٹاں ناہیں قول بنوں کیتی
 پر کچھ نور نہیں جو ساسے تقدیروں مر جاؤ
 ہوندی زور لیا سو تھیں ایہ یوسف دا بہائی
 رب گواہ کرام فرشتے اسیں دعا کما یے
 وچہ مصر کن روں نہ وڑیو لے میرے دل بندو
 ست جاسوس ستاں کوئی جانے خوف اپنی دل میرے
 پہاری نظر اڑوں غالی جان اٹے دل کھاو
 ایکھ تلی دلے کارن کراں نصیحت ساری
 اوہو قادر سب دا والی اوہو کرے دلا سا
 کٹ مر اصل صحیح سلامت پہنچے مصر کھانے

درآمدن برادران یوسف در شہر مصر بار دوم و در آن یوسف بنیامین
 را ہمراہ خود و خواندن برادران او ضیافت خانہ نگارین انہا را خود ساقی
 بر بنیامین بازداشتن و را بہ حیلہ نزد خود و برگشتن برادران بسوئے کنعان

یام کرم دیکھ ساقی متھیں کر کہ چاہا کہستی
 یار و چھتے فرقت بھنے لاٹ بہ ہندی چلے
 وچھڑیاں دلے و بیا گزرنہ باقی چلے
 اسی دے دکھ کئے جاوےں قسم کراں سواری
 یار پرستی دے وچہ حالان ذوق چہانی مستی
 و کینہ یا جہنمیں و دہر فی چا خود یار اٹھلے
 دیکھہ دلا تاں لیباں وٹاں کد انکد دبر آوے
 نام فراق کہے جگ جہا اچھ بچے شکل بہاری

اکھیں دیکھ دیکھناں سحران صبر چلے چلا لال
 یاریاں لایاں بھل بھلا و جہاں لال ندر
 کھوٹے یار چھوڑا دم کھانے زخم لگانے کاری
 جے تہہ قدم غلام رسول اکمل ہے ادھوٹے
 احوال چشم ڈبے وجہ حیرت ڈردار از نہ لوجے
 روٹا لم کت کاسے آہوں کرنے نون کچھ کائی
 غفلت چھوڑنے اچے تکیڈوں گئی بضاعت تائی
 میٹ اکھیں کت دہنے رُہڑیوں طعم ہننگاں ہوئیں
 حال کیا کی گدہر آہوں دیکھنے لاکیا ورتی
 ویر دلاں چہ بھجے آئے آتش حسد تپائے
 آن ڈٹھا تا کھیاں کر کر سد گھلیا کنعا لوں
 ہر ہر گل لاپے طعنے جھڑکاں ذات خواری
 بنیا میں لوں پر دردوں کچھ غمیاں سہیاں
 جاں یہ مصر نواحی پتے گیاں شہر اوایاں
 استقبال گیا چڑھ ناٹہ آریا وجہ بہا یاں
 اوس زمانے شہر مصر کے پنج سیمے دروازے
 دو دور لکے دیتیں آئے حکم گئے دس سارے
 جاندی وار گئے کہ اوس غوں ایٹھے ایک پایہ
 انہاں گیاں فتن مدت گذری وقت کو یلا ہوا
 باہر وار مصر دور تھیں کھڑا ڈیکے بہا یاں
 یوسف پاس بیٹھا دیا یا جبرائیل الہا ہوا

جاں محبوب کیا و جلو کٹ دورا ویاں مٹاں
 یار بنے اودانت لوٹیرے پاوچہ گھمن گھیرے
 غداران دی یاری کولوں تو بہ لکھ لکھ واری
 صنایع گیوں گئی تہہ ہتھیں سر راہ چہ بھائے
 کہے زبانوں تے شرارے قدم دہر دم وڑے
 سوداں ایہ حال کیا کی لکھ پناہ کیا کی
 دم دی دیں لیکھا پوسی چہ خسارت کاری
 چشم او گھار کو یلا ہوندا مست ویدا چھل رہیں
 کنعا لوں فرزند بنی وڑے مصر دی دہری
 بنیا میں عزیز بلا یا اسیں طفیل آئے
 گھر چہ باب عزیز مصر چہ عاشق دلوں بجا لوں
 بنیا میںے نال بھراواں راہیں کار گذاری
 یوسف داو ل داغ پراناں لکھیاں لوجہ رہیاں
 جو بھائی وجہ مصرے آاد سے خبر لایاں
 خبر پیچھے عافیت گھری خبر انہاں سنایاں
 حکم پر تھیں سارے بھائی کھنڈی نال اندھے
 بنیا میں اکلا باہر غم زیاں آہیں مارے
 تین لڑاک سا تھیں آئے نال کھڑے دریا
 بنیا میں دلوں تپ دردیں میں لہو بھر دیا
 مڑ آئے کو نال لیجاے دل امیداں لایاں
 دیر تیرے آج آئے یوسف چل دورا ویاں لایاں

دش وچہ شہر ٹے ہو ڈوڈو تیرا ویرا کلا
اوہ عبرانی بھلی بولے سمجھن لوک نہ کافی
اوہ پچھے میں ویرا دیکھے کتے ڈٹھے فزاؤ
گریہ زاری کر کر پچھے کجہہ جواب نہ پاوے
لاہ لباس شہانہ یوسف پہن پُرانا جائیں
سُن یوسف دی اکھیں اندر نیرنگے ہٹ نہ رہا
بنیامین ڈٹھا جا اکھیں کروا گریہ زاری
یوسف ویکھو دھیرا رویا مول قرار نہ پایا
ہورس دروں گیا مٹر باہر مٹر مھرے دل آلا
بنیامین علیکم کہیا یوسف عبری بولے
ڈالو اندول کھڑا کیوں یارا تیرا کم کیانی
میں شامی پردیسی عاجز توں میں کون پکار
یوسف کہے رہیا میں شامی سال کئی یارا
توں ایہ حال سنا اوہ اسی کہیوں میں حال تناناں
بنیامین کہے سُن بدو حال کہاں میں کس دا
میں کنگانی درد نہانی چھوڑ گیا ندے گھر دا
دکھیں رونا ویرو چھناں جدا پردے قدموں
یوسف نام وڈیرا بھائی میرا ماں پیو جایا
برکت گئی اسافے گھر نہیں خانے پئے اجاڑا
باچہ تکلف جیکو سا غصہیں حال کجہہ از چھپاے
بینہ چہیرا سا ڈالتن توں حج کوئی کجہہ بھاسے

باہر کھڑا دروں سُن روند دلنوں ناہیں تسلا
تے لوکاندی قنٹی بولی اسدی سمجھ نہ آئی
پتہ عزیز مھرے در داے لو کو دس جاؤ
دل پرورد غماندا بھر یا کجہہ قرار نہ آوے
ہو اسوار شتر تے جھبڈے سُنوں نال بیاباں
ہو اسوار لیا مٹنہ برقعہ آیا باہر شہروں
صورت چندا وواسی شکلوں غمدی جگر کھاری
چالی سالال بعد دسا یا میرا ماں پیو جایا
بنیامین ڈٹھا آروندا آتن مسلام سنا یا
بھائی نال کرے کجہہ کلاں درد خزانے کھولے
بنیامین نشلی ہوئی عجزل عمر من سنانی
شامیاں باہجہ ساڈی بولی ہو رہی سمجھن سے
تا بولی عبرانی والا میں جاناں دل سارا
گھر کتھے توں کسد میٹا لگے کتول جاناں
میں یعقوب بنی دا بیٹا اجڑا گھر جس دا
بڑیاں درد و فراق والا نہ زندہ نہ مردا
یوسف ہوش نہ چھٹی جیوں چہ خبر وجودوں غمدوں
میں سُن باپ نہ ہوش سمہالی جاں تے نظر نہ آیا
یوسف توں لے گیاں جانتے نٹ غضب داں دل
یوسف دا غم ساڈے دل تہیں ہر دم رسد پایا
ویکھے یوسف دکھ ولے دکھ دے نمایاں نالے

میں پروردگار نے بھائی ستریاں دی جائے
 یوسف بچھے حال کو یہاں یوسف بھائی
 حال دہائے باپ تیرید انوکھو چہ و چھوڑ
 کنگن ہوتیاں جبریا آنا یوسف دے و چہ بازو
 یوسف بنیا مینے تائیں دیوے بہت دلاسا
 بنیا مین بچھے مڑا سنوں کہہ ایہ چیز کیا مئی
 یوسف کہے رکھیں یہ بازو دودھ نہ کچھ فرمایا
 آرمیں نال ملا دان بھائی پھیر یوسف فرما
 بنیا مین ڈٹھے جاں بہائی شاد و لیو چہ ہو یا
 غنچو ارہٹ شتر سوار اچھوڑ سدا نہ مینوں
 بار مینوں چھوڑ نہ جائیں تیر ہجر نہ بھاٹے
 چالی برسوں و دن باجوں میرا نہ ورتارا
 مکی تاثیر کہاں چہ تیرے و چھڑیوں جی جلد ا
 یوسف کہند امیں مل بندہ و چہ صاحب دی کلے
 چاہے رب ملانگا تینوں چھوڑ پلا مین جاو ا
 بنیا مین گیا ول بھایاں خوش ڈٹھاتن بھایاں
 کہیا و چہ اوڈیک شاد مئی میں کرداساں زاری
 سنیاں حال میرا وہ مینوں چیر گیا بے کافی
 کچھ تاثیر اے دی ہوئی دل میریو چہ شادی
 کنگن کھول دتا جان بھایاں ویکھے پے حیرانی
 کہے پیو و بنیا میناں گواہوں بھائی

شہر ٹٹے چھڑ مینوں روزنامہ کے لین نہ گئے
 یوسف دس گیا مئی کتھے جسہ ہی سخت جدائی
 بنیا مین کہے کی دساں در دے نول توڑے
 پنجھی مل ہزار دیناروں ٹٹے قدر ترارو
 پاس رکھیں تیں کہے زبا نول توڑیں نہ ہلاسا
 نے آفے کس کار پیارے نول شفقت فرمائی
 بنیا مین اس جانے ناہیں تا ایہ حال بچھا یا
 شہر اکٹھے داخل ہوئے بھایاں تہیں آفے
 یوسف اکھ سلام چلیندا ڈٹھس بہائی رویا
 دل و چہ تیری حب سمائی کوہیں و چھوڑاں تینوں
 کیا کہاں کچھ تنہیں مینوں اوافت دی آفے
 ساعت آن اسانوں لیوں ملیا کچھ چٹکارا
 من سوال چھوڑ نہ مینوں میں ہماں تھہلدا
 کارگذاری صاحب الی بھار تیر سر بھار
 ہن صاحب دی خدمت اندر حکم بجالیا واں
 حال پکین کہہ بنیا مینا خوشیاں کتھوں آباں
 شتر سوار ملائی ہو یا کر کر شفقت بھار مئی
 مال لیا یا تہاں ملا یا آپ گیا کر دھائی
 ویر کہن اوہ چیز کیا مئی تہہ مبارک باد مئی
 ایڈک کہن پیارا لیا یا پراناں جان جان
 بار مال لیا یا کس دس ہی خوف نہ کائی

بنیامین ہوئے تائیں راضی ہو کر لے
 ساعت بعد کیا شمعوں نے وہ یہ ہوئے تائیں
 بانجھول کرے نگاہ ہو واکنگن نظر نہ آیا۔
 حیرت دیوچہ بہناں بھایاں تھہ مرادوں ہو
 بنیامین کہے مت روؤ بانجھ میری مڑ آیا
 ویکہ ہے تھیر بھائی سمجھ نہ آئے کافی
 بنیامینوں نے شمعوں نے پایا بانجھ شتابی۔
 اینویں ساریاں ارادواری بھایاں نے اڑایا
 تھک کہن ہن خون نہ کافی ہرگز چور چکارو
 توڑونڈے یا قوت بھراواں بنیامین پیارا
 اک سنہری کوٹھا یوسف سی لگے بنو آیا
 چھت صفادیاواراں زبیا وانکوں چیز چکدا
 یوسف نے سبایاں مورت اُسک وجہ لکھائی
 جیوں جیوں بہایاں جنگل اندر آئے ظلم کمانے
 ستنہ چھری شمعوں کچھاڑی یوسف نسا جاندا
 تے جیوں بوتل آب روئیلے دہرتی توڑو گائی
 تے جیوں کچھ جنگل وجہ لتوں منہ چیراں لایاں
 ہو رعبائب نقشاں والے خانے گرد بنائے
 لشکرا رنگاراں لے وجہ تصویراں جڑیاں
 وجہ بین کی نقش خورائق جویں مصر وجہ لائے
 تخت سنہری ہوتیاں جڑیاں تھہ رکھا یا ہو یا

لے پایاں بازو اپنے جامے پیٹھ لوکا لے
 بنیامین جو کنگن آندامینوں بھی دکھدائیں
 کنب گیا دل حیرت دہائی ہوش نہ مول لیا یا
 بنیامین دھٹھا جو بازو کنگن آیا ہو یا۔
 پاؤں والے نے جیوں پایاں او نویرس آیا
 بنیامین اندر کچھ خوبی واد ہو نظری آئی۔
 پھر دل بنیامین سہا ہا رہی انہاں میتابی
 مڑ کنگن دل غیبیئے ہر ہر واری آیا
 رکھ تو میں وجہ بازو اپنے ایچہ تحفہ ہے یاروں
 اک اک بہناں حصے آیا فکر کیا چک سارا
 تہ گز لٹاں تہ گز چوڑا زینت انت نہ آیا
 حیرت دیوچہ دبا جاندا جواسد دل تکدا
 بھی یعقوب بنی دی صورت بھی اپنی بنوائی
 ساسے حالے ظاہر سوچہ پورے نقش کر لے
 جیوں ہو دار حمت کے دامن پیٹھ لیا ندا
 تے جیوں خورشید لٹے کھنٹیں کھول سنگانوں پائی
 جو جو بہایاں ظلم کمانے شکلاں نقش کرایاں
 بہت بلند سورسائے نقش عجب وجہ لائے
 سرخ سیاہ سفید لباسوں صفال سواراں کھریاں
 مرد لاور گریے والا ویکھے ہیبت کھائے
 دنیا سرخ نقش پورے فرش دھچکا ہو یا۔

خدمتگاراں تائیں یوسف کہنا اجلدی جاو
 لے برقع خود یوسف بیٹھا اندر زریں خانے
 کنگانی وچہ خائیاں آئے ڈٹھے نقش نگاری
 نال تخیل شوکت شانے گھر زریں وچہ آئے
 ہو یا حکم طعام بیا و خادم طاس لیائے
 کھادان خورش و دیلاں کئے خوشیا نوچہ دیلے
 گم گیا حیرانی اندر بھسل گیا تس کھاناں
 اکھیں نہر چھٹے ہڑوانگوں خالی صبر قرار ہو
 روئیلہ کی ہو یا تینوں ویتھچین روسارے
 بہایاں ڈکھا جو جو کیتا ناں ہر نظری آیا۔
 عمل کمانے نال جو یوسف سارے نظری آئے
 پچھتاو لاج ذلت پانی وچہ پر دلیں نہینے
 لفتہ نہر تھقال وچہ چا پے کھا وں بہلانہ بہا و
 صاحبزادہ یو کھانا کھا یو یوسف نے فرمایا
 عرض کرن اس خانے اندر خورش کھا دی جاو
 بنیامین جو یوسف سندی شکل ڈٹھی دیوے
 صورت دے ول ویکھے رو رو رو رو کے فرماوے
 کس ویر سیر نوں ڈٹھا جن تصویر لکھائی
 پتہ قلم دکھ درد انوالی کس نے نقش انگایا
 نوک قلم دی کس صورت غندی بھری شکر فوں
 چالی برسوں تچھے مینوں میرا ویر ویکھایا

کرواناں کنگانیاں تائیں اس خانے آو
 خدمتگاراں بہائی آندے کر آداب شہانے
 حیرانی وچہ نظراں بہاں عقل گئی اڈساری
 خدمتگاراں نے نظیموں اوپر فرش بہائے
 کھا و خورش پیغمبر زاد یو یوسف حکم کرائے
 دیواریں تصویراں لکھیاں پتیاں نظر ویدے
 عمل کمانے نظری آئے خون دیوچہ دہاناں
 بھایاں ویکھے دلیں غم دہانے اُندی گریہاں
 بول نہ سکے کرے اشارے رو رو وول دیوار
 رونایاں سُرخ دھوائے شکوے مرگ سچھی غم دہایا
 ہُن اوہ دل وچہ رڑکن لگے جھوٹے پتے سنانے
 نہر اکھیں وچہ سو جاں مارن تے رڑکن غم سینے
 حیرانی وچہ روند سارے عمل نظر وچہ آوے
 کیوں اکھیں تھقین نہر دہانے یاد کہو کی آیا۔
 شاہ خنایت کرے اسان تے ہو رس تہا نہر بہا و
 زخم پراناں اگھر و گیا چلے خون فوارے
 ویر سیرے دانقشہ روشن صبر دلوں لیجائے
 اوہ یوسف دی صورت سوہنی کسنوں نظری آئی
 ویر سیرے نے سُفنے اندر کسنوں وپ ویکھایا
 پاس بہا کس قلم وگائی فرق نہ رہیا عرفوں
 حسنوں ویر سیرے دی کپڑا مصرے خبر لیایا

کی جاناں بچہ نقش دے داکوین گیا دیوانے
 ویر میرا پر ویاں مچوں مضریاں کوں دس آیا
 صورت نقش بیایے والا جاندا دل وچہ وسدا
 ویر میریوں چھریاں گھیاں ظلم و گایاں کرداں
 ویر کٹاریں پر نہ ہو یا نظر میری وچہ آئے
 مظلوماندی شکل سنو میں پر کرے دہگاناں
 فوج ہو یا ندی صورت مینوں مٹھیں فوج کرے
 ماں میری دا جابا یوسف کس نخ ڈٹھا اٹھیں
 میں قربان نظر وچہ آئوں مدت بعد بھراوا
 میں جسک بہہ دروین رُناں تیں اوہ ویر پیارا
 غنی نین میرے دکھ بھنے وگ وگ کے رُسر چلے
 میں مہساں چہ تیریاں قدماں تیری درو جہاں
 کون کوئی جس شکلاں گھیاں نقش چھریاں
 دن رات فراق جذبے نے میری جان جلائی
 ابھ یعقوب نبی دا بیٹا کس نے خبراں پاپاں
 بنیا میں کر بند ازاری سورت ویکھ پیاری
 ہو رس خاناو چل خورش کھواں ایتھو درو کبائی
 لے بہا یاں آؤں ہر رس خانے یوسف آن بہا
 ابھ بہا یاں دل تہیں سدا رے نقش و سارے
 طاش منگائے پیش رکھائے یوسف حکم کرانے
 دل بھائی بہہ خیر طاشین رمل کھاؤں لگے

کی جاناں بھیراز کھیاں کس کا تب دی کارے
 کون اسٹے دلدا محرم جس نے نقش لگایا
 لب خاموش قلم دی کاروں راز نمونہ دسا
 کیتا فوج اجاڑاں اندر رمل کے بیدراں
 مذبو حیاں داخونی نقشہ میں پر کرے دو گاہے
 دوسرا زخم و جاوچہ دلے جہا داغ نہ جاناں
 وچہ پائے خون جگر دا نقش اکھاڑ ویکھا
 جس نے میں دل لا بنولائے بھت انگیار گھیں
 سیروں مناں ہزاراں ہو یاں دلدا چھتاوا
 میں ٹٹھوں تے باپ دوراؤ زخم چہ دل بہارا
 جان چلی پر دیس فراقوں صبر نہیں اج پلے
 ایہا کارا عشق تیرے دا آخرے پر دہیوں
 اوہ یوسف دا واقف کیہڑا جسے نقش سوائے
 اُس دی صورت مضریاں کاں کتھوں لکھنگائی
 تے اوہ کون فرشتہ آگاہ جس تصویراں لایاں
 والی مھر کہے لے یا رانا کر گریہ زاری
 کہند ویر دس تصویراں از جہا نو چکائی
 آپر تخت مرصع زریں آؤ خود قدم ٹکائے
 روون تہیں دس مٹھو یو یاں سیا ویر پیارے
 اک اک طاش لائے راں کھاؤں دودو مانی جائے
 بنیا میں اکلا بیٹھا طاش رکھائیں لگے

دوبہ سلطان کے اگے اوہ رہے اور پھر وزیر
 میراویہ ہوندا ہے اچ دن ناں پتہ کج کھندا
 یوسف کہندا دنیا میں کیوں رہیں کہیں
 بنیامین کے چھٹ نعرے دور وطن بنائی
 میں جنوں اچ روئنا شاہ اس اور میرا بھائی
 وگ وگ گئے تھے میرے جس تھیں گناہ غماندہ
 چھوڑ گئی جو روئنا میں سادوں تھے اچاڑ دیتے
 جس کی بھین تھندی ہندی گھر بھی رہائی
 جس کی خچہ ڈیکان میں جوں سناں بہت وہاں
 میں جس کی چوڑکھین وناں میرا ویر پیارا
 جاں میںوں اچ نظر نہ آئے یوسف شاہ ان والا
 یوسف بچھے بنایا میں کہتے اور بھائی
 انہاں وہاں کل کھڑا موڑ پچایا ناہیں
 خون آلود لڑتے گس وادی آن بشارت
 اوہ یوسف وگل واکڑتہ میرے پاس نشانی
 اوہ یوسف میں میرے تائیں نقش ہے وجہ دل
 کی کھاناں میں کھانا سکھایا جنوں یوسف بنائی
 یوسف کہندا تھاجا یہ شخص جس میں لیں کھائے
 میں تیرا توں میرا بھائی یوسف جان ساہیں
 ہے تیرے یوسف ویرہ چھناں میں بھی ویرہ چھنا
 نہا سنا بھائی میرا وچھرا جیوں تیں تھیں

یوسف ویرہ چھنے والا زخم دل وچہ گاری
 بحر غماندہ میرا میراں کیوں رہتا جانا
 ائی جابا بھائی تیرے کوئی پاناہیں -
 یوسف انہوں کی جابا میرا ویرہ گائی
 جگر کباب ہو دل پر زخمی وچہ بھائی
 جس کی وچہ وچھوڑے بنوں ہر شمار واندہ
 جس کی وچہ فراقی پدروں تیرے وچہ سینے
 پیڑیہ دل تے جس میں تیغ فراقوں ٹائی
 ڈھونڈ کھکا دل کھال ہو یا بچہ نہ خبر آیاں
 اوہ ہوندارل میں تیں ہندا ویرہ غیبدا
 ناگ ضاع و بھائی دیندا تے پور بہر فالا
 بنیامین کے بجلتے میںوں شہر نہ گائی
 کھا گیا کھیاڑ بھل تیں ہی خبر ساہیں
 باس میرا وہ آتا میں تاکہ کھولان کران لیا
 میں ویکھاں میں میرا ویکھا اس دی زخم نہائی
 اس کی ویرہ فراقاں دل لے لے لے زخم نہ لے
 کس کی نال لال ل کھانا ویرہیں اچ کائی
 طاس کرتے توں میں بھائی کھانا بہر جائے
 ائی جابا بھائی اپنا جان ساڈے تا تیرے
 ہوتے تے وچہ تے یوسف میں گرتے ناں
 اینوں میرا ویرہ پیرا وچھرا بھائی میں تھیں

جے توں بیابان روان لائیں نہ رودوں خالی
تخت لے چہرہ دنیا مینا نال میرے بہ کھائیں
بنیا میں کیا بہ حکموں تخت لے کر زاری
راج سوا پانڈہ سلطانان ریتیرا مڑ آئے
جو احسان کی توئی سبھار بھایاں کنوں کیا
شمع ہنگام شوق پرائیں سورج نور او جلا
یوسف طاش کر نیک لگے دوہاں لقمہ چایا
دوہاں لال تہیں غدیاں میں کھاوے بیج بنایا
اوپر تخت برابریں ہند اقدار دھو دھ جانا
پر دیسی بیجا رہ عاجز آخر چیز کیانی
ایہ سمجھیں شاہ سمجھے ناہیں یہ بولی عبرانی
چوری چوری شاہ عزیزوں بھایاں بونیاں لایاں
بنیا میں بھراواں نکلاں سن سن کر داری
بنیا میں کہے جگ جیویں شاہ عالی جباہ
حکم کرو میں اوتھے جاواں مینوں صبر نہ آئے
یوسف پیچھے زریں نمائے کیا پسند دسایا
حکم و تاجاہ نال غلامے تارہ اٹھو سدایا
ہو نہوش کر نیک زاری روئوں صبر نہ آئے
ہر تیک طرف دایہیں کر کر گریہ زاری
چہرہ ایل سلام نیا یا یوسف نواں دنگا ہوں
بنیا میں تیرے وجہ غم سے جان بباں پر آئی

وگدیز خم و چھوڑا نوائے سال گئے ہو چالی
سکیاں بھایاں نالوں گز فرق نہ مول نہیں
والی تخت مصر لگے رور و مرض گزاری
ویر پیر تہیں توں چنگا پر اوہ نظر نہ آئے
شہزادوں میں عرض کر نیک جگ عالی پایا
انت شمع نے جان جلائے جسے وارد کو شالا
دوہیں لکھ ل کھل کھل جان دو دلدا بھیت چھپایا
بھائی کہندے شہم نہ کر دایہ راحیلے جایا
شاہاں نال برابر یکے خوش برابر کھانا
یوسف سدا ایہ سب نکلاں اکھیں جھڑی لگائی
ترجماں توں میں حال نہ پیچھے ساڈے حال نہائی
سن سن کے وجہ پرچے یوسف و رور و مزناں پایا
یوسف کہندا ناہ رو بھائی مڑ مڑ و جی واری
زریں خانہ اول و اندل میرے وجہ آیا
بیٹھ لوں سچ روا تھا میں تداں سبھار سدے
بنیا میں کہے دیوارے یوسف نقش لگایا
یوسف دی جامورت ڈھکی ویکھہ ششی وجہ آیا
ہوش پچھے مڑ قدم پچھے پھر طرف ششی پہ جا
آخر جان بباں نکلائی رگ و گئی کٹاری
تے پیغام کیا لے یوسف آیا حکم الہوں
جانہ می جان و چھوڑی اندر دیہ شتاب ویکھائی

جس تسلی ہوئے اُنہوں نے توں کو رشتہ بانی
 منشا حاضر سی اُسے سے یوسف نے فرمایا
 بنیامین تیرا وہ چاہا تو میری واجایا
 وہ دیکھائی اُسے تائیں تو میں نقشہ میرا
 دیکھ بولی عبرانی اُنہوں میرا پتہ بتائیں
 ہو یا حکم کیا حسب منشا ڈٹھا چاہے تائیں
 منشاے دل بنیا میں نے نظر پئی اک واری
 اک واری دل منشا دیکھے اے اری ل موت
 ونگ ہیا فرمے اے کیا دسیں بر شور وارا
 یوسف و امیں بنیا حضرت منشا اے منشا و
 میرا بھی اک پر پیرا آتا یوسف ناموں
 ہے یوسف صدیق میرا بیو منشا پھیرا لے
 جے صدیق تیرا بیو لے کے نسبت خوب رٹائی
 پیغمبر بیو میرا یوسف منشا پھیر سناوے
 سی پیغمبر ہون والا یوسف میرا بھائی
 دیر میریوں خواہاں آیاں عمر کی جاں ہی
 منشا کہندا نارو چا چا زندہ تیرا بھائی
 ہیں پوتا یعقوب نبی و تیرا ہاں بھتریا
 بنیامین سی جاں کنیں ایسا گل پیاری
 بھائی نال لگا زور و کمر بھتیجے تائیں
 سخت اوہ توں جہتیں بیٹھا منشاے فرمایا

مرچا ہے سب بھائی تیرا وہ چہ غماں بیتابی
 زلیخا خانے جاہ فرزند حکم الہی آیا
 غم میرے وچے ترن مریدا بھر طوفان عجز لایا
 کچھ تسلی دل توں ہووےں باپ بھتیجی تیرا
 وہ مردا کر دیر نہ کائی جاویدا کرائیں
 بیہوشی وچہ پیرا ترف و اجاندی جان ازہیں
 اید یوسف دی صورت ڈٹھی وگی وودھ ٹٹائی
 فرق ذرا معلوم نہ ہوئے سب یوسف دی ہوت
 کون ایسی توں کس دایٹا جگر کھدی دایا
 بنیامین پیاسن دھرتی رووے کے فرماوے
 باپ تیرا بھی یوسف ناموں میں قربان کلاموں
 بنیامین کہے روایوں میرا ویر سداے
 سی یوسف صدیق پیارا میرا بھی وہ بھائی
 بنیامین دھیرا روایا کر کے فرماوے
 فرزند اوچہ جگر میرے دے فرمے چہ بک لائی
 شان نبوت بھٹیں اوہ خواہاں ندیاں صاف گواہی
 توں جگہ وچہ غم دے روویں میرا باپ و دانی
 شکر گزار ملا یوں اللہ نہ کر اید قضیا
 وچہ خوشی ہے کھاں کینک گذری حلت بہائی
 فرزند اس جھیدی میںوں تیرا باپ کتھائیں
 باپ میرا وہ بھائی تیرا انا تیری واجایا

نال تیرے دل کھانا کھاؤں تینوں میں نہایا
بنیامین کہے فرزند اودہ سے دوا دانی
بنیامین خوشی وچہ رتاں غموں چھوڑا یہاں
سگڑا کچھ چلیاں برساں دم وچہ ہو یا ہریا
نشا نے جاں یوسف تا میں ساری خبر سنائی
برقعہ لاء رخن گل لیا ڈٹھس بنیا سینے
جاں یوسفی صورت ڈٹھی بنیا میں پیا سے
کیا کہیں اودہ حال کو پہا گزریا اور بھایاں
زین واندی بدل انگوں چھم چھم چھڑیاں لایاں
گنہ بخار دلوں دھوٹا ہر شب بنی جیوں آئے
باغ اودہ لارنگس چھو پائی وچھڑیاں مل بنایاں
یوسف کہ نہ بنیا مینا بھائی رب ملائے
نور وچھوڑا چھوڑا میں مینوں چھوڑ گئے وچہ خمد
ایہ گل کہہ غم کہا وایوسف ہوش رہس کاٹی
ساعت بعد جو یوسف تا میں ہوش بدن چھوڑی
کوین وچھوڑے سیر اندر اسد وقت وٹے
نہ کچھ بھائی مال پدروار وندیاں ابھیں گھیاں
تیر نام پکارے مڑ مڑا دکرے سوواری
وچہ دکھاں قد لیا اسد گوشت شک گھائی
ابھیں گئے وچہ نیند نہ آئے کھاؤں بھلا نہ بہاؤ
سُن کے حال پدروایوسف روروز اگر تیرا

برقعہ سے وچہ میں سن طالع اکھیں نہرومایا
نشا کہندا اوہو یوسف جس واسا یہ عالی
سورج وٹک ہو یا پورانی ترخ کھلایا ہو یا
اکھیں نہرو گیند و خوشیوں جوش وچہ بھریا
اٹھو یوسف وچہ خلوت آیا نال لیا سو بھائی
وچھڑا توں نے پیاسے ٹھنڈی وچہ سینے
پینگہ خوشی دی شک شک تہیں لگی لہن ہولار
بالاں گھنیں لہند و دلوں لہیاں مہول سنایاں
سینے وچوں بدیاں لائاں پانی گت ہو بھایاں
کدھ بستی تحت بہا یا جلد اچک مذلیے
سر دھوئے دوسینے پتہ کے باران حیرت آیاں
نہ ڈرو کچھ اعمال بھراواں جو جہان ہاں کھائے
قوں محبوب چھوڑا میں تھیں اندر ورمہ
پٹاں تے دھریں مہارک پاسر ناں بھائی
بنیا مینوں کچھ لگا پیو و حال کیا فی
بنیامین کہے اودہ حال وچہ بیان نہ آئے
چانی سال وٹائے حجر تیریاں وچہ قضیاں
نین سکے وچہ غم سے شعلہ تپدیاں عمر گزاری
چند توں خبریں بدن مبارک کھیاں نظر بیانی
نام تیرے کہے پوکاراں وچھوڑے غم کھائے
وادر و میں بھلا نال تان کیوں پہنچندا

پھیر چکے دس بھین میرا کیونکر وقت و لہذا
 جامہ لڑاں نہ پایا اسنے سال گئے ہو چالی
 جس اہوں تیرے دیکھنے کے عمر گذاری
 پھولے خاک راسے کہیں تیرے چہرے میں
 بھین پیاری میں مڑاواں کر کے عہد سنایا
 مڑ بھائی ابرو درو جہانی جان نہیں تیرے جھری
 روندے باپ ذیافر نہ اسے مڑ خیر بد روی
 ڈگری دہرت کردی اٹھ بھندی تیرا نام چکا
 ویر میرا وہ ماہ سنور یوسف نام پیارا
 ابھو حال ہمیشہ اس داوچہ درواں ورتارا
 یوسف ہو رو دھیرا دیاسن ہمیشہ و حالا
 پھیر چکے دس بنیا بنیا پانچوں یا نا میں
 گھر اولاد تیرے یا نا میں پھر یوسف فراتے
 یوسف بچے نام اہنا نڈا کی کہہ تڑہ رکھایا
 دو جاؤ تب ایہی دم تیرا رو رو کے فرمایا
 یوسف کہنا اوپر پہلے ایسے نام بھائی
 آہے عربی بولی اندر ڈب کہن بگھیاٹے
 نام تیرے میں جھریٹے بیٹے نون گل لاواں
 دل اپنے نون ل فریاں دین تسلی بھاری
 ویر کہن بگھیاٹے کھا دا درو لے دیا بھائی
 تا وہ حال قہیاں والا دل تہیں و ساراں

رو رو بنیا میں کہو کہ اسدا حدوں گزریا جاتا
 ہو دیوانی رہی بھاری تیراں درواں والی
 بنی پکائے گل یوسف ویکہ لوان کے اری
 انول راہ گھیا سی یوسف وندیاں جھوڑا سا رہا
 میں وندی نون عمر دہانی ویر تہ مڑ گھرا یا
 ویرہ راتیں تیرے تیراں اناں بھین بوٹیاں لڑی
 سنگدیاں بھیاں مگر گندی جندھا یوں لڑی
 آوندیاں وہ راہیاں کوٹوں لچھیندی سارا
 کئے ڈھچکا وچہ بگل روندیا کئے شہر بھارا
 کھاواں بیون بھلا اس تہیں تیرا رو وگزارا
 مڑ مڑا رخ وچہ بگل بھیر پیاریاں والا
 ناں میں کہے ونا ہیا ہیا فوق عدول بن آہیں
 بیٹے تن سب گھر ہوئے بنیا میں سناکے
 بنیا میں کہے اک یوسف تیرے نام بلایا
 نام سیر نہ ننداں بہا جو میں کھو سنایا
 عرض کہے میں بہا بھاون تیری جھجھائی
 دم نہ سنے ہو اسیاں بھائی نہ اٹھارے
 یوسف یوسف پیا چکاراں لڑی اک بھابھو
 پرا و تیراں درواں الی گئی نہ عمر گذاری
 ڈب رکھایا نام پیر دیا بھائی جس جھجھائی
 اس فرزند پیا کئے تائیں کہے بگھیاٹے چکاراں

لہو بھناں لے کرتے تیرا بھایاں نے دکھلایا
 بنیامینوں یوسف ڈکھا عشق اچھا بھارا
 بنیامین کہے بھائی روندیاں عمر و مائی
 اک ساعت میں تیرے نالوں چھڑا نہ چاٹاں
 یوسف کہند اجل نہ سکدا میں بھی رو چھوڑا
 چیز غلے رکھواواں تیرے ساریاں موڑنگاواں
 چوری نام لگاں میں سر رنج نہ ہوویں کائی
 بنیامین کہے جیوں چاہیں پاس کھاویں تینوں
 کو یہ صلاح حضرت یوسف برقع منہ پر پایا
 بنیامین جہد دل خوش ہو کے آوڑیا وچہ بہایا
 بنیامین بھراواں تائیں وچہ سچھاں نہ آیا
 رمل بچپن صاحب زلفے انور راہ جیناں
 بنیامین کہے کی ہویا کوں سچپانوں نامیں
 بھائی کہن تیری یہ صورت بدل کہتا یوں آئی
 یوسف دا غم دل وچہ تیرے اج کچھ نظر نہ آئے
 اج ہسین وچ خوشیاں بھانے دیر گیا بھل کیونکر
 والی دیس مصر داینبوں کر کر ویر بلاوے
 تخت اتے بہہ بہایاں تائیں یوسف نے فرمایا
 باپ تساواں جی خدا داینبو کر وقت گزارے
 یوسف پیچھے وچہ تساواں باپ بیہا غم کسوں
 کس نے ودھ تساں تھیں کیتی یوسف دی غمخواری

دم دم کراں پکار سپر نون ہووے دروہا
 بے آرام رہیا وچہ غمے سن سن حال سارا
 اج مقصود دے داینبوں ہوئی دور جدائی
 بھایاں نال نہ ٹوریں تینوں گے نہ دم اگاہاں
 بھایاں نال ٹوریاں ول بھیر کر سیاں موڑا
 پھول کٹاواں غم شرع تہیں تینوں کھل کھاواں
 بن حیلے جو رکھاں تینوں چھوڑ نہ جاسن بھائی
 بدنامی خوش ہو کے جھلاں چھوڑ نہ جاساں تینوں
 بیامینے نال بیایا بھایاں دے دل آیا
 چند نال خوشی دے صورت چرکاں کر دی سوایا
 صورت ویکھہ ہے وچہ حیرت ایہ کسائی جایا
 کس بھانویں تاتوں شاہزادہ آویں وچہ مسکیناں
 بنیامین تساواں بھائی ماں میں وچہ تساہیں
 والی تخت مصر دے تینوں بوٹی کیا سنگھائی
 اوہ روناں نے غم دیاں آہیں کھٹ گئے پچھتاوے
 بنیامین کہے اج اکھیں حال دکھائی ایہ نوکر
 کھٹ نہیں یہ یوسف نالوں کس غم کھٹ جاوے
 صاحب زادو جو حال گھراں داینبو کر وقت دیا
 کہن سبھے غم یوسف والا دل تہیں دساے
 وچھڑیاں تھیں یوسف کولوں ختم لگے دل حسوں
 وچہ یوسف دے ودھ تھیاں کس نے غم گزاری

بھائی یوسف کو دروچہ فرقت کون زیادہ رویا
یوسف دا غم کسک دلوچہ دودھ سبھناں تہیں بھیا
ایہ یوسف دے وچہ وچھوڑے رہیا ہمیشہ تہدا
فرزنداں دے نام رکھائے اسنے درواں واک
سن یوسف فرماے بہا یاں لین غلامیں آنے
عرض کرن کچھ پوچھی ناہیں سانوں قحط ستایا
اساں عصا عت ثابت پانی جاں گھر بار کھلا
جگ جویں وچہ فضل کرم دے سکھ سیں سلطانہ
اول والی موڑ بضاعت موڑ لیا لے ڈرے
تساں نگاہ امانت رکھی یوسف نے فرمایا
یوسف کہے غلاماں تائیں بھرتیاں بھر دشتابی
پرے وچہ غلاماں تائیں یوسف نے فرمایا
بنیا مینے دے وچہ بھائے رکھ دھو وچہ پر دے
آکھ سلام گئے کنعانی تھوڑی دور سدا لے
کرن سوار پکار جواںوں چور تئیں کرواںوں
اقول موند کر کہیا جواںوں کی تسان کم گیائی
کہے پکارن والا جے کو لبھ پیا لہ آنے
انہاں کہیا اساں شتم خداوی ہر معلوم تسانیں
کہن سوار تئیں جھوٹے پھر تسان کہیا ستر تئیں
حکم شرع واسدہ تائیں پکڑ رکھو گھر بردہ
اسرائیل نبی دے مذہب حکم شرع فرماے

نال پردی کون تساقیق غم داسا تھی ہوا
بنیا میں رہیا وچہ غم ساریاں بہا یاں کہیا
نال پردے حجرے اندر در و فراقیں کھپدا
اس دول تھیں یوسف بھائی بھلا نہ نہ حالے
ظاہر کہو بہینہ زاد یو پوچھی کیا کیا لیائے
موڑ گھلی جوتساں کرم تہیں دھوہی سر مایہ
وانگہاں انت مال نشاڈا ادوئیں موڑ لیا لے
احساں تہیں وچہ جہاں کیتوئی بذل خزانہ
یغیرے گھر دے بے کوین خیانت کرے
میں احساںوں بھر پڑ کر ساں مزدوں دے دیا
نہ تو لو بھر گواں رہیو ہونے دور حضرا بی
جام عقیق میرا لے جاؤ رکھو پاس چھپایا
بھر جہاں جیوں یوسف کہیا برے ادوئیں دے
جام گیائی حضرت یوسف مگر سوار دوڑائے
کھڑے رہو مت جاؤ گے پکڑ ولاں کنعاناں
جام عقیق ملک دا کہیا تسان چورا لیا نی
میں ضامن دین وچہ الغامے اٹھ دیاں بھرنے
چور نہیں اسیر آئے ناہیں کرن فساد انتقامیں
انہاں کہیا جس کولوں بھے پکڑ کھڑاں تائیں
شارع دین اسٹے ایویں فتویٰ جاری کردا
اپنا چور پھڑے جے کوئی خدمت ساں کرے

موٹے سوار گھسے گھسے کھٹیاں تائیں
 یوسف کھنڈ بھائی تائیں کٹوا بی کروانوں
 جان بھیڑیہ لطف سے تیر صفت دودھ کرانی
 باجوں کی شتر بھرتے قیمت لٹی زکاتی
 زور دیر بھراواں کیا شالہ عالی جالا
 پیر نام جو چوری والا اہمیت خلق لکھانی
 لوکان ملین غنڈا اچھرا ساں ابا چہ سرور
 اس میں جو بولتا ہے اس کے ہاتھ سکین بچا رہے
 اسباب امید کی دل بھاری ساں کچھ چوریا
 یوسف کے نکالماں تائیں شتران بہارا تارو
 اہل چھت تھکوں عدلی بھول گئی وہابی
 ایہ جوان نہ چور نہ بینداز نظر یقینوں
 دس بھائی لہ نہ بھا جو چھوے کہ نہ تار تار
 اگے شک پئے دل ساڑے تار موڑ مکھڑے
 پھول سے دس چھتاں تیراں ہوا اشکار
 اک باقی ایہ چور نہ ہوسا اتنا ہذا بھائی
 کچھ بھول جاتی رہتا جانی کن نہ مر
 اوہ کھنڈ کی س چھتاں ہوں کچھ بھول گئی
 چور نہیں میں غیب کافی ایہ جی کھول تارو
 یوسف کھنڈ امر دجوانوں چکے نظری آئے
 بیکر چکے بے سبب چور چور بھائی اس کے

یوسف لگے حاضر کہتے چوران انگ تڈاپیں
 بیج حائلوں نال آٹاؤں کیتا بھلا بھال
 اوپر کھٹ برہ برہ لپٹے زورنی بیٹھ کھلائی
 تے تیس چاندی وایہ انوں بکیتی بھلیانی
 جوا حسان تیرا سر ساف دودھ حسابوں آہ
 اس بھین کی شتر بھرتے ساں اگ تھر کیا بی
 تیر صفت بیٹے ہو کے چوریاں رے چور
 چور نہ رکھو نام اسانا چور ملین وجہ تارو
 ایہ چوری وانا نام اچھا نک مہر ساں کیوں آیا
 سچ کہن پیغمبر زادے یوسف جھوٹ تارو
 جان کچھ ظاہر ہوا اہیں اسوں وجہ اری
 وار ودار کھلا یاں چھتاں اہوں فیاضوں
 جان دھواک باقی رہتا یوسف نے فرمایا
 کٹواں تاریاں ملے اسان لگے اڑانے
 چور و بچا یہ صراواں جان ملین کیا اٹھا
 اسباب پیدا کرو نہ کھو اتنا کہ نہیں نہیں کافی
 یوسف آگے کی ہن حاجت ملن میر دل تاریں
 نہ کارن کیوں اپنے میر نے بچا ہے نہ تار
 بکھو صاف غیب سے ساڑے طعنے پیر نہ تارو
 ملین الزام تار کچھ نہ بچا بیج نکا دی جائے
 تار بچہ چور تار بچہ چوری تار بچہ چور

جئے تھت نہ پھولو سندی تان میں سنائی۔
 سانوں کہی بجا بستان پھولے تال خواری
 یوسف کہندا پھول غلاموں کو برابر سے
 پھولی چھٹ پیالہ بجا چور بنے کنعانی۔
 کیوں ساں آپ خیالیں چکے پاسدی چھٹ کھدی
 سرن چنگا بنامی نالوں ہن اسیر چور سداے
 سرنبویں ہن روئے بھائی بچھے ہوئے کائی
 غولی چٹم کیجے تپ نہ بیٹ وانی سینے
 لے ظالم کی کارا کیو تو ڈوب دتو گھر سارا
 جے نتوں میں برائے ظالم سانوں پٹ گویا
 شاہ اساوی خدمت کو اسدا مال چورایو
 تینوں اسخ غار و تاعدت خوب گزارے
 اوپر تخت بہا یوتینوں نال طعام کھدایا
 ویکہ نظر کر تیرے لئے کینڈک لطف نالی
 بیابان کدماں سن سن کہ جس کے فرائے
 اوہ رہ کدماں ہمدانا اوہ کہتے حیرانی
 نال دوان انام گویا تیرا حیا نہ کائی۔
 چورہ سے تے بھر دوں جاں کہیں سرکے
 عا جلال اپنے دست گد گد گویوں تے
 کو چھٹیں جہان سے الے تے تیرا کدراں
 نشہ وصال لپا تے وانیوں سی وادام بھرا

اساں اُتے ایٹھر کرسی تانی وڈیائی۔
 بجا اعتبار تسانوں جانا میں ہی اعتباری
 تانہ ٹھرتا تے تانیں ہو ہوں و نہ تے
 شرمندی ہو بھائی سداے ڈبے وچ حیرانی۔
 رکھی ب کھائی عزت عقلوں ڈوب گوائی۔
 بنیا میں ابن راجیلے سانوں عیب لگائے
 عزت حرم خاک لائی قدر نہ بیارائی
 تانہ لکیریں بھائی سداے کتہے فیہ
 چوریاں کرے پت ہی سے پا یو سر لوکارا
 ناز کریدیاں تھتاں اُتے سٹ وچ خاک لایا
 تاج سروں لاد عزت والا اندر خاک شالو
 دے چلیوں حسابوں بدلہ چنگا جان دیواری
 کچہ حیا دل تیرے اندر چوری وقت نہ آیا۔
 چوٹی کرکے لگے نال کیوں شرم انہوں لائی
 میں کدہام عزیز چور لہ شرم تو تپا آوے
 تن میں کیوں شرم نہ آوے ڈب مہوں ہونائی
 بے شراعتوں شرم کوئی بیک ٹھرت لائی
 اناساں خلاف ذرا نہ چھوٹ جتے سچ مانے
 وچہ ناموس تیرے بمرے قول نہ یوچے تے
 بجا صراحتی مٹوایا نہ بول اوہ کہ نظر اں کرے
 بخیراں تہیں اوہ بخیرے وچیاں شان بھرا

اوہ چہ ذوق سمندر ترے واقف ڈونگے سر دے
 تے غمیراں دے سوزوں شے نفس ہو ادر دے
 بنیا میں کہے کیوں مینوں چور کھول سائے
 اوہ کہندے جے چور نہیں توں جام چھے کن پایا
 جے سہرا یا نشاں جوانی میں بھی جام چور یا
 چُپ ہے ہو بھائی سائے سر نہیں شہزادے
 آلا سہرا نذر و تارا جے کوال چور اے
 تے یعقوب نبی دے مذہب چور رہا ہو بردہ
 ایہ اسد نے یوسف تائیں دلچہ دل سکھلایا
 جے تے رسم موافق سرسکر عدل ہو ندا و تارا
 فتویٰ تاکھ بھرا چھتاے عہد پد رخصت دے
 جے ایہ چور تعجب ناہیں بھایاں نے فرمایا
 جس بھائی توں ہُن ایہ روند ا یوسف نام سدا یا
 اوہ بھائی دی عادت ساری سوچے آن سائی
 وڈے دی خوچہوئے پکڑی سہنا نون پکڑایا
 ایہ ہے سچ سنا یا جیو نکر شاہ راج سولایا
 دیر میرے خود چوریاں کرے ہواں چور بناواں
 جانے بہت دلاں دی اسد جو ہوتاں سناے
 اگے تخت بدھے ہو بھایاں و روضہ شانی
 باب دے دا ایہ ہے نا صا ہر دم نہ کرا
 شاہ اول سان کتہ ہوتاں کسریاں

ابرندام وکے لکھہ سر تے ذرا دھیان نہ دھرد
 کہ غمیراں دل جھات گھٹن جی بار ہو وچہ گھر دے
 قسم خدا دی چور نہیں میں فن نہ کر یو بھار
 فرمایا جس بھارتا ڈے موڑ گھلی سر مایا
 جے نشیں چور نہ بنے کوں ہُن مینوں چور بنایا
 عزت ضائع گئی اسادی دلوچہ حسرت کھانے
 صاحب مال لوے تے دونی دودہ سزا نہ آے
 سو بھایاں نے اول فتوے کہیا شرح پد ردا
 شرح پد ردا فتویٰ اول بھایاں نہیں اکھوایا
 یوسف دے سچھ آئے سکدا بنیا میں پیارا
 شاہ شگے ہُن چور انہاں نہیں کھاں انگوں بر دے
 اسد اویر جولگے مویا بھی اس کچھ چورایا
 اوہ چو پھی دے گھر حقین چوری پکا کڈہ لیایا
 راجیلے پت چوریاں کرے دواں شرم نہ آئی
 عیب پُراناں چہ جنہا دے آخر ظاہر آیا
 ہُن یوسف جبر ماندا دل چہ راز نہ کھول ویکھایا
 چوری دے سچ پد رخصت مینوں لوچہ خوف نہ کھاواں
 اپنے عیب سافے سر تے کڈہ مذبا توں لائے
 وڈی شان عزیزا تیری واکم ہے سوائی
 یاہ اسد حقیر کھکے توں ٹھنڈی سدا ہو چور دا
 باب دے مارو سری غم حقین چوڑیں لطف کماویں

جان ساں قربان پتے روکھ اُسے بھیں ڈروے
 اُس تے باپ پیار کر نیا سب تنہیں دھننامی
 اسیں مریندی پر جو اُس دی بچدی جان اگلی
 سارے اسیں سداست جاے جو اک ایچ نہ جاو
 رکھ اس اہتیں حبسوں چاہیں خدمت وچہ غلامی
 یوسف کہ پناہ خدا دی جس دا عالم سارا
 بدل گناہیں ہوراں کچراں وچہ عدالت ناہیں
 بے امید ہوئے جاں بہانی سارے اٹھ سدا لے
 بہاواں مٹھ جمع وچہ گوشے مصداحتی کاریں
 کہے ہو دا معلم سہناں باپ بیاں سو گندراں
 کی اُس تے ول باپ سدا پئے اگے یوسف کٹھا
 زخم لے تے ہن زخم لگا دن مینوں بہا نہ بھاو
 مرن چنگیر لکھ لکھ واری ایڈ مصبت نالوں
 بنیا میں لے بن جاناں روانہ سانوں بھولے
 جے اوہ دیر نہ دیوے سانوں گھتو جنگ پوڑا
 تیغ وگا و مارا وڈا وڈیس مضر داسارا
 سُن مصداحت بہا یاں تائیں بہت پسند آئی
 جوش کرے روئیل پکارے سُن سکے تدبیراں
 پاڑاں تیغ پواں کر غرہ توڑ غرہ و بکھاواں
 ویکھاں کون جھلے واہ میری ڈاہ مریاں کلا
 چاکوراں شعلے جہاڑاں ساہ مصر او جہاڑاں

غم اُس دی پیکہ دیدی جان جلی وچہ درد
 اُس دی وچہ وچھوڑے اُس دا ہوسی کام تنہا
 بیغیر دے دل توں کاتی ہندی صبر ستلی
 باپ ساڈا اُس غم بھیں سخت مصیبت پاو
 بنیا میں بچاے لے کر احسان تنامی
 چورل چورل ہوراں ہوراں ظلم کریاں بہا
 بے انصافی لڑاں نہ موئے بہاویں کر سواہیں
 بنیا میں لیا رکھ یوسف صبر دلاں وچہ آئے
 روروں وکھائے چشموں سارے پتے وچاویں
 ضامن دتا اللہ صاحب ساں سبے فرزند
 دا اُس دا غم دا جس تنہیں سکے حال تر کٹھا
 دل میرا وچہ فکر غما نہ سکے ڈب ڈب بخوٹے کھاو
 درد بہ بھیں ساٹے سر تے پوسی قہر و بالوں
 عجز لڑائی دونوں حاضر جو کجہ شاہ قبولے
 مرد ہیں سب شیر بہا و رہا یوسف او جہاڑاں
 سانہو تخت خزانے لٹو مرے عزت بہا پرا
 بنیا میں جھپوڑا ایسے کر کے جنگ لڑائی
 ذمہ ملیا گواہن کل امیر و زبیراں
 تیغ بہا و وچہ مصداحت کون جتے ازماواں
 دانگوں شیر کھڑاں ب لکھوں بکریاں اگلے
 چھاتیان ساڈاں زخم اٹھاڑاں حکم بھناں ساڈاں

پوں اٹھ کر کہ ملاں سپہ سالار
 تیغ کندہ راں شیر شاہیں میدان سپہ سالار
 تے میں ایسی تیغ و گدازاں پوں مصر و چوار
 اکڑ اندی گردن و چیدی گندوگن توار
 تے شمعون کر تہ اندوہ میں تے شمعون
 بازاری کر گریہ زاری اڈن گے توارے
 ہتھ آیاں جان نواریاں رکھان چکار
 کفن بزاز لون میں ہتھیں پے مظر عطاے
 نگریناں کی رنگتھاں سے اڈ پڈ جان سے
 لک پہاں کھا اک کاری ہاون چھوڑاں
 دریاں پھر پریاں پرنے لٹکاواں ایسے
 قصا بان باں قاتل چھوڑیں پھرین گلین کبار
 تیتھے تال چھلاں سپہ رفل کتہ ہجارت کبار
 شہر گراں موثر گراواں کتہ کتاں نیاسے
 اس سے وچہ وچہ بضا عت چھوڑاں ہجارت
 ہر زیاں میں تے تباہاں ساروساے
 سہاراں پڑکے ساراں چھان مل اوساے
 لڑن تصور وچہ وچہ گندے دربار
 جھار وچہ کھاسا می شہروں پھرین گے گندار
 بہر ہجارت پڑکے تیغ نہاج ہجارت
 عصا بان سے ہجارت اڈن ہجارت وچہ کتاے

باغ بہاراں کھاراں چھوڑاں سپہ سالار
 وچہ درباراں پوں پچاں تیغ گتے جھلکار
 ہاتھ میروز پچکاراں ہجارت سپہ سالار
 توڑ وچھوڑاں ساراں لڑی داغ اتار
 ندیاں خون و گدازاں ساراں نوچہ سارے
 چھوڑاں کتاں لے جاں شہان ہجارت
 چھوڑاں مر جانہ دیاے وچہ وچہ مرن کواریے
 بقالا اندی گردن لے کھا تے تیغ ہولارے
 علوایندی گردن گندے تیر کھنڈیدی دھارے
 دن سے چور کھنڈے سپہ گردن سپہ سالار
 پچکاراں خجہ اوڈاواں تونہ کرساں میں ہجارت
 آہرن ماراں وچہ خون چنڈاں چنڈاں ہجارت
 مار وچوں نقال نکاے کڈاں کتہ قضاے
 بنیر ظالم لکھنے میں چنڈاں ہجارت
 تے لکھنے وچہ خون چنڈاں کتہ مرین چھوڑاں
 تونیاں تے وچہ تے تباہاں ظہیراں کھیار
 نقاشاں و نقش اوڈاواں تے وچہ کتہ
 ہجارت دی صورت تے مر وچہ لکھار
 ہجارت گردن بہاراں ہجارت وچہ کتاے
 تباہاں ندیاں سبک مر جان میں شکار
 متقل گراں و متقل گراں ہجارت وچہ کتاے

ایسی تیغ و گاداں کاری کر چلے بھاڑے
 مصر شہر کے وجہ بازار سے آج ہوسن کچہ کار
 ویکہاں کون مقابل آئے شیر اندی پیکار
 ویکہ لوں آج مائی جا یا کپڑا روک گڈاے
 کہے بیوہ اطراف عزیزے میں خود قدم اٹھاواں
 نعرہ ماراں حل زمانہ کی بل وچ جھاڑ ویکھاواں
 مرد مقابل جکیو آئے اُسی گرد اوڈاواں
 صاعق برق پلانڈیاں تیغیاں آج مصر چمکاواں
 نیل ندی فی کنٹے و سدیاں بیڑیاں ٹوڑاواں
 چاشمشیر پوراں چہ مرداں نعرہ یوں ہر تہاواں
 ست بھایاں نے ذمہ کتنا دل لے لے فوجاں
 ٹھاٹھ لگے وچ گلیاں مصر تیغ زمانہ رتوں
 شاہ مصر کے شوخ سپاہی سخت دلیریاں والے
 توڑ صفوں میدان اوڈا لے پاناب شمشیراں
 فوج عزیز نگہارن کاراں لیں تہ تیغ
 یاد رہے پیغمبر زلف کدے مصر وچ آئے
 آنا افراسیہم بھجا یا یوسف نے دل بھایاں
 افراسیہم کیا مٹس کے ایسے تہ تیغ
 کہے بیوہ و بھایاں تائیں لے تیغ و قلعہ یو
 ایہ گل آکھ بیوہ دائر اتیغ لگی سنجہ آیا
 چھوڑنا بھائی ساوانہ کر بہت تھکنا

قتل مصر تہ روکھنا و روکن جھول ستار
 شیر شکن نے شیل فگن آج رکھن نام ہمار
 کنعانیدیاں نہ وراوریاں کوک سنے جکسار
 سنے پھوڑ پیا ہے بھار جانہ لکھو چہ مائے
 بنیا میں جھوڑا لیاواں یا تے جنگ تیاواں
 توڑو رہ زمانہ مصر و اقبیاں بند جھوڑاواں
 لاگو اواں باقم پاواں روں تپانڈیاں ماواں
 شیر و شانیاں خون شکاریاں ندر خون ٹھاواں
 ڈاٹھ حمارت مصر شہری جا وچ نیل و گاداں
 بنیا میں پیارا بہائی قیدوں کڈہ لیاواں
 آج وچ نیل و فگن یہ مصر و خون پلانڈیاں موچاں
 و گڈے نیل بڑا سا لے قتل ہو یاں بھڑتوں
 پیوں تہ شراب کٹاڑں گوریں سوکھ سکھانے
 کرنے چور گلے مصریاں پکڑے تے وچ شیراں
 خاک مصری اڈن لگی چک چلے سب ڈیرے
 سب کہانی آخر تائیں لے تہ ویکھانے
 مانے سن جو میریاں بھایاں کی صلاحیں لایاں
 یوسف باس تاپاں بلکے جو سنیاں تقریراں
 حار میں سر و کرک مرزاں تائیں تہ اٹھاواں
 یوسف لگے اُن کھد یا نا کر قہر سنا یا
 نہ سا اسافے تائیں جے تہ خبر نہ پیا

کوٹک میں لیاں کو نعرہ دیکھ لیا کیا ہو سی
 ہیبت پست مصر و بجا ہی ہر مہر ہوا
 کہو پھیر قیامت الی صورت کدورا
 یوسف کہتا اساجیز اولاد ہال دانا
 کہتا ہے بدوں ہوا آتے وہ تھکے ہوئے
 خون جگر والوں کے ہونے لگا ہوا
 جاں لگا کر غضب چھوڑ دی یہ حال یہاں
 پر جلاؤ اور یسوعیوں پشت ہدی ہوا
 وال بدین نے یوں ہی ہوش نہ ہوا
 بدوں ہوئے تائیں دھوا یوسف نے پختہ
 افرایم جو شیراز کا سی ہوا اس ویٹ
 کے فرزند کرے اسدی جھکے ہوئے تائیں
 کیا غضب ہے اسد یا تو تیری نہ کافی
 گرد بگرد ہوا ایک جیرانی وجہ آیا
 پہلے وال اک لڑکا ڈھکا صورت چہرہ اوجا
 کچھ کون کوئی توں لٹکے وہ لکھیں اسکا
 توں اولادوں پہ پیر مئی کہہ تہو نام کیا
 وجہ ہمارا پردہ کی کون پیرا بھائی
 افرایم کیا لڑکوں مابوزر مہیا ہوا
 اوڑکے پ اوڑکے ملے ول دیا سے آئے
 کیوں نخری توں لگا کی تیرا دل خست کیا

نیل ندی دیا پانی سن کے وگنوں اٹک کھلوسی
 حمل زمان کی جھڑ جھڑ پوسن ہوسن حال خوار
 ایسے تھکے دل داؤد اتر رہی بھور اہ
 بے اصفائی کراں نہ موعے تیرے لغو بیانوں
 وال بدین نے پیر لباساں کھڑی رہن ہوسا
 نیزاں انگوٹ ال بدین کی تھکے نوک کٹاری
 جاں نعرہ اُسوقت کرید اچھڑی ترزت لوکانی
 ایہ غضب احوال تمامی دورا توں ہو جائے
 نعرہ ظاہر ہوندا ناما رہندی بند دوماں
 برصیائے انگوٹوں خوں جھنے وال کھڑے چپے
 بھلی بولی کہہ کے یوسف اُسوں اتول میلے
 افرایم گیا ہتھ دہر یا جھڑ یا جوش ازائیں
 چاہے نعرہ کراں غضب نہیں طاقت کچھ نہ پانی
 ایسے کون اولاد یعقوبوں جس نے ہتھ لگایا
 پکھڑا ہوا سونگے منہ تھیں ڈکھس برکت والا
 ستریلی نظری آویں میں ہاں بیٹا جسد اہ
 ہر فرزند کہدا کہ ظاہر میں حیرانی آئی
 افرایم یہاں چپ کے راز نہ دسیا کافی
 باہر ویراؤ دیکھن نعرہ جوش کرن یہودہ
 کہن یہودا تائیں بھائی کیوں توں کم گوائے
 کہن یہودا نسل پر بھتیں ایسے لڑکا کافی

پشت میری پہلا سدا یا میرا جوش گویا
 ویکہ انہا نول یوسف تائیں دلوجہ غصہ آیا
 منہ را یا پیغمبر زاد یو بولو سچ زبانون
 بھکیاں قدوں کھانے دتے عزت بہت لڑائی
 جاوندیاں تئیں تحفے دتے احسان کئے
 فتویٰ شرع جو تئیں سنایا میں وہ عمل کمایا
 مصر اُجڑن قصد تئیں قتل میرے پر دئے
 جانوں تئیں اسف جیسا ہوگ نہ جگ وچہ کائی
 بکریاں تئیں پوراں جاتا خود نول شیر بنایا
 تئیں کیا ایہ قہر کیا کی کیدک ہو کروالوں
 جے تئیں ور برے تے اماں تئیں سبے ناتے
 زور کیا کی وچہ تئیں ماں جس تے مغزوری
 مار لیا تئیں مصر زبانی تے اب خبر نہ ہوئی
 تے شاہی سامان مصرے جاتے چیز نہ کائی
 اندر جوش غضب دے یوسف تختوں اترا آیا
 ویکہ زور خدائے دتا یوسف نے وزیر پایا
 پتھر ٹکے ہو پڑے چھت کندھان فہ پایا
 ایہ عزیز مصر دا والی جے تے قہر کما دے
 ایہے باز میں سب بھڑیاں بھادو شیر شکاری
 اگے سانوں تیرے کافی رستی تئیں ہوا
 کی جاتاں خود شیر شکاری مصر شہر دا والی

سب وچہ تیرے تئیں تھکایاں قہر تو تئیاں
 بھایاں تائیں حاضر کر کے پیش کھڑے کروایا
 میں کی ہراساں تئیں کیا کھٹ کیا اصا نول
 دتو دے بھشتہ میں غلہ قیمت لئی نہ کائی
 کرچہ سی تئیں اپنے تئیں تلخ کما ہوں لائے
 عکس کش ہو تئیں بھڑیاں حق پلے ایہ پایا
 وچہ تلخ تئیں آکھو کیا خیال مائے
 کرے تیرے تئیں مصر نول مل سارے بھائی
 تخت عزیز مصر دایے تئیں راوہ آیا
 اکہ تئیں اک خدائے کیتی خلقت و دھ جہانوں
 لیہے تیرے تئیں سکورو نہ جوش دھگانے
 اتھر تیرے تئیں تئیں عملاں ہی مزدوری
 دیا تئیں تیرے تئیں مصر دھنیں وچہ کوئی
 تئیں تیرے تئیں گداں کیتی تیرے دڈائی
 کروالوں مصر جہانوں قہر میں کیوں پایا
 ریل تیرے تئیں یوسف تیرے تئیں میرا دڈایا
 ویکہ جہانوں تیرے تئیں تئیں تئیں تئیں
 سانوں تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں
 بلجہ تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں
 تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں
 تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں تئیں

دش بھائی ہیں اسے اُن سول نہیں تھے کافی
 کٹھنی حیرانی اندر چپ سے بے حیا سے
 اوہ تیغائے جوش ہولائے کتے نہ نظری آئے
 ہو رامیروز بر مصر کے ثابت رہ بچائے
 ہو یغیر زاد جوانوں یوسف نے فرمایا
 جے کوہورد لیری کرداویکھد یوش حسالا
 لایق سخت سزا تھاں چھوڑیاں مسکینوں
 اورک ہولاجا بکھراواں وروسیں تھائے
 یوسف ٹوروتے سب بھائی دیکھ سب بھار
 کر تعظیم کئے سب بھائی رورونیر ومانے
 کہے ہو واد بھایاں تائیں سب سے مڑ جاؤ
 تے میں آپ نہ جاواں ہرگز مڑوں ہول کدائیں
 پر جے باپ سے خود بیوں پیر و پراں کٹھائے
 با بچوں حکم نہ مصر زبوں میں خود قد مٹھاواں
 سن یعقوب نبی سے بیٹے تو کٹھائے آئے
 بنیامین چورا بیالہ دوسرا آند اوچہ بھائے
 فتویٰ حکم شرع داسا اٹھیں چوراں حوٹ بھایا
 خبر کیا اوہ بھائی ساڈا چوریاں کروا چھوڑا
 پھوٹے بھار حقیقت کھلی پکڑ لیا سلاطنے
 بنیامین کے بیٹے بھائی بھائی بھائی
 بنی کہ اسیر نہ بیوں ہرگز بنیا نہ سسوں

کٹھنی حوٹ دی نال پتھر سے ایسہو مثل بڑائی
 لافان ماریاں یاد نہ آیاں خیر رہی بازائے
 تے یازاری مرد پیاری کئے نہ مارا وڈائے
 ہن چھوڑ دلاں مائیں کرے جان کو میں بچ جائے
 چھوڑو چور وطن نوں جاؤ میں یہ رحم کھایا
 ویکھہ نشان ل میں ل گئے قدر نیاں والا
 اٹھڑو ہن نام نہ لیناں بھائی بنیامینوں
 لکھ لکھ شکر جواج اسادھی جان بچے غم جائے
 رکھ لیا اس حیلے سے بنیا بین پیارے
 عہد بددلی سے رٹے خوف دلا نوچہ کھاند
 بنیا میں چوری کیتی بیوںوں خبر سناؤ
 سنہ اٹھیں گی جاو کھلاواں باپ پیارے تائیں
 یا تے حکم کرے رب صاحب جہدا حکم جہانے
 تئیں ملو جے حکم بیسی میں کٹھائے آواں
 آپ لے روڑ من گزاری چور یوں حال سناے
 کھل سواں سناہ عزیز سے پکڑ موڑائے سناے
 بردہ چور رہے گھر والک ماں جواب سنا یا
 غیب نہ باتا ایسا فتوے بنیاں آفت سردا
 آباؤ بگئے اس تیر حیرت مڑ دلائے کٹھانے
 رہے ہر قسم وجہ آئے کہ حضرت جیوں جاں
 رہی اس تیری ہی جا پے حال یقینوں

راتیں نفل پڑے دن روزے و دوازہ کماے
 عرض کرن اوہ یا پیغمبر غیب نہ معلوم سالوں
 بچہ مصر دیاں لوکاں کو لوں جتھو حال دہائے
 جے اعتبار اسادانا میں قافلیاں تھیں سارے
 اسیں سچے سو گند نبیا ساڈاوس نہ کائی۔
 بنی کہے ایہ گل بنائی نفس لسانے کارے
 ایہ کہہ میریاں پتاں کو لوں ہو گئی کارا
 پھر یعقوب بنی فرماے فرزند و سر ماؤ
 بنجہ لٹاے وچوں کیونکر ویر لٹا ڈاکھڑیا
 فرزند اں نے عرض سنائی جو جو حال دہائے
 اوہ تنہا دس بیاباں نالوں قوت دیو چہ ڈاہڈا
 بنی کہے میں صبر کرسیاں باسجوں صبر نہ چارہ
 رب نے وچہ مصیبت سختی نبیاں لوں ازایا
 تے اسد دی حکمت بھاری جانے راز دلانے
 ایہ گل کہہ نہ پھیر پتاں تھیں پیغمبر فرماے
 نین سفید گئے ہوا سڈے کھا گیا غم بھارا
 سن فرزند کہن یا حضرت سالوں قسم خدای
 غم اسد اتیں بھلدا ناہیں جاسی جان از اسیں
 فرمایا میں اسد اگے اپنا درد سناواں
 مینوں معلوم اسد ولوں نشین بائوں کائی۔
 سی یعقوب سوال سنایا اک دن جبرائیل

تقویٰ وچہ امانت پورائے اوہ کوں چورائے
 جو معلوم اسانوں ظاہر کیا کھول لٹانوں
 یاتے چھ کرواناں کو لوں نال سال جو آئے
 بچہ جو شامی لوک تداہیں سی مجلس وچکارے
 دے بدلہ کر منت تھکے کہہ مراد نہ پائی۔
 میرا بنیا میں پیارا چور نہ کرو پکارے
 قول بنی داجھو تھ نہیں ایہ یوسف طرف اشار
 ایڈک زور لٹاں چہ آہے توڑ پیار گواؤ
 ایہ کہہ جو پھٹی تہمت دیکے بنیا مینے پھڑپا
 اسیں عزیز مصر تے دہائے اسے غلبے پائے
 اسال جیہاں اوہ کہہ نہ جانے زور نہ پیا اساد
 فرزند اں تھیں بلا دے فضل اسید ابھارا
 دن کائی سن میرے اتے وقت مصیبت آیا
 صبر کتاں جہ پورا ہوواں واہ نصیب اسانے
 اے افسوس پیارا یوسف مینوں نظر نہ آوے
 وچہ اندوہ وچھوٹے یوسف زور گیا چک سدا
 یوسف دا غم حق لٹا دے انت گھتے بربادی
 حضرت چھوڑ دلوں اس غم لوں ایہ دکھ تیر تائب
 ہوراں اگے دکھ نہ پھولاں مت بی صبر سدا
 مینوں سب فرزند ملیسن دل امید ایسا
 لیکے اذن جناب لاہوں تھیں عزرائیل

کچھ لوگوں میں اُس دے کو لوں یوسف داکچھ حال
 خیر اُنہی حکم الہیوں عزرائیل پوچھا یا
 بنی پچھے دس عزرائیل تینوں قسم الہی۔
 نور اکھین دامیر یوسف زندہ ہے یا ناہیں
 کہہ فرزند پیارا میرا گیا کتھے کی ہو یا
 عزرائیل کہے یا حضرت میں نہ جان نکالی۔
 یا پیغمبر بیٹا تیرا وچہ خیریت خوبی۔
 سُن یعقوب کہے کہہ کتھے حکم کتھائیں جاری
 جھبہ دے رب ملاک تینوں دے گئے رہ تھوٹے
 نندن تھیں یعقوب بنی فوں سی وچہ دے مستلی
 جانے یوسف زندہ ملی سپناہ خبر مکانوں
 فرمائے فرزند و جاؤ دھونڈو یوسف تائیں۔
 جا بہا یاں نوں بھ لیا و رکھو آس الہی
 فرزند اں نے عرض سُنائی آس ریدی بہاری
 زندیاں ملن امید دے نوں ہو یا ملے نہ کوئی۔
 کھا بگیا رگیا ہوفانی برساں بہت دہایاں
 سو یاں نوں جا کبیر ابھے جیون دیاں بھ لے
 پیغمبر فرماوے پتاں خط میر لے جاؤ۔
 پکڑ نام خود تھیں لکھیا پیغمبر نے ناماں

کہہ قرار دے نوں آفے جاوے در کو شالا
 پاس بنی فے آن فرشتے عرض سلام سُنا یا
 یوسف دی توں جان نکالی یا جے تن چہ آئی
 چھوڑ گیا اس دنیا تائیں ہے اچھے اتھائیں
 اوہ تسکین آرام دے دا زندہ ہے یا مویا
 اوہ زندہ ستھ مال خزانے ہے ملک اداوی۔
 رتبہ اُسدا وچہ دلاں دے مرغوبی محبوبی
 حکم نہیں میں کیونکر دساں اُس نے عرض گزاری
 یوسف نوں توں پاویں حضرت ہوسن وچہ چھوڑ
 پر سر ہجر بہار غما نداشت مصیبت جھلی
 تا فرزند اں نوں فرمایا چپ رہونا دانوں
 بنیا میں بہورب میلے رحمت آس ساہیں
 رحمت تھیں میں آس تھرنیے کافر وچہ گمراہی
 بنیا میں ہو دا ملی یوسف تھیں دشواری
 یوسف دی امید نہ کوئی موئے مدت ہوئی۔
 یا حضرت توں یوسف لوں اچھے امید لایاں
 یوسف دے وچہ درون بیتا نہ کراڈ قصبے
 بنیا میں ہو دے تائیں جا مصروں لے آؤ
 جس وچہ دکھ وچھوڑے دلوں لکھیاں رد کلاں

مضمون بابہ یعقوب علیہ السلام سچا عزیز مصر قلوب رت در انگیز و طرز مرغوب

ایہ یعقوب ابن اسحاقوں نامہ ہے غم خانہ
 مصری شاہ عزیز اتیر اینوں نام نہ آئے
 اول حمد آہی دائم عالی ذوقاں والا۔
 وچہ اشارہ رلیا ملیا خالص یاریاں والا۔
 کیا کراں میں خیراں اگے غم دی گریہ زاری
 وارو وار بنیاں تائیں اللہ نے از مایا۔
 داوے پاک خلیل اللہ تے ویریاں اگ بھکھائی
 تے اُس پاک خلیل آہی ڈول نہ پیر کایا
 باپ پیرے گلے اے حکموں چہری چلائی
 حال میرا سر ویلے غمدی جگرے دے کٹاری
 یوسف نام میرا پت سوہناں نغریاں رخ چمکا
 فرزند اں لے میرے کولوں نش کھڑیا صحرے
 غم اُس دے وچہ پیریاں اکھیں کیا کہاں کی ہویا
 یوسف میں چہ وچھوڑے طلب تے تسکینوں
 ہن اوہو فرزند سدائے لے اُسوں ل تیرے
 یوسف دا اوہ زخم و گیند اوہ ناں کر دکھلایا
 سُنیاں کہیتو قید عزیزا بنیا میں پیارا
 میں سُنیاں تے نیک خصال صفت بنیاں والی
 ہو رہاں سوکھاں سا یو اساں بال پوچا یو
 زخمی نول کٹ نہر کھلا یو نظر نہ کیتی کائی
 اچھ فرزند سعید اسا ڈا کرے نہیں بریائی

طرف عزیز مصرے والی جواج شاہ زنا
 یاد ہوندا میں خط وچہ لکھد اشوق ایہا فرماے
 میرا پھر سلام نسائیں لدریاں شوقاں والا
 سکھ سُنہاں دوراں بھریا تے غمخواریاں والا
 قد میرا جھک غم حقین لہیا وچہ مصیبت بھاری
 آپ فضل کرم کر لطفوں ثابت پارنگہا یا
 اللہ نے کر کھنڈی آتش کر گزاریاں ویکھائی
 بھارا بھارا اٹھایا صبر بے توڑ نہایا
 دُنبہ جنت دلتں فضلوں اُس دی جان بچائی
 چالی سال دے مینوں اندر گریہ زاری
 جنتیاں نقشہ نوری یکھاں چشم نہ جھمکاں
 کھادس گرگ نشانی کڑے تہ خون آلود بکائی
 داغ سیاہوں غم دے پانی جہول ندی چھہ ہویا
 بنیا میں ماہ جبینوں کردا صاحب دینوں
 جام چورائیں اُن سُنایا کہول دے سل میرے
 بنیا میں چھوڑا سا حقیں تیر جگر وچہ لایا
 اچھ گلاں سُن ل میرے داماں گھاٹ سارا
 تیں احسان جگت وچہ کہیتے وسدی خلق سوکھا
 ہوراں تے کرم کیا یو سانوں دی رُٹ مایو
 چوری پے اساں ناہیں اچھ نشان تہت لائی
 بنیا میں نہ چوریاں کردا اوہ یوسف دا بھائی

وانک بضاخت بھائے اندر آپے جام رکھا ہو
 کر اسان اساوے اتے چوڑیں بنیا بیٹے۔
 پت میرے نون قید نہ کر یو اوہ یوسف ابھائی
 بُری دعا حق تیرے اندر میں اچے کیتی ناہیں
 سُکھہ میں سلطانان اُم سانوں سُکھہ کائی
 خط میرے یاں سطران ندریر کے جیوں کا نکال
 لکے مصر چرماندیاں ٹھاٹھاں نیل ندی دیاں لہراں
 باجی نبی کو ایہ دُکھ پائے گھول مری پی زہراں
 جین یوسف محبوب چھناں نین وادی بے صبر
 صبر میرا در صاحب الے طلب جہدی میں باری
 اچے خطے شمعون پسر نون پیغمبر فرماے
 چل در راج لہجہ دوائیں آن دُھکے اوہ ویلے
 تے اوہ دلیری شوق پُرانے لاٹ گھٹن جے چیلے

اوہ فرزند پیار اسیر اسنیاں قید کر ایو
 خوف تیرے دل شد وال زخم نہ لا دچہ سینے
 ویر وچھناں لال ناں نال میری دن کائی۔
 درد دے داٹھا ہر ہوسی نون کچھ قہر نہ چاہیں
 میں فرزند ان کو چہ دراز سخت مصیبت پائی
 وگن قلم یاں نون کاں سینے وانگ غضب یاں سنگاں
 وجہ کنعان ساڈی اکھیں گدیاں خونی نہراں۔
 آہ چھٹے جل جائے کاغذ وچہ پیر دیاں قہراں
 تے یوسف نون لہجہ البھد انت کچھ وچہ قبر
 ختم بنام اتھی نامہ جہدی خلقت ساری۔
 والی ملک مصر دے تائیں نال سلام پوچھا دے
 جاوَن دُکھ پون سُکھ پلے بار ملن پ میلے
 تے اوہ نازک رمز از لدی جگر تلے دھریلے

رفتن بنی اسرائیل بار سوم در مصر واطہار خود ساختن یوسف برایشان
 ودر گذشتن از خطائے ایشان وطلبیدن قبائل پدر در مصر ❖

دیسائی اک جام بر ہوندا گجیاں مزالوالا
 پیغمبر دے بیٹے سارے سچی وار سدائے
 ان پیغمبر بضاخت بھلاں مہور نہ گھر وچہ کائی
 کٹ نازل مصرے پہننے خبر ہوئے پائی
 دس بھائی راہ شاہ مصر دے آن درخو در بار

جستہ ہیں جاوَن رو پُرانے تے دُکھ ہے نرالا
 شتران گھت مہاراں چلے پوینوں سینے
 غلہ لین چلے سب بھائی ایہ سرمایہ چائی۔
 استقبال گیا دایاں حالت گمراں چھپائی
 دہرے خط پدر وائے سینے نو اندے سائے

پیغمبر نے نامہ لکھیا طرف تیری سلطاناں
 خط پدر والیندا یوسف نیر اکھیں وچہ بھریا
 یوسف دل جوش بحر دی موج غموں دیہ چلی
 جس باجوں میں دیکھیں رناں خط اس دا آ یا
 باپ میرے پر وانیہ گھلیا درد و چھوڑے والا
 غم میری وچہ جنوں روندیاں چالی سال وٹائے
 جان فراقیں گھائل ہوئی یاد خطا نو چہ پائی
 باپ میرے نے کی کجہ لکھیاں رو میر دیاں آہیں
 یوسف کہول پڑے خط سارا وچھڑیاں احوالا
 جتھے جتھے یوسف لکھیا نامے دے وچکارے
 یوسف ویکھہ پردی رمتوں پڑ پر حال الم د
 پکڑ قلم چاہتھیں لکھدا موڑ جواب پدر نون
 نورا کہیں داسردی برکت خط بنی دا آ یا
 اکھیں تہیں نون دور بنیا دلوں ساراں ناہیں
 فرزندال دے وچہ وچھوڑے غم نہ کریں نبیا
 جھل دلا سرور ہیاں تیغال ہمتاں چھٹ جاگ
 نامہ ختم خدا دے ناموں تے پڑنوق سلاموں
 آہ بھائی یوسف سند جمع ہوئے درباے
 پیش گزار رضا عت ہاکی رور و عرض گذاری
 ناقص مال ساڈا اتھوڑا در تیرے وچہ آنے
 وہ صدقہ کر رحم اسان تے اجر الہوں پاویں

پڑھ لے کہول کیا فی اسوچہ معنے نال بیاناں
 چم اکھیں تے رکھ پیاروں دہوں سر پر دہریا
 وچھڑیاں نون باپ پیارے لکھہ کتابت گھٹی
 پکڑ قلم پیغمبر ہتھیں دکھاں نقش لگا یا
 سل پڑنے دے چاخونوں درد لکھیا حال
 مہجوراں پر پسی ڈگیاں لکھہ لکھہ حال پوچھائے
 کہول دلا دکھ ویکھہ کیا فی کیا بشارت آئی
 دل اپنے نون میں زماواں جھلدا ہے یا ناہیں
 حرف پڑے دو گھڑیاں سوچے رو کرے کوشالا
 قطرے خون دھیمہ پدرے پکڑ ڈٹھے اتھ سلا
 وادردا دل مرے پکاراں رو کرے وچہ غم دے
 نامے جھاڑنک تر فایا زخمی پئے جگر نون
 میں پڑھیا یا حضرت رور و جوتساں لکھہ پوچھایا
 میں وچہ یاد تیری ہر ویلے غافل نہیں کداہیں
 جگر اسان وچہ تیغال ہے تیرا درد قضیتا
 توڑے صبر برہوندا رہن جاگدیاں لٹ جاگ
 گذر گئی تحریر جنابے پڑ تا شیر کلاموں
 قیمت ہتھ نہ پٹے کا فی شراون بیچارے
 ویکھہ عزیز اکھر وچہ ساڈے پی مصیبت بھاری
 کر خیرات دیو کجہ غلہ مال انداس ستانے
 فضل کرم میں جگ جگ جاری وچہ بہشتیں جاویں

بھایاں داؤد کھینیاں یوسف مہر دیو چہ آئی
 فرمایا جو خبر کیا کی کہو جو مسلم آیا۔
 نساں کہیا بگھیاڑے کھاد یوسف وچہ اجاڑے
 چھٹاں پکڑ سلانی یوسف حکم کرے کروانوں
 ترجمان اکھوایا ظاہر جھوٹھ کہو جے کائی۔
 ویر رہے متعجب سنے چھٹاں کیونکر بولے
 ترجمانے کر ظاہر کہیا یار کھو وچہ کتیاں
 پیچھن وقت پوکا راکر سی جیوں جیوں حق دلایا
 اوہ مالک نے جو شعور سوس کا غنڈ لکھوایا
 اول اول کا غنڈ یوسف سٹ کہے وچہ بھایاں
 یوسف نام غلام اجاڑے مالک پاس وکایا
 جیونکر متھیں روز قیامت عمل ملن بدکاراں
 میں اچھ عمل کمائے ناہیں یہ اعمال نہ میرے
 شاہ عزیزاں اسان لکھیا کا غنڈا یہ کدائیں
 اسان نہ اس قلم و گائی اسان نہ مہر لگائی
 جے انکار نساں تحریروں یوسف نے فرمایا
 مارسلانی چھنے اتے یوسف کرے پوکا را۔
 بنیا مینے نال نساں کی ورتے ورتاں
 سن سن بھایاں عقلاں گھیاں تے حیرت وچہ پیا
 ترجمان نے خبر سنائی گوش رکھو کروانوں
 مارسلانی چھت یوسف چھنے نول چھنکا یا۔

ہن چاہیا ہونظاہر دیو بھایاں فن کھلائی
 یوسف بنیا مین وٹاں بھقیں کی نساں عمل کیا
 جھوٹھ نساڈا اکھڑوسی لگے پون پوارے
 مرد جوانوں عالی شانوں جھوٹھ نہ کہو زبانوں
 اچھ صاحبدا چھٹاں ظاہر کہسی حال کیا کی
 بھیدا ساڈے اللہ جانے ایہ کی ظاہر کھوے
 جھوٹھ پکارا مول نہ کرسی ایہ صاحبدا چھٹاں
 کنعانی کروانوں ایتھے عذر قبول نہ آیا
 یوسف نے مالک کو لوں سہی پاس رکھایا
 ویکھو ایہ کس قلم و گائی کس نے مہراں لایاں
 بھایاں کچھ متھنا لکھیا کچھ سر پیر نہ آیا۔
 ہارن ہوش نظر بھقیں سے رو رو کر ن پکاراں
 اینویں ویر پکاراں کرے تے انکار بہتیرے
 ہو کر کے نے لکھیا ہوسی خبر نہ ساڈے تائیں
 زردی جھل پئی رخ بہناں رو رو کر ن دوٹائی
 ہن چھٹاں سرکاری ظاہر کہسی حال دمایا۔
 حال نساڈاے کروانوں ہو چلیا آشکارا
 کن رکھو دل ظن نہ دہر نوچال کھن اچ ساڈے
 اچھ کی آفت جھٹن لگی ساڈیاں وچہ قضیاں
 ہن صاحبدا چھٹاں کہسی حقوق بیانون
 کر کے ہوش سنوں کروانوں جویں پکارا آیا

رکھو امید نفع دی بیو تھیں بنیا میں لیاندا۔
 بھایاں سُن سُن حیرت آئی چھنے دی آوازوں
 کہیا اُنہاں سب حق ایہائی سوچ جھوٹھ نہ کائی
 مارسلانی دوجی واری یوسف نے فرمایا۔
 اگلے وانگ نہ ضایع کر یو ایہ فرزند پیارا
 کہن سبے ہر سچ تمامی جو کچھ توں فرمایا
 بنیا میں کہے کچھ ویکھو چھنے تھیں سلطانان
 سُن بہایاں لُٹ سبیت دہانی زخم لگا وچہ سینے
 ایکھ چھناں ہُن حاضر کرسی اوہ ساڈی غڈاری
 یوسف مارسلانی چھنے کھول کہے اسرارے
 یوسف تے خود ظلم کیا یا بکھیاڑے سر لایا
 کروانوں کر ظاہر آکھولیتھے جھوٹھ کیا فی
 مارسلانی چھنے تے خبراں پھیر سنا یاں
 یوسف وچہ پیاس ترند اُجھکھا کرد ازاری
 سر نیویں کر بھائی سارے روان کر کر آہیں
 پھیر پکار پی کروانوں خبراں ظاہر آیاں
 کن مروڑے وال تر وڑے دہرتی دھک گایا
 کہن سبے ایکھ چھناں سچا جھوٹے اسپں تمامی
 کنبن ویرد وچشماں اندر نیوڑے ہو جاری
 پھیر چھناں چھنکا یا یوسف بھایانوں فرمایا
 کر کر جوش پئے لے تیناں طعنے مار توڑے

تے کھلن وچہ باپ نہ راضی چھناں ایکھ فرماندا۔
 کید کر امت وچہ عزیزے معلم کیتس ازوں
 سچ کہیں سلطاناں جو توں خبر چھنے تھیں پائی
 باپ وصیت نال تہاں طر فے مصر پہنچا یا
 نال حفاظت گھر میں لیا و قول بیا اُس بھارا
 چھنے تھیں یہ حالت سمجھی اساں تعجب آیا۔
 یوسف توں بکھیاڑے کھا دے بھایاں قتل نہایا
 ایہ سوال مندر اکیٹا بھائی بنیا سینے۔
 ساڈا عذر نہیں ہُن کائی لگی پون خواری
 بھائی تیرے بنیا تینا جھوٹے کرن پکارے
 پیغمبر تے درد وچھوڑا حال مصیبت پایا۔
 سر نیویں وکھیا سہناں سوچ جھوٹھ نہ کائی
 شربت ڈول گویا دہرتی روٹیاں کتیاں یاں
 روٹیلے ایہ کار اکیٹا ظلم ستم جباری
 روٹیلے خود کہیا زبانوں جھوٹھا دیوچہ ناہیں
 جنگل دیوچہ یوسف تائیں نشان چیراں لایاں
 کند یا ندیوچہ کچھ جو انوں ماریا ترس نہ آیا
 یوسف وانگوں اچ اساں تے دیا بے آرامی
 جانن جان کو تھائیں چلی پوسی اچ خواری
 یوسف تائیں قتل کرن دانساں ارادہ آیا
 آیار رحم یہودے تائیں قتلوں بھائی موڑے

نال یہودے اڑیاں لیاں سو سو قہر گزایے
 ہتھ چھری شمعون پچھاڑی چا یوسف لایا
 کہو جوانوں جھوٹھ پکارے پاتے سچ نتاے
 سر نیویں سبے عرضاں کرے چھتاں جھوٹھ بولے
 یوسف کہے یہودا کیہڑا حاضر کرو جوانوں۔
 یوسف کہنداشائش مرداد پوی رب جزائیں
 چھنے دیو چہ حضرت یوسف پھیر سلائی لائی
 سن کے گل گلاں چہ اٹکے ہو یاں گند زباناں
 پھر فرمایا مالک آیا قیمت نساں چو کاٹی
 سن سارے بھر خوانوں اکھیں چپ جوین تصویر
 شمعوناں توں تھیں لکھیا مہر پیردی لائی
 نساں جوانوں ظلم کما یا یوسف نے فرمایا۔
 نال پڑے دغا کما یاو چہ فراق ستایا۔
 کروانوں سب عمل کمائے اج ہویدا آئے
 جلاواں توں کہندایوسف پکڑ لیوایہ سارے
 سارے پکڑے جلاواں قتل کرن لے چلے
 رورو کے اوہ کرن پکاراں اسیں گناہیں سارے
 شاہ عزیز اساڈے اتے ظلم نہ کینا کاٹی۔
 عاجز رہے تٹانے سارے پکڑ کھڑے جلاواں
 یوسف موڑ کہے ہن چھوڑو رحم میرے دا آیا
 جان ہن سبھناں قتل کرواں ہوئی حال کوہیا

انت قتل تھیں ویر یہودا کر منت کھلیا رے
 کر کے رحم یہودے سنوں من ہٹھ چھپا یا۔
 ایجھ چھتاں سرکاری سچا حکموں کر کر پکائے
 تقویٰ عدل امانت دلوں پیر اساڈے ڈولے
 حاضر کھڑا یہودا ایہا دتن ویر زباناں
 قتل ہوندی توں تھہ سچا یار بخش تہ تائیں
 لاہ لباس کھوہو چہ سٹیا نساں جوانوں بھائی
 رورو کے سب کرن پکاراں سچ سبھے سلطاناں
 وثیہ درموں اس بندہ کر کے ویچ نوشہ پھڑائی
 یوسف پچھے کہو جوانوں پیش پیاں تحریراں
 اوڑک کر اقرار گناہوں وون سارے بھائی
 یوسف تائیں ہن سچہ گناہوں نساں عذاب پوچایا
 پاساں ساں بکھیاڑے کھاوا جھوٹھا حال سنا
 رورو سبھناں عرض گزاری ساں گناہ کمائے
 قتل کروایہ سبھے ظالم خون رجاواں مارے
 اوہ بچال کر نیدی زاری ہن کجہہ عذر نہ پئے
 ایہا بدلہ ساں جیہا نڈا ظلم اساڈے بھارے
 اسیں برے سب اہوں بھلے جو کیتی سو پائی
 ساعت وقت اوڈکین آخر چلے توڑ مرادوں
 پیغمبر نے اک فرزندوں دکھ بہتیرا پایا۔
 پیغمبر آذرہ ہوسی خوش میرے دل ایہا

جاناں تیں انہاں آسن کائی سُن خوشیاں دل آیاں
 چہرے تھیں لادہ برقعہ یوسف وجہ تبسم آیا
 یوسف دیکھ کچھنا بھایاں حیرانی وجہ آئے
 یوسف کہندائیں ناں یوسف تے ایہ بھائی میرا
 نیکال اجر الاہوں ملد اضلاع مول نہ جافے
 انہاں کہیا اسان قسم خداوی اسان خطا کما یا
 روندے ویر کریند زاری سہریوں شرانے
 اسان گناہوں تے بریایوں دفتر کیتے کالے
 چاہیں ناں سیراں لائق چاہیں بخش خطا میں
 لطف تیرے دی آس اسانوں تیرے پر آئے
 یوسف اٹھ بھڑواں تائیں سینے نال لگاؤ
 یوسف شفقت لطف کریند ویر کریند زاری
 اج الزام تاناں ناہیں یوسف نے فرمایا
 بخشے رب تساف تائیں اوہ ہے بخشہارا
 اپنا حق نہ طلب کرسیاں روز قیامت واسے
 جاں بھ کال مقدر آنا رب سبب بنایا
 نال وسیلے تاناں ملی میں ملک مصر دی شاہی
 شاد ہوئے سُن بھائی سارے اسان باہنچا یاں
 یوسف بچھے کہو بھراؤ باپ میرے و احالا
 اکھیں تھیں بنا ہویا روند اوچہ و چھوڑے
 یوسف داک گڑتہ آجا جو آندا کنگا لون

کیتا رحم عزیز اسان دیوس بجزایاں -
 چک پی لشکار دنداں تھیں نور اکھیں وجہ پایا
 ٹھیک ہو سید توں بہائی یوسف تے اسان ظلم کماے
 اسنے احسان سال پر کیتا لطف بہتیرا -
 صبر کرے کو وجہ مصیبت آخر مقصد پاپے
 بھائی یوسف تیرے تائیں اسنے وڈ پایا
 خوف گناہوں تھر تھر کنبن مشرمول مرد جاندا
 اج اساڈیاں جاناں یوسف تیرے سب حوالے
 روز قیامت تیک گناہوں لگا داغ اسائیں
 یوسف بخش اساڈے تائیں حج اسان ظلم کماے
 ویر میرے سید جان اساڈی رحم میرے دل آفے
 بخش اسانوں بھلے تے غلط گئی ہو بھاری
 جو میری تقدیری لکیا میں دنیا وجہ پایا
 اسے باہج نہ بخشے کوئی رحم اسی دا بھارا
 جو میرے ظلم کماے میں بخشے خوشحالے
 مینوں گھل سبناں تیں لگے جھکھو سبھان بچایا
 تیں بچے ہن میرے کارن ایہ ہے فضل الہی
 دٹھے خلق جو یوسف سندھیں نوازے بھایاں
 کہیا انہاں حدوں باہر درد مصیبت والا -
 قدخمدہ وانگ کماے غماں توان نہ چھوڑے
 اکھ سناواں ظاہر اسدا سدا حال بیانوں

جاں مرو و سٹایا آتش نبی خلیل الہی
 جبرائیل خدا کے حکموں پاس نبی کے آیا
 اُس کڑے تھیں آتش بلدی سہو گئی ہواری
 پھر یعقوب بنی نول بھجا ایہ میراث اسی قول
 صورت سوہنی یوسف سندی جانال چہ سمانی
 کرتو یز تبرک کارن گل اُس دے وجہ پایا
 یوسف پاس رہیا ایہ کڑے پہنے کدی کد اپیں
 لے جاوا ایہ کڑے میرا منہ پدرتے پاؤ۔
 لے کے نال پدرتے تائیں مصر و آسار
 نام بشیر حب خدا یوسف دا اک بردا
 حال شیر کہاں تہہ گے جو ایہ کون کیا ئی
 اک کنیز خرید پدرتے رکھی اُس دی دائی
 ایہ یعقوب بنی نے لڑکا و سچ دانا بیروں
 زونیزک عرض گذاری اُس دے دربار
 میرا چہ فراق سپرے مشکل ہوگ و سیرا
 من میں باجہ سپر و چہ درداں کیونکر عمر گذار
 جو میں میرا فرزند بنی نے میں تھیں جدا کرایا
 ایہ روندی دے چنیاں نغری منظوری چہ آئے
 جاں لگ تیرا بیٹا تینوں موڑ ملاواں نامیں
 یوسف پت پیارا اسدا رکھاں چہ وچھوڑے
 اسدن تھیں ایہ وچہ اوڈیکاں وندی ہی بیجاری

ایہ کڑے جنت وچوں آیا ملک مہا ہی
 ابراہیم بنی نول اُس نے ایہ کڑے پہنایا
 ایہ کڑے اسحاق بنی نول ملی وراثت بھاری
 یوسف دے نس گل وچہ پایا کرتو یز وفاقول
 نظر لگے ست اسدی تائیں سوچ پدرتوں آئی
 کھوے وجہ وگا لیس بھایاں ایہ تد نظر نہ آیا
 لاه گلوں ہن دیوی یوسف کہندا بھایاں تائیں
 بینائی وجہ اکھیں آئے دیکھ لو و ازماؤ۔
 رزق فراخ آسانی ایتھے رہا سان گندے
 دے کڑے ایہ نال بھراواں تیرے دانہ کردا۔
 بنیامین جاں ہو یا پیدا فوت گئی ہو مائی۔
 ایہ بشیر اُسیدا بیٹا تد وجہ گودا بیہائی
 بنیامین سبھی راج پیوے بھکھا ہے نہ شیر
 یا اللہ حوراز دے دے تینوں معلم سارے
 جاں معصوم تیرے پیغمبر و سچ لیا پت میرا
 ایہ یعقوب بنی نے میں پرکیتے قہر ہزاراں
 اس داپت پیارا کوئی رکھ وچھوڑ خدا یا
 عرض قبول گئی ہو تیری ہاتھ حکم سنائے
 تاں لگ پت پیارا اسدا ناما اس لے کر ایں
 جاں لگ لے بشیر نہ تینوں بنی غموں ل توڑے
 وچہ فراق سپرے ہنوں زخم ہے دل بھاری

نت دعائیں عجز گزارے عہد دراز و صایا
آخر ایہ بشیر مصر وچ یوسف دے ہتھ آیا۔
حال نہاں معلوم نہ کافی آپس وچ دوہاتوں
نال بشیر پیار کریندا یوسف شاہ زمانہ

وچھڑیاں نون مدت گزری موڑ ملا خدا یا
خدمت دیوچہ رہیا مدامی پراس حال نہ پایا
نقوے وچ پامانت بھاوے ایہ بشیر دلائنوں
نال بھراواں کرٹتہ دیکے کیتا تداں روانہ

روان شدن بشیر بانی اسرائیل از مصر رسیدن کنگان ملاقی شدن با
خود و مشرودہ یوسف علیہ السلام رسانیدن بہ یعقوب علیہ السلام بینائی
یافتن حضرت یعقوب علیہ السلام از لقائے قمیص یوسف علیہ السلام
و عفو جبراکم خوشن فرزندان ازوے

اٹھ ساتی چھڑے اتفاقی چھوڑا نڈہ نہ باقی
روند بایں نون مدت گزری عمران دروہایاں
اٹھ صبا لے بو محبوبوں میرے کھت دماغ
اج بشارت لے مجوروں شتر سوار سدھائے
وچہ فراقاں جگر جلے نون لگی لمن تسلی
کرٹتہ پکڑ بشیر مصر بھیاں نال سلایا
لے خوشبو میرا بن والی واؤ گئی کنگانے
لے اولاد کہے پیغمبر بو یوسف دی آکے
سُن اولاد کہے یا حضرت سانوں قسم الہی
یوسف دا اوہ عشق محبت تین دل زخم پُراناں
کٹ سنازل گھروں پیتا کرواناں دا ڈیرا۔

درد فراقی تے مشتاقی کر زایل لا طاقی
وچھڑیاں ملنے ویلا غیبوں خبراں آیاں
گلوں وچینی بتل نالاں جشن کرے وچہ آ
دیں نین جنہاندے بریاں فریاد صباں بندہ کر
غمی فوج حصار دے تھیں پت تنبو اٹھ علی
مصروں جدا ہوئے کرانی جوش ہواؤں آلا
خوشبو یوں یعقوب نبی دے بھر داغ خزانے
جے نہ کہو نہ ہوش ٹکانے بڈا و ہم الاے
اوہ خیال پراناں تینوں گھتے وچہ تباہی
مڑ مڑ جوش کھلاتے برہوں باجوں مرگ خبا
کرے بشیر بھیاں بھیل ول وچہ کنگانے پیرا

کر نہ کھول دے وجہ شوقوں خوشخبری کی شادی
 شتر سوار گیا کنگانے بھڑا پھر مقامے
 ابھیر یعقوب بنی دے جامے مانوا سیدی ایہا
 لے بڑھی یعقوب بنی دایمنوں دس کاناں
 اوہ غم دے وجہ حجرے روزا چوڑا غلق سارا
 یوسف دے وجہ درد فراقاں کر اگرہ زاری
 کہے بشیر بڑھی چھڈے چوڑیاں اوہیا
 سُن بڑھی کر غمرہ دردوں جی میں غش آیا
 نال میرے جو وعدہ یارب سواہ گیا کتھا ہیں
 ہو حیران بشیر بڑھی تھیں بچھے حال کیا
 کہے بشیر تیرے فرزندوں بڑھی نام کیا
 لہ شتروں بھڑا کھیں پانی کہے بشیر بے چارا
 وجہ طفلی میں شترباں نے کھڑیاں کنگانوں
 لے مائی میں بیٹا تیرا نہ کر گریہ زاری
 اٹھ بڑھی لے گلے سپر نون چشموں نور اچھالے
 نال بڑھی لے بیٹے تائیں پیغمبر تھیں آئی
 کیا کہاں سُن بنی خدا دا پیا تر اک زینے
 ہوش پی پیغمبر تائیں ساعت بعد جدا ہیں
 آن بشیر بنی دے نہ تے اوہ پہا ہن پایا
 حال خوشی و اجوش کتھا حضرت غش کھا
 سچ کہہ دینے کثرت زبیاں سلام کیا

اج یعقوب بنی نون جلے کہاں مبارکبادی
 کہو ہے تے اک بڑھی ڈوٹھی ملل دھندی جامے
 کھو ہے پاس بشیر کھلویا تے بڑھی نون کہا
 بڑھی کہندی کم کیا تی توں کیوں اسول جاناں
 کرے کلام نہ نال کسیدے نہ کافی ورتارا
 چالی سال ومانے حجرے وجہ مصیبت بھاری
 میں یوسف دا ہندے تائیں آندا سکھ سنیہا
 نہیں خلافت کدا ہیں وعدی تیرے پاک جدا
 یوسف تھیں خوشخبراں آیاں اج پیغمبر تائیں
 تا بڑھی نے رور و ساری حالت اکھ سنانی
 بڑھی کہے کوں کہہ جہاں نام بشیر اچھائی
 وعدہ گیا خلافت نہ مولے نہ کر شور پکارا
 نام بشیر ایہا پی میرا میں چہ نور ایمانوں
 دوہہ جگاندی فضل لاہوں اک بھی اج ساری
 اج ملے اوہ زخم پرانے درد فراقاں ولے
 سکھاندی یا حضرت تینوں یوسف خبر پہنچائی
 تینوں پیک کوں اج ویکھاں نین میر تائیں
 تن وجہ زور دے نون قوت ملی پیغمبر تائیں
 ساعت پاک نہ لگی کافی نور اکھیں وجہ آیا
 ہوش پی تے قصد تائیں دل ابھیر فرماوے
 کہے بشیر اسلام ایہا پی آئی خوشی سوائی

کہے بنی گھر والیاں تائیں ویکھو لطف خدائی
 مینوں میرے اند صاحب جو کچھ علم سکھایا
 تدنوں آن ملے سب بیڑیسیں قدم دہر روئے
 یوسف اتے ظلم کائے تینوں دکھ پہنچائے
 اٹکونی کہے میں منگاں بخشش پاک الہی
 اوہ واحد رب بخشہا ررحم کرم دا والی
 قاصد دل منہ کر پیغمبر حال چھپاے سارا
 نام بشیر کہیا سو حضرت ایہ ہے جسدی مائی
 جسے کارن توں یا حضرت جھلے زخم فراق توں
 حال بشیر سنا یا سار اُسں رو یا پیغمبر
 جاں سپا گیاں کھل اکھیں پیاں وگ قضائیں
 منگ بشیر کیا تہ حاجت اے میرے فرزند
 ہمتھ اٹھا کہے پیغمبر میرا دکھ ہٹایا
 یوسف دا خط لکھیا ہو یا کرے بشیر حوالے
 یا حضرت وجہ لکھیا ہو یا مینوں شوق پُراناں
 مینوں حکم خدا دا آ یا جبرائیل سنایا
 یا حضرت خوشخبری تینوں جھیکر سواری
 سہناں توں میں اک اک داچی سواری توں گھلی
 جی جی گھر دا معلم مینوں کر رکھیاں پوشاکاں
 موتیاں جبرے لباس سنہری ہر ہر دہنوائے
 گھوڑے تازی ہر ہر کارن زیریں بیانوئے

کوین کہیا میں چہ نساؤں بو یوسف دی آئی
 اے اولاد نسا توں اُسدار از نہیں ہتھ آ یا
 بخشاؤ یا حضرت سانوں اسید گناہیں ہوئے
 منگ عاجنابا لاہوں جبرم اسان تہیں جائے
 وقت اجابت وقت سحرے استغفار گناہوں
 دروازے بھین پھرے نہ خالی آیا کدھ سواری
 کون کوئی توں نام کیائی حال سنا آشکارا
 جنوں ویج رہی فرزندوں چالی سال جدائی
 اول میل ہو یا جس تائیں مائی نال تفاق توں
 میں نہ جاتا در و جھوڑا سوز پاریاں اندر
 لکھ لکھ شکر خداے تائیں مکے دکھ اسائیں
 وقت نزع آسانی چاہاں عرض کریندا بند
 اینوں فکھ نزع دا استہیں رکھیں دور خدا یا
 پکڑ پد رنے تھیں کھوئے ویج و جھوڑ والے
 خاک قدم چا پاواں کھیں کر کنگان ٹکاناں
 لکھ گھل خط بلا گھر سارا کھ مھر وچہ سار
 رزق فراخ آرام چنگیز مھر فرحت بھاری
 بھین بھرا بھتیجیاں تائیں راہوں باقی تہی
 سہناں کارن تحفے رکھے باگیراں ملاکال
 کرتے تے دستار ازراں پٹکے جمع رکھائے
 خدمت گار رکھائے ہر ہر کمال جعبہ حوالے

خوب لباس تنائے کارن جھڑت جوابہ والا۔
 تئیں لباس نخل والا پامصر وچہ آئیو
 قبطی لوگ مصر وچہ رہند بعضیاں بُری عقیدے
 مت اوہ کہن فقیرانِ عالم دے کنگانی
 آحضرت میں تیرے شوقینِ دروغم گزاری
 مصر تیرے میں بھی تیرا تیری دولت ساری
 درد بھرے دل اہلِ دلا ندی مان غم دیاں جیاں

وانگ مہشتی حُکے نوری قیمت دار و شالا۔
 بدخواہاں تھیں میرے تائیں طعنے نہ دلو آئیو
 پوجا کرن بتا دی ظالم دشمن دین بنی دے
 ہو دُخِ حسوداں تائیں طعنے کرن نہانی
 دہر و ل مصر قدم اک داری چکر کئے دشواری
 تینوں کھیاں تے سکھ سوواں وچہ لدی بیداری
 پنج بنیاں جن جان ناہیں مہر و اندیاں ناواں

کوچ فرمودن حضرت یعقوب علیہ السلام مع اہل و قبائل جانب مصر و استقبال
 نمودن افواج مصری پے پے در اثنائے راہ و ملاقی شدن حضرت یوسف علیہ
 السلام و عفو کردن حضرت یوسف علیہ السلام از برادرانِ گرامی کردن ایشان را
 و بر تخت نشاندن الدین را و گذر آمدن عمر و فرحت و کامگاری۔

ناقہ شوق قلم دے شوقاں چاہر وصال سواری
 واہ و امصر مصر دیاں گلیاں قدم نبیاں پائے
 یوسف نور مراد دلاں داتے مقصود جگر دے
 اس حکمت نہیں شد صاحبِ سبیدی آس پہنچائی
 ماں بشیر دے وچہ بکھدی سی اسید پسری
 مالک ابنِ دُغرنوں دینا دولت بہت پیاری
 تل خرید زینچا اس تہیں رکھی آس وصالوں
 یوسف دی فرزند دے دل وچہ آس عزیز لگائی۔

چلو غلام رسول مصر نوں یہ وچہ عشقِ عماری
 وچہ پڑا بندے مصرے اندر طالع وصل کرائے
 آکھ دلا پیغمبر رب و اکبوں سد وایا پروہ
 شان ہوندی باہجہ و کائے ظاہر وچہ لوکائی۔
 یوسف دایہ ملی طفیلوں سوزش گئی جگر دی۔
 نال وسیلے حضرت یوسف آس لگی متھ ساری
 اوہ بھی خالی رہی نہ ہوئے دنیا دین کمالوں
 وانگ سپر تر تخت بہایا آس دلیدی پائی۔

باپ بھراواں چہ وچھوڑے مشکل حال گڈے
 خوف دیوچہ بہا یاں ہر دم ظلم کناہوں بہارا
 خفقاں پر کال نزلے بہت احسان کماے
 یوسف پاک کرم دافطرہ رحمت دے دریاؤں
 جاں یعقوب ٹٹھا خط سارا شوق لگا ماں چایاں
 اہل قبائل اندر سارے پیغمبر فرماوے
 بدل لباس کرو اسواری شتریں کھت مہارا
 پہن لباس عماریاں اندریو یاں کرن سواری
 جبرائیل بہشتوں آیا لے ناقہ سنگاری
 تیز قدم خوش وضع عجائب ہندیاں وانگ گاہاں
 ایہ یعقوب بنی دی خدمت جبرائیل لبیا یا
 پکڑ مہار چلے رخ نوری شتر قدم ودھ دھرد
 پاویرانی وچہ کنگانے ٹریا بنی حنداوا
 چا قدم وگ ناقہ چلی ہو رخصت کنگانوں
 وانگ فرشتیاں نو چمکی پوتے پت بنی دے
 نایاں لے ودھ ودھ جانڈی ہر اک قدم گاہاں
 اڈھ اڈھ گئے شتر وچہ خوشیاں پوڑجے وچہ دھرتی
 سنب شتر لام رحم جاوے زخم زمین دے سینے
 پیغمبر دے دل وچہ خوشیاں جگر چھٹا ج قیدوں
 چا مہار کو داڑیں پایاں اٹھنیاں اسواراں
 اٹھنیاں دی تیز کو داڑے موزونی پھین پھینا

رب کرم کر میل ویکھائے دور گئے دکھ سارے
 اوہ بھی بخش تاہو راضی حشر لے چھٹکارا
 نورایمان جہانناں اندر روشن کر دکھلائے
 اللہ نے وچہ دوہاں جہانناں دتس شرف صفاوے
 نایاں کھت مہاراں چلے وصل دیکاں لایاں
 یوسف میر مصرے اندر مینوں سد بلاوے
 وتیہ وہاں سب کے وڈے گھر دیوچہ شمارا
 تے شتران تے مرد بہادر لگے کرن تیاری
 جنت دا اسباب مصرع گوہر زریں کاری
 نور دے جونہ بدسماں تھیں جاں گدی وچہ ہاں
 پیغمبر نے کرسم اللہ اس تے قدم ٹکایا
 چھوڑ چلے کنگان زمین نوں پیغمبر دے گھرے
 نایاں لے فرحت اندر ہر پیغمبر زادہ
 کہن مبارکباد فرشتے کڈہ کڈہ سر آسمانوں
 چاہر کو داڑ دوراں شتران اندر جوش خوشی
 بھیناں برجنہاں دیوسف طرفے مصر نکا ہاں
 دن کاٹی ایہ عمر خوشی دی صحرا یاں وچہ ورتی
 بہن ختن تاناری خوشیوں وڑ چلے وچہ چینی
 اٹھنے سٹ قدم اکاڑی یوسف دی میڈوں
 زریں کار پتھناں وچہ روشن گوہر دار مہارا
 طوبے شاخ خیالیں گڈے آن جنت وچہ چریا

ٹرو گئیاں وہ کیونکر آکھائیں وہ باوچہ تریاں
 نازک ناف غزالان نول وہ خوبی وچہ کھڑیاں
 واہ اسوار سواریاں اے لوٹھیاں ماہ زیبا
 کنعانوں پیغمبر میریاد میں خبراں گئیاں
 پیغمبر داسا یہ مانی گیا مصر نے کوٹے
 پیغمبر مصر دہا راہیں خلق پکارے
 خانہ زاونوت والے مصر چلے اسواری
 وہند یونند یو جھلد یو واؤ کھاند یو دلوں ہولار
 چھو وہاں کوہ مصر وں پہنٹے کٹ منازل سار
 ٹور بشیر گھلے دل مصر خبر کرے جھب جائے
 ترن بشیر پنچا یاں خبراں آن دھکے کنعانی
 سن ہویاں دل خوشیاں تازہ یوسف شکر گزائے
 تہ تہزار سوار عربے تازی گھوڑیاں والے
 اک سو توایہ کوہ مصر وں لگے آن ملے وچہ راہ
 آتعلیم کر بندے سجدہ پیغمبرے تائیں
 کنعانی متعجب سارے ٹٹھے شان سواراں
 بنی پچھے ہو کون سناؤ کس تھاویں تھیں آئے
 بنی رہیا متعجب سنکے ویکہہ سپرد می شانوں
 کوہاں تن گئے جاں پیٹہ ابور ملی سواری
 سیس مجھکا پیغمبر لگے کرتے تسلیماتاں
 انہاں کہیا ہاں رومی سارے یوسف میں برد

وچہ قد خورش وضع انہاں خوش قراراں مہریاں
 چالیں پتیاں اڈہ پڑہ گئیاں نو حیل دیاں پریاں
 قدموں لاکھناں تک سپہ زربقتاں تے دیبا
 وچہ وچھوڑے شام ولایت نیر و ملے گئیاں
 اہل قبائل نال سد ملے پٹ گیا لے بوٹے
 شتر سوار گئے وچہ خوشیاں پیغمبرے پایے
 نیل و گئے وچہ موج بشارت جوش کرے سواری
 ذوق وصل دیاں شیریں خبراں بھر یو عالم سار
 کر ڈیرا یعقوب پیغمبر سہناں نول کھلیا کرے
 اہل قبائل اسرا ئیلے مصر وں نیٹے آئے
 سن اولاد قبائل آیا پیغمبر رحمانی
 استقبال کرو امراواں ہو ہوشاد پوکاے
 اول آن بنی نول ملدی شوقوں استقبالے
 زریں کارا سباب مصر زینت زیب سپاہ
 ایہ کارن تعظیمی سجدہ آہوا تداہیں
 نال سنگاں زیب ہزاراں ہر دانگوں سرداراں
 یوسف اسیں برے سارے انہاں قول سنائے
 نال لے سہ چلے مصر وں سارے امن امانوں
 تہ تہزار سوار سپاہی زینت نقش نگاری
 بنی کہے ہو کون جوانوں سچ سناؤ باتاں
 ویکہہ نخل پت بنی دے بہت تعجب کرے

آدرشت تھی وچہ لے اینویں ار و واری
 لگے ہر عماریاں آباں غرق اندر سنگاریں
 دوروں نورستاریاں انگوں وٹھیاں ساریاں
 فوج شمار نہ آئی ہوئے جلو کو پے ہزاراں۔
 حسن و گے صحرانے ٹھاٹھیں لعل جٹے کل جامے
 وانگ شرپا گوش کنیزاں پر گوہر افروزاں
 سب بھینس گئے اک عماری لالاں لعل سنگاری
 ناقہ خوش رفتار نگا و پیر و ہرے نہ ڈوئے
 گردن لعل حامل لنگے پرباقوت رسانی
 خاص عماری اول والی پرنیاز زیبا یاں۔
 ڈاچیاں پنجہ قطاراں آون سنگاراں تھیں بھریاں
 مشک معطر اس لشکر بھینس ٹھنڈی واؤ لیا یا
 جتیا ندے پھیرے ہوئی ہوئی زمین معبر
 شامی لوک رہے متعجب تے حیرت وچہ آئے
 تہنوں آن سواری پتی ہو قریب ساری
 تنگے پیر ادب بھینس علی سر نیوں تعظیموں
 سب عماریاں خالی کر کر اتر حبیب سدھایاں
 بیوی پاک ہرے سر سجدے پیغمبر کے
 شفقت کرے پیار پیغمبر پہچے حال کیسانی
 ایچہ شہزادی مغربزادی طہو سے گھر جمی
 منہ او ٹھانہی نے اونوں عرض کیتی دربارے

رنگے نال جان بھڑکے فوج کئی سو بھدی
 نو ٹھینا دے گئیں تہاں تہاں کش نگاریں
 گردن و کنیزاں زیبا گئی ہزاراں آباں
 وچہ پستان بھرن عرا تین بیوں حور و اداں
 حصن فلک آریا جمل تاریاں تہرندے
 پرویاں چہ نہان کر شہ تے سترے نال و زل
 گرد کنیزاں پر کچھ چیزاں یہ جہان و چہاری
 وانگوں با و طراز قدم بھینس ہار زمین تہ نوئے
 جانی وار ستر ہی تاراں پر گوہر پشانی
 اسے نال عماریاں سو سو گرد بگڑے آباں
 اس لشکر وچہ پوری جلوے دیکھتے سکدایاں
 نافہ جوین ختن صحرایوں ڈوہ مغز انوچہ آیا
 یارب ایڈک شان کیانی فرماے پیغمبر
 کی بانیاں یکہاں سواری کچھ جہاں غم طے
 بیوی پاک پیادہ ہو کے پیغمبر وال آئی
 پیغمبرے خداں نے آن دگی نکریوں
 کر سجدہ عظیم نبی نون چہ خوشی دے آباں
 تیز دعائیں نیم شبانے ہر دست سزویں لگے
 روجہ پاک بیماری یوسف خبر نبی نے بائی
 نام زلیخا صدق صفا وں کی طلبداری دئی
 وچہ بہشت زلیخا تائیں امن مراتب بھاسے

خوش ہو کہے بنی ترگیوں جا چڑھ وچہ عماری
 نال روانہ چالی مصر نوں تھوڑا پنہ سدا تے
 ریش سفید بڑھے سفیری ذکر زبان پوکا سے
 بدن لباس انہاں کا نوری نیب بھر کھل جائے
 پیغمبر نول اس لشکر دی خبر ملی وچہ راسے
 اعلیٰ قدر مشائخ مصری کرن شفاعت آئے
 باہجوں تیرے حکم بنیا حکم کہے تعبیراں۔
 پیغمبر رور و فرمایا اسد بخش نہا راجہ
 میں راضی تقدیر الایمان ورتی سر بھاری
 مصری سیس ٹھکرا مثل نخ عجزوں حاضر آئے
 کر کر عجز سفارش کیتی بنی مبارک بولے
 دوشا ہر دے آن ملے سو خدنگار اکاڑی
 ایسے پر نور سیارے ریشاں اچے نہ آیاں
 دوشا ہر دے شانائے قدر بلند دس آئے
 نقش نگار دواندے سارے یوسف دی مانندوں
 دنگ رہیا دل و یکہ بنید اس رس اکھیں ویاں
 محبوبان دی صورت زبیا کھنوں ظاہر آئی۔
 میں جس دی وچہ درد و جھوڑے چالی سال گزائے
 نشا آفریم سنایا ایہ دو پوتے آئے
 نشا آفریم تداں نول آن قدم سر دہر
 پوتے کہن نبیائیںوں باپ سلام پہچائے

حکموں آن زلیخا خوشدل کردی جھب سوار ی
 چہل ہزار مشائخ مصری اگے نظری آئے
 تہیجاں تکبیراں ندر بخودیاں وچہ سارے
 سہناں شکل منور چکے سریں سفید عمامے
 یوسف کرن سفارش کھلے تیری وچہ در گلے
 یوسف خواب کہی وچہ بھایاں کھتا نہ انوں پائے
 کرو کرم تے بخشو حضرت یوسف نول تقصیراں
 یوسف نے کجہ بُرا نہ کیتا نقش قلم داکارا
 سن پیغمبر نام ہجر داکر داکر یہ زاری
 بدھے ہتھ اگے پیغمبر رور و سیس نول آئے
 جمع ٹرے ل مصر تمامی دے خوشیدی جہولے
 مونیان انگ بھکن رخ نوریں وشن بھجن اجاری
 دہ ہزار شاداں انہاں اشکالاں نور نہلایاں۔
 چہر منور لعل دیکری جھلک فلک تک جائے
 پیغمبر نول نظری آئے دونوں وشن چندوں
 ایہ یوسف دیاں نوری شکلاں کھنوں ظاہر ہویاں
 ایہ سب نقشہ یوسف سندا دیندا صاف دیکھائی
 اس صورت دے اچ وچہ اکھیں آن کھلے چمکارتا
 یوسف دے فرزند نبیا استقبال سدا تے
 لہہ سپوں سہ سجدہ کر دے لشکریاں سن برد
 لے یعقوب بنی نے دونوں سینے نال لگائے

پائے نشین جگرے میرے یوسف دے پیارے
 رورو کے گل لاکے دوہاں پیغمبر رحمانی
 فرزندِ دلہند عزیز و پاسو بر خورداری
 دنیا دے وجہ دکھ نہ پاؤ آخر جنت جاؤ۔
 حکموں سپ چڑھے شاہزادے لے مصر وں چلے
 مصر قریب ہو یا ئی آخر یوسف خیراں پایاں
 وانگے شتیاں فوج سنگاری چند سر دیشاں
 سو سوار بیاں سب فوجاں مصر وں باہر آیا۔
 یوسف دی ایہ شان بھراواں نظر انوجہ آئی
 بنی پچھے ایہ کون سواری مصر وں ظاہر ہوئی
 پیغمبر نے جاں یوسف دی خبر سنی اک داری
 آجوب لال گل رورو جاوَن زخم پُرانے
 ہوئے یوسف قریبوں نیڑے برہوں چوہیک لکے
 دور رہیا ندی صبر لائنوں کٹ نہ سکدے واٹاں
 دوروں سیک لگے پر کھوڑا فرق بڑا وصولوں
 سینے لاث برہندی سوزاں جاں مقصد ہر جاو
 تے اوہ ایڈک غلبہ پاوے تائے وس کھٹے
 سٹ نافہ دوپیرا گاڑی وقت ملن دا آیا
 تے ایہ وقت صبر واناہیں صائم شام دس آئے
 کرن نقیب پکار سخن دی پیاں گوش ندائیں
 اج شمار کیا چک دلدانگدیاں سال فراقوں

محبوبی دے نقش سنور انور چہر ستارے
 تین چراغ اکہیں دے پیر جگ جگ ہے جوانی
 دنیا دین نتاں تے اسد فضل کرے غفاری
 یوسف ہے آباد تباں تین مقصد لکے پاؤ
 شرف حضور جنہاں منتہی آئی انہاں کرم سولے
 نال میر وزیر سپاہاں کر چلیا زبایاں
 کوکیاں تھیں نعر چکدا دکن لعل بدخشاں
 غوغا خوشی پایا وجہ مصرے تینوں حمد خدا
 حیرانی وجہ عقل سہانی حال ہے سودائی
 خبر سنی جو یوسف باجوں ہو رہنپوں یہ کوئی
 دل ہو آب و گیند اجاں داد و چشماں تہیں عاری
 مہجور اندی دل دے پنے ویکہ چشماں تھیں جانے
 تے فرقت دی ضربت کار کسی تہیں جھلی جانے
 پاس دیاں دیرول تے بگرے پے جلن چہ واٹاں
 پایا ہاں چہ گئے ملیندیاں جلدی رخت معمولوں
 لون لے بوجہ چوش چائے صبر تمام جلاو
 زنجیریں تھت قدم پہاوس پہاچے ست
 او بے پرتو چہ ہولے شوق نہ بے ہٹایا
 تے اج خاص مقام اوہاں جتہ قرار نہ کاٹے
 درد جانی ہے نہ کاکی چلیاں دور بلائیں
 کسے صیوری پے نہ پوری پاس کسے مشتاقوں

ہرگز نہ دیکھا تھے تھے ہاں چکے خج نوری
 ز بزرگئی یعقوب بنی دے یوسف وی اسواری
 تا اس وقت فرشتیاں تائیں ہوا حکم الہی
 بیٹے نالوں شان پردہ وی ہوئے دول سوائی
 نمایاں حکم فرشتے تھے باہج شمار حسابوں
 صد ہزاراں کی ہزاراں بدن بابر حالبے
 یکدم فرشتے نوری شکار مصری نگ تمام
 شان بقل نال پییر ناقہ پیش و دہائے
 ز کمر واک کے مصری دین بکھرے ہاں کباب
 یوسف تے یعقوب دو دلوں آڈھکے جاں نیڑ
 یوسف کہ نہ انکھیاں تائیں کوئی تیں ہو لو کو
 تھوڑے کس غلام کیزاں اظہار کرم وادار
 یوسف کہ غلام کیزاں تیں آزار تمام
 کئی جزا غلام کیزاں آزار وی وچہ آئے
 ہر گز یعقوب بنی وی جاں یوسف نے دور
 ناقہ بیٹھ گئی وچہ دہری زبیر لٹھا بہ بیٹیر
 بہ گھوڑے تھیں غور اکھیں طرف پڑی یا
 ہاں کھول رہے پییر وہاں لائیں آئے
 تھک فرشتے آئے وقت ملن دی سائے
 آیت بہ بھل نہ کے غشی پردوں آئی
 یوسف جس مہاک تائیں دہریا بکھر گئے

تے فرقاں چہ فرق پویندی دور چلی ہو دوری
 یوسف وی وچہ فوجاں نیت زبیر نقش نگاری
 جا یعقوب بنی تے ہو یوشیں سوار سپاہی
 کہے نہ لوکی یوسف وڈاکم یعقوب ایہا بنی
 یوسف وانگ جنہاں دی صورت کھلے نور حجابوں
 آویہا نڈنال نہ لکے انہاں وصال نہ لے
 پییر کھنای آیا ماکم رومی شامی
 فوج فرشتیاں الی ساری نالوناں سدھائے
 حیرت دیوچہ کھرے تمامی شوق کھتے دل چوکا
 گرفتے خلق جھوم ہزاراں رستے بند چو پیہرے
 لہنا پ زبیرت ویلا سیرا راہ نہ رو کو
 سکھیں ہون لگا ج حضرت محبوباں اسیلا
 اس خوشی وچہ اچ تے اچھیں چھڈی بند غلامی
 وچہ مصر سب خوشیاں ہواں سدیار ملائے
 اکھیں بوجہ شغل روشن جھلک پیا آنوروں
 یوسف ویکم نہ تاب لیا یا شوق کھدا دل اندر
 دوہاں لائیں تھیں ہیل ہو کے فوجاں میلان یا
 ہمارے چشم وہاں بہر شکوے چھڑے رب ملائے
 باپ پتر وی خوشیاں اندر کھاوے جگر ہولار
 بدن مہاک تھیں اس دہری نور فضیلت پائی
 بیٹھ سر نہ رونا رہیا ویلے پاؤ گزائے

اٹھ لے باپ بچاے یوسف رو پیغمبر تائیں۔
 باپو ملے ٹکانے مصرے یوسف پاس جنگیرے
 چلو مصر وچہ یوسف آٹھ امن ملے رب چاہے
 ہوئے چاہٹر گیاے یوسف مصر ٹے آسارے
 یوسف نرم فرائیں پائے آپ پیغمبر تائیں۔
 پھر ٹے سپس کھاسے یوسف رو یازار وزاری
 کھول نظر پیغمبر ڈھٹا یوسف نظری آباہ
 لے فرزند سلام تیرے پر میں تھیں لکھ لکھاری
 یوسف کہے جواب پدرن حضرت ہوش سنبھالی
 لے فرزند اجک پوید انور اکہیں دے میرے
 تھوڑا ذکر کہے کچھ یوسف خانی گلہ گزاروں
 باپ تے بیہوشی آئی سن سن ختم دے حالے
 یوسف دس کہانی ساری حیون حیون حال گزار
 گذر گئی جو گذری سرتے ہوئے دور گوشائے
 باپو تائیں تخت بہا یا یوسف نے تعظیموں
 سب بھایاں نے سجدہ کیتا حضرت یوسف تائیں
 ایہ تعبیر میرے اس سنے اللہ حق کرانی
 قیدوں کڈہ دتی میں شاہی موڑ لایا تینوں
 سیراز بکرے جو چاہے تدبیراں داوالی
 فرزنداں نے عرض گذاری پیغمبر دے لگے
 یوسف تہیں سن عفو کراؤ جو اسان ظلم کماے

لتنی دار آوازہ کیتس نیماں ماہ مذاہیں
 سی خالہ جاماد رسندی حاضر ویر متیرے
 پیغمبر یعقوب و نوں ہی اچے غشی وچہ آہے
 خوشیا نوچہ سہا کہادوں مصری کرن بچاے
 ہوش پوسے میں ملاں پدرن یوسف کرے دعا
 اوی رات ہی دے تائیں ہوش پی اکواری
 نیر وگن و وحشاں جاری ویکہ پدر فرمایا۔
 نہ رو یوسف رب ملا یوں گذر گئی دشواری
 بیٹھا اٹھ بنی کنعانی جس واسایہ عالی
 کیا گئے کرکارا تیں تہیں ظالم بھائی تیرے
 کھوئے وچہ جوں چائڈیا نہ دست یا اسراں
 دوجی واری پیغمبر پیغمبر اٹھے ثمرت سنبھالے
 یوسف عرض کرے حضرت نہ چچھٹے سارے
 سارے در و گولے اللہ بختے اچ خوشائے
 یوسف نوں سب سجدہ کرے ادبائے مکرمل
 یوسف کہے پدر تائیں اگلی خواب مذاہیں
 اللہ نے جو عقیقیں کیتی سب کیتی بھلیا جی۔
 نال بھراواں کینے ولوں صاف کرا یا تینوں
 دھوکو حال لاندے جانے رندی حکمت عالی
 یوسف نے اسان ظلم کماے داغ اسانوں لگے
 اچ کما یاں تہیں حضرت ہیں تھے بچھٹائے

یوسف تائیں کہیا پرنے بخشو ظلم انہائیں۔
 رب گواہ کرام فرشتے یوسف عمر من گزارے
 شاد ہوئے سب خوشیاں کرے یوسف کرم کا
 ہر ہر واگھر اک علیحدہ پُر زینت بنوایا۔
 بنیامین جو بانی جاپا اپنے نال رکھایا۔
 سب یوسف دی وجہ زیارت شاد رہیں خوش
 یوسف تائیں کہیا پرنے دنیا بھلی نہ بھلاؤ
 شہروں باہر کراں عبادت حجرہ کرو عمارت
 بشرط ایہی پرنے یوسف ہیں تجو جی چاہے
 خواب کریں نت گو دمییری چہ فرزند محبوبا۔
 تا یوسف نے حجرہ رنگیں باہر شہر بنایا۔
 دن راتیں اولاد بنی دی اس حجرے چہ آئے
 ہو حاضر وجہ خدمت پڑ ہی مصری خلقت ساری
 پڑ مدی فقہ زلیخا جا جافضل ہو یا رحمانی۔
 پیغمبر بیٹے سارے کرے شاد گزارا
 سب مقبول الہی ہوئے شوق و لیس عرفانی
 چالی سال گئے وجہ خوشیاں بچھے باغ دلائد
 جاں لگ اندر در و چھوڑے دکھ مصیبت پا

کہ احسان انہاں پر یوسف بخشے رب تائیں
 میں بخشے اج بہا یاں تائیں ظلم کمائے سارے
 رنگ محل بھراواں کارن یوسف نے بنوائے
 جاگیراں سرداریاں دے دے سپہناں قدر دمایا
 اسدا خانہ اپنے نالوں جہانہ مول بنایا۔
 خلاق تائیں و غطا نصیحت ذکر الہی دسک
 ذکر الہی باجوں میرے دل چہ شوق نہ آئے
 باقی عمر گزاراں حجرے فضلوں ملے بشارت
 رات سویں آجگرے میرے دلوں قرار نہ جائے
 میرے تائیں تیرے باجوں ہو رہے کجہ عجبو با۔
 کارن ذکر بنی اٹھ شہروں اس حجرے وجہ آیا
 سکھیں علم احکام الہی پیغمبر سکھلا دے
 ایچہ یعقوب و اکتب درس مصر وجہ جاری۔
 اندر زان مصر ہے ہوئی ایہ رہبر عرفانی۔
 ہر ہر سپر ہوئے گھر باراں قدر جنہاں داجبار
 یوسف رات ہے نت حجرے پاس بنی کنعانی
 دیدار ان چہ شاد تمامی کھلے باغ دلائد
 ایڈک خوشیاں غالب ہو یاں وہ دن یاد نہ آئے

در ذکر وفات حضرت یعقوب علیہ السلام۔

سفری مژدہ لجانہ جہ ہمیش کمانے

مژدہ دہر قدم سچاڑی چل لیں پرنے

چل کوئل دن چارے واسا پردیساں پہ تیرا
 جھانکناں چہ رکھاں و دن بان بیاں تھ چھاواں
 دھروں خزانہ جوئے و گئے یہ چین دے رکھیں
 نہیں و فاجہ باد بہاری پیاں جگت پوکاں
 پردیساں دی واس جناور چھوڑ چلے گلزاراں
 تندرستی پر ٹھانڈے غماں تھیں مہندی نظری آئے
 ایہ دنیا دن کوئی واسا ایہ خوشیاں غم سارے
 اول تہہ اقرار کیٹائی جاں تہہ خبر نہ کاٹی
 بھل گویں کتہہ جاناں اگے نش تھیں ہے و تارا
 جسدے ال قدیمی واسا اُسدے جید نہ کاٹی
 بچھنا و امر کم نہ آئے چھوڑ گویں جاں اسوں
 نامہ گویں غلام رسول اکمل ہو آب حیاتے
 تیرا کار گزاریں دیلا ملک دے دربارے
 مار نہ ہوش و نوں تہہ فرقے اک جبرائیل تھے
 تے دنیا و چہ رہن ہمیشہ کسے نہ ملیا مویں
 اوہ اک حرف محبت والا تہہ دلی جے جاوے
 تختوں جاہ بدھا شائوس بد نیچاے
 سی یعقوب نبی نے جاتا دنیا بندہ خانہ
 غالب عشق قدیمی دل چہ دافہ شوق پیاروں
 حکم ہو یا جاہ حمیرا پید پاس نبی کنعانی
 چھوڑ مصر چل دل کنعانے جتھے وٹے سلائے

دیر سہیڑ نہ دیس پرانے انت نہ نت بسیرا
 کھول اکھیں مڑو یکہ چو فیرے سدا جگت تھوڑا
 گلزاراں چہ بھو ہزاراں جھوڑ جھڑی پر دیکھیں
 سدانہ بانیں بلبل بولے سدانہ باغ بہاراں
 شاخ سمن لٹ جائے دریتا ہو پر زوچہ خار
 مت گھٹ پیروچہ متار و تیں مت روہر لیجاو
 ایہ غفلت دی حال ملانی گذر چلن دم چلے
 کیہو بلیاں مہن دنیا فانی پکڑ بلا گل پائی
 مہن توں نال کدہر بہر جہوں وقت گبیائی سارا
 دو دم غفلت والے تیرے پاؤں جگ جدائی
 کون کوئی توں کیڈ دلا و بھل گویں آسوں
 طعنے جہڑ کاں تیں سر بھکے سنگ ہو وڈل جائے
 دیکھہ سیاں مہن بہانیاں شہ دے جہاں کار گزار
 سب نیادے وچہ بازارے غلامندے و نجار
 ولیاں شیش بنیاں حکموں قبریں فرش ہوئے
 ان منگیا سو مقصد پائے اجے بلند دس آئے
 بند توڑا چل فوٹن محلیں نے و معلوں پرانے
 نت اوڈیکے دوست و لون وصل ملے پروانہ
 ظاہر دا دل ٹھنڈا رکھے یوسف دی دیداروں
 دیکھہ خبراں دن نیڑے آئے چھوڑ و سیلوں فانی
 تن تہا سواری ناقہ ہو رہ نہ نال لیجائے

جبرائیل پیغام لیا یا آن سلام سنایا
 دنیا و جہ مراد اں پایاں توں لے پاک نبیا
 یوسف خیر نون و نذا آتا ملنے نون کداری
 چل پیغام جنابوں آیا دنیا چھوڑ نکاری
 سن یعقوب تیار کیبتی دل سے قصد اٹھائے
 وچھڑنا ہن پیارے بھیندے واٹ ملی و
 یوسف تائیں سد پد نے غموں خبر سنائی
 وچہ کنگان جھٹے پیو دادے مینوں سد بلایا
 بس لگی ہو روزی میری دنیا کے درباروں
 جھب شام دانے میرے ختم چلے ہو سارے
 لے محبوب میرے فرزند ایا بیاں توڑ نہایاں
 ہن فرزند تیرے کولوں میں رخصت ہو چلیا
 توں فرزند ادا تم و سین جنت دی گلزاریں
 اج سلام و داغ دامیرا تیں پر جان دی ماری
 محبوبا اٹھ بھین ٹورو ہن رخصت داویا
 وقت قریب ہو یا فی میرا داغ کرو میں تائیں
 پکڑ مہا چلی لے نافہ واگ اہل نے چانی
 سن راج سانگ گلیجے و جی یوسف نون بکھاری
 سرت پی جاں ساعت بچھے چشم رہو دوباری
 چلیوں چھوڑا سانوں تنہا اندر گرہ یزاری
 شکل نبی سانوں حضرت کون بھپسی جائے

جو جو حکم جنابوں آیا کر ظاہر سرا یا
 نے مقصود میسر ہوئے ہو یا دور قضیتا
 چالی سال ڈٹھا توں اُسوں اندر شانے بھاری
 چل دل وصل لیندیاں ساں حکم ہو یا غفاری
 واٹ لئی دل تاننگان لایاں شوق وصل سرچا
 وقت حیات دمی تو ایسے قفل غمی سے
 فرزند اشا ہنشتہ طرفوں میں ل چھٹی آئی
 دن میرے ہو چلے پورے قطعی حکم سنایا
 قدموں دموں نکٹے جانے نقش عناصر چاڑوں
 صاحب نے پیغام پہنچائے وچ وڑاں دربارے
 میں لایاں بے سر پہنچایاں عیش مردان پایاں
 کار گزار قضا و قدر سے لکھ پروانہ گھلیا
 دن کافی ہن پیو چھوڑا دل تنہا و ساریں
 ناقہ میری دھری عماری در پر کھڑی سواری
 دن کافی رہو وچہ وچھوڑے آختر ہو سی میل
 ہن فرزند تیرے کولوں پیافراق سائیں
 محبوبا اج رخصت ویلا آیا وقت جدائی بد
 غش کھاپیا بڑا کڑھتے ہوٹن گئی بھل ساری
 تیرے باہجوں حال انہاں نے کون کرے غمخواری
 اسیں بڑو وچہ پھر ٹرے ہوئی تسال تیار سی
 زخم جگر سے وگدے رسن ضرب فراق والے

بھلا ہوندا میں گے مرد اپہ دکھ دیکھ نہ جاندا
 کہے بنی خون رو یوسف جاندی دنی دماندی
 یوسف عرض کرے میں تیوں ٹان کے یا کیا
 جو ایمان گیا لے ایتھوں مٹی باریاں تائیں
 یوسف نول یعقوب بنی نے فرمایا فرزند
 حکم خدا اسرے میں ایتھوں نہ بھلاویں
 اسکا باجوں ہوں کو لوں منگ مقصد گائی
 جاں تیرے دم دیا چوں دیکھن چک جان
 مینوں حکم ہو یا کھانے مصر حصے میں آیا
 ایہ گل کہہ منگوائی ناقہ کیتی ترت سواری
 یوسف روند گیا بچھاڑی زخم دے وجہ کاری
 جاندی وارسلام پیغمبر یوسف نول کہہ دیا
 آوڑیا وجہ مصرے یوسف ہتھیں رخت کر کے
 وجہ کنعان گئی وہا ناقہ لے پیغمبر تائیں
 آن زیارت کر کردی ادل پریشور وصال
 اس ویلے یعقوب بنی نول اک سفندس آیا
 یا قوتوں اک کرسی بیٹھاں ابراہیم بنی دے
 فرماوں یعقوب بنی نول لے فرزند بیارے
 آجھدے مل سافے تائیں وقت ملن دا آیا
 پیغمبر اٹھ شیریں خوابوں کہندا ناقہ تائیں
 اولاد ان چہ میری سارے جا کے کریں پکارا

ج فراق تیرا حضرت خون جگر واکھاندا
 جو ایام کائی دسیا غمگینش نہ آندی
 بنی کہے ہر مومن تائیں مومن ملے اکوڑ
 جسد پیر ایمانوں کتھا اسدا واس بنائیں
 خون خداست دلوں ساریں تیرا اک عاجز بند
 حاجت طلبیاں جہاں میں سنوں عمر سنوں
 جے اس چھوڑ گئیں تیرا ہواں طلب ملے نہائی
 پچھلیاں کہیں جو مصرے اندر تیری قبر بناوٹ
 مالک میرے تیر تائیں ایہا حکم پیچھا آیا
 لے چل مینوں چہ کنعا لے حکم گیا ہو جاری
 ہتھیں نور مرے سب بیٹے کر کے گریہ جاری
 چاکو ڈار گئی لے ناقہ پیغمبر نظر ہی آیا
 گچا سہار غماندے تیرے نوک لے وجہ سہار
 وجہ کنعان بنی آوڑیا دادا باپ جتھا تائیں
 قبریں پاس کہیں چہ بند روندیاں ہی چیا کو
 دادا پاک خلیل الہی بیٹھا نظری آیا
 اسماعیل اچھو دوانٹھے بیٹھے وجہ خوشی ملے
 وجہ اوڈیاں تیراں بیٹھے میں عزیز اسارے
 اچھ فرزند عزیز اساراں جہدے مل چلا
 اٹھئے جامہ ولایت میری خبر تیرا تائیں
 یوسف پیر سارے لکے تیرا کہیں نہ ملدا

سے حرم و حبیبش خوشی بخشش سے سال و سال
 وقت تنوع و احاطہ ہوا ان زلیخا تائیں
 یوسف و لک رو چھوڑا رخ جگرے چلی
 سے یوسف قربان گئی میں نور تیرے دیدار
 غفلت نگاہیں تیں بھینچم آخر راج میرا
 جہول دہل دے دل میرا دھول لکڑی سپر
 جہدے میں سائیں ناہر آویں شگفتہ غائب
 یکجہ بندی و عصاں گوی بہی تیری گھڑی
 کہہ غمہ جاوڑی بہشتیں و یوسف و قتانی
 جانی و زبیا و چہ شہ سے حال فراق او بیجا
 اور ایسم نہا یوسف نکل و چمکے منسرایا
 و بنا و چول و نہا بانی ملک گیا راج میرا
 سچ بہن بھینچ قزاقیاں سیری گئی جہاں
 دیو و جنوں حکم الہی آئے اونوں کی ریت تیری
 تہ بھیر سے سدا وید نکل کہہ کہ بیان گویا نہالی
 اور آہستہ آسمانوں پہا بیستہ اپکارا
 و نہ سے غفلت گھر میں پورن ان قزاق میرا
 و نہا بانی پڑ پڑتے ہشتی پڑ و نہا آئے
 و نہا بانی کہنے کے لوکان پڑھی نار نہا
 و نہا بانی گوی پوری و نہا تیرے تیں
 کہناں انک کھلوتا بانی رہیا چار چوہیر

پس لایا ملک مقرب مرگ پیام لیا ہے۔
 بہت خوشی غم تھوڑا دل تے شمع لکڑی بھڑکی
 اے محبوب تیری میں بندی تیرے تھیں ہی اکلی
 صدق نہ اعلیٰ میں ہو راتیرے عشق پیاروں
 عشق تیرے دادچہ جگر دے غالب گھس گھیرا
 ایدھر ادھر دو میں جہان میں تیری میں میرا
 تے محبوب قدم دادلوچہ غالب شوق اسرار
 من سلام و داع دامیرا تو میں میرا روی
 یوسف و دل باہجہ زلفا بہا و قرار کلائی
 جبرائیل سلام لیا یا آتے مرگ سنبھلا
 اے فرزند امرنے دیلا اچ میرے تے آیا
 رہو تین وچ حکم الہی پاسو فضل بہتیرا۔
 آسمان میں پوسے پوکا را حکموں تیر تیاں
 حکمے باہجہ نہ کرنا کافی کہیں جھیکڑ واری
 کھل سج گئی وجہ جنت حکم خدا و اعلیٰ
 یوسف تائیں غسل کفن کر لہجو نہر کنارا
 چا جازہ نہر کنارے کیتا آن اوتارا
 چادر نور بشتی روشن کارن کفن لیا ہے
 افراتیب و وحی واری پیالیند آوازہ
 وضرانی پاٹ گیانی خشک گماں کھل جائیں
 نخلے ندی نہونہ قبروں آیا نظر قلبیست

سی تابوت سفید پتھر وائش وچو یوسف پایا
 لوک پہنچے پھر اونوں لیا بالی نہ جو فیروں
 معلوم رہیا نہ لوکاں تائیں کتھے قبر اچھائی
 اک سوئے پچو بجہ برساں یوسف عمر گزاری
 چالی روز پہ سب وندے مسلم وچو چھوڑ
 آخر صبر دلاں نوں آئے دنیا پہ دن کائی
 رہندیاں سر پہ ہانڈی چاندی آندیاں تھجسی
 دنیا دو دن خواب خیالوں اس بھرے دہانوں
 اک آئے آکھ جگات چھوڑا میدان چائے
 دُور وازے جاری اُس دے رہن پیشہ کھلے
 اید دنیا پہ باد و خانہ دل کھل نال بلا کو
 یوسف جیساں شکل ان بان پچو چھوڑا دیاں
 افسر تخت محلے والے شاہ سلیمان جیہ
 لاکھ کروڑیں سان فرس توڑ گئے سب تلے
 نیویں جی گردن والے قبریں گرد کرانے
 کندھے گھڑاں ہراں ہو ہو خاک دایاں
 مایاں جانے ایتھے آئے چھوڑ غور سدا سنے
 چنے دند چنبہ دیاں کایاں کہ کہ تیرے داناں
 ڈنگے ابر و ناز کاناں رنگ بھرے بندھے
 نازک بدن کھانڈے سنے خاکوں پہ آئے
 کتے روز نکدے سفید سپر کدے سدا سنے

دریاں سیل ندی سے تھلے فرزندان دنیا
 کم نشان قبر وایا پانی کے گھگیروں
 وچ بیان نہرے تھلے یاد نشان نہ کائی
 اس دنیا وچ پختی نرمی جو گزاری سر بجای
 یوسف ولوں شرب پھر دی زخم نہ ہون تھو
 دار واز بھال سے سرے حالت اید دانی
 کھوٹا کھراستہ جید روی اس تراز ولسی
 تند شراب ابدوی تھی سے حرام حلالوں
 ایڈ غافل جھا کالائے پاکے چھوڑ دے
 آئے بہت کتے چھڈاؤڑک ومان مانہ جھٹکے
 دل تلے وچیاں سدا غافل جان باور نہ کتے
 سلطان باں تغافل کی کیاں خون وایاں
 چھوڑا موت تخت سدا تلے کھلے مرگ سنے
 وڑے ناک کھیندے جیرے پتے انت کھانے
 زور وازدے خونی باز وائوں جہاں بولے
 او دیکھ کتے جہاں نول کتے ورجہ ورجہ دیاں
 واکس کماں رخ نازک تھپ جھونک تلے
 تاں حشم کہنیاں دالی سی نام نشانوں
 اصل دیکھ دے روشن چویدہ سر لہی سب تلے
 تلے تلے کر پھر خزاں نے توڑیں کتے
 جان ہاراں پتھوں آلا دلاں سدا سنے

1896-1897

سازگار از مذهب او به شافع و گوشت خور و عاصیان

12

[illegible]

آہیں وہ بھرپور سائے لکے تھے تیرے کایے نے چڑھ چکے ہیں
 اظہار کے درو دیان تیرے فوکان ڈوئی منادیاں سیراں سیراں
 مٹو پھڑپھڑ دھیمیا میر باو لہجیاں باجی نہ اسان تسلیاں
 تیرے خطا خطا خطا خطا خطا خطا خطا خطا خطا خطا
 یہاں کیاں مندیوں یزائش یزائش یزائش یزائش یزائش
 سائے سولہاں لہجیاں سہاں سہاں سہاں سہاں سہاں
 سہاں سہاں سہاں سہاں سہاں سہاں سہاں سہاں سہاں

۱۲۵

[illegible]

لیا توں ہو گد اوسہم اھکا نر یوں رہو نہ مجھ بہتر
 لیا تن جان میں نکالے دا ہوا لاشراق وجہ نگریر
 خیر تقدیر دی پئی بھارتی کہہ س سبک تے نادس تیر
 مینوں عار دیداری کوا ری میں ل ہوڑا گانہ راڈا کہنیر
 تھراں شوق جھتاں لگیاں مانوں طائر یا چاقراق بھیر
 جہاں چھیرے ڈھنڈکنا ترنہ کھورک لہریاں جھیر
 بنناں شوق ویاں ٹھوکران جھیاں کھاناں کھنڈ کھیر

19

[illegible][illegible]

میرا میں آیاں سچ دیکھاں چھوٹے دکھ ہواؤں نے نون
دیکھی نہیں تھوڑے شہر کے میں بھگت حال تھاؤں نے نون
دھواں حن میں نہیں گان مارا دکھ ہندی نے جڑیں سے نون
پیراں لگیا نعت لاج پائے کے محو چہل خطاؤں نے نون
اساں عشق زنجیریں گھسیریں لکھیاں چھیاں دوساں نے نون
بہر چڑھی بہا جونیال چٹھا مار خود مل دجاؤں نے نون
رمزاں پیراں تال جویاں میٹر ستیاں نکال جگاؤں نے نون
بھرا دور شہر اکل عالم سانی اٹھا جام پلاؤں نے نون
پیر ہنار گیلے گئی نظروں میں سپا سو غیر جلاؤں نے نون
ایک عشق ہر بحر میں بھارا کہ ہون سناہیں بھیج پھلاؤں نے نون
سناں بند آمل میں تیرا بندہ اتناں میں نے کھاؤں نے نون
تیرا آدناں بوجہ بہت شغل میں لگاؤں خط ملاؤں نے نون
نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون

نیز دل بھلاؤں میں شہر ہندی کے میں چلاؤں نے نون
سوزاں نہیں گئے آہ وہاں اندر دلی کھنکھانے نون
بھگت میں گھسیرا شہر ہندی کے میں چلاؤں نے نون
ایک دور دناہیں چھوٹے خط لکھیاں گھسیرا نون
تھا بھیچا میں دلی شہر ہندی کے میں چلاؤں نے نون
دناہیں جیتاں دلی میں لکھیاں گھسیرا نون
تھا دور شہر ہندی کے میں چلاؤں نے نون
نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون
تیرا آدناں بوجہ بہت شغل میں لگاؤں خط ملاؤں نے نون
نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون

ردیف ۱۲

ہو ہونہا بہت دیاں گناہوں میں گیاں چھوٹے میں
نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون
تیرا آدناں بوجہ بہت شغل میں لگاؤں خط ملاؤں نے نون
نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون

نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون
تیرا آدناں بوجہ بہت شغل میں لگاؤں خط ملاؤں نے نون
نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون

ردیف ۱۳

دائیں ٹھٹھا یا چھلیاں تیرا دیاں چھوٹے میں
نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون

نکھچ کچ کر میں رنج میاں خط لکھیں ناہیں زانوے نون

سنگین ال منہ پر دھونے والوں سے اس سیدہ نے تیز سی مذہبی -
 بیہوشاں اور بولتے گتے ناشرینوں سے پاننان دہی
 چشمہ سارا دلوں موج وگی ہوئی تر تبر فضل کر ساندہی
 تائیں کڈھ بجا رکھ تول گھٹے جاندی ٹڈی بین پراندہی
 سہاں تہیاں قلم نون گلیاں سی جن جھڈ یا جیہا جن جاندہی

روایت ۱۲-

سافے لکے تے کسے نے روناں ہوگ چلیا تیر تقدیر دا ہے
اس سبز تر برگ از رنگ خونی کھول و کیناں از نفسیر دا ہے
تعبیر اس خوابی خوابی واکم پابند جنون زنجیر دا ہے
فانم ہے جو ناز عشق والی جان فضل کریم فدیہ دا ہے
درویں بھڑول پنج بجو دینے دور و دلیاز رنگ تاثیر دا ہے
اج اگسوں داہ عمریوں ہے صدی تیر ہرین سال خیر دا ہے

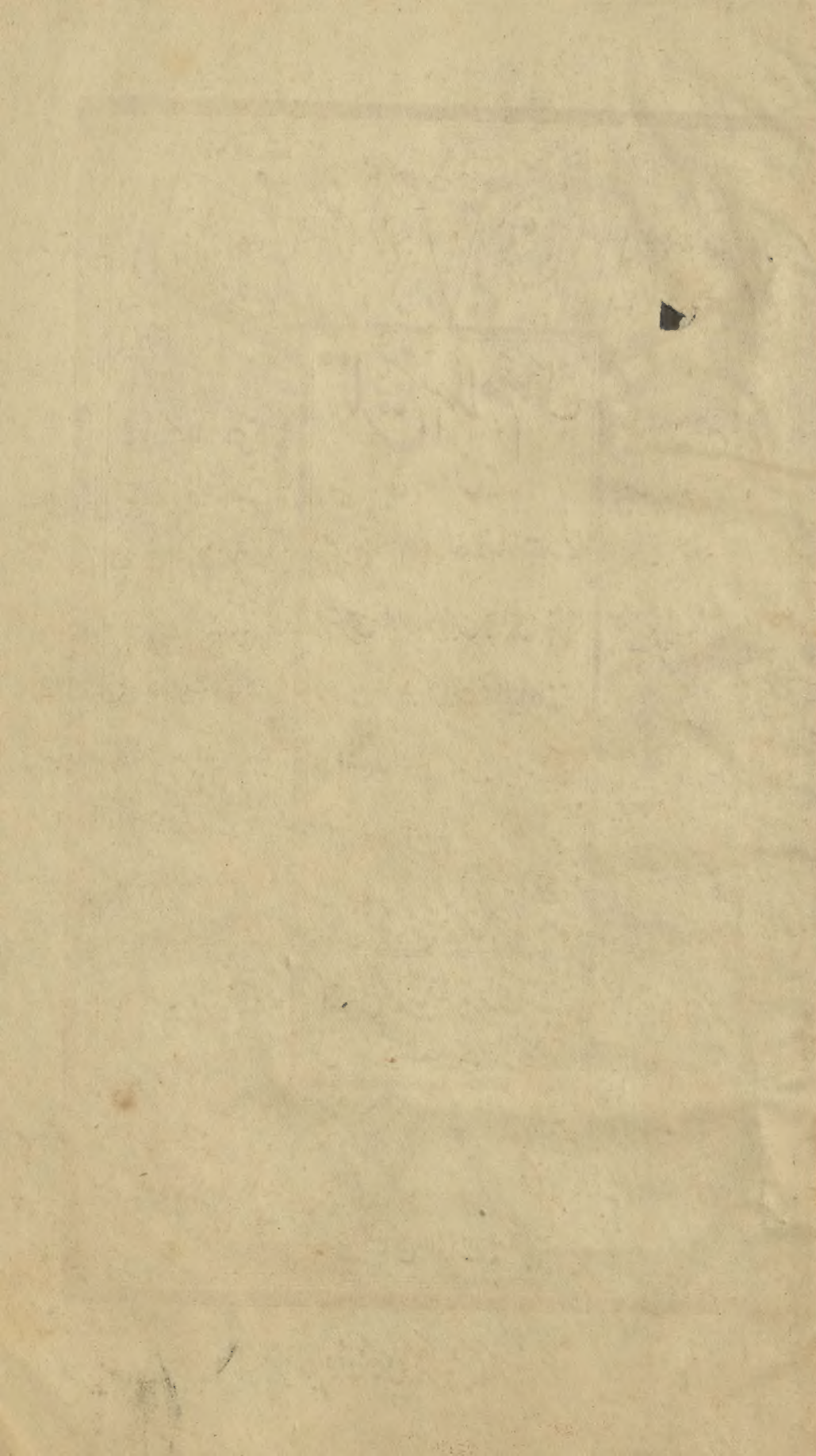
قطعه تاریخ طبع از محمد علی امین آبادی عفی عنه

خوب صنف لایق اسد بخشش پاک نعلے
بس قصے وادروال ایو جس مار پر پرویا
لکھناں سی سچ دنیا اے ایو اوسے واسقہ
سچ ایو پر اے جیہا نہ کوئی لکھ سکیا
پڑھیاں درو دیو چہ آون گنتی باجیہ ماراں
غلطیاں سب کڈا کے اسدیاں خوب سچ پکیتا
شوقیناں دے پڑھنے خاطر قلم جاں کھوایا
اسد جہاں ولے اے فضل اسد سبیدی

فہرست مضامین قصص نبین المعروف حسن القصص

نمبر	مضمون	نمبر	مضمون
۲	حمد باری تعالیٰ جل شانہ۔	۷۰	رومانی لگانا مالک سوداگر کا۔
۷	نعت رسول مقبول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم۔	۷۱	فروخت کرنا مالک حضرت یوسف علیہ السلام کو اور
۹	مہینہ عشق۔	۷۲	آنا بازندہ کا خریداری کے لیے اور اسلام ہونا اور پھر بیانی
۱۱	سبب تالیف کتاب ہذا۔	۷۳	کا وقت پر اور شناخت کرنا یوسف علیہ السلام کو۔
۱۳	اگر بعض غنایات الہی بذات بعض انبیاء علیہ السلام۔	۸۰	حکایت بی بی بازندہ۔
۱۴	پیدا ہونا حضرت یوسف علیہ السلام کا اور فوت ہونا	۸۱	خواب میں دیکھنا زلیخا کا حضرت یوسف کو کعبہ
۱۵	بہ حقیقی کا اور پرورش پانا گودھچوچی صاحبہ میں	۸۲	بہت سادگی اور محو ہونا۔
۱۸	دعوت عصا حضرت یوسف کی اپنے والد بزرگوار	۱۰۰	عجب کمال حاصل ہونے پر صبا جو نکا اور دیانت کرنا دیکھ
۲۰	سے اور اتنی کرنا ان کا حق تعالیٰ سے اور عطا ہونا۔	۱۰۱	گزارنا زلیخا کا سال بھر گریزاری میں و بارہ ماہ گنا
۲۱	مردودہ بندہ انبائی پانا حضرت یوسف کا خواب میں بصر مال	۱۰۲	دوسری دفعہ خواب دیکھنا زلیخا کا اور سبب لوٹ لوانگی
۲۲	دوسری دفعہ خواب دیکھنا حضرت کا بصر سال۔	۱۰۳	قیمہ کرنا باپ کا۔
۲۳	خواب دیکھنا بار سویم بصر سال۔	۱۰۴	تیسری بار زلیخا کا خواب دیکھنا اور نام و نشان بابت
۲۴	خواب دیکھنا بار چہارم بصر سال۔	۱۰۵	کے ہوش میں آنا۔
۲۵	لیجنا بزرگوار حضرت یوسف کو بصر میں چارہ میں فلک	۱۰۶	بادشاہوں اطراف کے قاصد نے خواستگاری زلیخا
۲۶	خون آلودہ ٹیٹس یوسف لانا ہائیوں کا اور	۱۰۷	کے لیے اور اس لیے اس نے لانا اور خط لکھنا باپ زلیخا نے
۲۷	انہی ہر کرنا باپ سے کھا جانا بھیڑیے کا۔	۱۰۸	عزیز مصر کو اور قید ہونا۔
۲۸	آنا مالک سوداگر کا معہ قافلہ چاہ بڑا اور نکالنا حضرت	۱۰۹	قریب زلیخا سے بستر حضرت یوسف کو اور پرورش کرنا زلیخا
۲۹	یوسف کا چاہ سے اور چھینا ہائیوں کو سوداگر کے ہاتھ	۱۱۰	جانا دیکھ حضرت یوسف کے پاس صال زلیخا کیلئے اور اس کا
۳۰	مختور فی قیمت پر اور زلیخا نا انکاحیت سے حکایت	۱۱۱	رہا کرنا حضرت یوسف کے گلشن میں زلیخا کا اور قید کرنا
۳۱	انجور ملنے سے عسر کا پیدا حضرت یوسف پر اور	۱۱۲	خواصوں کا بستر حضرت اور اسلام لانا اور پھر

نمبر	مضمون	نمبر صفحہ	مضمون
۱۷۱	عمارت عجیب بنو اکرم ساتھ یوسف کو زینچا کا لیجا نا اوس میں اور طلب صال کرنا اور بھاننا حضرت یوسف ۲ کا بہ صورت انکار بیو چننا عزیز مصر کا عین موقعہ پر اور گوئی دینی ایک طفل چیل وزہ نے عفت یوسف ۲ پر۔	۲۴۵	سنانا اہل کنعان کے احسانات حضرت یوسف کو بصورت قحط سالی اور آنا برادران یوسف کا مصر میں اسطرح خریدنے کے اور شفقت حضرت یوسف ان پر اور بعد زیارت حال طلب کرنا بنیامین اپنے برادر کو اور بیوہ کا مصر میں سنا۔
۱۸۷	طعنہ دینا غور توں مصر کا عشق یوسف میں زینچا کو اور بلانا اٹکا زینچا نے دعوت پر اور مشاہدہ دیدار یوسف سے بیویش ہو کر ناکھ کاٹنے اور ہنوں نے اپنے۔	۲۶۶	آنا برادران یوسف کا بار دوم مصر میں بنیامین کو لیکر اور لینا بنیامین کو یوسف اور اسینچ نا ان کا کنعان کو۔
۱۹۷	روانہ کرنا زینچا نے یوسف کو زندان میں۔	۲۹۰	خط حضرت یعقوب بجان عزیز مصر بچارہ نہ دیکھ کر
۲۰۱	ندامت اٹھانا زینچا کا اپنے کیے پر اور تاجس یوسف زندان میں جاتے رہنا زینچا کا رات کو۔	۲۹۲	آنا بنی اسرائیل کا بار سوم مصر میں لے کر کرنا اور پھر اپنا حضرت یوسف اور بلانا اپنے باپ کو معہ قبائل مصر میں
۲۰۸	تعبیر خواب بتانا حضرت یوسف کا زندان میں شاہ کو اور آنا جبرائیل کا زندان میں اور خبر دینا حال یعقوب سے یوسف کو۔	۲۹۹	روانہ ہونا بشیر غلام کے ہمراہ بنی اسرائیل کنعان کو اور حضرت یعقوب کی آنکھوں پر کھنا تمیق یوسف کو اور بنیامینا حضرت یعقوب کا اور ملنا بشیر کا اپنی والدہ سے۔
۲۱۰	مذاقی ہونا سپرد دل نام شتر سوار کا یوسف سے اور بعد دریافت حال پدر خود پیغام دیکر واپس بیچنا کنعان میں۔	۳۰۲	کوچ کرنا حضرت یعقوب کا جانب مصر معہ قبائل و آنا مصری فوج کا استقبال کورہ میں اور یوسف کا اپنے باپ سے اور تخت مصر پر بٹھانا اور نکلا اور عفو جرم برادران سے
۲۱۷	رجوع بہ نقصہ زندان۔	۳۱۰	ذکر وفات حضرت یعقوب علیہ السلام۔
۲۱۸	خواب یکہنا سلطان مصر کا اور عاجز ہونا دانایان باگاہ کا تعبیر ابی اور بیان کرنا تمام حال خواب حضرت یوسف نے اور بٹھانا تخت پر شاہ مصر نے اوسکو۔	۳۱۵	ذکر وفات حضرت یوسف علیہ السلام۔
۲۲۶	بیان نفع حال زینچا مصائب فراق حضرت یوسف میں بعد انقضائے مدت بیو چننا ناتوانی سے توانائی پر اور	۳۱۹	خاتمہ کتاب ہذا۔
		۳۲۱	چھٹی ہائے درو امیز مصنف کتاب بنام دلی کو
			سید روشن علی المولیٰ۔
			تمت

مثنوی مولانا روم چھ جلد - فی جلد ۴۰

عبدین
وعظ

جس پر تمام اسلامی مقصد و اخبارات نے
 بہترین ریویو کیے ہیں۔ جو اپنی بہترین
 نوعیت جو خط کتابت۔ گلیر کاغذ۔
 صاف طباعت۔ اور ازاں ہونیکے
 لحاظ سے اس وقت چوتھے ایڈیشن میں
 طبع ہوئی ہے قیمت مجلہ سہری میں روپیہ
 ۱۰۰/-

أبواب المؤمنين

سید صالحی

